

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

∞
THE FIREBIRD
AND THE WOLF
BOOK ONE

BLOOD MOSAIC

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELIZABETH
HUNTER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Acımasız bir ateş vampiri. Şüphelenmeyen bir insan. Her şeylerini kaybedecekleri bir anlaşma.

KAN MOZAIĞI

Tatyana Vorona, bir vampirle anlaşma yaptığından habersizdir. Naif muhasebeci, zengin bir CEO'nun zimmetine geçirilen parayı bulmaya yardım etmeyi teklif ettiğinde, tuzağa düşürüldüğünün farkında değildir.

Oleg Sokolov, acımasız olduğu kadar eski bir ateş vampiri. Kızının ondan para çalması yeterince kötü, ama şimdi de en acımasız rakiplerinden birine sığınmış. Kızını tekrar kontrolü altına almak istiyor ve onu ortaya çıkarmak için Tatyana'yı kullanmaktan çekinmiyor.

Ancak Oleg, Tatyana ile daha fazla zaman geçirdikçe, ondan intikamdan daha fazlasını istemeye başlar. Tatyana saldırıya uğradığında, Oleg onu kurtarmak için gerçek kimliğini açıklamak zorunda kalır. Onun tehlikede olmasının sebebi kendisiyken, onu kanlı dünyasında kalmaya ikna edebilecek mi?

Karanlık ve sürükleyici BLOOD MOSAIC, USA Today'in en çok satan yazarı Elizabeth Hunter'ın popüler Elemental evreninde geçen yeni serisinin ilk kitabı.

ATEŞLE PAZARLIK YAPMAYIN.

Blood Mosaic için övgüler

BLOOD MOSAIC... ilk sayfadan itibaren sizi kendine bağlayan karanlık ve büyüleyici bir kitap. Elizabeth Hunter'ın gerilim, romantizm ve doğaüstü entrikaları içeren bir hikaye örme yeteneği gerçekten ustaca.

— Jennifer Ashburn, Goodreads Yorumcusu

The Firebird and the Wolf serisinin bu kesinlikle büyüleyici ilk kitabına beş yıldız veriyorum. İkinci kitabı sabırsızlıkla bekliyorum! Sinematik bir kapsam ve ilgi çekici karakterler, şaşırtıcı dramalar, ihanetler, büyüleyici bir dünya ve tarih, samimi ve karmaşık bir aşk ve ahlaki açıdan gri bir vampir (The Northman gibi balta kullanabilen) ile dolu bu modern vampir destanını dolduruyor.

— Lisa Conant, Goodreads Yorumcusu

Bu kitabı çok sevdim! Vampir dünyasında benzersiz bir sihir sistemi, güzel bir dünya kurgusu ve imgelem, esprili diyaloglar, güçlü dostluklar... 5/5 yıldız!

— Ashley, Goodreads Yorumcusu

Ne eğlenceli yeni bir doğaüstü dünya! Elizabeth'in bu dünyada geçen birçok kitabı olduğunu biliyorum, ama bu yeni serinin ilk kitabı ve çok beğendim!

— Renee, Goodreads Yorumcusu

Hunter, dünya kurma ve karmaşık karakterler yaratma konusunda ustadır. Bir sonraki kitabının çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum...

— Kate, Goodreads
Yorumcusu

Yıldızlar yetmez! Serinin ne kadar epik bir başlangıcı. Kan, şiddet, çatışma, romantizm, her şey var.

— Tanja, Goodreads
Yorumcusu

ATEŞ KUŞU VE
KURT

BOOKO

BLOOD MÖSAIC

ELIZABETH

HUNTER

Kan Mozaik
Ateş Kuşu ve Kurt 1. Kitap

Elizabeth Hunter

[Recurve Press, LLC](#)

İçinde

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Elizabeth Hunter'in diğer eserleri](#)

KAN MOZAIĞI

Telif hakkı © 2024 Elizabeth Hunter Tüm

hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-959590-52-1

İçerik editörü: Amy Cissell

Satır editörü: Anne Victory

Düzeltilmen: Linda, Victory Editing

İç illüstrasyonlar: Nellivalova/Airik Weaver, ArtisticTimberStudio

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kurgu eserinin yaratılmasında yapay zeka kullanılmamıştır.

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamaksızın, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

*Kırılmış şeylerden güzel şeyler yaratan herkes
için*

Kendi arzularımı gömmek için yaşadım
Ve hayallerimin pasla çürüdüğüne
görmek için; Şimdi geriye kalan tek
şey, Boş kalbimi toza çeviren

— Alexander Pushkin

Yazarın Notu

2012 yılında Elemental Universe'ün kanonunu oluşturmaya başladığımda (Oleg'in A FALL OF WATER'da ilk kez ortaya çıktığı zaman), Ukrayna'daki savaşı veya Rusya'nın işgalini öngörememiştim. Bu kitabı bağlamına oturtmak için, BLOOD MOSAIC'te anlatılan olayların 2016 civarında, Rusya'nın Kırım'a (Sevastopol'un bulunduğu yer) girmesinden sonra, ancak 2022'de başlayan tam ölçekli savaştan önce gerçekteştiğini lütfen unutmayın. Kalbim Ukrayna halkı ve bu savaşın trajedisinden etkilenen tüm masum insanlarla birlikte.

Birinci Bölüm

Vampir, gündüz odasının duvarlarını kaplayan karmaşık mozaikteki kan kırmızısı tesseraların üzerinde parmağını gezdirdi.

Efendi

m.

Efendi

m.

Eş.

Kardeş.

Dostum.

Her biri tek. Her biri eşsiz. Her biri onun eliyle öldü.

Birbiri ardına, her bir tessera ateşinin ışığında parladıktan sonra, sonsuz gecesini oluşturan parçalanmış desene dönüşerek yok oldu.

Mozaikin en yeni bölümünün yanına ince bir tabaka çimento sürdü — derin mavi ve yeşil renklerle dolu pürüzlü bir manzara — ve duvara büyük bir cam karo yerleştirdi, kırmızı cam kesilip eritilerek yarım ay şekline getirilmişti.

Yeni karo yerleştirildikten sonra, etrafına daha küçük tesseraları hızla yerleştirdi, her birini öldürdüğü kurbanlar gibi sayarak. Yalnız ay karosunu, mavi ve yeşillere akan bir kırmızı kan gölüne dönüştürdü.

Tesseralar yerleştirildikten sonra geri adım attı ve çalışmasının ritmini ve dengesini inceledi. Desen düzgündü ve daha büyük motifle uyumluydu.

Çimento kuruyana kadar bekleyecekti, sonra cam karoları yüzyıllardır kullandığı seramik ve taş tesseraların arasına sabitlemek için harç dökecekti.

Doğu Karpat Dağları'ndaki şatosunun soğuk taş duvarları, yüzyıllar boyunca kendi elleriyle yavaş yavaş süslenmişti. Kale, bir nehir vadisinden yükselip çevredeki dağlara yayılmış, vampirlerle ve onlara hizmet eden insanlarla dolu gri bir

vampirler ve ona hizmet eden insanlarla dolu bir kaleye dönüşmüştü. Hepsi koridorları ve tören salonlarını kaplayan karmaşık sanat eserleriyle çevriliydi. Silah deposu bile mozaiklerle süslenmişti.

Ancak bu özel oda sadece ona aitti ve dokuz yüz yıldır çok az kişi buraya girmişti. Bu oda güneşten korunmak için kilitliydi, ona zarar verebileceklerden korunmak için barikatlarla çevriliydi, gündüzleri sadık insanlar tarafından, geceleri ise kendi korkunç şöhreti tarafından korunuyordu.

Kiev Rus'un ateş vampiri lordu, Kızıl Truvor'un varisi ve çok sayıda çok uluslu şirketin isimsiz başkanı Oleg Sokolov, gündüz odasında gömleksiz durmuş, elinde dans eden bir alevle oynuyor ve bir haftadır zihnini meşgul eden desenin kenarını nasıl bitireceğini düşünüyordu.

Gündüz odasındaki mozaik, hayatının kaydıydı, yok etmediği tek şeydi ve taş duvarların üçte ikisini kan, fetih ve düşmanlarına karşı kazandığı zafer sahneleriyle kaplıyordu.

Oda, yatak odası kadar atölyesi gibiydi, arkasındaki duvarda her renkten cam, seramik karolar ve özenle kesilmiş taşların bulunduğu düzenli raflar sıralanmıştı. Sanatının araçları eski ve modernin bir karışımıydı, ancak çoğu onun için özel olarak yapılmıştı ve yüzyıllardır dayanmıştı.

Kapısında sert bir vuruş duydu. Özel odasında onu rahatsız edecek iki kişiden biri olabilirdi. Ağır meşe kapıya doğru yürürken, elindeki dans eden alevi köşedeki şömineye attı, ardından kapının üzerine oyulmuş küçük pencerenin tahta kapağını açtı.

Şu anki finans müdürünün sert yüzü ona bakıyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Elene'ye bu haftayı kendine ayırmak istediğini söylemişti ve önemli bir şey olmasa onu rahatsız etmezdi.

Kısa bir homurtu çıkardı ve pencereyi kapatıp çalışma tezgahına geri döndü. Ellerini yıkamak için bir leğene su doldurdu, sonra çıplak omuzlarına nemli bir bezle silerek tozu temizledi. Sonunda dalgalı kızıl saçlarını zorla taradı.

Lavabonun üzerindeki duvara asılı küçük oval aynaya bakarak, odasının sıcaklığı ve neminden sakalı uzamış mı diye kontrol etti, sonra bir askıya asılı gömleği giyip göğsünün yarısına kadar düğmelerini ilikledi.

Oleg, gündüz odasında hiçbir modern teknolojiye yer vermezdi. Günümüz dünyasının büyüğü kendi yararları vardı, ama gündüz dinlendiği yerde değil. Bu taş oda, kendisinin yaktığı birçok mangalla aydınlatılıyordu.

Yaz böcekleri gibi vızıldayıp onu rahatsız eden elektrik ışıklarına ihtiyacı yoktu.

Cildinin altında akan elemental ateşi yatıştıran soğuk dağ suyu tercih ettiği için banyo yapmak için sıcak suya da ihtiyacı yoktu. Basit bir pompa, yıkamak ve odalarını elementini kontrol etmek için yeterince nemli tutmak için suyu odasına taşıyordu.

Sıcak hava, dört yüzyıl önce bir rüzgar vampiri tarafından tasarlanan havalandırma delikleriyle dolaştırılıyordu ve sıhhi tesisat, bir duvar boyunca gizlenmiş giderlerden oluşuyordu.

"Oleg!" Elene kapıdan bağırdı. "Bütün gece bekleyemem."

"Geliyorum." Modern dünyayla iletişim kurmak için insanları işe aldığından, modern iletişim cihazlarına ihtiyacı yoktu.

En önemli insan, kapının diğer tarafındaki kadındı.

Oleg, kapıya doğru yürürken sağlam sedir dolaptan bir şişe kan şarabı aldı. Bir haftadır beslenmemişti ve Elene'nin yanında dişlerini gösteremezdi. Bu onu sadece sinirlendirirdi.

Kaleye hizmet eden insanların kanıyla beslenir, etrafındaki ormandan avladığı hayvanlarla karnını doyururdu. Elene güvenilir bir danışman ve ortaktı, kan bağışçısı değildi.

Yüzyıllar boyunca hayatında pek bir değişiklik olmamıştı, en büyük şok dalgası on yıl önce eşinin ölümü olmuştu, ama Luana ile araları açılmıştı ve o, kendi elementinin yakınında, deniz kenarında yaşamayı tercih ettiği için dağlardaki kalesinde pek zaman geçirmiyordu.

Oleg kapıyı açtı ve Elene'nin beklediği antreye adım attı.

Yetkin insan genellikle yanında bir çanta ve onun okuması ve imzalaması için bir dosya getirirdi. Yirmi birinci yüzyılda meşru bir iş adamı olmak için gerekli olan sözleşmeler, vergi formları ve çeşitli yasal belgeler vardı ve hepsini bir takma adla imzalaması gerekiyordu. Bunların hepsini düzgün bir şekilde tutmak Elene'nin işiydi.

O gece, oyma meşe masanın üzerinde hiçbir evrak yoktu. Çanta yoktu. İnsanların parasının ve vampirlerin altınlarının akışını sağlamak için yerine getirmesi gereken görevlerin kısa ve öz bir listesi yoktu.

Elene, ellerini kucağında birleştirerek kadife bir koltuğa oturdu. "Benimle Odessa'ya gelmelisin."

"Neden?"

"Bir muhasebeciyle tanışmak için."

Sinirleri hemen gerildi. Elene'nin karşısında oturarak, bir hizmetçi çay servisini getirirken koltuğun arkasına yaslandı ve kollarını koltuğun arkasına uzattı.

Oleg, hizmetçiye kan şarabı şişesini uzattı. Kadın sessizce büfeye yürüdü, dolabı açtı ve Oleg'e dolu bir kadeh uzattıktan sonra Elene'ye çay servisine devam etti.

"Özür dilerim," dedi Oleg. "Tekrar söyler misin? Sanırım beni küçük mali meselelerle uğraşan biri sanıyorsun."

"Hangisi benim?" Elene, ona kavisli siyah kaşlarını kaldırdı.

"Senin asistanının asistanı, Elene. Yoksa daha fazla kişi mi işe alman gerekiyor?"

O iç çekip hizmetçinin uzattığı çayı aldı. "Teşekkürler, Serena. Gidebilirsin."

Hizmetçi sessizce odadan çıktı ve Elene, adımları koridorda uzaklaşana kadar birkaç dakika bekledi.

Oleg, kalenin kendi kanadındaki çift kapının kapandığını duydu. "Yalnızız."

"Bu muhasebeciyle tanışmalısın." Elene çayını yudumladı.

"Neden?"

"Çünkü kızın hakkında bir şeyler biliyor olabilir."

Oleg'in kalesinin avantajı, uzak bir yerde olmasıydı, ancak bu, iş konularında bir dezavantajdı. Neyse ki Elene, onu ve Oleg'i bekleyen özel uçağın bulunduğu özel havaalanına götüren arabayla gelmişti.

Odesa'ya uçarken Elene ona bir dosya uzattı. "Tatyana Otsana Vorona."

Oleg dosyayı açtı ve fotoğraftaki kadının görüntüsü bakışlarını çekti. Sarışın, mavi gözlü, narin yüz hatlarına ve sıkı bir çizgiyle belirginleşen geniş bir ağzı olan solgun bir güzellikti. Gözlerinin çevresinde hafif çizgiler vardı, yaşından çok stresten kaynaklanıyordu çünkü kadın en fazla yirmili yaşların sonlarında görünüyordu.

"Vorona Hanım, Kiev'deki ulusal üniversiteye devam etti ve muhasebe ve matematik dallarında çift anadal ile onur derecesiyle mezun oldu. Staj sırasında bilgisayar bilimleri de okudu ve Mika'nın kaynaklarına göre, okuldayken Kiev hacker topluluğuna ara sıra katılmış. Şu anda işsiz."

Oleg'in rahmetli eşine olan benzerlik çok belirgindi ve Elene bunu görmüş olmalıydı, ama tek kelime etmedi.

"Nereli?" Fotoğraftan gözlerini ayıramıyordu. Soğuk kalbinde hoş olmayan bir duygu uyandı ve çenesindeki dişlerinin ağrıdığını hissetti.

"Emin değiliz. Annesi Kırımlı, ama anne babası boşanmış ve babası doğum belgesine adını yazmaktan başka hayatında hiçbir rol oynamamış."

Kırım, Luana'nın öldüğü yer, ama insan hayatında doğduğu yer değildi. Belki de hepsi bir tesadüftü. Belki de olmayan hayaletleri görüyordu.

"Zara'yı tanıdığını söyledin?" Oleg'in çok sayıda vampir çocuğu vardı, ama hiçbirisi Zara kadar çılgın ve sorunlu değildi.

"Hikayeyi aceleye getirme," diye mırıldandı Elene.

Oleg dosyayı kapattı. "O zaman sadede gel."

"Bir süre Kiev'de bir finans şirketinde giriş seviyesi muhasebeci olarak çalıştı, çok sıradan bir iş, sonra büyükbabası ve büyükannesi vefat ettikten sonra annesinin sağlık sorunları başladı. Eve geri döndü ve yaklaşık bir yıl boyunca hiçbir iş kaydı yok. Sonra..."

Oleg, uçak dağlarda türbülansa girince kollarını göğsünde kavuşturdu. Beklerken cildinin ısındığını hissedebiliyordu. "Nereye varıyorsun?"

"Birkaç yıl önce Sivastopol'da bir ithalat-ihracat şirketinde çalışmaya başladı. Muhasebeciydi."

"Şirketin adı?"

"ZOL Enterprises adında küçük bir şirket."

"Siktir." ZOL, Luana'nın ölümünden sonra Zara'nın yönetmesi için kurduğu yan şirketti. Onu meşgul etmek için kurulmuştu ama kızının onu zayıflatmak için kullandığı birçok planın paravanı haline gelmişti.

"Evet, daha da iyisi, ZOL'un resmi kayıtlarında Bayan Vorona'nın adı geçmiyor."

Oleg kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

Zara iki yıl önce ortadan kaybolmuş ve Oleg'i, insan politikası nedeniyle hızla daha da istikrarsız hale gelen bir bölgede mali ve siyasi bir karmaşa içinde bırakmıştı. O ve Mika, o zamandan beri Zara'nın gücünü kötüye kullandığı tüm insanları ve kurbanlarını ve geride bıraktığı insan ve vampir kurbanları ile ilgilenmeye çalışıyordu.

Teknik olarak Zara ortadan kaybolmamıştı. İstanbul'da güçlü bir vampir sevgilisinin korumasına sığınmış ve Oleg'in milyonlarca dolarını da yanında götürmüştü.

Elene devam etti: "ZOL'un kayıtlarında yoktu çünkü Zara'nın *gerçek* kayıtlarını tutuyordu, bize gönderdiği resmi raporları değil."

"Yani Zara para çalıyordu."

"Bunu zaten şüpheleniyorduk, ama bu kesin kanıtladı."

Oleg, Tatyana'nın dosyasını tekrar eline aldı ve okul kayıtlarını, vergi makbuzlarını ve kredi raporlarını karıştırdı. Bunların hepsi, kurallara uymaya alışkın görünen, yasalara saygılı bir kadına ait tipik belgelerdi.

Bu kurallara uyan kadın, suçlu kızıyla nasıl bir ilişkiye girmişti?

"Şey..." Oleg dudaklarını sıktı. "Zara'nın babası olarak, para çalmamasına şaşırdım."

"Ona her zaman çok müsamahakârdın."

"Luana onu seviyordu." Elene'nin azarlamasını durdurmak için tek söylemesi gereken buydu.

"Yine de." Elene karanlık pencereden dışarı baktı. "Arkasında büyük bir kaos bıraktı, Oleg."

"Biliyorum." Ve o da bunu temizleyecekti. Eninde sonunda.

Vampir dünyasında insan dünyasındaki gibi hükümetler yoktu. Onun yerine, güçlü vampirler ve onlara hizmet edenler tarafından yönetilen karmaşık bir gizli feodal beyler ve bölgeler ağı vardı. Güvenilir kişiler

genellikle ölümsüzlerin gizli kalmasını istediği sırları korumak için insan hükümetlerine yerleştirilirdi.

Zara, Oleg'in bağlantılarını kullanarak güçlü vampirleri kandırmış ve küçük düşürmüştü. Onun bağlantılarını kullanarak onu ve diğerlerini aldatmış, sonra da yeni bir koruyucuya kaçmıştı.

Oleg güçlüydü, ama dünyadaki tek tehlikeli vampir o değildi. Zara, Atina'dan İstanbul'a uzanan bir bölgeyi yöneten ve Oleg'in Karadeniz'den daha büyük dünyaya tek erişim yolu olan Boğaz'ı kontrol eden bir su vampiri olan Laskaris'i baştan çıkarmıştı.

"Zara artık beni aldatamadığına göre muhtemelen Yunanlığı aldatıyordur." Bu düşünce ona sapkın bir zevk verdi.

"Sanırım haklısın," dedi Elene. "Kızın ne kadar çok şeye sahip olursa olsun, her zaman daha fazlasını istedi."

Oleg, bazı operasyonlarını Saint Petersburg'daki ihracat şubesine yönlendirmişti, ancak Moskova'daki insan hükümeti, imparatorluk hayalleriyle sürekli başını ağrıttıyor ve iş ilişkilerini düzenli olarak engelliyordu.

Karadeniz limanları daha merkezi ve çok daha kazançlıydı. Bu nedenle Elene'nin yasal faaliyetlerini büyütmesi için Oleg, Akdeniz'e erişim hakkı elde etmek için Zara'nın sevgilisi Laskaris'e milyonlar ödemek zorunda kalmıştı.

Rüşveti ödemezse, eski Yunan ölümsüzü, en büyük nakliye şirketi SMO International'a insan yetkilileri salacak ve Oleg'i ya gün ışığına çıkmaya ya da işinden olmaya zorlayacaktı.

Yüzyıllar boyunca dikkatli ittifaklar kurup rakiplerini ortadan kaldırarak elde ettiği her şeyi, tek bir yoldan sapmış ve intikam peşinde olan bir çocuğun elinden almak için çalışmamıştı.

Oleg, Zara'yı bulacak ve onun çaldığı parayı bulacaktı. Ve onu bulduğunda, tüm çocuklarının ve tüm vampir dünyasının tanık olacağı bir ders verecekti.

Tatyana Vorona'nın dosyasının başına geri döndü. "Bu kadın Zara için çalışıyorsa, neden bize geliyor?"

"Zara ona para vermedi," dedi Elene.

Oleg dosyadan başını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun."

Suç örgütünün birinci kuralı, muhasebecine zamanında ödeme yapmaktır.

"Şaka yapmıyorum. Tatyana Vorona üç yıl boyunca uzaktan çalıştı, tüm işlerini doğrudan Zara'ya gönderdi ve Zara ona altı ay boyunca ödeme yapmadı.

ay boyunca ona ödeme yapmadı. Sevastopol'da hesaplarında bir sorun olduğunu iddia etti..."

"Hesaplarını *ben* geciktiriyordum," diye mırıldandı Oleg, insanın dosyasına bakarak. "Ama Zara'nın her zaman parası vardı."

Dosya içinde Tatyana Vorona'nın kazandığı ödüllerin kopyalarıyla birlikte okul fotoğrafları vardı. Annesi ders ücretini ödeyemeyince gelecek vaat eden dans eğitimi yarıda kalmıştı. Anna Asanov, ülkede büyümüş, yerel okullardan mezun olmuş ve üniversiteye giremeyen bir devlet memuruydu. Devlet emekli maaşı vardı ve kayda değer bir becerisi yoktu.

Tatyana Vorona zengin veya nüfuzlu bir aileden gelmiyordu. Zengin bir aileden gelmeyen bir insan, altı aylık maaşını geri almaya çalışmadan öylece vazgeçmezdi.

Kızı tehlikeli bir hata yapmıştı.

"Zara, o insandan maaşını alabileceğini sandı." Elene'nin ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Neyse ki Tatyana sıradan bir insan gibi görünmüyor."

Oleg gözlerini kısarak sordu. "Bizim türümüzden haberi mi var?"

"Vampirleri mi?" Elene başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Elene, vampir dünyasına dahil olan insanlar tarafından büyütülmüştü. Tüm kariyeri boyunca ölümsüzleri tanıyordu ve onlar için çalışmıştı. Oleg onu onlarca yıl önce bir rakibinden çalmıştı. Kısa bir romantik ilişkiden sonra, sevgili olmak yerine arkadaş ve iş ortağı olmanın kendileri için daha uygun olduğuna karar vermişlerdi.

"Ölümsüzlerin dünyasından haberi yok," dedi Elene. "Ama Zara'nın onu aldattığını anladığında ZOL'u SMO'ya bağlamayı başardı."

"Bunun zor olacağını söylemiştin." "Zor oldu."

"Demek ki zeki." Oleg omuz silkti. "Zara'yı bulamadı, yoksa beni aramaya gelmezdi. Peki onunla tanışmam neden bu kadar önemli?"

"Çünkü onunla görüşen muhasebeciye göre, Tatyana Vorona Zara'nın tüm kitaplarının kopyalarına sahip olduğunu iddia ediyor."

"Gerçek kitaplar mı?" diye sordu Oleg. "Bize gönderdiği tahrif edilmiş raporlar değil mi?"

"

"Aynen öyle."

Demek insan kadın şüphelenmişti. Oleg bunu onayladı.

"Eğer doğru oynarsak," diye devam etti Elene, "Tatyana Vorona, altı aylık maaş karşılığında Zara'nın muhasebe kayıtlarını bize verebilir."

"Paramı geri alırım," diye mırıldandı.

"Ve defterlerde Zara'nın Laskaris'i dolandırdığını kanıtlayan bir şey varsa, Yunanlıyı da onu terk etmeye ikna edebiliriz."

O gece ilk kez Oleg gülümsedi.

İkinci Bölüm

Tatyana Vorona, Odessa şehir merkezindeki başka bir şirketin bekleme odasında oturuyordu. Sandalyeler tertemizdi ve çalıştığı tüm ofislerden çok daha güzeldi. Yeni veya modern görünmek için pek çaba sarf edilmemişti. SMO, zengin ahşap kapıları, sıcak altın rengi lambaları ve neredeyse hiç floresan lamba bulunmayan, eski bir servetin desteklediği bir şirket olduğu belliydi.

Siyah kalem eteğini çekerek, bu lüks ofiste fakir bir köy kızı gibi göründüğünü bilerek, korkmamaya çalıştı. Ofiste kahve dağıtan kadın bile Tatyana'dan daha iyi giyinmişti.

Ama o da kıyafetlerine çok dikkat eden biri değildi. İlk işinde, şık yün pantolonlar, beyaz gömlekler ve birkaç farklı kazak giyerdi. Kiev'de orta büyüklükte bir şirkette çalışıyordu ve çoğu genç olan çalışanların çoğu iş yerine topuklu ayakkabı yerine spor ayakkabı giyerdi.

Sevastopol'a geri dönmek zorunda kaldıktan sonra, Tatyana evden çalışmaya başlamış ve bu üzerine otmayan kalem etek ve kazak kombinasyonu dışında profesyonel gardırobunun çoğunu yavaş yavaş başkasına vermiş veya satmıştı.

Kıyafetlerinin nasıl olduğu önemli olmamalıydı. Saçlarını başının arkasında düzgün bir topuz yapmıştı. Hafif bir makyaj yapmıştı ve en önemlisi, dijital ve kağıt dosyalardan oluşan evrakları ve eski işverenin bu firmayla olan bağlantılarını içeren iş geçmişinin basılı bir kaydı vardı.

Ve dizüstü bilgisayar.

Zara, Tatyana'nın muhasebe işleri için kullandığı dizüstü bilgisayarın hiçbir şekilde internete bağlı olmaması konusunda ısrarcıydı. Zara'ya, bilgisayarını kimsenin hackleyemeyeceğini ve ihtiyaç duyduğu tüm bilgileri kağıt dosyalarda saklayabileceğini kanıtladıktan sonra bu işi almıştı.

Kadın paranoyaktı, ama paranoyak olmasının iyi bir nedeni vardı, çünkü Tatyana işleri için çok sayıda yedekleme yapmıştı. Elbette Zara'ya söylememişti, ama Tatyana kağıdın kaybolabileceğini ve dijital yedeklemelerin sonsuza kadar saklanabileceğini biliyordu.

Paranoyak kadın için çalışmak, Tatyana'nın çocukluğunun geçtiği evde bulabildiği tek işti ve dedesi ile büyükannesi vefat ettikten sonra, annesi ile birlikte evlerini elinde tutmak için paraya ihtiyaçları vardı.

Zara eksantrik biriydi, ama iyi para ödüyordu. Ta ki ödememe başlayana kadar.

Tatyana derin bir nefes aldı ve sabırsızlıkla ayağını yere vurmamaya çalıştı.

Sekreter başını kaldırıp nazik bir gülümsemeyle baktı. "Bayan Beridze ofise geliyor. Dün gece seyahatleydi ve geciktiği için özürlerini iletiyor."

"Sorun değil." Tatyana ona sıkı bir gülümseme attı. "Zaman ayırdığı için teşekkür ederim." "Tabii ki."

Beridze Gürcü ismiydi. SMO International'a girdiğinden beri elbette Ukraynalılar ve Ruslarla tanışmıştı, ama aynı zamanda Ermenistan, Romanya ve diğer Karadeniz ülkelerinden aksanları da duymuştu. Etrafında sessizce yürütülen telefon görüşmeleri İngilizce, Rusça, Çince ve tanımadığı diğer dillerde yapılıyordu, ama SMO gibi uluslararası bir nakliye şirketi için bu gayet normaldi.

Elene Beridze, Zara'nın şirketinin faaliyet gösterdiği labirent gibi şirketin finans müdürüydü. Tatyana, katmanlarca evrakı inceledikten sonra bunu öğrenmişti.

SMO International ile Zara arasındaki bağlantıyı bulmak, eski dostlarından yardım istemesine rağmen aylar sürmüştü. SMO, bazı uygulamalarında Zara kadar eski kafalı görünüyordu ve neredeyse hiçbir şey internette yoktu. Web sitesi yoktu. E-posta adresi yoktu.

Hiçbir şey.

Tatyana boğazını temizledi. "Tazminat konusunda görüşebileceğim başka biri varsa, Bayan Beridze'nin zamanını almamış olurum..."

"Hayır, hayır." Sekreter hemen araya girdi. "Sorun değil. Sizinle şahsen görüşmek istedi."

Bizi düzenleyici kurumlara şikayet etmememiz için.

Bu, şimdiye kadar tüm konuşmalarının alt metninde yer alan sözsüz mesajdı. Önce resepsiyondaki sekreteri, muhasebeden birinin gerçekten onunla konuşmak istediğine ikna etmek zorunda kalmıştı. Zara'nın adını duyan takım elbiseli bir adam geçip gidince dikkatleri üzerine çekebilmişti.

Sonra muhasebeden gelen kişiye, uydurma bir hikaye anlatmadığını ikna etmek zorunda kaldı.

Beş kişiyle görüştüktan sonra, Prymorskyi Bölgesi'nin kuzey ucunda bulunan eski bir konakta yer alan lüks bir ofisin dördüncü katına çıktı. Dışarıdan deniz kokusu geliyordu ve Karadeniz'in temiz havasını ciğerlerine çekince kendine güveni yerine geldi.

Altı aydır maaşsız çalışmıştı.

Parasını hak etmişti. Ailesinin buna ihtiyacı vardı.

Ve büfenin üzerindeki kristal su kadehlerine bakılırsa, bu şirket ona ödeme yapacak kadar parası fazlasıyla vardı.

Tatyana, kesme kristal sürahidten gözlerini ayırıp kapıya doğru baktığında, koridorda sessiz ayak sesleri duyuldu.

Şık gri bob saçlı ve bordo takım elbiseli çekici bir kadın, elinde evrak çantası olan uzun boylu, koyu saçlı bir adamla birlikte eşikten içeri girdi. Kadın ellili yaşların ortalarında görünüyordu ve görünüşü en sade şekilde parayı yansıtıyordu.

Sevastopol'da Tatyana, paralı kadınların bu zenginliğini göz kamaştırıcı tasarımcı çantaları ve mücevherleriyle sergilemeye alışkındı. Bu kadın ise bunun tam tersiydi.

"Bayan Vorona?" Kadın nazıkçe gülümsedi. "Ben Elene Beridze, sizi beklettiğim için özür dilerim." Kadın, İngiliz aksanıyla İngilizce konuştu ve elini uzatarak Tatyana'ya tokalaşmak istedi.

Tatyana elini tuttu ve İngilizce cevap verdi. "Önemli değil. Umarım bu konuyu halledebiliriz. Çok garip bir durum olduğunu biliyorum."

"İşleri hallederken sabrınız için teşekkür ederiz." Arkadaşının taşıdığı çantayı almak için geriye uzandı. "Neden konferans odamda konuşmuyoruz?"

"Tabii." Tatyana, ahşap panelli koridorda yöneticinin peşinden giderken pencereden dışarı baktı. O kadar uzun süre beklemişti ki güneş batmak üzereydi. "Sizce saat kaç..."

"Fazla uzun sürmez, ama geriye kalan ödemelerinizle ilgili evrakları incelemek için yarın sabah tekrar gelmeniz gerekebilir."

Tekrar bekrettiğim için çok özür dilerim. Dün gece beklenmedik bir seyahatım çıktı. Şehirde kalıyorsunuz, değil mi?"

Tatyana başını salladı. "Otelde." Eski, turistlere yönelik bir yerdi, ama ucuz ve temizdi.

"Tüm seyahat masraflarınızı da karşılayacağımızı biliyorsunuz, değil mi?"

Elene Beridze, gül detaylarıyla oyulmuş ahşap bir masanın bulunduğu konferans odasına onu davet etti. Odanın tavanında kristal bir avize vardı ve en uzun duvarda yaldızlı çerçeveli bir ayna bulunuyordu.

Tatyana bakmamaya çalıştı. Aynanın kenarındaki altın çiçek, muhtemelen annesinin bir aylık masraflarını karşılayabilirdi.

"Bizi bu şekilde aramak zorunda kalmamalıydın," diye devam etti Elene, "bu nedenle bununla ilgili masraflar da size geri ödenecek. Şehirde çalışması gereken çalışanlarımız için Admiral Hotel'de bir anlaşmamız var. Sizi bizim hesabımıza bir odaya yerleştirebilir miyiz?"

Tatyana gözlerini kırptı. "Gerek yok. Annemin yanına dönmek için bu işi bir an önce halletmek istiyorum."

"Elbette." Elene, asistanına Tatyana için bir sandalye çekmesini işaret etti ve adamı gönderdi. "Lütfen oturun. Gönderdiğiniz belgelerin kopyalarını gördüm, ama birkaç sorum var."

"Tabii." Tatyana derin bir nefes aldı. "Bu sorular Zara'nın sizden çaldığı parayla ilgili mi?"

Elene donakaldı ve birkaç saniye boyunca tek hareketi uzun bir göz kırpmaya oldu. "Çok doğrusunuz Bayan Vorona. Bunu takdir ediyorum."

Tatyana ofise bakındı ve şu anda kaybedecek bir şeyi olmadığına karar verdi. "Dürüslükle ilgilenmiyorum Bayan Beridze. SMO'ya başvurdum çünkü paramı almam gerekiyor, ama aynı zamanda Zara'nın muhtemelen iki ayrı hesap tuttuğunu biliyordum." Elini çantasına koydu. "Gerçek hesaplar bende. Bana ödenmesi gereken maaşı almak istiyorum, ama işleri düzeltmek istiyorum. İsterseniz, Zara'nın çaldığı parayı bulmanıza yardım edebilirim."

Elene'nin gözlerinde bir anlık eğlence belirdi. "Daha önce de söylediğim gibi, doğrudan konuşmayı takdir ediyorum."

"O zaman, sizin için geri aldığım paranın bir kısmını almayı beklediğimi de takdir etmelisiniz." Bu büyük bir riskti, ama SMO'nun ofislerinde geçirdiği günler Tatyana'yı cesurlaştırmıştı. "Bulma ücreti."

Ve çaresiz.

Elene hafifçe gülümsedi. "Zara'nın şirketimizden para çalmasına yardım ettiğini bize söylediğin için komisyon mu istiyorsun?"

"Ben sadece muhasebeciyim, Bayan Beridze. Hiçbir şey zimmetime geçirmedim. Aslında altı ay boyunca maaşsız çalıştım."

Elene çenesini kaldırdı. "Bu doğru."

Tatyana elini postacı çantasının üzerinde tuttu. "Hesapları derledim ve parayı düzenledim, bunları geri almanıza yardımcı olabileceğime inanıyorum. Bu durumda danışmanlık ücreti almak yasa dışı değil, ancak Zara'nın şirketinizin himayesi altında yaptığı gibi sahte vergi beyannamesi vermek yasa dışı."

Elene başını eğdi. "İlginç bir kelime seçimi," diye mırıldandı. "Yani, bir anlamaya varamazsak SMO'yu Sevastopol'daki düzenleyici makamlara ihbar edeceksiniz, öyle mi?"

"Yasalara aykırı herhangi bir eylemden sorumlu tutulabilecek bir çalışan olarak, işverenim tarafından yasa dışı bir eylem yapıldığını bilirim, bunu bildirmekle yükümlü olduğumu düşünürüm."

"Bizi şantaj mı yapmaya çalışıyorsunuz?"

Tatyana hiç tereddüt etmedi. "Hiç de değil. Zara'nın tüm eylemlerinin sizin izniniz olmadan gerçekleştirildiğinden eminim ve" —kelimelerini dikkatlice seçti—"SMO International gibi saygın bir şirketin, hırsızlık bildirildikten ve para geri alındıktan sonra tüm raporları düzelteceğine inanıyorum."

Bunu yapma ihtimalleri çok düşüktü, ama bu Tatyana'nın sorumluluğu değildi. "Elbette," dedi Elene. "Bir ihlal kanıtlanırsa, ilgili makamlara bildirirdik."

"Ama SMO'nun bu olayla ilgisi olmadığını kanıtlamak için, önce şirketin parayı geri alması gerekir."

Elene öne doğru eğildi. "Ve bunu bizim için yapabilir misiniz?"

Tatyana yüzüne kendinden emin ve soğukkanlı bir ifade takındı.

"Yapabilirim."

Elene'nin ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Geç saatlere kadar çalışmak sorun olmaz umarım, Bayan Vorona." Pencereden kararan gökyüzüne baktı. "Çünkü geriye dönük maaşından fazlasını istiyorsan, görüşmen gereken bir kişi daha var."

TATYANA, ortaokulu bitirdiğinden beri sigara içmemiştir, ama Elene'nin patronunun gelmesini beklerken SMO'nun ofislerinin arnavut kaldırımlı avlusunda volta atarken bir sigara içmek istedi. Anlaşılan adam kuzeyden geliyordu ve jet lag nedeniyle garip saatlerde uyanıyordu.

Tatyana, başarıya birkaç santim uzaklıkta olduğunu hissettiği için bunu sorgulamayacaktı.

Aracılık ücreti için para bulmayı teklif etmek bir kumar idi ve Elene'ye gösterdiği kadar kendinden emin değildi, ama elindeki tek koz buydu.

Evet, parasını almak istiyordu, ama aynı zamanda bir işe de ihtiyacı vardı ve Sevastopol'da, bulunması gereken yerde, işler çok azdı. Komşusu, Tatyana'nın geri dönmesi gerekene kadar annesine sadece birkaç gün daha bakabilirdi, çünkü kadın kendi başının çaresine bakamıyordu.

Cebinde telefonunun titrediğini hissetti ve bakmadan kimin aradığını bilerek telefonu çıkardı. "Alo."

"Tatyana, şimdi eve mi uçuyorsun?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır, çünkü uçarsam beni arayamazsın anne."

"Biliyorum. Hala Kiev'de misin?"

"Odessa, anne."

"Odesa." Anna Asanov bu kelimeyi bir lanet gibi fısıldadı. "Peki sana para ödeyecekler mi?"

"Evet, iyi bir şirket. Gerçek bir şirket, anne, merak etme."

Annesi, Tatyana'nın evden çalışmasından her zaman şüphelenmişti. İşin yasal olmadığından endişeleniyordu. Tatyana, Kiev'deki işinin çoğunun da çevrimiçi olduğunu ve her yerden yapılabileceğini açıklamasına rağmen, ofise gitmediği için yasadışı bir şey yaptığını düşünüyordu.

Ne yazık ki, durum böyleyken, Kiev'de hiçbir şirket, istese bile Sevastopol'da yaşamak zorunda olan birine ödeme yapmaya devam etmeyecekti.

"Elektrik faturası ödenecek, Tanya."

Kahretsin. Parayı nereden bulacaktı? SMO seyahat masraflarını ne kadar çabuk geri ödeyebilirdi? Belki de Elene'nin şirketin tercih ettiği otelde kalma teklifini kabul etmeli ve seyahat parasının geri kalanını annesine göndermeliydi.

Hayır, hayır, hayır. Bu SMO'ya durum üzerinde çok fazla güç verirdi. Bir tür sözleşme imzalanana kadar bağımsız kalmak daha iyiydi.

"Karol'dan biraz borç alabilir misin?" Komşuları durumu biliyordu, en azından bir kısmını, ve yaşlı adam Tatyana'ya büyük sevgi duyuyordu, çünkü Tatyana'nın dedesi ve büyükannesi onun dostlarıydı.

"Yani, deneyebilirim. Ama para ödünç alırsam benden bir şey isteyecektir."

Tatyana gözlerini devirmeye çalıştı, ama sonra bu dürtüye yenik düştü, ne olacak ki? Annesi onu göremiyordu. "Anne, Karol seninle seks yapmak istemiyor."

"Neden? Hala güzel bir kadını, Tanya."

"O, babanın arkadaşı olan tatlı bir yaşlı adam. Seni öyle görmüyor."

Annesi, yaşlı adamların sarkık olsa bile hala testisleri olduğunu mırıldandı ve Tatyana yavaşça, eşit nefesler alıp komşusunun testislerini düşünmek istemediği için dinlememeye çalıştı. "Anne, parayı Karol'dan ödünç al ve ona eve gelir gelmez ödeyeceğimi söyle."

Çünkü belki güvenlik kontrolünden geçerken cebinde sihirli bir şekilde para belirirdi.

Bir yolunu bulacaksın, Tatyana. Her zaman bir yolunu bulursun.

Her gece yarısı uyandığında, Tatyana'nın işi olmadan annesiyle birlikte kışı nasıl geçireceklerini düşünerek kendine aynı şeyi söylüyordu.

Derin bir nefes aldı ve ciğerlerini deniz havasıyla doldurdu. Cuma gecesi idi ve SMO'nun taş ve ferforje duvarlarının ötesinde, gençlerin arkadaşlarıyla geceye doğru çıktıklarını duyabiliyordu. Uzakta bir kulüpten gelen hafif müzik ve geçen arabalardan yükselen pop müziğin ritmi ve sesi geliyordu.

Eskiden o hayatı yaşıyordun.

Tam olarak öyle bir hayat değildi. Ama Kiev'de arkadaşları vardı. Bir işi ve hafta sonları eğlenmek için biraz ekstra parası vardı. Arayabileceği arkadaşları ve seksi ve ilgi çekici hissetmek istediğinde çıktığı erkekler vardı.

Tatyana yirmi yedi yaşındaydı, ama on yıl daha yaşlı hissediyordu. Belki daha da fazla. Artık annesinden başka kimsesi yoktu. Bir işi bile yoktu.

"Bayan Vorona?" ofisin önünden bir ses geldi. "Sizi bekliyorlar."

Deniz havasını derin bir nefesle ciğerlerine çekip, "Gitmem gerek anne. Karol'dan para ödünç al, yakında geri öderim." dedi.

"Tamam ama..."

"Anne, gitmem gerek."

"Tamam, tamam." Anna kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve telefonu kapattı.

"Sana da iyi geceler." Tatyana telefonunu cebine koydu ve binaya girdi, annesinin bir yıllık elektrik faturasını ödeyebilecek kadar pahalı cılalı ahşap kapılardan geçti.

Belki on yılın.

TATYANA, Elene Beridze'nin konferans odasına geri döndü, elini yanındaki koltuktaki postacı çantasına koydu, tam o sırada iki kişi içeri girdi.

Biri Elene, diğeri bir adamdı. Hayır, bir adamdan daha fazlası. Bir *varlık*.

Tatyana erkeklerden etkilenmezdi. Babasız büyümesi, erkeklerin çoğu kadının hayatında çok fazla güce sahip olduğunu ona acı bir şekilde öğretmişti. Annesi onu hiç sevmeyen bir adamın peşinde koşmuştu. Büyükbabası hayatındaki nadir istisnalardan biriydi, ama o hiçbir erkek arkadaşına ya da sevgilisine bağlanmamıştı çünkü deneyimlerine göre erkekler güvenilmezdi.

Ama Elene'nin yanındaki koltuğa oturan adam manyetik bir çekiciliğe sahipti.

Kömür rengi koyu gri bir takım elbise giymişti ve yakası açık ceketinin altında şarap kırmızısı bir gömlek vardı. Kravatı yoktu. Koyu kırmızımsı kahverengi saçları yüzünden geriye taranmıştı ve çenesini düzgün bir sakal kaplıyordu.

Karşısına oturdu ve fırtına bulutları rengindeki keskin gri gözleriyle Tatyana'ya bakıyordu. Otururken bile uzundu ve ayağa kalktığı anda onu boyundan aşacağını biliyordu. Yakışıklıydı da, ama bu onun en etkileyici özelliği değildi.

Kullandığı parfüm sedir ağacı ve tatlı duman kokuyordu ve Tatyana ona doğru eğilme isteği duydu. Direndi. Adamdan güç yayılıyordu ve Tatyana içgüdüsel olarak onun tehlikeli olduğunu biliyordu.

Araştırmalarına göre SMO International, organize suçlarla bağlantısı olmayan meşru bir çokuluslu şirketti, öyleyse bu adam neden bir gangster gibi davranıyordu?

Elene, "Bayan Vorona, bu benim işverenim, SMO International'ın CEO'su Bay Sokolov." dedi.

Sesi alçak ve keskin çıkıyordu. "O benim kim olduğumu biliyor." İngilizce değil, Rusça konuşuyordu.

"Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum," diye cevapladı Tatyana da Rusça, "ama patron gibi görünüyorsunuz."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "O zaman kim olduğumu biliyorsunuz."

Sokolov. Önünde oturan solgun küçük kıızı kapmak için hazır bir yırtıcı kuş gibi *görünüyordu*. Otuzlu yaşların sonlarında ya da kırklı yaşların başında gibi görünüyordu, ama Tatyana'ya onun görüldüğünden daha yaşlı olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Gözleri Tatyana'dan ayrılmıyordu; Tatyana kendini mikroskop altında hissetti.

"Elene, Zara'nın çaldığı parayı bulabileceğini düşünüyor. Haklı mı?"

Tatyana Elene'ye baktı. "Bayan Beridze nadiren yanılır." "Bu bir cevap değil."

"Bence cevap bu."

Adam bakışlarını ondan ayırmadı ve sürekli dikkatini ona vermesi, Tatyana'nın cildinde bir yanık hissi uyandırdı. "İnsanların bana yalan söylemesinden hoşlanmam."

Tatyana gözlerini kısarak baktı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?" "Zara'nın çok zeki ve kurnaz olduğunu düşünüyorum."

"Katılıyorum." Tatyana öne doğru eğildi. "Ama ben ondan daha akıllıyım. ZOL Enterprises ile SMO International arasındaki bağlantıyı ben buldum, yani onun şirketini saklamaya çalışan herkesten daha akıllıyım, sence de öyle değil mi?"

"Onun şirketini saklamaya çalışan benim." Ağzının köşesi yine seğirdi, sanki gülümsemek istermiş gibi. "Yani benden daha akıllı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kahretsin. "Belki de sadece evrak işlerinde daha iyiyimdir." "Şimdi geri çekilme, volchitsa. Dişlerini beğendim."

Ne o l u y o r d u ? Bu korkunç adam... onunla *flört mü* ediyordu? onunla flört mü ediyordu?

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu olmayacaktı.

Tatyana, mürekkep gibi siyah kirpiklerle çevrili korkutucu gri gözleriyle karşılaştı ve bakışlarını sabit tutarak, taş gibi soğuk bir güven yansıtmaya çalıştı. "Zara'nın sakladığı parayı bulabilirim. Transferleri yapan benim ve evrak labirentlerinde yolumu bulmayı biliyorum. Kaba kuvvet kullanmaya kalkışırsan, hiçbir yere varamazsın. Bir anahtara ihtiyacın var ve o anahtar benim."

Sokolov sonunda bakışlarını ondan ayırdı ve Tatyana'nın sağındaki sandalyeye baktı. "Senin tüm belgelerinin ve bilgisayarının olduğu çantayı alıp bu gece seni ortadan kaldırmamı ne engelleyecek?"

"Oleg." Elene'nin sesi keskin bir azarlama tonundaydı.

Finans müdürüne baktı ve omuz silkti. "Belki de ona hak etmediği otuz milyon doların bir kısmını vermek istemiyorum."

Tatyana neredeyse boğulacaktı, ama soğukkanlılığını kaybetmemeye çalıştı.

Otuz milyon mu? Dolar mı? ABD doları mı?

Tanrım, kendini neye bulaştırmıştı?

Bu bir hataydı. Bu korkunç, korkunç bir hataydı. Hiçbir şekilde otuz milyon dolar bulamazdı. Hiçbir şekilde bunu yapamazdı...

"Yüzde beş," dedi Sokolov.

"Yüzde on beş," diye patladı.

Hayır! Ne yapıyordu? Yapamayacağı bir şey için pazarlık yapıyordu! Karar vermişti. Ölecekti. Kesinlikle ödeyemeyeceği bir çek yazacaktı.

"Yüzde yedi ve Elene'nin ofisinde çalışacaksın, böylece seni denetleyebilir. Yardım almadan otuz milyon bulabileceğini sanma."

"Yüzde on üç. Kendi yardımcımı bulabilirim ve burada çalışmayacağım. Sevastopol'da aile yükümlülüklerim var."

"Sevastopol, Zara'nın eski mahallesi ve muhtemelen hala seni izleyen adamları vardır. Onun ne kadar tehlikeli olabileceğini küçümseme. Burada daha güvendesin." Öne eğildi ve elini uzattı. "Yüzde on alabilirsin, volchitsa, ama seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Otuz milyon doların yüzde on biri üç milyon dolardı. Üç.

Milyon. Dolar. ABD doları.

Bu, hayatının geri kalanı için yeterliydi. Annesini yoksulluktan kurtarmaya yeterliydi. Aldığı tüm kredileri geri ödemeye ve babasına sonsuza kadar siktirip gitmesini söylemeye yeterliydi.

Tatyana, hayatında tanıştığı en tehlikeli adama elini uzattı. "Yüzde on ve Zara'da çalıştığım son altı ayın maaşım. Annemin buna ihtiyacı var ve bu bana ait olan para."

"Anlaştık." Eli, Tatyana'nın elini kapattı ve Tatyana bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Yabancı, yanlış, insanlık dışı.

Sokolov'un gözlerine baktı ve ondan nefesini kesen karanlık, dönen bir enerji yayıldığını hissetti. "Sen nesin?"

Adam kaşlarını çatı, gözlerini kısarak baktı ve sonra her şey karardı.

Üçüncü Bölüm

"Onu amnisinle tamamen bayılmak zorunda mıydın?" Oleg'in güvenlik şefi, Sokolov suç ailesiyle irtibat görevlisi ve Oleg'in druzhina'sının baş boyarı olan Mika Arakis, muhtemelen ortalama bir bavuldan daha hafif olan bir kadını taşımaktan şikayet ediyordu.

"Sakin ol, Mika." Oleg, Mika küçük insan kadını avludaki bekleyen arabaya götürürken ağır ahşap kapıyı tuttu. "Onu hafifçe itmeye çalıştım, ama benim etkime direndi."

Onun ateşini besleyen ve on bir yüzyıldır hayatta kalmasını sağlayan elemental enerji, genellikle amnis olarak adlandırılıyordu. Cilt altında elektrik akımı gibi dolaşan bu enerji, Oleg'in ateşi kontrol etmesini, kanla beslenmesini ve sıradan insanların beyin kabuğunu etkilemesini sağlıyordu.

Elbette, farklı insanlar farklı doğal kalkanlara sahipti.

"Amnis'ine direndi, sen de bunun yerine çekiç mi kullandın?" Mika, kadını arabanın arkasına koyarken homurdandı. "Cesetler ağır değildir, sadece taşımak zordur."

"Yumuşadın," diye mırıldandı Oleg. "Emirlerini yerine getirmek için çok fazla yardakçın var. Ludmila'ya seni şımartmayı bırakmasını söyleyeceğim."

Mika burnunu çekti.

Estonyalı su vampiri, Oleg için bir çalışandan daha fazlasıydı. Oleg'in druzhina'sının mızrak ucu, en eski dostları ve en güvendiği savaşçılar, yüzyıllardır onunla birlikte olan vampirlerden oluşan grubun başıydı. Onlar silah arkadaşları, yeminle kardeşlerdi ve Oleg onlara kendi kanından daha çok güveniyordu.

Ve Ludmila, en eski üyelerden biri ve Mika'nın en güvendiği keskin nişancı, bir wolverine kadar şefkatliydi.

"Siktir git." Mika doğruldu ve Oleg'e baktı. "Neden nüfuzunu kullandın ki? Ben izliyordum, o senin şartlarını kabul etmişti."

Ne yazık ki, amnis diğer vampirlerde işe yaramıyordu, bu yüzden Mika onun için baş belasıydı.

"Bende bir farklılık olduğunu anlamıştı."

Mika sesini alçaltıp yaklaştı. "Tatyana Vorona, senin yatmaya ihtiyacı olan huysuz bir orospu olduğunu mu düşündü?"

Oleg sırttı ve Mika'nın yanağını okşadı. "Beni eğlendirdiğin için teşekkürler." Mika'nın adamlarından biri kapıyı tuttuğu antika Mercedes'in diğer tarafına yürüdü. "Admiral Hotel."

"Hemen, Bay Sokolov."

Adam, Oleg içeri girip bilinçsiz insana bir bakış attıktan sonra kapıyı kapattı. Mika ön yolcu koltuğuna oturmadan önce.

"O sorun olacak," dedi Mika.

"O bir çözüm olacak." Oleg, Tatyana Vorona'nın uyuyan yüzünü inceledi. "Bana otuz milyon dolar bulacak."

"Otuz milyon," diye mırıldandı Mika. "Geçen yıl o parayı iyi havvaya harcadın."

"Mesele para değil ve bence bu doğru değil. *Sen* havvayı seviyorsun, beni değil."

"Dediğim gibi," diye tekrarlardı Mika, "geçen yıl otuz milyonu iyi havvaya harcadın."

"Muhtemelen seni öldüreceğim." Oleg bacaklarını uzattı, insanların kullandığı dar, modern arabalar yerine antika araçlardan oluşan bir filoya sahip olduğu için minnettardı. "Bir gece muhtemelen seni öldürmeye karar vereceğim."

Vampir amnis, modern teknolojiye elektrik akımı gibi etki ediyordu. Bu, dijital hiçbir şeyin ve bilgisayarların olmadığı anlamına geliyordu. Modern teknolojiyi ölümsüz eller için uyarlayan şirketler vardı, ancak Oleg bunları kullanmıyordu. Teknolojiyi kullanması için Tatyana Vorona gibi insanları işe almıştı.

"Parayı bulsa bile sorun olacak," dedi Mika. "Yüzünü gördü."

"Ve?" Oleg, Tatyana'nın güzel sarı saçlarının üzerinde elini salladı. "Onu beni unutmasını sağlayabilirim."

"Ama yapabilir misin?" Mika arkasını döndü ve şoförün konuştuğu Rusça'dan kendi ana dili olan Estonca'ya geçti. "Benzerliği fark etmediğimi sanma. Luana'nın kız kardeşi olabilir."

Oleg kadına bir bakış attı. "Benzerlik sadece uyanıkken geçici. Ayrıca bu kadın yirmi yedi yıl önce Viyana'da zengin bir tüccarın kızı olarak değil, Kerç'teki bir devlet hastanesinde doğdu."

"Detaylar."

"Detaylar önemli."

"Fark etmemiş gibi davranma."

Oleg yanındaki baygın kadına baktı. Dinlenirken daha genç görünüyordu ve gözlerinin etrafındaki çizgiler gevşemişti. Saçları ensesindeki düzgün topuzdan çözülmüştü ve tanıştıklarında onu büyüleyen canlı mavi gözleri kapalıydı; açık kahverengi kirpikleri yanaklarına değiyordu.

"Fark ettim." O, bakışlarını başka yere çevirdi. Ölmüş eşine benzesin ya da benzemesin, Tatyana Vorona'yı Zara'nın ondan çaldığını geri almak için kullanacak, sonra da hafızasını silecek ve birkaç milyon dolar daha zengin olarak basit insan hayatına dönmesine izin verecekti. "Zara'nın ona borcunu ödeyeceğinden emin ol."

"Elene halleder."

"Kendi gözünle gör," diye tersledi. "Elene'nin yapacak yeterince işi var."

"Benim yok mu?" Mika'nın gözleri fırtınalıydı. "Kızının ardında bıraktığı tüm pisliklerle uğraşmak kolay mı sanıyorsun? Zara, Sevastopol'dan Laskaris'in İstanbul'daki malikanesine giderken mahvettiği doğudaki müttefiklerimi hâlâ ayıklıyorum."

"Geçen hafta ne kadar?"

"Tarifeleri yine artırdı." Parmaklarını şıklattı. "Hayır, pardon. *Laskaris* Boğaz'daki tarifeleri artırdı. Kesinlikle kızın değil."

Oleg, Zara'nın işlerinden fazladan para kopardığı için çok sinirliydi, ama onun kurnazlığını takdir etmek zorundaydı. O da bir zamanlar kendi babasını terk etmişti ve vampir dünyasında kendi itibarını kazanmak da en az o kadar zor olmuştu.

Eğer sosyopat olmasaydı, onunla gurur duyardı.

"Bir fikrim var," dedi Mika.

Oleg'in kendisi için çalışan insanlar için ayırdığı lüks bir otele yaklaşıyorlardı.

"Sonra. Önce bunu halledelim." Parmaklarını şıklattı ve Tatyana'nın yanağına bir kıvılcım değdirdi. "Bayan Vorona."

Dokunmasıyla kadının gözleri açıldı, ama şaşkıındı. "Nerede..."

"Oteldeyiz, Bayan Vorona. Konferans salonunda bayılmışsınız ve sizi otele güvenli bir şekilde ulaştırmak için uğraşıyoruz."

"Hayır, ben..." Sesi bitkin geliyordu. "Çantam." Sesi güçlendi. "Çantam..."

"Hemen yanınızda." Yıpranmış postacı çantasını okşadı. "Artık bir anlaşmamız var, Bayan Vorona. Biz ortağız ve ben iş ortaklarımdan çalmazım."

Parmakları çantanın sapını kavradı ve adam onun oturmaya çalıştığını gördü.

"Sakin olun." Elini dokundu ve daha önce çok güçlü olan doğal kalkanlar, dokunuşuna karşı zayıf ve yumuşaktı. Elinin gevşediğini gördü ve onun teslim olduğunu görmekten duyduğu ani zevki görmezden geldi. "Sakin olun, Tatyana."

Mavi gözleri açıldı ve onun gözlerine baktı. "Kimsin sen?"

"Oleg." Rusça telaffuzunu kullandı, böylece Alec gibi geldi.

Mika yolcu kapısını açtı ve Tatyana'nın düşmemesi için sırtını tuttu. "Konsiyerj sandalye getiriyor."

"Harika." Gözlerini Tatyana'dan ayırmadı. "Asistanım konsiyerji çağırdı. Marina adında çok hoş bir kadın, seni odana götürecek ve ihtiyacın olan her şeyi sağlayacak."

"Bilmiyorum..." Gözlerini kapattı. "Yorgunum. Neden bu kadar yorgunum?" "Geç oldu ve stresli bir gün geçirdin." Elini tekrar dokundu. "Uyu, volchitsa. Yarın gece gördüğümde dişlerin geri çıkacaktır."

Gülümsedi ve kendi dişlerini biraz göstermeye çalıştı, ama Tatyana'nın gözleri çoktan kapanmıştı.

"Bu kadının Zara'nın çaldığı parayı bulabileceğinden ^{HÂLÂ} şüpheliyim," dedi Mika, Mercedes'in arka koltuğuna oturarak şehir merkezine yakın Oleg'in özel penthouse'una doğru yola çıkarken.

Oleg'in Odessa'da büyük bir malikanesi vardı, ama Elene'nin ona ihtiyacı olduğunda çalışabilmesi için SMO'nun ofislerinin yakınında güvenli bir daire tutmuştu. Mika'nın da aynı kompleks içinde bir odası vardı, Elene de şehir dışındaki evinden gidip gelmek istemediğinde orada kalıyordu.

Daha büyük kompleksinde olduğu gibi deniz manzarası yoktu, ama Oleg her beş dakikada bir denizi görmezse ölecek olan bir su vampiri değildi.

"Şüphelerin var," dedi Oleg. "Şüphelerim var. Elene'nin şüpheleri *daha az* ve Zara'nın bunu nasıl yaptığını anlamaya çalışan tek kişi o, o halde neden tanıdığımız en zeki kadına güvenmiyoruz, ha?"

"Senin küçük kurtuna göre Tatyana kadar akıllı değil."

Oleg güldü. "Fark ettin."

"Egosu olan kadınları severim, ama bu daha çok cesaret gösterisi gibi." Mika omuz silkti. "Yine de bir fikrim var."

"Neymiş?" Oleg, zeki insanları işe alıp onları dinlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Bu, bir imparatorluk kurmasına yardımcı olmuştu ve onu elinde tutmanın tek yoluydu.

"İnsan ya parayı bulur ya da bulamaz. Her iki durumda da onu Zara'yı ortaya çıkarmak için kullanabiliriz."

"Onu yem olarak mı kullanacağız?" Oleg meraklandı.

Zara'nın Laskaris'le birlikte olması, kendi çocuğunun korumasından çıktığı anlamına geliyordu, çünkü yaşlı Yunanlı zengin, nüfuzlu ve Atina ve Roma'daki eski muhafızlar arasında güçlüydü. Ve vampirler modern dünyaya geç girmiş oldukları için, Atina'nın ölümsüz mahkemesi vampirler arasında hala büyük bir nüfuza sahipti.

"İstanbul'da kaldığı sürece ona dokunamayız, ama senin bölgene adımını attığı anda..." Mika omuz silkti. "Laskaris şikayet edebilir, ama yapabileceği hiçbir şey olmaz."

"Zara bu kadını bu kadar uzun süre rahat bıraktı. Neden şimdi peşine düşsün ki?"

"Şimdiye kadar Tatyana Vorona sana tüm sırlarını açığa vurmamıştı."

"Düşüncen hoşuma gitti." Oleg başını salladı. "Tatyana'nın kimliğini gizli tutmak yerine, bizimle çalıştığını açıkça ilan edelim. Zara'nın gizli muhasebecisi bize geldi ve onun parasını takip etmemize yardım ediyor."

"Senden mali tazminatını aldı, ama ona dokunamayacağını biliyor."

Oleg gülümsedi. Bu, onun en iyi fikirlerinden biriydi. Ölümsüz dünyada hiçbir efendi, varlığını bir tür mali anlaşma olmadan çocuklarına bırakmazdı. Bu anlaşma genellikle servetin yüzde beşini kapsardı ve Oleg'in durumunda bu, Avrupa'nın en zengin nehir kentlerinde bin yıllık fetihler boyunca toplanan bir hazineye denk geliyordu.

Ve bu muazzam servetin yüzde beşi, Oleg'in iş imparatorluğunun kalbi olan Saint Petersburg'daki malikanesinde, sıradan birkaç sandıkta duruyordu.

Zara'nın mirasını almak için tek yapması gereken Oleg'in topraklarına dönmektir.

Mika devam etti: "İzninizle, Oksana ve ben, dünyanın ölümsüz dedikoducuları arasında Tatyana'nın yeni favori insanımız olduğunu ve ihtiyacımız olan tüm bilgilere sahip olduğunu yayacağız. Doğru olsun ya da olmasın, bu Zara'yı ortaya çıkaracaktır."

"Bu, insanı tehlikeye atabilir."

Mika kaşlarını çatı. "Umurunda mı?" "Harika bir soru."

Oleg, dünyasında kimin zarar görebileceği konusunda katı kurallara bağlıydı. Sıradan insanlar, sadece hayatlarını yaşayan kaynaklardı. Onlar, Oleg'in zenginliğini besleyen ekonomiyi yaratıyor ve onun yaşaması için gerekli olan kanı üretiyorlardı. Onlara zarar vermek, kendi tarlalarına tuz serpmek kadar aptalca bir şeydi.

Vampir dünyasına kendi isteğiyle giren insanlar ise başka bir konuydu ve bu da Tatyana'yı biraz kafa karıştırıcı bir durum haline getiriyordu. O, vampirlerle çalışıyordu, ama Oleg, Tatyana'nın Zara'nın ne olduğunu bilmediğinden oldukça emindi ve bu da kendi kurallarına göre onu ölümsüzlerin şiddetine karşı bağışık hale getirmeliydi.

Ama...

"Onun adını yayınla," dedi Oleg. "Vorona Hanım'ı gözetim altında tutacağız, ama Zara'yı Laskaris'ten uzaklaştırmak daha önemli. Onun kulağına fısıldamayı bıraktığında, nakliye ortaklarımızla daha makul tarifeler için pazarlık yapabileceğiz."

"Ve Zara sonunda senin kontrolüne geçecek."

"Aynen öyle." Mika'ya tekrar baktı. "Tatyana Vorona'yı pencereden sarkıt ve kim peşine düşecek görelim."

"Anlaşıldı." Mika gülümsedi. "Bu gece telefonlara başlıyorum."

Elene'yi penthouse'daki ofisinde bulunan video sohbet sisteminden ^{aradı}. Elene çoktan evine varmış olmalıydı, çünkü arka planda kocası içki hazırlarken ve Elene mavi bir sabahlık giymiş olarak görünüyordu.

Bir hizmetçi Mika'nın ceketini asıyor, sonra Mika'nın verdiği kağıtları toplayıp sessizce konsol masasına koyuyordu.

"Marina'yı arayıp bilgilendirdiğin için teşekkürler," dedi Oleg. "Kadını çalışanların süitine yerleştirmesini söyledim."

"Uyandığında kafası karışmasın diye notu çoktan gönderdim."

"Kafası karışacak, ama kaçacağını sanmıyorum." Oleg, kadının amnis kelimesini duyunca verdiği sert el sıkışmasını hatırladı.

Elene, "Vorona Hanım hakkında içimde iyi bir his var,"

dedi. "Hesapları bulabileceğini mi düşünüyorsun?"

Mika odadan çıkmadan önce elini kaldırıp veda etti. Oleg ona başıyla selam verdi, sonra Elene'nin yanına döndü.

Elene devam etti. "Onun titiz bir kayıt tutucu olduğunu düşünüyorum, evraklarından anladığım kadarıyla. Elindeki raporlar ve Zara'nın ZOL'dan gönderdiği raporlarla, sadece ne kadar para çalındığını değil, Zara'nın bunu nasıl yaptığını da anlayabiliriz."

"Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum." Odanın kapısından çıkmak üzere olan hizmetçiye sertçe seslendi ve onu yanına çağırdı. "Hiç bir şey yemedim," dedi Elene'ye. "Sence bir sorun olur mu?"

"Sen yersen ben de yerim." Kocasının uzattığı kırmızı şarap kadehini aldı.

Hizmetçi, Elene'nin yakasını açmaya başladı ama Oleg başını salladı ve hizmetçinin bileğine işaret etti.

"Eve gelirken Mika ile konuştum," dedi Oleg.

Kadın sol bileğini örten kolunu sıyırdı ve koluna bir mutfak havlusu sardı. Sonra havluyu Oleg'e uzattı, Oleg sol eliyle havluyu tuttu.

Elene şarabını yudumladı. "Mika, Tatyana Vorona hakkında ne düşünüyor?"

"Onun adını duyurmamız gerektiğini düşünüyor." Oleg hizmetçinin bileğini yaladı, eti sıkarak solgun teninin altında görünen mavi damarı şişirdi.

"Sence bu akıllıca mı? Yani bu kadar erken. Henüz tüm kayıtları elimizde değil."

"Haberin yayılması zaman alır." Oleg dudaklarını hizmetçinin koluna sürüp, amnisinin etkisini hissedince kadının vücudunun gevşediğini hissetti. Dişleri ağzında uzadı ve nefesi kadının cildini ısıttı. "Laskaris'e rüşvet olarak her ay ne kadar kaybediyoruz?"

Dudaklarını kadının bileğine dayadı, ısırды ve etinin yumuşadığını hissetti. Demir açısından zengin kanı ağzına akarken duyularını okşadı ve Elene'nin konuşmasına konsantre olmaya çalışırken vücudunu zevkle doldurdu.

Elene iç geçirdi. "Vergiler aynı, ama rüşvetler Zara gelmeden önce ödediğimizin iki katı. Geçen gün Radu ile konuştum, Zara'nın Laskaris'in ödediğinin üç katını aldığını söylüyor."

Oleg kadının bileğini dört kez kuvvetlice çekti, sonra minnetle kolunu okşadı ve dilini kadının etine batırarak yaptığı küçük yaraları iyileştirdi.

"Radu abartmayı sever," diye devam etti Elene, "ama müttefiklerimizin fiyatını bizden aldığından daha fazla artırıyor olması da ihtimal dışı değil."

Oleg başını kaldırıp kadının kızarmış ve aralık dudaklarına baktı. Gözleri Oleg'in dişlerine sabitlenmişti, ama Oleg havluyla dudaklarını silip kadının kolunu sarmadan önce bileğine hafifçe öptü.

"İstersen Mika'yı bul," diye mırıldandı. "Ben işimi bitirdim."

Cinsel uyarılma, beslenmenin yaygın bir tepkisiydi ve Elene ile telefonda olmasaydı, genç kadına biraz rahatlama sunabilirdi, ama zihni başka meselelerle meşguldü.

"Radu abartıyor, ama şikayet eden tek kişi o değil." Oleg, canlı kanın vücudunu doldurduğunu hissetti. Uyanıktı. Yapamayacağı bir eyleme hazırды.

En azından o anda değil.

"Tatyana Vorona'nın adını yaydık," dedi. "Onu Zara'yı ortaya çıkarmak için yem olarak kullanacağız, sonra da durumu kontrol altına alacağız. Laskaris eski bir adam, ama tanrı değil."

"Atina ile savaşa girmek istemezsin," dedi Elene. "Bu kimse için iyi sonuçlanmaz."

"Göreceğiz," dedi. "Eski biriyle savaşmam ilk kez olmayacak. Su vampirlerinin de zayıf noktaları var."

"Senin de var."

"Saçma." Biraz gülümsedi. "Hatırlamıyor musun, Elene? Ben gecenin canavarıyım."

"Tatyana zarar görürse, onun için bir canavar olacaksın."

"Eğer sana sadece maaşını istemek için gelseydi, onu fark bile etmezdim. O şimdi av peşinde ve ormanda başka avcılar olduğunu biliyor."

"Onun neye bulaştığını bilmediğini biliyorsun."

"O bir anlaşma yaptı, Elene." Aklına genç kadının berrak mavi gözleri ve yüzündeki doğrudan meydan okuma geldi.

Cesur. Tatyana cesurdu ve o, risk alan insanları takdir ediyordu. "Her şey istediğim gibi giderse, Zara etkisiz hale getirilecek, sen ve muhasebeci paramı geri alacaksınız ve Laskaris geri adım atmak zorunda kalacak."

"Peki ya Tatyana?"

Oleg omuz silkti. "Ona söz verdiğim şeyi alacak. Kurtarabildiği her şeyin yüzde onu. Bu gece ona söyledim: İş ortaklarımdan çalmam."

"O da insan."

"Sen de öylesin." Oleg ellerini birleştirip parmaklarını çenesine dayadı. "Bin yıldan fazla bir sürede çok şey öğrendim Elene. Bir insanı asla küçümseme."

Dördüncü Bölüm

Sevastopol

Üç yıl önce

Karaoke hiç iyi bir fikir miydi?

Tatyana, Ushakov Meydanı yakınlarındaki hareketli bir kulübün arkasında oturuyordu. İçerisi dumanlı değildi. İçecekler iyiydi ve sahnedeki gruplar, diğer karaoke kulüplerinde olduğu gibi, harika ve berbat olanların karışımıydı.

"Bir içki daha?" Dostça bir garson yanına geldi. Siyah bir önlük giymişti ve saçları düzgün bir şekilde arkaya toplanmıştı.

Tatyana ona baktı. "Burada çalışmayı seviyor musun?"

Kadın omuz silkti. "Fena değil. İş arıyor musun? Buraya girmek için bekleme listesi oldukça uzun."

"Tabii."

Her yerde aynı cevabı alıyordu. Büyükbabası ve büyükannesi vefat edince işinden ayrılmak ve annesinin yaşadığı şehre geri dönmek zorunda kalmıştı. Annesi yalnız kalamazdı ve şimdi Tatyana iş bulamıyordu.

Şehre gidip bir yere başvurun, Tanya.

Bu, annesinin tutumuydu. Bir yerlerde maaşı az ama işten kovulma riski olmayan iyi bir devlet işi bul.

Sorun şu ki, faturaları ödemek için Kiev'de kazandığı kadar paraya ihtiyacı vardı. Sevastopol'da bugünlerde kimse ona o kadar para vermezdi.

Ama Kiev'de yaşayamazdı çünkü annesi yalnız kalamazdı. Hayat... imkansızdı.

"Bir içki daha ister misin?"

"Üzgünüm." Tatyana votka tonikini hızla bitirip başını salladı. "Evet. Tabii." En azından içkiler burada çok pahalı değildi. İkinci içki sipariş etmeyi

ikinci bir içki sipariş etmeyi planlamamıştı, ama garsonun önünde boş boş bakmaktan suçluluk duyuyordu. "Burada çoğunlukla turistler var, değil mi?"

Kadın hüznle gülümsedi. "Çoğunlukla, evet. Şehrin bu bölgesinde neredeyse herkes turist."

Mükemmel.

Annesiyle pasif-agresif bir tartışma yaşadıktan sonra, karaoke barına giderek kendi yaşlarında ve arkadaş canlısı olabilecek insanlarla tanışabileceğini umarak dışarı çıkmıştı.

O yirmi dört yaşındaydı, seksen değil. Kiev'de çok geniş bir arkadaş çevresi yoktu, ama üniversitede tanıştığı insanlarla iletişimini sürdürüyordu. Kuzeyden gelen hoş bir kızla aynı odada kalıyordu. Hafta sonları dışarı çıkıyordu. İş arkadaşları onu barlara ve konserlere davet ediyordu.

Sonra hayat ve siyaset korkunç bir hal aldı ve her şey mahvoldu. Sevdiği bir şehirde güzel bir muhasebe firmasında çalışmak yerine, Tatyana annesiyle birlikte yaşıyordu, dünyası alt üst olmuştu ve iş bulamıyordu. Annesinin emekli maaşı ayın yarısını zar zor yetiyordu.

"Roma İmparatorluğu çökerken de insanlar kira ödemek zorundaydı" diye mırıldandı.

Yan masadan keskin bir kahkaha duyuldu ve uzun, koyu saçlı bir kadın ona baktı. "Haklısın."

Tatyana omuz silkti.

Kadının yanında yarım düzine kişi vardı ve çoğu sahnede şarkı söyleyen kadını izliyor ve alkışlıyor gibi görünüyordu. Tatyana, kadının bakışlarının uzaklaştığını, sonra tekrar Tatyana'ya döndüğünü gördü. Gözleri Tatyana'nın yüzüne kilitlenmişti.

Tatyana onu tanıyor muydu? Tanışmış mıydılar? Kadının onu tanıdığına dair garip bir hisse kapıldı ve ne tür garip bir konuşma olacağını merak etti. Gençken tanıdığı insanlarla karşılaşması kaçınılmazdı, ama okul anıları çok kötü olduğu için bu karşılaşmalar nadiren iyi geçirdi.

Tatyana, siyah saçlı kadının bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. Sahnedeki şarkıcıya bir göz attı. "Arkadaşın mı? Çok iyi şarkı söylüyor."

Muhtemelen turistlerdi, ama bu kaba davranmak için bir mazeret değildi.

"Biz arkadaşız." Kadın masasındaki boş sandalyelere baktı. "Size katılabilir miyim?"

Oh hayır. Bu durum garip olacaktı.

Ama kadın yeterince dost canlısı görünüyordu ve Tatyana'nın yaşlarındaydı. Yeni bir arkadaş olabilir. Zaten bu yüzden giyinip dışarı çıkmamış mıydı? İnsanlarla tanışmak istiyordu.

"Tabii, olur." Tatyana çantasını diğer taraftaki sandalyeye koydu. "Neden olmasın?"

"Bir sonraki içkileri ben ısmarlarım." Kadın ayağa kalktı ve yanına geldi. Uzun boylu değildi, ama vücuduna göre neredeyse çok uzun görünen bacakları ve 10 cm topuklu ayakkabılarıyla çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

Kadın çok çekiciydi. Zengin görünüyordu ve görünüşüne Tatyana'dan çok daha fazla zaman ve para harcadığı belliydi.

Tatyana, kadının Tatyana'nın solundaki sandalyeye otururken onu nereden tanıdığını bulmaya çalışarak kafasını yoruyordu.

Kendi çantasını kalan sandalyeye koydu ve dirseğini masaya dayadı. "Orada çok gürültü vardı."

"Arkadaşların 'The Greatest Love of All'ı söylemeye çalışırken seni desteklemiyorlarsa, onlar gerçekten senin arkadaşın mı?"

Kadın elini uzattı. "Ben Zara."

"Tatyana." Kadının elini sıktı ve garip bir baş dönmesi hissetti.

Votka sonunda etkisini göstermeye başlamıştı. "Şehri mi geziyorsunuz?" diye sordu Zara.

"Hayır, yeni taşındım. Her şeyden hemen önce..." Elini salladı. "Bilirsin."

"Ah." Zara başını salladı. "İlginç zamanlarda yaşıyoruz."

"Bu bir küfür değil mi?" diye sordu Tatyana. "İlginç zamanlarda yaşamalarını dilemek?"

"Sıkılmaktan iyidir." Zara'nın güzel koyu renk gözleri kulübün ışıklarında parıltıyordu. "Öyle değil mi?"

"Hayır, ben sıkıcıyı severim." Tam olarak sıkıcı değil. "Yani, ne olacağını bilmek hoşuma gidiyor. Ama işim de yok, belki de o yüzden."

"Gerçekten mi?" Zara manikürlü elini kaldırıp bir garsona işaret etti. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Muhasebeciyim." Açıklayarak ekledi. "Muhasebe ve matematik diplomam var, ama geri taşınmak zorunda kalmadan önce muhasebeci olarak çalışıyordum."

"Neden taşındın?"

"Ailevi nedenlerden dolayı." Ayrıntıya girmek istemedi. "Burada mı yaşıyorsun?"

Zara gülümsedi. "Şimdilik. Ailem zengin. Çok zengin." "Ne güzel."

"Öyle." Gülümsemesi cilveliydi. "Ama kendi paramı kazanmak istedim, bu yüzden babam Sevastopol'da benim için bir ithalat-ihracat şirketi kurdu."

"Vay canına." Tatyana, kızına çay partisi gibi bir şirket kurmak için o kadar çok parası olabileceğini hayal bile edemiyordu. "İşler nasıl gidiyor?"

Ailesi organize suç örgütü olmalı. Belki de hükümetle bağlantıları vardır. Sözlerine dikkat etse iyi olur. Tatyana aniden Zara'ya koltuk teklif etmemiş olmayı diledi.

Ama yine de, zengin bir adamın kızını görmezden gelmek mi, yoksa nazik davranmak mı daha iyiydi? En iyi seçeneğin ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden garsonun önüne koyduğu içkiyi hızla içti.

"İş mi arıyorsun?" diye sordu Zara. "İmparatorluk çökerken kirayı ödemek için mi?"

Tatyana burun kıvrıldı. "Öyle bir şey."

Zara gözlerini kısarak sordu. "Muhasebeci olarak iyi misin?"

"Çok iyiyim." Belki votka konuşuyordu, ama Tatyana yalan söylemiyordu. İşinde çok iyiydi. Aslında son işinde yetenekleri yeterince değerlendirilmemişti.

"Hoşuma gitti." Zara'nın dolgun kırmızı dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Kendine güvenenleri severim."

"Eski patronum egomun çok büyük olduğunu söylerdi."

"Bu bir erkeğin sözü gibi." Zara öne doğru eğildi. "Kadınlar kendine güvenmeli, değil mi? Kendimize inanmazsak, başka kim inanacak?"

Kimse. Kimse ona inanmamıştı. Artık kimse inanmıyordu. "Büyükannem de aynı şeyi söylerdi." Üzüntü aniden dalga gibi vurdu. "Üzgünüm." Çantasını aldı. "Bu gece garip bir ruh halindeyim ve arkadaşlarımla dışarıdayken sana yük olmamalıyım. Gitmeliyim."

Zara uzanıp koluna elini koydu. "Gitme."

"Tamam." Tatyana oturdu ve koltuğuna yaslandı. Ne saçma bir fikir. Zara'nın yanında kalmalıydı. Zara onu üzmedi, sadece anılarıyla.

"Üzgünsün." Zara elini koluna koydu. "Bir şey mi dedim?"

Kelimeler ağızından çıkmadan önce hikaye dökülmeye başladı. "Büyükanнем ve büyükbabam yaklaşık altı ay önce vefat etti. Büyükanнем kalp krizi geçirdi ve büyükbabam da onun cenazesinden dört gün sonra öldü. Uyudu ve ertesi sabah uyanmadı."

Zara'nın eli kolunda yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Çok üzgünüm."

"Sana bunu söylediğime inanamıyorum." Tatyana gözyaşlarını geri tuttu. "Ben... Genelde onlar hakkında konuşmam."

"Onlar senin için önemliydi." Zara başını eğdi ve başparmağını Tatyana'nın bileği üzerinde ileri geri hareket ettirdi. "Kıskandım. Benim ailem çok yakın değil."

"Bazen bu bir lütuf olabilir." Tatyana kolunu çekmek istedi, ama çekmedi. Sanki zihninde bir ses duyuyordu, Zara'nın güvenebileceği biri olduğunu söylüyordu.

"Sanırım haklısın."

Tatyana hüzünle güldü. "En azından baban senin için bir iş kurdu. Biraz yakın olmalısınız."

"Evet, kurdu." Zara'nın gözleri parladı. Çok güzellerdi. Zara çok güzeldi. Tatyana, Zara'nın onu fark etmesine çok şükreliyordu.

"Çok nazıksın." Tatyana sözlerini gevelemeye başladı. "Bir içki daha içmemeliyim. Etkisini hissediyorum."

"Saçmalama. Sohbetimiz çok hoşuma gidiyor."

Tatyana, kulüpte çok daha ilginç insanlar varken bu çarpıcı, göz alıcı kadının neden ona ilgi gösterdiğini anlamıyordu.

"Babamın işinden bahsetmişken, bir fikrim var." Zara yaklaşarak fısıldadı. "Eğer muhasebeci olarak gerçekten çok iyisen, tabii."

"Evet." Tatyana sisin içinde başını salladı. "Öyleyim."

Beşinci Bölüm

Tatyana lüks pamuklu çarşaflara sarılmış halde uyandı, ayakkabıları yoktu ve kırıışık eteği vücuduna yapışmıştı. Yavaşça oturarak neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Başı ağrımıyordu. Giysiler içinde uyuduğunda hissedilen rahatsızlık dışında hiçbir ağrı hissetmiyordu.

"Dün gece ne oldu?" SMO International'ın korkutucu CEO'su ile görüşmesini, Elene Beridze'nin soğukkanlı profesyonelliğini ve el sıkışmasını hatırladı...

Otuz milyon dolarlık bir anlaşma için el sıkışmıştı.

"Kahretsin!" Bacaklarını yataktan salladı ve ayaklarını yere koyarak ayakkabılarını aradı.

Nerede olduğunu bilmiyordu, ama oradan çıkması gerekiyordu. Alacağı maaşı unutulmalıydı. Onu almaya gitmek delilikti. Eve gitmesi gerekiyordu. Annesinin yanına dönmesi gerekiyordu. Garsonluk bir seçenektir. Kamu hizmetlerinde ruhunu emen bir işte çalışmak mükemmel bir seçenektir.

Tatyana o el sıkışmasından kurtulmalıydı.

Otel odasında koştu, ama dolabın yanında ayakkabılarının, spor ayakkabılarının ve el çantasına tıktırdığı terliklerinin yanında duran yıpranmış valizini görünce durdu.

"Şu anda ne oluyor?"

Banyoya doğru yürüdü ve tüm banyo malzemeleri, lüks otel ürünleriyle birlikte tezgahın üzerinde diziliydi. Yastıklı bir bankta bornoz düzgünce katlanmıştı.

Tatyana geri adım attı ve uyuduğu otel odasına iyice baktı.

Altın, mermer ve yaldızlı aynalar.

Devasa bir kral yatak, şehir manzaralı perdeleri olan pencerelerin yanında geniş bir oturma alanı. Odayı çevreleyen demirden yapılmış

odanın etrafında kıvrılan demir bir balkona açılıyordu. Koyu renkli, cilalı ahşap zeminlerin üzerinde İran halıları vardı.

Küçük mutfakta bir espresso makinesi, parlak alüminyum kahve kapsülleri ve taze hamur işleri tepsisinin yanında dev bir meyve kasesi vardı.

Mutfak köşesinin yanındaki masada, postacı çantası mektup gibi görünen bir şeyin yanında duruyordu. Tatyana yanına gidip çantasını karıştırarak her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra mektubu aldı.

Sayın Bayan Vorona,

Umarım bu sabah kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur. Dün yaşadığınız stresli gün için en içten özürlerimi sunarım. Sekreterim, beni beklerken öğle ve akşam yemeği molası vermediğinizi söyledi, bu da rahatsızlığınızın nedenlerinden biri olabilir. Geç geldiğim için içtenlikle özür dilerim, umarım bugün dinlenebilmişsinizdir.

Uzun süre kalacağınız için Odessa'da rahat etmeniz için Admiral'de bir oda ayırttım ve önceki konaklama yerinizden valizlerinizi buraya getirttim. Herhangi bir ihtiyacınız olursa lütfen konsiyerj Marina ile görüşün.

Kahvaltı için hazır olduğunuzda resepsiyonu arayın, kahvaltı odanıza getirilecektir.

Odesa'da kaldığınız süre boyunca konaklama ve tüm seyahat masraflarınız elbette SMO International tarafından karşılanacaktır, çünkü hepimiz yeni danışmanımızla yaklaşan projesinde çalışmak için sabırsızlanıyoruz.

Ofise dönmeye hazır olduğunuzda, bu mektubun altına kişisel telefon numaramı ekledim. Dinlendiğinizde ve devam etmeye hazır olduğunuzda lütfen bu numarayı kullanın.

Saygılarımla

Elene Beridze

Not: ZOL'da çalıştığınız son altı ayın maaşınızın tamamı, Bay Sokolov'un talimatıyla Sevastopol'daki kişisel hesabınıza havale edilmiştir, ancak e-posta adresinize gönderdiğim istihdam belgelerini mümkün olduğunca çabuk doldurursanız çok sevinirim.

. Kendi muhasebecimin, resmi işe alımınız için gerekli evrakların bir an önce doldurulmasını tercih edeceğini anlayacağınızı umuyorum.

Bay Sokolov ayrıca, bizimle danışmanlık yaparken masraflarınızı karşılamak üzere, yaklaşan işiniz için size küçük bir avans ödemesi yapmamı talimat verdi. Ayrıntıları daha sonra ofise geldiğinizde görüşebiliriz.

TATYANA mektubu masanın üzerine bıraktı ve hemen telefonunu aradı, ancak telefonu tanımadığı bir şarj kablosuyla duvara takılı buldu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Bankacılık uygulamasını açmak için öfkeyle ekrana dokundu, ancak kendisine ödenmesi gereken tüm paranın hesabında olduğunu gördü. Ayrıca ek olarak yedi yüz bin ruble daha vardı.

Ve ayrı bir havaleyle sekiz milyon ruble daha.

Tatyana telefonunu düşürdü ve mermer tezgaha çarptığında tıkırdadı.

Sokolov, bir gecede yaklaşık yüz bin ABD doları banka hesabına yatırmıştı. Adamın bunu nasıl ve neden yaptığını bilmiyordu, ama...

Tabii ki nasıl olduğunu

biliyorsun. Tabii ki

nedenini biliyorsun.

Sokolov, Zara kadar yozlaşmıştı. Muhtemelen daha da fazla.

Tatyana telefonunu aldı ve sabah ışığı tül perdelerden içeri süzülürken, lüks otel süitinin yumuşak halısına ayak parmaklarını dayayarak limana bakan kanepeye oturdu.

Numaraya tekrar baktı.

Bir anlaşımdan geri çekilmek, parayı iade etmek anlamına geldiğinde çok daha zordu. Ve tabii ki, bu para, Zara'nın çaldığı parayı bulursa Tatyana'nın kazanabileceği paranın sadece bir kısmıydı.

"Şah mat, Bay Sokolov." Göğsünde bir sıkışma hissetti.

Tatyana, ne yaptın sen?

Biri kapıyı çaldı ve gözlerine dolan yaşları geri itti. Saçlarını geriye taradı, kırıışmış eteğini düzeltti

büzülmüş eteğini düzeltti ve kapıyı açmadan önce süveterini düzeltmeye çalıştı.

Zarif lacivert bir takım elbise giymiş genç bir kadın, siyah giysi torbalarıyla dolu tekerlekli bir askının yanında kapıda duruyordu. Askının altında bir yığın ayakkabı kutusu diziliydi.

"Günaydın, Bayan Vorona. Benim adım Loral, otelin stilistiyim. Marina, bu kıyafetleri size denemeniz için getirmemi istedi. Bedeninizi tahmin etmek zorunda kaldı, ama genellikle çok isabetlidir. Aşağıdaki butikten denemeniz için çeşitli kıyafetler getirdim."

Tatyana siyah giysi torbalarının bulunduğu askıya baktı, sonra kırıksık gömleğine göz attı. "Bayan Beridze benim için kıyafet mi sipariş etti?"

Rahatlamış mı yoksa utanmış mı karar veremedi. Muhtemelen ikisi de.

"Oh hayır, Bayan Vorona. Bay Sokolov, Marina'dan size giyinmenizde yardım etmesini istedi."

Loral, Tatyana'nın yıllar önce aldığı polyester eteğe ve kırıksık süveterine bir göz attı. "SMO'da çalışacağınızı söyledi ve daha uygun bir iş kıyafeti gerektiğini belirtti. Bunların hepsi otelin ikramı."

"Bay Sokolov kıyafetleri sipariş etti." Tatyana'nın yanakları kızardı. "Ne kadar... düşünceli."

Loral, çenesini kaldırdı. "Ama kendi kıyafetlerinizle daha rahat olursanız, onları kuru temizlemeye gönderirim. Yakınlarda bir saatlik temizlik hizmeti var, ben kendim götürürüm."

Tatyana, kadının cömertliği karşısında utancının azaldığını hissetti. Çantasında yedek bir gömlek ve bir çift yazlık pantolon vardı, ama SMO şirket ofisindeki herkesin gardırobuna kıyasla bunların eski olduğunu biliyordu.

"Gerek yok." Loral'nın odaya girmesi için kapıyı açtı. "Odesa'da planladığımdan daha uzun kalacağım. Bu çok uygun ve zaman kazandıracak. Teşekkür ederim."

Tatyana, daha iyi kıyafetler alma fırsatını kaçırırsa kendi ayağına kurşun sıkmış olurdu. Ciddiye alınması gerekiyordu ve kıyafetler bunun bir parçasıydı. Gururu profesyonelliğinin önüne geçmesine izin veremezdi.

Kadın açıkça işinin ehliydi. "Sizin için kahvaltı sipariş edeyim, siz temizlenirken ben de kıyafetlerinizi hazırlayayım. Sizi muhteşem göstereceğiz."

TATYANA, SMO International'a geri götürecek arabaya bindiğinde, gözlerine çok yakışan koyu gri-mavi bir takım elbise giymişti. Yıpranmış postacı çantası aynıydı, ama saçları özenle topuz yapılmış, ayakları şık, alçak topuklu ayakkabılarla süslenmiş ve makyajı sade ve zarıftı.

Lorala işini bitirdiğinde, Tatyana kendini tanıyamadı, ama stilist açıkça memnun kalmıştı ve ertesi gün daha fazla kıyafet getireceğine söz verdi.

"Otelin odasına kıyafet mi getirdiler?" Annesi telefonda neredeyse bağıırıyordu.

Tatyana telefonu kulağından uzaklaştırdı ve şoförün annesinin sesini duymamasını umdu. "Odessa'da düşündüğümde daha uzun kalacağım. Eminim bu sadece zaman kazanmak için. Bu yüzden arıyorum."

"Ne kadar kalacaksın?" Anna'nın sesinde gerginlik belirgindi. "Evden muhasebeci olarak çalışabilirsin sanıyordum. Yeni bir bilgisayara mı ihtiyacın var? Eskiisi yetersiz mi?"

"Mesele bilgisayarım değil." Eli, sanki onu koruyacak bir tılsımmış gibi dizüstü bilgisayarın üzerinde duruyordu. "Öğleden sonra Bayan Beridze ile görüştüğten sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım, ama iyi haber şu ki, tüm maaşlarımı ödemişler."

"Tabii ki öderler. Ödeyeceklerini söylemedim mi? Bu konuda yasalar var, Tanya. İnsanlara ödemeyi reddedemezler. Bu *yasalara aykırı*."

"Söylemiştin." Tatyana bazen annesinin hayata bakışının basitliğini kıskanıyordu. Anna yolsuzluğun var olduğunu biliyordu, ama bu büyük parası olan büyük insanlara olan bir şeydi, muhasebeci olarak çalışan sıradan insanlara değil. "Ve haklıydın anne. Parayı hesabına havale ettim, tamam mı? Karol'a ve market faturasına ödeyebilirsin. Orada gelecek ayın elektrik faturası için de yeterince para var, Gabi ile sinemaya falan gitmek istersen, bunun için de biraz paran var."

"Gabi benim hakkımda dedikodu yapıyordu."

"Onu bilmiyorum." Bu annesinin tipik davranışıydı. Çok paranoyaktı.

"Hayır, dedim. Biliyorum. Telefonla konuşuyordu ve ben restorana girdiğimde telefonu kapattı ve sessizleşti, yani belli ki benim hakkımda konuşuyordu."

Annesinin ne sorunu olduğunu bilmiyordu, ama Tatyana'nın hatırladığı kadarıyla Anna hep böyleydi. "Eve gidince konuşuruz. Sinemaya gitmek istiyorsan, tek başına gidebilirsin."

"Bunun nesi eğlenceli?" Anna öfkeyle nefes verdi. "Sinemada zaten izleyecek bir şey yok. Bütün filmler çok gürültülü."

"Tamam." Gözlerini kapattı ve şakağına daireler çizerek ovuşturdu. "Sadece eğlenmek istersen biraz ekstra paran var diyorum, tamam mı? İstersen arabayı alıp çiftliğe gidebilirsin." Tüm birikimlerini evin vergilerini ödemek için harcamışlardı. Anna çocukluğunun geçtiği evin tadını çıkarmalıydı. Bazen onu mutlu eden tek yer orasıydı.

Tatyana devam etti. "Hatta Pushkin'i de alıp bir hafta kadar çiftliğe gidebilirsin. Hava şehirden daha iyi olur."

"O kedinin üç saat boyunca miyavlamasını dinlemek istediğimi mi sanıyorsun?"

Tatyana gözlerini kapattı. Annesi, Tatyana yirmi yaşında ve okulda okurken gri bir Sibiry kedisini almıştı. Doğduğundan beri kediyi tanımamasına rağmen, Pushkin Tatyana tatilde eve geldiğinde hemen ona bağlanmıştı ve Anna, onu besleyen ve tımar eden kendisi olmasına rağmen kedinin Tatyana'yı tercih etmesini hiç affetmemişti.

"Pushkin'in taşıma çantasını sevmediğini biliyorum, ama çiftlikte olmayı çok seviyor. Bir hafta kalacaksan üç saat çok da uzun değil. Sadece bir fikir." Şoförün SMO'nun bulunduğu ağaçlıklı sokağa döndüğünü fark etti. "İşe gitmem gerek."

"Sorun çıkarma."

"Sorun çıkarmayacağım, anne." Telefonu kapattı ve şoförün arka aynadan ona baktığını fark etti. "Ebeveynler."

"Benim de iki tane var." Omuz silkti. "Biliyorum."

"Sadece bir tane var, ama çoğu gün üç tane gibi geliyor" diye mırıldandı. Şoför güldü. "Onlar olmasa ne yapardık?"

Bu korkunç bir düşünceydi, bu yüzden Tatyana bunu aklından bile geçirmedi. "Sadece SMO için mi çalışıyorsunuz? Bu şirket arabası mı? Size ödeme yapmam gerekip gerekmediğini sormadım bile

sormadım bile."

"Hayır, hayır." Elini salladı. "Ben her zaman görevdeyim. Üst düzey yöneticilerin çoğu araba kullanmıyor. En azından bu arabada hidrolik direksiyon var."

Tatyana gözlerini kırptı. "Bazıları kullanmıyor mu?"

"Bay Sokolov ve Bay Arakis antika arabaları tercih ediyor." Hafızasında bir şey parladı.

*"Sakin ol,
Tatyana." "Sen
kimsin?" "Oleg."*

Lüks eski arabanın dışından başka bir ses geldi.

"Konsiyerj sandalye getiriyor."

Önceki gece Bay Sokolov ile antika bir arabada bulunmuştu. "Oleg Sokolov mu?"

Şoför başını salladı. "Evet, Bay Sokolov."

Ama bu... imkansızdı. Tanıdığı Oleg Sokolov elli yaşını geçmemişti. Kırk yaşın üstünde olsaydı, çok şaşırdı.

"Bu gece tüm belgelerinizin ve bilgisayarınızın bulunduğu çantayı alıp sizi ortadan kaldırmamı ne engelleyecek?"

"Oleg."

"Belki de ona hak etmediği otuz milyon doların bir kısmını vermek istemiyorum."

Otuz milyon doların şokuyla ve önceki gece Sokolov ile yaptığı stresli görüşmelerin etkisiyle, adamın ilk adını neredeyse hiç duymamıştı.

Bu bir tesadüftü. Tesadüf olmalıydı. Oleg sıradan bir isim değildi. Nadir de değildi.

Çünkü SMO International'ı yöneten güzel ve korkutucu adam Oleg Sokolov'un Zara'nın babası olması imkansızdı.

Altıncı Bölüm

Oleg, Elene'nin konferans odasındaki iki yönlü aynadan, masanın üzerine yayılmış kağıtları ve Elene'nin sekreteri — Maria mı? Margret mi? Hatırlayamıyordu — küçük kurdu, onu resmi olarak Oleg'in mülkiyeti haline getirecek giriş belgelerini okurken izledi.

Tam olarak mülk değil, ama o belgeleri imzaladığında, artık tamamen onun dünyasının bir parçası olacaktı ve bu da onu her türlü ilginç olasılığın hedefi haline getirecekti.

Cildinin altında yanan ateş dışarı çıkmak için can atarken parmakları kaşınıyordu, sadece birazcık oynamak için, ama içgüdülerini bastırdı. Böyle bir hareket varlığını ele verebilirdi.

Biri kapıyı araladı. Oleg omzunun üzerinden baktı ve ikinci adamı Oksana adında başka bir su vampiri ile Mika'yı gördü.

Oleg parmaklarını şıklattı ve onları içeri çağırdı. "İçeri girin ve kapıyı kapatın."

Mika Oleg'e doğru yürüdü ve Oksana kapıyı arkalarından kapattı. "Ne oluyor?" diye sordu Mika.

"Elene'nin kayıt belgelerini imzalıyor."

Mika aynaya, sonra Oleg'e baktı. "Sen bunu neden izliyorsun?"

Oleg başını eğdi. "İlginç bir kız."

Oksana camdan içeriye bakarak Tatyana'yı ilk kez gördü. "Luana'ya benziyor, değil mi?"

Mika boğazından gürültülü bir ses çıkardı. "O Luana değil."

"Tabii ki değil," dedi Oksana. "Ama biraz benziyor..."

"Onu ilginç yapan benzerliği değil." Oleg ikisinin de sessiz kalmasını diledi. "Ne kadar bakarsam, o kadar farkı görüyorum."

farkı görüyorum. Renkleri aynı." Omuzlarını silkti. "Gözlerinin çevresi biraz. Ama ağız, kişiliği... tamamen farklı."

Mika yavaşça başını salladı. "Evet, mantıklı ve deli gibi görünmüyor." Oleg'in dudakları kıvrıldı. "Bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

Mika elini uzattı ve Oksana ona bir dosya uzattı. "Dün gece konuştuktan sonra babası hakkında daha fazla bilgi bulduk. Çekmiş, Luana'nın ailesiyle hiçbir ilişkisi yokmuş ve Sevastopol'da tatildayken annesiyle tanışmış. Kadının hikâyesi oldukça üzücü. Adam eğlenip evine dönmüş. Kadın ise bir bebekle ve babasız kalmış. Hikâyenin sonu."

Kağıt üzerinde hikayenin sonu buydu, ama Oleg, buz mavisi takım elbiseli adam için durumun daha karmaşık olduğunu hissediyordu.

Tatyana her şeyi inceledi. Her şeyi fark etti. Çift taraflı aynaya birden fazla kez baktı ve Oleg, onun izlendiğini bildiğinden şüphelendi.

Soru üstüne soru sordu, ama ortaya çıkacak hiçbir şey yoktu. Gizli bir gündem yoktu, en azından kağıt üzerinde.

Tatyana Vorona, SMO International için ücretli danışman, daha spesifik olarak adli muhasebe danışmanı olarak çalışmak üzere bir sözleşmeyi kabul ediyordu. Odessa'da kaldığı süre boyunca temel maaş, konaklama ve yemek masrafları ile birlikte, çalışması sırasında geri kazanılan paranın bir yüzdesi kendisine ödenecekti.

Bunun üzerinden vergi ödeyecekti. SMO'nun zorunlu yatırım programı için bir kısmı kesilecek ve sözleşmeli çalışan olarak çalıştığı süre boyunca şirketin standart istihdam hakları ve yükümlülükleri kapsamında olacak.

Küçük kurt, ona verdiği her sözleşmeyi inceleyebilirdi ve yasaya aykırı hiçbir şey bulamazdı.

"O kuralları sever." Oleg, Tatyana sözleşmenin son kısmını okurken gözlerini ona dikti. "Düzeni ve öngörülebilirliği sever. Hırslıdır ama bundan biraz korkar. Kendini çok düşünerek yetiştirilmemiştir ama kendini düşünür ve bu konuda ne hissettiğinden emin değildir."

Mika duvara yaslandı ve Tatyana'ya baktı. Sonra Oleg'e. "Bu kadını ne kadar zamandır izliyorsun?"

Oksana gülümsemesini saklamaya çalışsa da Oleg onu fark etti, ama vampir hiçbir şey söylemedi.

"Onu okuyacak kadar." Oleg, Tatyana'nın ağızına hayran kalmıştı. Geniş ve ifade doluydu. Muhtemelen saklamaya çalışsa da pek bir şey gizlemiyordu.

ağız her şeyi anlatıyordu. Elene'nin sekreterinin tekrarladığı kurumsal dilinden duyduğu rahatsızlık. Bilgisayarını ve kağıtlarını taşıyan çantanın farkında olması. Küçük bir kaş çatışıyla çantaya bakıp duruyordu. Mutsuz değildi, sadece ciddiye.

"O parayı nasıl bulacağını bilmiyor," dedi Mika.

"Nereden biliyorsun?" Oleg gözlerini Tatyana'dan ayırmadı ama kaşlarını kaldırdı. "O ikimizden de bilgisayarları daha iyi bilir. Bulabilir."

"Bulsa da fark etmez. Bu geceden itibaren o, Zara için bir yem."

Oleg, Mika'ya bakarak homurdandı. İkinci adamı soğukkanlıydı ve Oleg bu yüzden ona güveniyordu. Mika Arakis, Oleg'e, družhina'ya ve kendi çıkarlarına sadıktı. Hepsi bu kadardı ve Oleg'in vampirden istediği de buydu.

Kadına tekrar baktı. "Bayan Vorona sandığınız kadar sakar olmayabilir."

"Zara'nın tuzaklarından birine takılsa daha iyi olur," dedi Oksana sessizce. "Kızını İstanbul'dan çıkarmalıyız."

"Ya çıkamazsa?" Oleg'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Kadın Zara'ya haber vermeden paramı geri çalarsa ne yapacaksınız?"

Oksana dudaklarını kıvrırdı. "Bu çok sakıncalı olur."

"Önemli değil," dedi Mika. "Adını Moskova'daki bazı kardeşlerine sızdırdım bile."

Oleg sağ gözünün altında bir seğirme hissetti. "Neden?"

"Çünkü suçluların dedikodusu eski askerlerden daha fazladır." Mika dikleşti. "Zara'nın Arnavutlarla da bağlantısı olduğunu biliyorum. Haber yayılır ve biz hazır oluruz."

Oleg, boğazının arkasında neden ekşi bir tat olduğunu bilmiyordu. Mika'nın yapması gereken tam da buydu.

"Merak etme." Mika hafifçe gülümsedi. "Onu izleyen adamlarım var. Gece gündüz. Zara ve adamları bizden habersiz ona yaklaşamazlar."

"Onun zarar görmesini istemiyorum." Oleg pencereye dönerek Tatyana'nın son kağıdı imzaladığını gördü.

Maria'ya nazik, profesyonel bir gülümsemeyle gülümsedi. Miriam mı? Sekreterin adı her neyse. Sonra tekrar aynaya baktı.

Gözleri kısıldı ve Oleg, kadının camın arkasını görebildiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı. Kadının yoğun mavi bakışlarıyla karşılaştı ve sanki duvarın arkasını görüyor gibi hissetti.

Elene odaya girdi ve Tatyana başka yere baktı.

Oleg konferans odasından gelen hoparlörün sesini açtı.

“...sana uygun bir ofis ayarlayalım.”

"Özel olduğu sürece bu oda benim için sorun değil." Tatyana aynaya baktı. "Mahremiyete ihtiyacım var."

Yani orada biri olduğunu biliyordu. Oleg olmayabilir, ama biri vardı.

"Elbette," dedi Elene nazıkçe. "Bu yüzden benim ofisime bitişik ofislerden birinde çalışmanı tercih ederim. Bu konferans odasına insanlar girip çıkabilir. Mahremiyetin olan ve ara verip dışarı çıkman gerektiğinde bilgisayarını bırakabileceğin bir yere ihtiyacın var."

"Bilgisayarım hep yanımda." Messenger çantasının askısına dokundu. "Onu bırakmam."

"Hiç mi?"

"Asla." Elini yıpranmış deriye koydu. "Başka yerlerde yedek ekipmanlarım var. Güvendiğim kişilere ait şifreli sürücüler, ama ana bilgisayarımı kendim saklıyorum."

Ne şüpheli bir kızdı. Oleg onayladı.

"O hiçbirimize güvenmiyor," dedi Mika. "Bundan sonra hayatta kalabilir "

"Evet." Oksana'nın burnu cama neredeyse değmişti. "Bir insan için akıllı görünüyor." insan için akıllı görünüyor."

Elene konferans odasında devam etti. "Bu çok güvenlik bilincine sahip bir davranış." Başını salladı. "Onaylıyorum. Marta, ihtiyacımız olan tüm evrakları tamamladığını söyledi."

Marta. Sekreterin adı Marta'ydı.

Ertesi geceye kadar unutacaktı. Şu anda ofiste M ile başlayan çok fazla kadın vardı.

Elene devam etti. "Geçmiş maaşınızın hesabınıza yatırıldığını kontrol ettiniz mi? Yatmamışsa, devam etmeden önce bekleyebiliriz. Banka havaaleleri bazen birkaç gün sürebilir."

"Para hesabıma yatmış, ama sanırım bir hata var. Aldığım miktar, bana ödenmesi gereken miktardan çok fazla." Tatyana çenesini kaldırdı. "Avans istememiştim."

“Bu tür sözleşmelerde avans standarttır,” dedi Elene. “Sözleşmeniz tamamlanana kadar komisyonun tamamını alamayacağınız için geçiminiz için paraya ihtiyacınız olacak, avans bunun için verilir.”

“Ama Zara'nın bana borcu olan para...”

“O da doğrudur,” dedi Elene. “Altı aylık maaşınız ödendi. Bu tutarı esas alarak günlük ücretinizi hesapladık ve o dönemdeki altı aylık iş günleri için (yaklaşık 120 gün, banka ve resmi tatiller hariç) size ödeme yaptık ve bu tutarı ödememize ekledik. Bu standart bir geri ödeme. Bay Sokolov ısrar etti. Ukrayna veya Rusya çalışma makamlarıyla sorun yaşamak istemiyor ve SMO'nun durumu sizin memnuniyetinize göre çözüldüğüne güveniyor.”

Kız gözlerini kırptı. Buz gibi küçük kurt gözlerini kırptı ve

Oleg gülümsedi. Onu şaşırtmıştı. Güzel.

"Elbette. Haklısınız." Tatyana başını salladı. "Bu sorunu bu kadar çabuk çözdüğünüz için teşekkür ederim, Bayan Beridze."

"Teşekkür etmedi." Mika omzunun üzerinden baktı. "Nankör insan."

"Borç ödendiğinde teşekkür gerekmez," dedi Oleg. "Zara'nın borcunu ödedim."

Elene de aynı derecede sert davrandı. "Mükemmel." Tatyana'ya son bir form uzattı. "Bunu imzalarsanız, SMO ve sizin dosyalarınız için birer kopya çıkaracağız, böylece ZOL'dan geri ödememizi aldığınızı ve mevcut sözleşmenizin başlamasından önce tüm ödenmemiş ücretlerin ödendiğini kayıt altına almış olacağız."

"Tabii ki." Küçük insan çizgiyi imzaladı ve Elene kağıdı kaparak sekretere uzattı.

Artık tuzağıma düştün, volchitsa.

"O artık benim," dedi Oleg.

Mika kaşlarını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

Oleg omuz silkti. "Aynen dediğim gibi. O benim."

OLEG konferans odasına doğru yürürken Elene'nin sekreterine çarpmak üzereydi. Göğsüne kadar gelen koyu saçlı kadına baktı.

"Marta."

Genç kadın kızardı. "Bay Sokolov." "Bu gece geç saatlere kadar kaldığın için teşekkürler."

Sekreter kekeleydi. "Her zaman memnuniyetle... Yani, sorun değil, Bay Sokolov."

Ondan bir kez beslenmişti. Hafızasını silmeden önce, onun masum baştan çıkarma girişimlerinden zevk almıştı. Aksi takdirde, ona bakmaktan utanırdı.

Çenesini kaldırıp kadına baktı. "Elene konferans odasındaki işi bitti mi?"

Sekreter omzunun üzerinden baktı. "Sanırım Bayan Beridze, Tatyana'ya kullanmasını istediği ofisi gösteriyor."

"Teşekkürler."

"Benim masamın hemen arkasında." Marta biraz kızardı. "Eğer göstereyim..."

"Gerek yok. Masanın yerini hatırlıyorum."

Marta gülümsedi. "Tabii ki." Daha da kızardı ve Oleg, insanın kanının hafif çiçeksi kokusunu derin bir nefesle içine çekti.

Vejetaryen miydi? Muhtemelen.

Kızaran insanın yanından geçip koridorda ilerledi ve yarı açık bir kapının arkasında Elene ve Tatyana'yı gördü.

"... Ne demek istediğinizi anlamadım Bayan Vorona." Elene'nin sesi alçak ve temkinliydi.

Oleg kapıda durdu, odada başka kulak var mı diye etrafa bakındı. Saat geç olmuştu ve Marta çıktıktan sonra etrafta kimse yoktu.

"Zara, babasının şirketi onun için kurduğunu söyledi," dedi Tatyana. "Ve ben bunun... Yani, Bay Sokolov'un bunu yapmış olması imkansız...?"

"Tam olarak ne soruyorsun?"

Evet, ne soruyorsun, küçük insan? Oleg kapının eşiğinde durdu ve duvara yaslanarak, yeni çalışanın meraklı sorusunu nasıl açıklayacağını bekledi. Bu ilginçti. Zara'nın muhasebecisine ne söylemiş olabileceğini düşünmemişti. Kadın, farkında olmadan vampir dünyası hakkında daha fazla şey biliyor olabilirdi.

"Müdahaleci davranmıyorum." Tatyana'nın sesi savunmacıydı. "ZOL'un mali yapısını anlamak ve Bay Sokolov'a ödenmesi gereken parayı aramaya başlamak için, ilk fonun nereden geldiğini ve onunla birlikte çalışmış olabilecek başka bir kişi olup olmadığını bilmem gerekiyor. Başka biri bu fonlara erişebiliyorsa..."

"Bu konuyu Bay Sokolov ile konuşmam gerekecek," dedi Elene. "Bazı konular var ki..."

"Kişisel," dedi adam yüksek sesle.

Tatyana ve Elene ikisi de başlarını ona çevirdi. Tatyana şaşkınlıkla ağzını açtı. Elene'nin yüzü ifadesizdi. Muhtemelen adamın başından beri orada olduğunu biliyordu. Bir insan için inanılmaz içgüdüleri vardı.

Oleg, Elene'nin bekleme odasına girdi. "Sanırım Zara ile olan ilişkim hakkında kişisel sorular soruyordunuz, Bayan Vorona."

Elene ofis kapısını daha fazla açtı ve Oleg'e kaşlarını kaldırarak baktı. "Oleg."

"Zara, babasının adının Oleg olduğunu söyledi." Tatyana kollarını göğsünde kavuşturdu. "Babasının şirketi onun için kurduğunu söyledi. Özel hayatınıza karışmak istemiyorum, ama bilmem gerekiyordu, çünkü..."

"Bu gayet anlaşılır bir soru," dedi Oleg. "Bu akşam yemek yediniz mi, Bayan Vorona?"

Küçük kurt yine gözlerini kırptı. "Yemedim."

"Ben de." O gece beslenmişti ve yaşlıydı. Çok yaşlı. Sadece haftada bir kez insan kanıyla beslenmesi gerekiyordu.

Ama Oleg'in başka iştahları da vardı.

"Seni yemeğe götüreceğim. Yemekten sonra sorularını sorabilirsin."

Elene'nin sesi keskin çıkmıştı. "Gerek yok."

Oleg gözlerini Tatyana'dan ayırmadı. "Bunu SMO'ya hoş geldin yemeği olarak düşün. Benim hakkımda merak ettiğin bir şey varsa, istediğini sorabilirsin. Doğrudan."

Tatyana Elene'ye bir bakış attı, sonra tekrar Oleg'e döndü. "Sizinle ve Bayan Beridze ile akşam yemeğine katılmaktan memnuniyet duyarım."

"Elene'nin ailesi var." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve dişlerini gösterme dürtüsü uyandı. "Ve zaten mesai saatini çoktan geçti. Onu alıkoymak istemem." Kolunu uzattı ve parmaklarıyla Tatyana'yı çağırdı. "Gelin. Arabamla otelin yakınında bildiğim bir restorana gidelim. Ne dersiniz?"

Kabul etmek istemiyordu; Oleg bunu gözlerinden okuyabilirdi. Uzaklaşmak istiyordu. Onunla ilgili sorularını başka birine sormak istiyordu. Ama öte yandan...

Tatyana Vorona meraklı bir kızdı.

"Teşekkür ederim, Bay Sokolov." Zorla gülümsedi. "Belgelerimi toparlayayım, hemen geliyorum."

"Beklerim." Elene'ye bir bakış attı. "Gerekirse sabırlı olabilirim."

Elene'nin ifadesi, ağzının söylemeyi reddettiği şeyi soruyordu. *Ne yapıyorsun, Oleg?*

Omuz silkti. İsteddiği gibi yapacaktı ve o gece Tatyana Vorona ile akşam yemeği yemek istiyordu.

Tatyana, yıpranmış çantasına değerli bilgisayarıyla birlikte sözleşme yığnını aceleyle koydu.

Oleg, onun değerli makinesinde ne sakladığını merak etse de, mesafesini korumayı unutmamalıydı. O elektronik cihazda değerli bilgiler saklıydı ve onun elemental enerjisi onu yakabilirdi.

Muhasebeci işini bitirip çantasının fermuarını kapattı. "Her şeyi bu kadar net açıkladığınız için teşekkür ederim Bayan Beridze. Yarın görüşürüz mü?"

"Elbette. Gizlilik anlaşmasını imzaladığınıza göre, ilk işimiz Zara'nın ZOL'dan bize ilettiği tüm hesapların kopyalarını size vermek olacak, böylece bunları defterlerinizle karşılaştırabilirsiniz."

Daha emin adımlarla yürüyen Tatyana rahatladı. "Tabii ki. Aynı yazılımı kullanıyorsa, çok hızlı bir şekilde karşılaştırabilirim."

"Akşam yemeği," diye bağırdı Oleg.

Elene başını kaldırıp Oleg'e baktı, gözleri ona bağıırıyordu.

Sonra Tatyana'ya dönüp gülümsedi. "Saat dokuzda ofiste olacağım."

"Görüşürüz."

Oleg elini uzattı ve Tatyana'ya parmaklarını şıklattı, Tatyana sesin etkisiyle neredeyse zıpladı.

Elene, ana dili olan Gürcüceyle ona bağırdı. "Barbarlık yapma."

O da aynı dilde cevap verdi. "Ben bir barbarım, unuttun mu?" Tatyana'ya döndü. "Saat geç oldu ve sen yemek yemedin. Yüzün solgun."

"Ben hep solgunum."

Artık bilgisayarını koltuğunun altında ve Elene ile görüşecek işleri olduğu için ondan korkmuyordu. İyi. Kendisinden korkan insanları sevmezdi. Yararlıydılar ama sıkıcıydılar.

Oleg sıkılmaktan nefret ederdi.

Yedinci Bölüm

"Genelde çalışanlarınızın yemeklerini siz mi sipariş edersiniz?"

Oleg, sommelier'in az önce doldurduğu kırmızı şarabı yudumladı. "Bu restoranda neyin iyi olduğunu ben bilirim. Sen bilmezsin."

"Bu sorumu cevaplamadın." Otelinin köşesindeki biftek restoranında, karşısına oturmuş, saçları yüzüne biraz dökülmüştü.

Garson, Oleg'i tanıdıktan sonra onları restoranın köşesindeki kadife koltuklu bir masaya oturttu ve restoranın en özel köşesinde oturacaklarını söyledi.

Tatyana, odanın uzak köşesindeki dolu masalara baktı. "Bizim masanın yanındaki masalar yasak mı?"

"Yemek yerken mahremiyetimi tercih ederim." İkisi için biftek sipariş etti ve garsona masaya çeşitli mezeler getirmesini söyledi.

"Çalışanlarınız için her zaman sipariş verir misiniz?" Tatyana pes etmiyordu. "Hayır. Ama kadınlar için sipariş veririm."

Kadın geriye yaslandı ve çenesini kaldırdı. "Ben senin kadının değilim."

Gözünün altında yine o sinir bozucu seğirmeyi hissetti. "Bu bir nezaket. Dediğim gibi, ben bu restorani biliyorum, sen bilmiyorsun."

"Ya vejeteryan isem?"

Kanınız vejeteryan gibi kokmuyor, ama demir eksikliğiniz var.

Muhtemelen ona böyle cevap vermemek en iyisi. "Et yemiyor musun? Bu yüzden mi bu kadar solgunsun? Bu sabah otelde tam kahvaltı sipariş etmiştin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana ne sipariş ettiğimi söylediler mi?"

Oleg şarabını tekrar eline aldı. "Sormadım. Tahmin ettim, ama haklıydım, değil mi?"

Bu, yanaklarına biraz renk getirdi. "Burada kaldığım sürece konaklama ve yemek masraflarını kendim ödemek isterim."

Kadehindeki parlak kırmızı şarabı çevirdi. "Çalışırken Odessa'da kalman gerektiği için bu senin işinin bir parçası."

Avans ise..." Elini salladı. İnsanlar ne için para öderdi ki? Kira. Araba masrafları. Kız kırmızı ete para harcamıyordu, orası kesindi. "...kişisel harcamaların için. Burada çalıştığın için Sivastopol'daki evinden ayrılmana gerek yok."

"Bu madde sözleşmemde özellikle belirtilmemiştii, kontrol ettim," dedi. "Sözleşme süresinin tamamını Odesa'da geçirmek mümkün olmayacak. Geri dönmek zorundayım."

Şarap kadehinden bir yudum aldı, kendi kadehine ve sonra kadının kadehine, kadının neredeyse hiç dokunmadığı halde, biraz daha döktü. "Neden?"

"Çünkü ailevi yükümlölüklerim var."

"Annen yetişkin ve senin çocuğun yok."

Kadın tekrar arkasına yaslandı. Yanakları daha da kızardı. "Hakkımda her şeyi bilmiyorsun."

"Adımı araştırdın, değil mi?" Bilgisayar çantasını işaret etti. "Bilgisayarında."

Gözlerini kısarak baktı. "Evet. Ödeme almaya çalışırken seni aramak zorunda kaldım."

"Yine de benimle ilgili soruların var." Oleg, koltuğun yumuşak kadifesine yaslandı. "Sor o zaman."

"Sen Zara'nın babası mısın?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bana babası mı dedi?"

"Ara sıra. Daha çok 'lanet Oleg' ya da 'o suçlu piç' diyordu." Tatyana şarabından bir yudum aldı. "Eğer bahsettiği Oleg sizseniz."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi ve çıkınca şaşırdı.

Tatyana gözlerini kırptı ve yanakları tekrar kızardı.

Oleg sordu, "Komik bir şey duyduğumda gülemeyeceğimi mi sandın?"

"Seni gülümserken bile görmedim."

Gülümsersem, muhtemelen dişlerimi görürsün. Dişlerini gösterdi, dişleri sıkıca geri çekilmişti. "İstediğim zaman gülümseyebilirim."

"Hayır." Ona kaşlarını çattı. "Hayır, sana yakışmıyor. Lütfen tekrar somurt."

Küçük kurtunun şakacı tarafı ortaya çıkıyordu ve tekrar gülümseme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı. "Böyle şeyler söylediğinde, gülmemek için kendimi tutamıyorum."

gölmekten kendimi alamıyorum." Şarabını çevirerek, mum ışığında derin mor-kırmızı renginin tadını çıkardı. "Ben Zara'nın biyolojik babası değilim."

O nefes verdi. "Öyle olduğunu düşünmemiştim, çünkü sen daha fazla olamazsın..."

"Devam et." Meraklanmıştı. "Sence kaç yaşındayım?"

"Yaş tahmininde çok kötüyüm." Kız başını salladı. "Ama onun babası olacak kadar yaşlı değilsin."

"Hayır mı? Ben 1137 yaşındayım. Bence bu yeterince yaşlı."

Bu kez gülümseme sırası kadındaydı ve bu ifade sert hatlı ağzının kıvrımlarını yumuşattı. "Demek otuz yedi yaşındasın. Zara da benim yaşındaydı. Yani çok, çok erken gelişmiş bir on yaşındaki çocuk değilsen, onun babası olamazsın." Gözlerini kısarak baktı. "Ama sana öyle dedi."

"Hmm." Bu kadına nasıl cevap versin? Gerçek yaşını sanki bir şaka gibi geçiştirmişti. Çoğu insan da öyle düşünürdü.

Ona gerçeği söylediğine şaşmıştı. Mika bile gerçek yaşını bilmiyordu.

"Bana onun koruyucusu diyebilirsin. Bir nevi. Sandığından daha yaşlıyım, ama dediğim gibi, onun biyolojik babası değilim. Onunla yakındım ama." *Onu öldürdüm.* "Ve o öldükten sonra, Zara'yı büyötmeye karar verdim. Kendini kurmasına yardım ettim. Bu yüzden bana babası diyor. Ama 'suçlu piç' lakabı ilgimi çekti." Şarabını yudumlamak için durakladı. "Geçmişte bazı suçlar işledim, ama ailem evliydi."

Tatyana'nın ağzı açık kalmıştı. "Sen suçlusun mu?"

"Senin düşündüğün gibi değil." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ve kesinlikle bu ülkede değil."

Restoranın etrafına bakındı. "Ben... Bu bir hataydı. Fark ettiğimde yetkililere gitmeliydim..."

"Hangi yetkililere?" Oleg sesini alçaltarak masaya doğru eğildi. "Rus yetkililere mi? Ukrayna yetkililerine mi? Şu anda durum çok karmaşık ve seni Zara'dan çok daha kolay tutuklayabilirler. Sonuçta, sahte şirket hesapları hazırladın."

Kadın keskin bir nefes aldı. "Zara bana hesapları doğru tuttuğumu söyledi. Vergi kaçırmak için gerçek rakamları manipöle etmelerini şirketin diğer çalışanlarına söyleyenin sen olduğunu ve seni ihbar ederken yetkililere götürecek doğru hesap defterleri olmadan şüphelerini doğrulayamayacağını söyledi."

Demek Zara, kurallara uyan küçük kıızı bu şekilde işine çekmişti. Akıllı kıız. Ama Oleg, en küçük çocuğunun zeki olmadığını hiç düşünmemişti.

"Sakin ol, volchitsa." Kadın odadan kaçmak üzere gibiydi. Oleg uzanıp kadına şarap doldurdu. "Bana dişlerini göstermeye gerek yok. Sana yardım etmeye geldim." *Ve kendime.* "Elene'nin yolunu izlersek, herhangi bir yasal sonuçla karşılaşman için hiçbir neden yok. Her şey yoluna girecek. Yaptığın hiçbir şey yasadışı değil."

Kadın biraz rahatlamış gibi göründü, ama Oleg'in alaycı sözlerinin yanaklarına getirdiği kızarıklık yine kayboldu.

Oleg en yatıştırıcı sesini kullandı. "Doğru şeyi yapıyorsun, Tatyana. İyi bir şey."

Kadın başını salladı, ama Oleg onun önceki neşesinin kaybolduğunu görebiliyordu ve onu geri kazanmak istiyordu. Elleri kucağında bükülmüştü ve yine restoranın diğer tarafındaki diğer müşterilere bakıyordu. Kapıya bakıyordu. Sonra yere.

Oleg, "Peki, bir dahaki sefere akşam yemeğine çıktığımızda hangi restorana denemek istersin?" dedi.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Seninle bir daha yemeğe çıkmayacağım. Bu uygun değil."

"Yirmi yedi yaşındaki birinin bin üç yüz otuz yedi yaşındaki birini takip etmesi de uygun değil, ama beni odadan kaçarken görmüyorsun. Elimde değil. Sen ilginç bir kadınsın."

Kafasını salladı ve dudakları tam bir gülümsemeye dönüştü. "Üzgünüm, Bay...

Sokolov. Bir erkeğe ihtiyacımdan çok bir işe ihtiyacım var.

Ben erkek değilim.

"Bana Oleg de. Bay Sokolov çok resmi. Senin ihtiyacın olan şey yemek." Mutfaktan mükemmel pişmiş bifteklerin kokusu geliyordu. "Birazdan servis edilecek."

"Kırmızı et pek yemem ama teşekkürler."

Kadehini kaldırdı. "Şirkete hoş geldin."

“Sevastopol'da eğlenmek için ne yaparsın?” Mesafesini koruyordu, ama Tatyana'nın gözlerini kamaştıran batı usulü biftek, kızarmış patates, havuç ve diğer garnitürlerden oluşan doyurucu bir yemekten sonra, onu otele kadar geçireceğini söyledi.

Tatyana, şoförü uzaktan onları takip ederken sürekli arkasına bakıyordu. "Bu çok saçma. Beni otele kadar geçirmene gerek yok. Şehrin güvenli bir bölgesindeyiz, değil mi?"

"Evet, ama hava temizken yürüyüş yapmayı seviyorum." Gece havası serindi ve deniz kokusu geliyordu. "Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Ben..." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Çalışıyorum."

"Bu cevap değil. Sürekli çalışamazsın."

"Annemin bakımını yapıyorum. Bir kedisi var. Ve çatıda güvercin besliyor. Komşularımızı rahatsız ediyor ama bence ona köyünü hatırlatıyor."

"O kırsalda mı büyüdü?"

"Evet. Çalışmak için şehre taşındı. Benim gibi. Ben Sevastopol'da büyüdüm."

"Ama üniversiteye Kiev'de gittin."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Kiev'i sevmiştim." "O zaman neden geri döndün?"

"Annem uzun süre yalnız kalamaz." Gözleri uzaklara daldı. "Eğlenmek için pek bir şey yapmam. Oldukça sıkıcı biriyim."

"Ona inanmıyorum." Çocukken dansçı olduğunu hatırladı. "Sevastopol'da kulüpler var. Dans kulüpleri. Diskotekler?"

Gülümsedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, diskolar var." Alaycı bir gülümsemeyle ekledi. "Evet, kulüpler var ama çoğu turistler için. Zara'yla bir kulüpte tanıştım."

"Dans ediyor muydu?" Kızının düşmanlarının mezarları üzerinde dans etmekten başka dans etmeyi sevdiğini bilmiyordu.

"Hayır, karaoke kulübüydü."

Ayağına takıldı. "Hayır."

Tatyana güldü. "Evet. Karaoke kulübü. Orada ZOL'dan birkaç çalışan vardı, ama o zamanlar bilmiyordum. O sadece arkadaşçaydı ve ben yalnızdım."

"Neden yalnızdın?"

"Ben..." Gözlerini kısarak ona baktı ve başını eğdi. "Tüm çalışanlarına bu kadar kişisel sorular soruyor musun?"

"Sen bana kişisel sorular sordun."

O içini çekti. "Arkadaşlarımın çoğu üniversiteden. Artık Sivastopol'da pek kimseyi tanımıyorum. Eski okul arkadaşlarımın çoğu taşındı."

"Mevcut siyasi durumdan mı?"

"Ve iş." Omuz silkti. "Güzel bir yer ama en sevdiğim yer değil."

"En sevdiğin yer neresi?" Neden bilmek istediğini bilmiyordu, ama bilmek istiyordu.

"Hayır, sıra bende. Sen ne yaparsın eğlenmek için?"

Oleg gözlerini kırttı. "On yıldır kimse bana bunu sormamıştı." "Ciddi misin?"

"Çalışıyorum."

Kız gülümsedi ve parmağını ona doğru salladı. "Hayır, hayır. Cevap vermeme izin vermedin. Daha fazlası olmalı."

"Sanatımla uğraşıyorum." Neden ona bunu söylemişti? Bu bir sır değildi, ama mozaiklerini herkesle paylaşmazdı.

Gözleri parladı. "Sen sanatçı mısın?"

"Eh..." Evet. Neden bunu söylemek bu kadar zordu? "Ressam falan değilim. Uzun zaman önce öğrendiğim bir şey ve..."

"Nedir o?"

"Mozaik." Kelimeleri zorla çıkardı. "Mozaik yapıyorum."

Kızın ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi? Bu harika. Daha önce hiç mozaik sanatçısı tanımamıştım."

"Bu seni etkiliyor mu?" Ceketinin cebinden cüzdanını çıkarırken kaşlarını kaldırdı. "Uçaklar, yatlar ya da çok uluslu şirketler değil de mozaik sanatı mı?"

"Bunu kaç kişi yapabilir ki?" Cüzdanını görünce ona yaklaştı. "Resimleri var mı?"

"Evet, gösteririm." Zaten kalenin cephaneliğinin resmini çıkarıyordu. "Bu kuzeydeki şatosumdan."

"Tabii ki bir şatosun var," diye mırıldandı kız, yaklaşarak. "Bu çok garip."

"Mozaiklerim mi?" Fotoğrafi çekti.

"Hayır, telefonda olmayan bir fotoğrafa bakmak." Gülümsedi ve elini koluna koyarak onu sokak lambasına doğru çekti. "Işığa gel. Göremiyorum."

Oleg homurdandı ve onunla birlikte yürüdü. "Telefonum yok." "Nasıl telefonun olmaz?"

Sürücüyü başıyla işaret etti. "Telefonu olan arkadaşlarım var. Kendim taşımama gerek yok."

"Bu, bana söylediğin en zengin söz." Fotoğrafi elinden aldı. "Bu ve şato olayı." Nefesini tuttu. "Aman Tanrım. *Bunu* sen mi yaptın?"

"Evet."

"Tek başına mı?"

"Biraz zaman aldı."

Yaklaşık kırk yıl sürmüştü. Silah deposunun ana duvarını süsleyen mozaik, geniş bir orman manzarasıydı. Biniciler beyaz bir geyiği kovalarken, ağaçların üzerinde bir ateş kuşu tünemişti.

"Bu muhteşem." Gözleri fotoğrafa kilitlenmişti. "Yüzlerce yıllık gibi görünüyor."

Yüzlerce yıllık gibi."

Öyleydi.

"Bazı eserlerimde tarihi unsurlar ve teknikler kullanmayı seviyorum."

"Bu çok uzun sürmüş olmalı."

Fotoğrafi geri almaya çalıştı, onun keskin mavi gözlerinin eserine bakması onu garip bir şekilde açığa çıkmış hissettiriyordu.

Kız başını kaldırdı, sokak lambasının altın rengi ışığı cildine sıcak bir parıltı yayıyordu. Kız hayat dolu ve gözleri onunla buluştuğunda kalbi hızla atıyordu.

"İnanılmaz," diye fısıldadı. "Gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

Adam kaşlarını çattı. "Lütfen başkalarına söyleme. Bu, dışarıda paylaşmadığım bir şey..."

"Tabii ki. Bana gösterdiğiniz için onur duydum. Teşekkür ederim." Fotoğrafi geri alırken elini onun elinin üzerine koydu, cildi soğuk ellerine karşı sıcak ve şiddetle canlıydı.

Tatyana eline baktı, sonra gözlerine ve Oleg, insanlık dışı enerjinin onu vurduğunu görebildi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve göz bebekleri büyüdü. "Sen nesisin?"

Oleg, beyninin korteksine doğrudan bir amnis dalgası gönderdi, dizleri titreyince onu yakaladı ve kollarının arasına aldı.

"Sinir bozucu insan," diye mırıldandı. "Neden bu sürekli oluyor?"

Sekizinci Bölüm

Tatyana, yüzüne dokunan sıcak sabah güneşinin ışınlarıyla gözlerini açtı. Panik içinde oturdu ve bir kez daha önceki günün kıyafetleriyle, ayakkabıları çıkarılmış halde, Admiral Hotel'in yatağında uyandığını fark etti.

"Ne oluyor böyle?"

Neden böyle olmuştu? Dün gece Oleg'in onu lobide karşıladığını, Lorala ve Marina'nın odasına kadar eşlik edip yatağına yatırdığını hatırlıyordu, ama neden hafızası bu kadar bulanıktı?

Bir kadeh şarap içmişti. Restorandan sonra neden hiçbir şey hatırlamıyordu? Stres miydi? Hasta mıydı?

Stres olmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve bacaklarını yatağın kenarına salladı, saate baktı ve ofise gitmesi için bir buçuk saati olduğunu fark etti. Hazırlanmak için fazlasıyla yeterli bir süreydi.

En azından başı ağrı mıydı. Otelin yatağı o kadar rahattı ki, takım elbisesiyle uyumak bile onu rahatsız etmemişti.

Belki annesinin her kuruşunu saymak ve her sözünü ölçmek zorunda kalmayacağına alıştığında, Tatyana daha iyi uyuyabilirdi. Aylardır iyi uyuyamıyordu. Belki vücudu sonunda pes etmişti.

Gözlerini ovuşturup ayağa kalktı.

Ne utanç verici! Oleg Sokolov, onun önünde iki kez bayıldığını görünce ne düşünmüştü? Bu yüzden mi onu biftek yemeğine zorlamıştı? Adam muhtemelen onun yetersiz beslendiğini düşünmüştü.

Daha önce hiç Batı tarzı bir biftek restoranında yemek yememişti ve itiraf etmeliydi ki, şu ana kadar bu, içine düştüğü bu aşırı zengin dünyanın en keyifli yanıydı. Yemekler lezzetliydi, şarap üniversitede içtiğinden daha iyiydi ve Oleg'in eşlik etmesi şaşırtıcı derecede hoştu. Konuşmalarının çoğunu hatırlamıyordu ama sıcak ve olumlu bir hisse kapılmıştı.

Telefonu tezgahın üzerinde titredi. Ekranı görür görmez paniğe kapıldı. Annesinden beş cevapsız arama ve Karol'dan bir tane vardı.

"Aman Tanrım." Telefonunun kilidini açtı ve sesli mesaj uyarılarını görmezden gelerek Anna'yı aramak için aceleyle düğmeye bastı. Telefon iki kez çaldıktan sonra annesi açtı. "Anne?"

"Tanya." Annesi şaşırması gibiydi. "İş yerinde olman gerekmiyor mu?"

"Anne, beş cevapsız arama var."

"Kimden?"

"Senden!" Tatyana derin bir nefes aldı ve tezgaha yaslandı. "Ne oluyor?"

"Dün gece Bayan Lipovsky bana bağırdı ve ben uyuyamadım. Neden benim meleklerimden şikayet ediyor?" Anna kuşları hakkında sızlanmaya başladı. "Onlar çatıda. O ise birinci katta. Onları duymuyor bile. Sana yemin ederim."

"Anne—"

"Ve Popov, o yaşlı piç, yine kirayı artıracak. Biliyorum biliyorum."

Tatyana gözlerini kapattı. "Anne, dairemiz bizim, unuttun mu? Parasını ödedik. Kirayı artıramaz. Artık ev sahibimiz değil."

"Ama bir şekilde daha fazla para alacak. İkinci tuvalet bozuk. Biliyorum ve..."

"Anne!" Annesine bağırdı, sonra yüzünü buruşturdu.

Bu işe yaramaz. Sadece durumu daha da kötüleştirir.

Derin bir nefes aldı. "Anne, yakında eve geliyorum. Bugün eve geleceğim."

Dün dönmüş olması gerekiyordu. Bir haftadır yoktu, SMO'da eğitimli bir köpek gibi engelleri aşmaya çalışıyordu ve şimdi annesi tek başına şeytanlarıyla savaşıırken, o tasarımcı kıyafetleri giyip pahalı yemekler yiyordu.

"Bu akşam eve geleceğim." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Bir şekilde bir uçak bulacaktı. Parası vardı ve yoksul bir çocukluktan öğrendiği bir şey varsa, o da paranın her şeyi halledebileceğiydi.

Ofisi arayıp Elene'ye Sevastopol'a dönmesi ve oradan çalışması gerektiğini söyleyecekti. Zaten kontrol etmesi gereken tüm dosyalar elektronik ortamdaydı. Oleg Sokolov'un şüpheli ve kontrolcü yapısı dışında Odessa'da çalışması için hiçbir neden yoktu.

"Anne, nefes al."

Anna nefesini tuttu ve telefonda yavaşça nefes verdi.

"Tamam, iyi. Sakinleştin mi?"

"Evet. Eve geleceğini söylediğin anda kalbim çok rahatladı, Tanya. Tansiyonum da düzeldi. Sanırım bu sabah babamınki gibi tansiyonum yükselmişti."

"Hayır, çıkmadan önce ölçtük, hatırlamıyor musun?" Dolaba doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Loral'a'nın notları yapıştırılmış dört giysi çantası ve altında düzgün bir sıra halinde ofise uygun ayakkabılar vardı. "Anne, ofise gidip biraz çalışmam lazım, sonra eve gelebilirim."

"Emin misin?"

"Evet." En yakın giysi çantasını aldı ve fermuarını açarak içindeki soluk sarı renkli bir elbise ve ceket çıkardı. "Yeni patronum saat dokuzda gelecek ve bazı dosyaları almam gerekiyor, sonra tekrar evden çalışabilirim. Ne güzel, değil mi?"

"Çok güzel." Annesinin sesi aniden değişti. "Tamam, tamam. Markete gidip domuz pirzolası alıp Baboolya'nın yaptığı gibi akşam yemeği yapayım, olur mu? Hoşuna gider mi?"

Tatyana, büyükannesinin anısı gözlerinin önüne gelince gözyaşlarını tutmak için gözlerini sıktı. "Evet, harika olur."

"Akşam görüşürüz." Annesi telefonu kapattı ve Tatyana'nın kolu yanına düştü.

Aşk bir tuzak gibi hissettirmemeliydi. Büyükannesinin sözleri, pencerenin arkasında sıkışmış bir kuş gibi hafızasını dövüyordu.

On beş yaşındaydı ve ilk erkek arkadaşının gerçek aşkı olduğuna inanıyordu. Onu "sevdiği" için onun saçma isteklerine boyun eğmesi gerektiğini düşünüyordu. Sanki on altı yaşındaki bir çocuğun kaprisleri onun hayatını belirlemeliymiş gibi.

Büyükannesi akıllıca kolunu tutmuş, ona sarılmış ve büyükbabasını sevmenin kendisini özgür hissettirdiğini söylemişti. "Aşk bir tuzak gibi hissettirmemeli, Tanya. O tür bir aşk, kendinden bir parça koparmanı sağlar, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar."

Aşk bir tuzak gibi hissettirmemeliydi, ama Anna on altı yaşındaki bir erkek değildi. Anna onun annesiydi. Tek ebeveyniydi. Anna, ailesinden geriye kalan tek kişiydi.

Hazırlanmak için banyoya gitmeden önce elbiseyi yatağın üzerine attı.

Bu uzun bir gün olacaktı.

"NE KADAR SÜRE?" Elene Beridze, Tatyana'nın isteğinden hiç memnun değildi. "Emin değilim, ama ben ayrılırken bir hafta sonra dönmemi bekliyordu." maksimum ve sekiz gün oldu."

Elene kaşlarını çattı. "Annenin sağlığı kötü mü? Engelli mi? Hemşiresi var mı?"

"Hayır." Tatyana nefes nefese güldü. "Öyle olsa bile, bunu karşılayamayız... Hayır, o değil. Büyükbabam ve büyükbabam birkaç yıl önce öldü ve bu onu çok etkiledi. Bana bağımlı, ama bugün geri dönersem onu yerleştirebilirim."

"Hmm."

Tatyana ellerini ovuşturuyordu, yeni bir işe başladığın ilk gün gelip hemen amirine gitmen gerektiğini söylemenin ne kadar profesyonelce olmadığını biliyordu.

"Dediğim gibi, sadece bir hafta uzak kalacaktım. Uzun süreli bir yokluğa hazırlıklı değildik ve sonra bu yeni sözleşme o kadar çabuk çıktı ki, yapamadım..."

"Oleg hoşuna gitmeyecek," diye mırıldandı Elene. "Ama mantığını anlayabiliyorum. Bir hafta evden uzak olmakla aylarca uzak olmak çok farklı şeyler."

Küçük bir umut ışığı belirdi. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Git." Elene elini salladı. "Dosyalar masanda ve sana da e-posta ile gönderdik. Ama bu, annenin yerleşmesi için bir ara, kalıcı bir durum değil. Bu ofiste çalışman gerekiyor."

"Anlıyorum." Nasıl başaracağını bilmiyordu, ama bir şeyler düşünmesi gerekecekti.

Yapmak zorundaydı.

"Avansını aldın," diye devam etti Elene. "Odesa'ya dönmek, annene bakacak ya da ona eşlik edecek birini işe almak anlamına geliyorsa, bunu hallet. Onu çocuk gibi şımartarak kendine iyilik yapmıyorsun ve bu, profesyonel hayatında seni engelleyecektir." Elene'nin kaşları çatılmıştı. "Aileyi anlıyorum, ama sen çalışmazsan su faturasını kim ödeyecek, hmmm?"

"Haklısın, anneme de anlatacağım." Nasıl yapacağını bilmiyordu, ama kendi yükünü hafifletecek birini tutma fikri ona cennet gibi geliyordu. "Orada da burada olduğu kadar çok çalışacağım. Söz veriyorum."

"Bundan endişelenmiyorum," dedi Elene. "Sadece git ve yapman gerekeni yap, sonra geri gel ve Zara'nın izlerini takip etmeye odaklanalım."

"Evet. Teşekkür ederim." Tatyana başını salladı ve telefonunu aldı. "Uçmak şu anda çok zor. Umarım öğleden sonra bir şey bulabilirim. Muhtemelen Krasnodar'a kadar gitmem gerekecek, ama..."

"Saçmalama," dedi Elene. "Şirketin uçağını kullanabilirsin. Oleg'in uçuşları her zaman özel izin alır, bu yüzden direkt uçabilirsin. Böylece çok daha hızlı olursun."

Tatyana donakaldı. "Hayır, yapamam..."

"Tabii ki yapabilirsin. SMO'nun bağlantılarını kullanabilecekken, tüm zamanını hükümetin saçmalıklarıyla uğraşarak harcamak verimli olmaz. Ayrıca, uçak şu anda havaalanında bekliyor ve pilotlara uçuşlar da uçuşmalar da maaşlarını ödüyoruz." Elene okuma gözlüklerini taktı ve bilgisayar monitörüne döndü. "Onları arayıp saat üçte hazır olmalarını söyleyeyim."

"Emin misin? Bu... yasal mı?"

"Onları arayıp Oleg'in uçağının geldiğini söylediğimde yasal olacak." Elene bir nota bir numara yazdı ve Tatyana'ya uzattı. "Gitmeye hazır olduğunuzdan bir saat önce bu numarayı arayın, görevli size yol tarifini verecektir."

"Emin misin?"

"Tatyana, lütfen zamanımı boşa harcama." Elene monitörüne dönmüş, klavyeye basmaya başlamıştı. "Küçük bir jet, bu yüzden

. Biz nakliye şirketiyiz, rock yıldızı değil. Öğleden sonra sizi bekliyor olacaklar. Şimdi lütfen öğlene kadar çalışın, böylece gitmeden önce sorularınızı cevaplayabilirim."

Sevastopol
Neredeyse üç yıl önce

"^{Bu} bana mantıklı ^{gelmiyor.}" Tatyana şakağında baş ağrısı hissetti. "Nedenini bilmiyorum. Ama rakamlarda bir tutarsızlık var ve bu beni deli ediyor."

O ve Zara tekrar karaoke kulübündeydi. Bu sefer kulübün arka tarafındaki bir köşe masada konuşuyorlardı, ZOL'un düzenli çalışanları sırayla sahneye çıkıyordu.

"Ne diyorsun?" Zara'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani" —sahneye, veri yönetimi süpervizörüne bakarak— "birinin zimmetine para geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Başka bir neden düşünemiyordu. "Suçlamak istemem, ama çoğu şirkette ücretler, vergiler, gümrükler, devlete ödenmesi gereken tüm ödemeler için ayrı hesaplar vardır ve şu ana kadar bana verdiğiniz belgelerde bunlardan hiçbirini göremiyorum. Belki geçen yılın hesap defterlerine bakabilirsem..."

"Hepsi karışık," dedi Zara. "Bu yüzden seni işe aldım. Şüphelerim olduğu için bağımsız bir denetim istedim..." İçini çekti. "Tatyana, güvenilebileceğim tek kişi sensin."

"Neden?" Ofisteki çalışanları selam vermekten başka tanımıyordu, ama oldukça iyi insanlara benziyorlardı.

"Şirketteki diğer herkes ya babam ya da onun sağ kolu, ona takıntılı soğuk bir yaşlı kadın tarafından işe alındı." Zara elini salladı. "Sıkıcı bir aile draması."

"Yani işe aldığın tek kişi ben miyim?"

"Ana ekipten mi?" Zara başını salladı. "Evet."

Tatyana, Zara'ya defalarca ofiste çalışıp çalışamayacağını sormuştu, ama yeni patronu, Tatyana'nın grubun geri kalanından bağımsız olmasını istediğini söylemişti. O muhasebeciydi, bu yüzden ofiste olması şart değildi.

Elbette Tatyana, *tek* muhasebeci olmadığını biliyordu, ama Zara'ya göre ZOL'daki muhasebeciler, onun şirketinden çok babasının şirketi için çalışıyordu.

"Biraz endişeliyim..." Zara iç geçirdi. "Babam yüzünden. Sana Oleg hakkında pek bir şey anlatmadım, ama o her zaman parasını nereden kazandığını çok gizli tutmuştur."

"Miras mı almadı?"

Zara'nın sergilediği zenginlikten, Tatyana onun ailesinin her zaman zengin olduğunu varsaymıştı. Sovyet döneminde bile, Tatyana Sevastopol'da bazılarının diğerlerinden çok daha iyi yaşadığını biliyordu, özellikle de askeri veya uluslararası bağlantıları olanlar.

"Babam zengin bir ailede büyümedi, ama bir şekilde..." Zara cümlesini yarım bıraktı. "Ne düşündüğümü biliyorsun, değil mi? Yani, kim bu kadar parayı dürüstçe kazanabilir ki?"

"Sence yapmalı mısın?" —Tatyana sesini fısıltıya indirdi.

— "Onu ihbar mı edeyim? Biliyorum o senin baban, ama kanunları çiğnediğinden endişeleniyorsan..."

"Ne ihbar edeceğim?" Zara burnunu çekti. "Bunun doğru olmadığını ya da ondan korktuğumu söylemiyorum. Oleg bana asla zarar vermez." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Asla."

"Öyleyse?"

Zara omuz silkti. "Şu anda elimde sadece hislerim ve şüphelerim var." Elini masanın üzerinde kaydırды ve Tatyana'nın elinin üzerine koydu. "Bu yüzden yaptığın şey çok önemli, Tanya. Sana güveniyorum. Sana güveniyorum."

Tatyana göğsünde bir amaç duygusu hissetti. Zara kendi babasını araştırmaya cesaret edebiliyorsa, Tatyana da ona yardım edebilirdi. "Bana alacakları ve mevduat hesabı bilgilerini bulabilirsen, neler olduğunu anlayabilirim."

"Teşekkür ederim." Zara'nın gözleri parlıyordu. "Çok teşekkür ederim. Kolayca başka bir iş bulabileceğini biliyorum, bu yüzden benimle kaldığın için teşekkür ederim. Bunun normalden çok uzak olduğunu biliyorum."

Yanaklarının kızardığını hissetti. "Rica ederim. Yardımcı olabildiğim için mutluyum."

Uçak iniş yaparken sarsıldığında TATYANA'NIN GÖZLERİ açıldı. Sarsıntı durur durmaz, havalandıkları anda kapanan otomatik panjurlar açıldı ve küçük jeti öğleden sonra güneş ışığıyla doldurdu.

Pencereden dışarı baktı ve bir tür askeri üs olduklarını fark etti, ama kimse SMO uçağını görünce alarma geçmemişti.

Kendini Roman olarak tanıtan yaşlı bir hostes, tepside sıcak bir havluyla yanına geldi. "Umarım dinlenebilmişsinizdir, Bayan Vorona."

"Birazcık, ama gözlerimi kapatmak iyi geldi."

Uçuş iki saatten biraz fazla sürmüştü, birkaç yıl önce Roman'ın "yaratıcı rota" dediği yolu kullanmak zorunda kaldıkları için normalden daha uzun sürmüştü. Yine de, Tatyana'nın Odessa'ya ulaşmak için yapmak zorunda kaldığı karmaşık uçuşlardan çok daha kolaydı.

Pencereden dışarı baktı. "Evime nasıl gidebilirim?"

"Aşağıda sizi bekleyen adamlarımız var," dedi Roman. "Her şey ayarlandı."

Tatyana sıcak havluyu yüzüne bastırarak yanaklarını ve boynunu serinletti. "Teşekkür ederim."

Kapısına profesyonel kıyafetler getirildi. Otel personeli, Loral'a'nın onun için seçtiği tüm kıyafetleri içeren yepyeni bir valizin yanı sıra çantalarını da hazırladı. Otelden havaalanına arabalar ayarlandı. Uçakta tüm kabin ona ayrıldı.

Kendini masaldaki bir prenses gibi hissetmemek zordu.

"Size hizmet etmek bir zevkti." Yaşlı görevli nazikçe başını salladı. "Bayan Beridze, burada her şey ayarlandığında sizi Odessa'ya geri götürmek için tekrar görüşeceğimizi söyledi. Sizi bekliyoruz."

Bütün bunları sorgulamadan kabul etmek çok, çok kolay olurdu, ama Tatyana'nın soruları vardı. Hem de çok. "Bay Sokolov için ne kadar süredir çalışıyorsunuz?"

"SMO'da neredeyse kırk yıldır çalışıyorum." Mavi gözleri köşelerinden kırıştı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu süre zarfında pek çok değişiklik gördüm."

"Kırk yıl mı?"

"Mm-hmm." Roman, altın maşa ile nemli havluyu aldı ve ayağa kalktı. "Yakında merdivenleri kapıya getirecekler," dedi. "Kiril adında bir şoför sizi bekliyor olacak. Lütfen onun tüm talimatlarına uyun. Adresiniz onda var ve sizi eve götürecektir."

Tatyana ayağa kalktı ve uçağın dışından gelen hafif bağırışlar duydu, ama tehlikeli bir ses değildi. Dışarısı gürültülüydü herhalde.

Roman tüm valizlerini alıp kapının yanına koymaya başladı. "Kiril valizlerinizi taşıyacak, ama bilgisayar çantanızı kendiniz taşıyacaksınız, doğru mu?"

"Evet, teşekkür ederim."

Roman gülümsedi ve kapı açılıp askeri jetlerin gürültüsü havayı doldururken onunla birlikte bekledi. "Bir dahaki sefere görüşürüz Bayan Vorona."

"Lütfen bana Tatyana deyin."

Uçaktan indirilip öğleden sonra güneşinin uzun gölgelerine doğru sürüklenirken, siyah bir arabaya doğru itilip hızla içeriye sokulurken, onun ne cevap verdiğini duyamadı.

Birkaç saniye sonra kapılar kapandı ve her şey tekrar sessizleşti.

Arabanın önündeki siyah bölmeden şoförü göremiyordu, ama birkaç dakika sonra lüks sedanın neredeyse siyah camlarından bile geçtikleri sokakları tanıdı.

Sonunda, şehir merkezinin kuzeyindeki çukurlu sokağa döndüler. Tatyana ve annesi, gökyüzü açık olduğunda okyanusa bakan geniş balkonları olan üç daireye bölünmüş üç katlı bir evde yaşıyordu.

Bölme paneline hafifçe vurdu ve panel aşağı indi. "Burası olur. Beni burada bırakabilirsiniz."

"Sizi kapınıza kadar götürmem ve bagajlarınızı taşımama yardımcı olmam talimatı aldım, Bayan Vorona."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve içini çekti. "Tamam, ama annem seni sorguya çekecek. Beni uyarmadın, sakın söyleme."

Sokağa girer girmez, Tatyana meraklı bakışlar gördü.

Burası, annesi gibi orta sınıf emekliler ve memurların yaşadığı, son derece hoş ve güvenli bir mahalle idi. Hiçbir şey çok eski ya da çok lüks değildi. Duvarlarla çevrili evler yaygındı, ama yine de metal çatılı, parlak renklerle boyanmış yazlık evler ve bahçelerinde meyve ağaçları olan geniş bahçeler de vardı.

Kiril, arabanın arkasına geçip iki valizini almadan önce kapıyı açtı.

"Üçüncü kattayız." Optimist bir sarı renkte boyanmış yüksek binayı işaret etti. "Merdivenler solda, yani..."

"Tatyana Vorona." Bayan Lipovsky'nin tiz sesi Tatyana'nın adımlarını durdurdu. "Kuşların yine meyve ağaçlarıma pisliyor."

Tatyana içini çekip, zemin katta oturan orta yaşlı kadına döndü. "Kuşların bizim olduğunu nereden biliyorsunuz, Bayan Lipovsky? Hükümetin aksine, hava sahasını kontrol etmiyoruz."

Kiril burnunu çekip merdivenlere çıkmaya başladı, Bayan Lipovsky ise onu baştan aşağı süzdü.

"Yeni bir erkek arkadaşın mı var?" Gülümsemesi çarpıktı. "Zengin görünüyor."

"Yeni bir işim var." Tatyana dönüp gitmek için yöneldi. "İyi günler."

Kadın, Tatyana'nın annesi hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra içeri girmeye yöneldi. Kiril çoktan merdivenlerin tepesine çıkmış ve onu bekliyordu.

Tatyana kapıyı açtı ve hemen "Anne?" diye seslendi.

Ev o kadar temizdi ki yerde yemek yiyebilirdin, ama annesi ortalıkta yoktu. Yine de eski araba yerli yerinde duruyordu ve ev domuz pirzolası ve büyükannesinin sosunun kokusuyla doluydu. Anna kesinlikle evdeydi.

Kiril valizini yere koyarken ona döndü. "Teşekkürler. Bahşiş vermem gerekir mi bilmiyorum."

"Gerek yok." Ona hafifçe gülümsedi. "Bay Sokolov bana yeterince ödüyor. Bir dahaki sefere görüşürüz." Başını eğdi, kapıdan çıktı ve kapıyı arkasında kapattı.

Pushkin adlı kedi mırıldanarak koridordan yürüdü ve gri kuyruğunu Anna'nın bacaklarına doladı.

Ve Tatyana evine gelmişti.

Pushkin'i hızlıca okşadı, sonra valizlerini odasına taşıdı — annesi yenisini görmesin diye — ve çatıya çıkan merdivenlerin bulunduğu arka balkona yürüdü. Arka kapıdan çıktı ve Pushkin'in güvercinliklere kaçmaması için kapıyı hızla kapattı.

Dışarı çıkar çıkmaz kuşların yumuşak cıvıltılarını duydu.

Merdivenleri çıkarken, birkaç tanesi onu selamlamak için kanat çırpı ve o da onlara annesinin sevdiği klasik Amerikan filmlerindeki eski Hollywood kraliyet ailesinin isimleriyle seslendi.

"Merhaba, Audrey." En sevdiği kuşun parlak mor tüylerini tanıdı. "Cary Grant, seni yakışıklı şeytan. Seni görmek ne güzel."

Cary Grant, çatıyı çevreleyen duvarın kenarına kondu ve güneşin batışında parlak mor kafasını sallayarak yürüyüşe başladı.

Anna, kuşaneyi temizlerken omzunun üzerinden baktı. "Geri geldin. Acıkırsan yemek hazır."

"Şu an iyiyim. Sadece gün batımını izlemek istedim."

Annesi duygularını pek dışa vuran bir kadın değildi — sevgisini çoğunlukla tüylü evcil hayvanlarına saklardı — ama düzenli ev ve yemekler, Tatyana'ya Anna'nın mutlu ve eve döndüğü için rahatladığını gösteriyordu. "Rex Harrison nasıl?"

Anna kümesin yönünü işaret etti. "İyileşiyor. Dün gece onu dışarı çıkardım, biraz mahallede uçtu sonra geri geldi." Birkaç hafta önce kanadı yaralanmış, parlak beyaz bir erkek güvercinin başına dokundu.

"Geri dönmeden önce Bayan Lipovsky'nin elmalarına sızdı mı?" "Umarım öyledir," dedi Anna.

"Ben de." Güneşin ufuktan batışını izledi ve deniz, hafızasında bir şeyleri uyandıran derin mavi yeşile büründü.

"Bunu sen mi

yaptın?" "Evet."

"Tek başına mı?"

"Biraz zaman aldı."

Bu, netleşmeden kaybolup giden belirsiz bir anıydı. Bir film miydi? Kulak misafiri olduğu bir konuşma mı? Bu bulanık anı, ona sıcak ve mutlu bir his verdi.

Bu paylaşabileceğim bir şey değil...

Annesi dönüp ellerini silkeledi, iş eldivenlerini çıkardı ve Tatyana'ya doğru yürüdü. "İçeri girip yemek yiyelim mi? Benim işim bitti. Erkekler kızları yatırır. Yeni işinden bahset bana."

"Anlatırım." Tatyana ayağa kalktı ve annesinin ardından merdivenlerden indi. "Ama önce çantamdan birkaç şey çıkarayım ve bilgisayarını fişe takayım, sonra masayı hazırlarım."

"Sen ve bilgisayarın." Anna fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. "Uzun sürmesin."

Annesinin peşinden eve girdi ve Pushkin'in peşinden ayrılmadan, ofis olarak ayırdığı arka yatak odasına gitti. Bavulları olduğu gibi kalabilirdi, ama başka bir şey yapmadan önce kontrol etmesi gereken bir şey vardı.

Tatyana bilgisayarını çantasından çıkardı ve evin arka bahçesine bakan masanın üzerine koydu. Sonra fişe taktı, masanın çekmecesinden küçük tornavidayı aldı ve masanın altına sürünerek yerdeki ısıtma deliğinin üzerindeki kapağı çıkardı.

Küçük vidaları dikkatlice kenara koydu ve telefonunun flaşını geçen yıl temizlediği boşluğa tuttu.

Kalbi durdu.

Hayır.

Yedek dizüstü bilgisayarının, Odessa'ya uçmadan önce bıraktığı yerden başka bir yerde olması imkansız olduğunu bildiği halde, ışığı köşelere tuttu.

Tanrım.

Olamaz.

Bu saklanma yerini kimse bilmiyordu ve ofisinin geri kalanında hiçbir şey yerinden oynamamıştı, ama yedek bilgisayarını, harici sabit diskini ve tüm mikro USB sürücülerini yok olmuştu.

Dokuzuncu Bölüm

Oleg'in Odessa'daki daha büyük kompleksi, tarihi merkezin kuzeydoğusunda, şehirden ve tatil için Karadeniz'e akın eden turistlerden duvarlarla ayrılmış bir sahil arazisi üzerinde uzanan modern bir yapıydı.

Burayı iki nedenden dolayı inşa etmişti: Birincisi, yokluğunda Odesa'yı yöneten küçük kardeşi, kendi elementinin yakınında olmak isteyen bir su vampiri ile evliydi. İkincisi ise Oleg genellikle burada fazla zaman geçirmiyordu.

Arazide dört ev inşa etmişti: biri kendisi, biri kardeşi Klaus, biri Mika ve o bölgede bulunan druzhina üyeleri için, sonuncusu ise kompleksi yöneten insan çalışanları için. Kompleksin çevresinde özel bir iskele ve yüksek bir duvar vardı; güvenlik personeli için golf arabaları, kameralar, gözetleme ekipmanları ve çok sayıda silah vardı.

Klaus'un evi, birçok vampirin hoşuna giden, gündüzleri metal panjurlarla kapatılabilen büyük pencereleri, geniş mermer yüzeyleri ve lüks modern eşyalarıyla gösterişli ve moderndi.

Oleg'in evi neredeyse boştu. Onun zevkine göre çok fazla pencere, çok fazla beton ve çok fazla çıplak duvar vardı.

Son sorunu, suya bakan oturma odasında bir mozaik çalışarak çözmeye çalışıyordu. Doğal gazla çalışan modern bir şömine ve evin deniz tarafını çevreleyen devasa bir balkon vardı. Şömine duvarını, denizdeki gün batımını eve taşıyan bir mozaikle kaplamaya karar vermişti.

Oleg, mavi ve yeşil gibi okyanus renklerinde köşeli ve yuvarlak mozaik taşları kullanıyordu, ancak kendi elementinin rengini vurgulamak için eklemeler yapıyordu. Kan kırmızısı, canlı turuncu ve zengin altın sarısı renkleri, hepsi şeffaf cam karolardan oluşuyordu.

Bitirdiğinde, şöminenin ışığında parılayacak ve canlanacaktı. Bu, yaklaşık beş yıldır üzerinde çalıştığı, ruh hali değişken bir projeydi.

bir projeydi.

O gece Oleg, gömleksiz bir şekilde oturma odasında durmuş, akşam rüzgarıyla gelen serin deniz havasının tadını çıkarırken, hizmetçilerinin sahilden topladığı taşlardan oluşturduğu bir kaya grubuna çarpan buz mavisi dalgaları üzerinde çalışıyordu.

Ayrıca, kullandığı açık mavi camın ona Tatyana Vorona'nın gözlerini ne kadar hatırlattığını düşünmemeye çalışıyordu.

Neden bu lanet kadın bu kadar algısı güçlü olmak zorundaydı?

Duvara ince bir beton tabakası sürdü ve dalganın dairesel merkezinin etrafına soluk mavi fayansları yerleştirdi. Fayans pensesini aldı ve bir fayansın açısını ayarladı, ardından parçaları kurumaya bıraktı ve işlemi hızlandırmak için parmaklarını ısıttı.

Elini çektik ve duvara kaşlarını çatarak baktı. Hayır, bu olmazdı. Kurumayı hızlandırmak için ateş kullanmak her zaman daha zayıf bir sonuç verirdi.

Sabır. Ona bu sanatı öğreten yaşlı adam, on yıllardır ona sabırlı olmasını öğütlemişti. *Sabır.* Beklemek değerlidir. Acı çekmek değerlidir. Bekleyen şahin, geceyi karnı doyararak bitirir.

Oleg, sıcak elini cam fayanslardan çekip çalışma masasındaki bir sonraki gruba uzandı.

Yaşlı insanın bilgeliği yüzyıllardır ona çok fayda sağlamıştı. Oleg, babasını geçmek için doğru zamanı beklemişti. Düşmanlarına saldırıp topraklarını ele geçirmek için doğru anı beklemişti. Diğerleri onu birikmiş ateş olarak görene kadar beklemiş, sonra ateşlemeyi seçmişti. Artık ölümsüz toprakları Saint Petersburg'dan Soçi'ye ve Kuzey Amerika'ya kadar uzanıyordu.

Oleg sabra inanıyordu çünkü sabır ona iyi hizmet etmişti. Peki sabır, zihnini kemiren küçük kurt hakkında ona ne öğretmişti?

Tatyana Vorona, zihnini amnis ile doldurduğunda saniyeler içinde pes etmişti. İki gün içinde ikinci kez bulanık anılar ve kafa karışıklığıyla uyanacaktı. Onu vampir dünyasından uzak tutmak istiyorsa, mesafesini koruması gerekiyordu.

Çoğu insan, ölümsüzlerle hiçbir şeyden şüphelenmeden etkileşime giriyordu. Zara, Oleg'den çok daha insanlık dışıydı ve Tatyana, Zara ile iki yıl boyunca çalışmıştı.

Ama belki de Zara kadının zihnini de silmişti. Oleg'de farklı bir şey algılamasının bir nedeni olabilirdi.

Tatyana'nın zihni, aşırı müdahaleye karşı direniyor olabilir. Amnis, insan hafızasını silebilirdi, ama zihin keskin ve uyum sağlayabilirdi. Vampirlerin etkisi çok fazla olursa, onların olağan hilelerini aşmayı öğrenirdi.

Muhtemelen Tatyana ve Zara'ya da bu olmuştu.

Bu da, kızının onu mahvetme yollarının neredeyse sonsuz olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu.

O ölmek zorunda.

Karanlık bir ses zihninin derinliklerinde fısıldadı, ama o bunu duymazdan gelmeye çalıştı.

O ölmek zorunda ve bunu sen yapmalısın.

"Hayır," diye fısıldadı kendi kendine. "Bir başkası daha olmaz. Bir daha olmaz." "Hâlâ bununla mı uğraşıyorsun?"

Oleg, Mika'nın sesini duyunca omzunun üzerinden baktı. "Tabii ki çalışıyorum. Henüz bitmedi. Sen burada ne arıyorsun? Klaus'un bir şeye mi ihtiyacı var?"

"Bildiğim bir şey yok." Mika yaklaştı ama mesafesini korudu. "Senin yeni muhasebecini Sevastopol'a jetle neden gönderdiğini anlamaya çalışıyorum. Ben onun Odessa'da olduğunu duyurmuştum." Mika sinirliydi. "Oksana ve Ludmila şehirde bir grup Arnavut'u takip ediyordu. Bilmem gereken bir şey mi var?"

Oleg, Mika'ya dönerek omuzlarında ateşin alevlendiğini hissetti. "Nereye gitti?"

"Zara'nın eski bölgesine," dedi Mika. "Ve uçağı kullandı, bu da ya sen, ben ya da Elene'nin onu gönderdiği anlamına geliyor. Yüzündeki ifadeye ve dumanlara bakılırsa, Elene göndermiş olmalı."

Oleg'in dişleri ortaya çıktı ve Mika'ya hırladı. "Şoförümü çağır. Ofise gidiyoruz."

"Kızı tutsak ^{tutamam,} Oleg." Elene, Oleg kadar sinirli bir şekilde okuma gözlüklerinin üzerinden baktı. "İşe dönmeden önce evine gidip ailesini ve yaşamını düzeltmek için gayet makul bir isteği vardı. Uçağı kullanmanın daha verimli olacağını düşündüm. Haftaya geri dönecek." Bilgisayarının başına dönüp tekrar yazmaya başladı. "Orada çalışıyor. Ona ZOL'un son üç yıllık kayıtlarının kopyalarını verdim ve o..."

"İş umurumda değil," diye bağırdı Oleg. "O, bir grubun parçası..." Mika'ya baktı. Mika, ofisin kapısından başını uzatıp Marta'dan caddenin aşağısındaki kafeden kahve getirmesini istedi.

Ofis boşalınca Oleg, Elene'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "O daha büyük bir planın parçası. Mika, kadının burada olduğunu çoktan duyurdu."

"Arnavutlar var," dedi Mika. "Umut verici görünüyorlar."

"Zara kızın peşine adam gönderdiyse, hafta sonu eve gitti diye toparlanıp Durrës'e dönmezler. Senin gibi bağlantıları da yok, Sevastopol'a atlayacakları da pek olası değil, değil mi?"

"Yapabilirler." Mika duvara yaslandı ve dış ofisi gözetledi. "Onlar çoğunlukla su vampirleri. Arnavut vampirler istedikleri zaman çok hızlı seyahat ederler."

"Zara'nın hala şehirde adamları olabilir."

"Bizim de var," dedi Elene. "Kiril'e onu gözetlemesini söyledim."

Oleg sadece biraz rahatladı. Kiril yetkin bir insandı, ama Zara'nın rakibi olamazdı. Oleg'e baktı. "İstanbul'daki adamlarımız, ondan herhangi bir hareket var mı?"

Mika başını salladı. "Hiçbir şey. Laskaris'in evinde oturmuş kraliçe gibi hüküm sürüyor. Hatta, nakliye trafiğiyle uğraşmaktan senin kadar meşgul bile olabilir."

"Eski mekanlarını izleyen adamları vardır."

Elene, "Tatyana'nın bir tehdit olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Muhasebecinin bir tehdit olduğunu düşünseydi, ona ödemeyi ihmal eder miydi?" dedi.

"Sadece Tanrı bilir," dedi Oleg. "Zara bu. Bazen on yıl boyunca planlar yapar, bazen de şeytana çamur atar, sadece nasıl tepki vereceğini görmek için."

Elene kaşlarını kaldırdı ve Mika omuz silkti.

"Haksız değilsin," dedi Elene. "Ama doğru olan buydu. Tatyana'nın annesiyle bazı sorunları var ve bu sorunlar çözülene kadar işine konsantre olamazdı. Otuz milyon dolar ararken dikkatim dağılmış bir muhasebeciyle uğraşmak istemem."

"O para pek de önemli değil," dedi Oleg. "Geri almak güzel olurdu, ama..."

"Şu anda ne kadar rüşvet ödüyoruz, biliyor musun?" Elene sesini yükseltti. "Her gün üç farklı düşman hükümetle uğraşıyoruz ve bir de Atina'ya ödeme yapıyoruz. Otuz milyon, göz ardı edilebilecek bir rakam değil."

Oleg, Elene'nin telefonunun ışığının yandığını gördü. "Biri seni arıyor."

Elene telefonunu aldı ve Oleg ile Mika'ya bir bakış attı. "Muhasebeci."

Oleg arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cevap ver." Ofise gelmek için takım elbise giymek zorunda kalmıştı ve gömleğinin yakası cildini tahriş ediyordu.

Elene gözlerini devirdi, ama telefonun konsolundaki yanan düğmeye dokundu. "Merhaba, Bayan Vorona. Uçuşunuz iyi geçti umarım..."

"Bir sorun var."

Oleg doğruldu ve öne eğildi. Tatyana'nın sesini net bir şekilde duymuştu, ama parmaklarını şıklattı ve Elene'nin telefonunu işaret etti. Elene ekrana bir şey dokundu, böylece Tatyana'nın sesi Oleg ve Mika için daha yüksek oldu.

"Ne sorunu?" dedi Elene. "Kiril sizi eve sağ salim ulaştırmıştır herhalde."

"Evet, ama vardığımda yedeklerimi kontrol etmek için ofisime gittim."

"Yedekleriniz mi?"

"Yedek bir bilgisayarım vardı. Harici bir sabit disk. Zara'nın bana verdiği dosyaların taramalarının bulunduğu bazı USB sürücüler. Hepsi gitmiş."

Mika elini sıktı ve başını salladı, Elene'ye dişlerini gösterdi. Elene başını salladı ve parmağını dudaklarına koydu. Mesaj açıktı.

Sessizlik.

"Yedeklerin ofisinden mi çalındı?" diye sordu Elene. "Elinde olmayan bir şey var mı?"

"Hayır. Başka yedeklerim var ama bunlar evimdeki ofisten çalındı. *Annemin* evinden. Zara'nın para bulmaya çalıştığını biliyor olabilir."

Mika bir kağıda bir şeyler karaladı ve Elene'ye uzattı.

"Annen eve birinin girdiğini fark etti mi?" Elene, Mika'nın ona verdiği notu okudu. "Evde işçi var mıydı? Kendini başkası gibi gösteren biri var mıydı?"

"Bilmiyorum. Anneme sormam gerek. Zara beni izliyor olabilir mi?" Tatyana'nın sesinde korku titriyordu. "Ya o..."

"Volchitsa, sana geliyorum." Oleg ne yaptığını fark etmeden önce konuştu.

Mika'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, Elene'nin kaşları kalktı. "Bay Sokolov?"

Göğsünden düşük bir gürültü geldi ve dişleri uzadı. "Dün gece bana Oleg dedin."

"Aramada olduğunu bilmiyordum." Tatyana'nın sesi korkudan şüpheye dönüştü. "Ne zamandır dinliyordun?"

"Sen aradığında fatura meselesini konuşuyorduk," dedi Elene. "Korkmuş olduğunu anlıyorum, ama kendini daha güvende hissedeceksen Kiril'i eve gönderebilirim." Elene, Oleg'e bakarak sessizce başını sallıyordu.

Dudaklarıyla "*Sevastopol'a gitme*" dedi.

Oleg gözlerini kısarak, "Mika ve ben ikimiz gidebiliriz," dedi. Mika başını çevirerek, "Ne?" diye sordu.

"Biraz araştırma yapıp ZOL'un çalışanlarından Zara ile hâlâ iletişim halinde olan var mı diye bakacağız. Varsa, zimmete para geçirme olayı ve onun yeri hakkında bilgi verebilir.

Elene sessizce ona lanetler yağdırıyordu ve Mika öfkeden köpürüyordu.

"Şafak sökmeden orada olacağız," diye devam etti Oleg, en yakın iki yardımcısını görmezden gelerek.

Tatyana itiraz etmeye çalıştı. "Bu gerçekten gerekli değil..."

"Yarın gece görüşürüz." Elene'ye parmaklarını şıklattı. "Kapat. Bu tartışma konusu değil."

Elene telefona dokundu ve aramayı sonlandırdı, sonra geriye yaslanıp Oleg'e baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Tam olarak istediğimi." Ayağa kalktı ve kapıdan çıktı. "Mika, Grigor'a benim için birkaç giysi hazırlamasını söyle. Uçağım hazır olur olmaz yola çıkacağız."

Mika'nın sinirlenmesi Oleg'i her zaman eğlendirirdi. Adam normalde bir ikinci komutanın sahip olabileceği kadar sakin biriydi, ama sinirlendiğinde ıslak kedi gibi huysuz olabiliyordu.

"—iptal etmek istemediğim randevularım olabileceğini hiç düşünmedin," diye mırıldanıyordu.

Oleg, Roman'ın verdiği moda dergisini karıştırdı ve kısa bir ilişkisi olduğu bir mankenin yeni bir parfümün reklamında oynadığını fark etti. "Aferin sana, Sofia." Mika'ya reklamı gösterdi. "Şuna bak. Çok güzel görünüyor. Ona çiçek göndermeliyim. Lale severdi."

"Şu anda gerçekten kadınlarından biriyle mi övünüyorsun?" Oleg mırıldandı, "Övünmek denemez."

Mika kabinin içini gözleriyle tararken, keskin bir yağmur uçağın yan tarafına vuruyordu. "Bu uçak yanmaz olabilir, ama onu düşürecek kadar yağmur yağıyor."

Boş tehdidi, Oleg'i günlerdir ilk kez gerçekten güldürdü. "Roman'a bunu yapmazsın."

Mika hırladı. "Neden bu kadar iyi bir ruh halindesin?"

"Çünkü sen kötü bir ruh halindesin. Denge meselesi." Mika'ya bir bakış attı, sonra tekrar dergiye döndü. "Beni Sevastopol'a eşlik ederek mutlu etmekten daha önemli ne vardı?"

"Ivan ve Alexey ile görüntülü görüşme."

Oleg homurdandı. "Kardeşlerimin en suçlu ikisi. Ne istiyorlar?"

"Sırbistan'daki hisselerimizi satın almak istiyorlar." "Yasal olanları değil herhalde."

"Tabii ki değil."

Oleg'in Belgrad dışında iki yüzyıldır kendisine iyi hizmet eden bir kaçakçılık merkezi vardı, ancak bu merkezi güncel tutmak için büyük bir yatırıma ihtiyaç vardı ve kaçak

sigara, içki ve elektronik eşyalara harcamak istediğinden emin değildi.

"Kardeşlerim ne kadar teklif ediyor?"

"Merkez için mi?"

"Ve ağlar için."

Mika'nın kaşları kalktı. "Sadece merkez için teklif verdiler ve on milyon dolar istediler."

"Ağ için ne teklif edeceklerine bak. Dolar, yerel para birimi değil." Oleg dergiyi karıştırdı ve başka bir eski sevgilisini gördü. "Bak, Ingrid de burada."

Oleg ara sıra insan sevgililerinden hoşlanıyordu. İnsan kadınları eğlenceli ve memnun etmesi kolaydı. Tatyana Vorona'nın daha keskin dişleri olacağına dair bir hissi vardı.

Oleg dergiyi kapattı ve yanındaki koltuğa attı.

"İçki ağını satmak mı istiyorsun?" diye sordu Mika. "Gerçekten mi?"

Elini salladı. "Her şey birbiriyle bağlantılı. Eğer makul bir teklif yaparlarsa

onlara bir zaman çizelgesi ver. Orada Ivan'la çalışmak istemeyen insanlar var, onları başka pozisyonlara yerleştirmemiz gerekecek."

"Tamam." Mika hala sinirliydi. "Belki de beni yeni kız arkadaşını kurtarmak için uçağa bindirmeden önce bu gece için ne planladığımı sormalıydın."

"Kız arkadaşım mı?" Komik. "Yemini mi demek istiyorsun? Onu güvende tutmak istersin herhalde."

"Biraz zarar görse bile o hala benim yemim," dedi Mika. "O kadına takıntılısın çünkü Luana'ya benziyor."

"Açıkçası benzerlik göremiyorum." Kadınla biraz ilgileniyordu, ama bunun nedeni kadının görünüşü değildi. Onun kendisini bir erkekten daha fazlası olarak görmeye devam etmesinin nedenini çok daha fazla merak ediyordu. "İnsanlıktan mı çıkıyorum?"

"Peko'nun hayaları." Mika elini yüzüne sürdü. "Bunun sebebi şu anda terapiye gitmen mi?"

"Siktir git." Terapist olan bir arkadaşıyla konuşmuştu. Bu, terapiye gittiği anlamına gelmiyordu. "O benim terapistim değil. Onu baştan çıkarmaya çalışıyorum."

"Son beş yıldır her ay onu baştan çıkarmaya çalışıyorsun," dedi Mika. "Kıçının o kadar da çekici olamaz."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Sen yirmi yıldır Elene'yi baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

Bakışlar vampirleri öldürebilseydi, Mika'nın bakışı Oleg'in kafasını koparırdı.

"Sadece söylüyorum." Oleg omuz silkti. "Hepimizin dikkatini dağıtan şeyler var." "Bu muhasebeciyi *senin* dedi."

"Çünkü o benim." Uçağın alçalmaya başladığını hissetti. "Tıpkı *senin* benim *olduğun* gibi. Ve Elene. Ve Grigor, Roman ve ofisteki Marta." Kollarını açtı. "Benim insanlarım, Mika. *Benim*."

Ve ona ait olanlara, onun kendi eli dışında kimse zarar veremezdi. Özellikle Tatyana Vorona.

Onuncu Bölüm

Tatyana ofisinde, üniversite günlerinden beri iletişimini sürdürdüğü birkaç arkadaşından biriyle özel bir sohbet odasında yazışlıyordu. Pushkin ise arkasında futonda uyuyor ve öfkeyle mırıldanıyordu.

Arkadaşı, çevrimiçi olarak 6R1M4C3 veya Grimace adını kullanan genç bir adamdı ve ona P1dg3n veya Pidge diyordu, bu isim gerçek hayatta hiç kimsenin duymadığı ve duymayacağı bir isimdi.

—*Bana gönderdiğin tüm sürücüler hala bende, Grimace yazdı. —*

Güvendeler.

—*Teşekkürler.*

—*Bir yere göndermemi ister misin?*

—*Şimdi değil. Henüz değil. Bu işin nereye varacağını bilmiyorum.*

—*İletişime geçmeyi biliyorsun.*

Tatyana, Grimace'in bu ismi seçerken tehlikeli ve korkutucu bir anlam vermek istediğinden oldukça emindi, ama Tatyana'nın aklına gelen tek şey, çocukluğunda hamburgerlerini çalan dev mor canavardı.

Bir fikir attı. —*Eğer otuz milyon doları saklamak isteseydin, nasıl saklardın?*

—*Rusya'da değil.*

—*Şaka yapmıyorum.*

Grimace'in hala Kiev'de olduğundan oldukça emindi, ama bunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Posta kutusu Kiev'deydi, ama posta yönlendirme hizmetleri vardı ve o paranoyaktı.

—*Gayrimenkul ve altın, diye yazdı sonunda. —Kesinlikle altın. Başka ülkelerde avukatlarım varsa gayrimenkul.*

Tatyana derin bir nefes aldı. Zara'nın avukatları vardı, bundan emindi. Zara'nın emrinde birçok avukat vardı muhtemelen. Sonuçta, Oleg'in otuz milyon doları vardı.

—*Geçen yıl yaptığım işi hatırlıyor musun? diye yazdı.*

—*İhbarcı olayı mı?*

—*Sanırım kötü adam benmişim.*

—Pidge!

—Biliyorum.

—Güçlerini iyilik için kullanmanı öğrettim. Sen ve Z'nin bir milyarderi alt edeceğini söylemiştin.

—Öyle yaptığımı sanıyordum, ama aslında Z'nin para çalmasına yardım ediyormuşum.

—Siktir.

—Biliyorum.

—Başın belada mı?

—Milyardere yardım edersem yok.

—Siktir.

—Biliyorum.

—Ne yapacaksın?

Adam muhtemelen çoktan Sevastopol'a gelmiş, onu bulmak için pusuda bekliyordu. Bütün gün evinde oturmuş, stres içinde, eve kim girmiş olabileceğini bulmaya çalışmıştı. Grimace ve İngiltere'deki başka bir çevrimiçi arkadaşı gibi yedek kopyaları olan herkesle iletişime geçmişti. Hemen dışarı çıkıp başka bir dizüstü bilgisayar satın almış, çalışan bilgisayarındaki verileri kopyalayıp yepyeni bir yere saklamıştı.

Ve bütün gün boyunca biri onu izliyormuş gibi hissetmişti.

Belki Oleg'in adamlarıydı, belki Zara'nın adamlarıydı, ama Tatyana sırtında bir hedef tahtası varmış gibi hissediyordu ve Zara'nın babasını bulmaya çalışmanın aptalca bir fikir olduğuna giderek daha fazla inanıyordu.

Kaçabilirdin.

Yüz bin dolar milyonlarca dolar olmayabilir, ama onu ve annesini Sevastopol'dan uzaklaştırmaya yeterdi. Asıl soru, nereye gideceklerdi?

Hayır, asıl soru şuydu: Annesini kaçmaya *devam etmeye* nasıl ikna edebilirdi? Anna kısa bir süre kaçabilirdi, ama sonunda evine ve kuşlarına dönmek için sızlanmaya başlayacaktı.

Tatyana, kanadı kırık zavallı Rex Harrison kadar kapana kısılmış hissediyordu.

—Ne yapacaksın?

Grimace'in sorusu ekranda asılı kaldı.

—Milyardere parayı bulmasında yardım edeceğim. Sonra tüm bunları unutmaya çalışacağım ve onunla Z'nin varlığını unutmasını umacağım.

—İşinde çok iyi olma.

—Dersimi aldım.

Grimace'e göre, bir askeri veri tabanına sızmış, ancak yakalandığında hükümetin gizli bir kolu tarafından işe alınmıştı. Onu hapse atmak istememişlerdi. Sadece kendileri için çalışmasını istemişlerdi.

—Z'nin avukatı var mıydı?

—Üç soyadlı bir hukuk bürosuna yeterince para ödedi, sanırım vardı.

evet

—Aralarında uluslararası olan var mı?

Tatyana kaşlarını çattı ve dizüstü bilgisayarını açarak Zara'nın muhasebesini yaptığı ilk yılın giderlerini taradı.

—Üç farklı firma, diye Grimace'e yazdı.

—Üç farklı şirket, diye Grimace'e yazdı. —Biri Rusya'da, biri İngiltere'de, biri de ABD'de.

—gayrimenkul. Parayı yurtdışında saklamanın en kolay yolu. Onları ofis olarak gösterebilir ya da tamamen farklı bir isimle kayıt ettirebilirdi. Doğru gayrimenkul yatırımı yaparsan kirli paranın temizlenmeye başlar.

Tatyana, Elene'nin kendisine verdiği, Zara'nın SMO'ya sunduğu defterleri iki kez kontrol etti ve o defterde sadece iki firmaya ödeme yapıldığını fark etti: biri New York'ta, diğeri Saint Petersburg'da.

—İngiltere'deki firma her iki defterde de yok.

—Londongrad, bebeğim.

—Haklı olabilirsin.

—Haklı olduğumu biliyorsun. Ben her zaman haklıyım.

Tatyana gözlerini devirdi. Grimace'in yirmili yaşlarında olduğunu sanıyordu. Onunla ilk kez internette tanıştığında, ona bir ergen gibi gelmişti ve kendisi hakkında hiçbir bilgi vermeden sürekli onun fotoğraflarını istemişti.

Tatyana reddetti. Tabii ki.

Ama belki Grimace başka bir konuda ona yardım edebilirdi.

—Z için oluşturduğum hesaplara nasıl erişebilirim? Şifreleri değiştirmiş olmalı.

—Parmaklarımı kaşınıyor. Grimace, bir dizüstü bilgisayarda öfkeyle yazan bir kedi gif'i gönderdi. —Bana ver.

Tatyana gülümsemesini engelleyemedi. Omzunun üzerinden Pushkin'e baktı ama yazmaya daha az ilgi duyan bir hayvan hayal edemedi. Gülümsemek iyi geldi ama Grimace'i Oleg veya Zara ile ilgili bir şeye karıştırmak istemiyordu.

—Seni bu işe karıştırmak istemiyorum. Bu insanlar...

Tatyana'nın zihninde bir anı canlandı.

Soğuk ten ve nasırlı parmaklar.

Ağaçların ve mücevher yeşili bir arka plan üzerinde parlayan bir kuşun anıları. Kalın siyah kirpiklerle çevrili, odun dumanı rengine gözler.

Sen nesis?

Kafasını salladı ve yazmaya devam etti. —*Bu insanlar gerçekten tehlikeli.*

—*Bu hoşuma gitmedi. Biri evine girmiş. Gerçek adresini biliyorlar.*

—*Patronum dün gece şehre geldi. Z'nin ona zarar vereceğini sanmıyorum.*

—*Z'ye güvenmiştin.*

—*Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.*

—*Dikkatli ol, Pidge.*

Sevastopol

İki yıl önce

ZARA, Tatyana çalışırken bir elini onun omzuna koyarak ona doğru eğildi. "Ne yapıyorsun, söyle bana."

"Tamam, ZOL'un vergi ödemesi gereken tüm gelir kaynaklarını belirledim ama ödenmemişler."

"Tamam." Zara, Tatyana'ya şaşırtıcı derecede sevecen davranabiliyordu. Ofisteki herkese böyle davranıyordu, ama Tatyana onun ailesinin aslen Arnavut olduğunu biliyordu. Bu kültürel bir şey olmalıydı.

"Ve bu işlemler alacak hesaplarına girildiğinde her birinden küçük bir yüzdeyi alacak bir program yazdım."

"Bunu bu bilgisayar programında yapabiliyorsun?"

Fabrika ayarlarıyla değil. Bu kısmı Zara'ya söylemedi. Tatyana'nın yazdığı kodda küçük bir değişiklik yapmıştı ve bunu sadece Zara'nın izniyle kullanacaktı.

Bu Zara'nın şirketiydi. Yasadışı bir şey yapmıyordu. Patronuna, babasının yozlaşmış olduğunu ve kendisinin doğru şeyi yapmaya çalıştığını yetkililere kanıtlamasına yardım ediyordu.

Zara, Tatyana'nın ensesine elini koydu. "Çok streslisiniz."

Tatyana gergin bir kahkaha attı ve anında rahatladı. "Yasayı çiğniyormuşum gibi hissediyorum."

"Değilsin. Söz veriyorum." Zara da güldü. "Bu, onu ihbar ettiğimde ödeyeceğimiz tüm para cezalarını ve diğer masrafları karşılamaya yetmez bile, ama en azından polise bir şeyleri saklamaya çalıştığımızı gösterebiliriz."

Derin bir nefes aldı ve ZOL'un muhasebe yazılımına programı yüklerken başını salladı.

"Bu, her işlemin belirli bir yüzdesini dışarıdaki bir hesaba aktaracak." Arkalarına yaslanıp, monitörü doldurmaya başlayan kod satırlarına bakakaldılar.

"Ne kadar?" diye sordu Zara.

"Yüzde birin biraz altında. Yüzde 0,7 ile 0,9 arasında rastgele seçim yapacak şekilde programladım, böylece çok düzenli görünmeyecek. Babanın şirketinde alacak hesaplarını tek tek kontrol eden biri olmadığı sürece fark edilmeyecek."

Zara ensesini sıktı ve dikleşti. "Sen dahisin."

"Hiç de değilim." Kodun çalışmasını izledi ve derin bir nefes aldı. "Ben sadece bir muhasebeciyim."

"Sen bir ihbarcısın," dedi Zara. "Yetkililere gittiğimizde..."

"Onlara benim yaptığımı söylemek zorunda kalacak mısın?" Tatyana sandalyesinde döndü. "İstemiyorum... Polislerin benim yaptığımı bilmesini istemiyorum, gerçekten gerekmedikçe."

"Emin değilim." Zara, Tatyana'nın ev ofisinin diğer tarafındaki küçük futonun üzerine oturdu ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ben de daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Ne kadar kanıt gerekeceğini bile bilmiyorum."

"Şimdi onlara gitsen nasıl olur?" diye sordu Tatyana. "Belki onlarla görüşüp, ne tür evrak veya belgelere ihtiyaçları olduğunu öğrenebilirsin..."

"Oleg'un öğrenme ihtimali yok mu?" Zara başını salladı. "Her yerde adamları var. Sana da söylediğim gibi, ZOL'da çalışanların hepsi onun adamları tarafından işe alındı." Derin bir nefes aldı. "Bunları neden bana verdiğini bile bilmiyorum. Beni tutuklatmak için tuzak kurmaya çalışıyor olabilir."

"Neden?" Tatyana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kendi babanın sana tuzak kurmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"O çok... pratik olabilir." Zara'nın ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü. "Ve acımasız. Luana öldüğünden beri aynı değil."

"O senin annen mi?"

Zara gözlerini Tatyana'ya çevirdi. "Luana benim annem *değildi*." Bakışları, sokak lambasının sarı ışığının Arnavut kaldırımli sokağı aydınlattığı karanlık pencereye döndü. "Ama Luana onun karısıydı. Biz yakındık. Beni severdi." Zara'nın gözleri biraz kızardı. "Sanırım beni Oleg'den daha çok seviyordu ve Oleg bunu bana hiç affetmedi."

"Üzgünüm." Tatyana boğazındaki düğümü yuttu. "Babam... Annem onun kaybolduğunu düşünüyor, ama kaybolmadı. Beni üniversitedeyken buldu ve bana e-posta göndermeye başladı. Hayatımla ilgileniyormuş gibi davranıyor, bir ilişki kurmak istiyormuş gibi davranıyor, ama bence sadece para istiyor. Büyükanнем ve büyükbabam öldükten hemen sonra bana e-posta gönderdi ve onların mülkleri hakkında bir sürü soru sordu."

"O annenin kır evi, değil mi?"

Tatyana başını salladı. "Sadece bir çiftlik. Aslında oldukça büyük bir mülk ve denize çok yakın. Bu yüzden yıllardır satın almak isteyen müteahhitler var." Tatyana başını salladı. "Annem asla satmaz. Orada olduğu zaman gerçekten mutlu oluyor."

Koridordaki mutfaktan tencere ve tava sesleri geldi ve Zara başını çevirdi. "O zaman neden şehirde? Emekli değil mi?"

Dudakları küçümsemeyle kıvrıldı ve Tatyana'nın aklına yine o rastgele düşünce geldi. *Sen kötü bir insansın.*

Gözlerini kırıp bilgisayara döndü. "Çalışmam gerektiğini biliyor. Onu yalnız bırakmamak için geri taşındım ama kırsalda hiçbir şey yok. Evde telefon hattı bile yok. İnternet de yok tabii. Turist otellerinde garsonluktan başka iş bulamam."

"Hmm."

Tatyana omzunun üzerinden baktı. Zara yine pencereden dışarı bakıyordu, sıkılmış görünüyordu. Kadın garipti, ama Tatyana onu çok sert yargılamamaya çalıştı. Zara'nın yapmaya çalıştığı her şey onurluydu, öyleyse neden Tatyana'nın tüylerini diken diken ediyordu?

İlk başta Zara'nın kahkahaları ve hızlı zekâsı onu büyülemişti. Babasının neyin peşinde olduğunu keşfetme tutkusu. Tatyana, bilgisayar ve muhasebe becerileriyle suçla savaşan gizli bir süper kahraman olma fikrine kapılmıştı. Bu, bir nakliye şirketinde muhasebe yapmak çok daha heyecanlıydı.

Ama Zara ile ne kadar çok zaman geçirirse, projeleri asil olsa da Zara'nın pek iyi bir insan olmadığını o kadar çok anlıyordu.

Şımarık ve bencildi. İnsanlara karşı nazik değildi ve aşırı yargılayıcıydı, onu rahatsız eden herkesi utanç verici bir hızla silip atıyordu.

İnsanlar iyi şeyler yapmak için iyi olmak zorunda değildir.

"Yine stresli görünüyorsun." Zara ayağa fırladı ve Tatyana'nın boynunu ovmak için yanına geldi. "Sakin ol. Doğru şeyi yapıyoruz. Başın belaya girmeyecek. Söz veriyorum."

ANNA, evin yanına yeni gelen siyah arabaya bakarak pencereden dışarıya bakıyordu. "Başın belada mı?"

Tatyana pencereden dışarı baktı ve Oleg Sokolov'un yukarı baktığını gördü. Siyah bir palto giymişti ve keskin gri gözleri, Tatyana'nın bakışlarından kaçamadan onun gözlerine takıldı.

Başım büyük belada.

"Patronum." Tatyana arkasını döndü. "Neden şimdi geliyor? Bütün gün onu bekledim." Gözleri küçük oturma odasında dolaştı. Kanepe hep bu kadar yıpranmış mıydı? Sehpa çizikler vardı ve lambanın altındaki kitap yığını eğri duruyordu.

Oraya gidip kitapları düzeltti.

Pushkin, Tatyana'nın gerginliğini hissetti ve koridora koştu, muhtemelen yatağın altına saklanmak için.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Anna. "Ev temiz. Utanacak bir şey yok." Annesi çenesini kaldırdı. "Zengin yabancılar olmayabiliriz, ama dürüst insanlarız."

"Biliyorum." Kalbi hızla atıyordu. Neden buradaydı?

Kapıya keskin bir vuruş duyuldu ve Tatyana'nın kalbi hızla atmaya başladı. "Tanya, başın belada mı?" Anna ona doğru yürüdü, gözleri Tatyana'ya bakarak gözlerini kısarak sordu. "Polisi çağırayım mı?"

"Hayır!" Tatyana tısladı. "Ayrıca, muhtemelen polis de onun emrindedir. Uçağı mı? Döndüğümde askeri üsse indi."

"Askeri uçağa mı indin?" Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana ne diyorsun? Bu insanlar kim? Ben bunun dürüst bir..."

"Anne, şşş!" Sakinleşmesi gerekiyordu. Oleg kapısının önünde duruyordu ve cevap vermek için ne kadar bekledikçe, durum o kadar garip hale gelecekti. "Kapıyı açıyorum."

"İyi." Anna kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onlardan korkmuyorum." Üzgün ve sinirli annesi birdenbire bir düşman bulmuş gibi davrandı ve anne ayıya dönuştü.

Her zaman böyle olmuştu. Tatyana'nın hayatında her şey yolunda giderken, Anna her zaman ters gidecek bir şey arardı. Ama işler gerçekten ters gittiğinde? Annesi canlanıyordu. Acil durumlarda kendini buluyordu.

Tatyana kapıya yürüdü ve kapıyı açtı. "Bay Soko... Oh."

Oleg değildi; Oleg'in birkaç adım arkasında her zaman onu takip eden diğer adamdı. Arka plana karışmış gibi görünen ve Tatyana'nın kol kollarını diken adam.

"Sen."

"Mika Arakis." Adam onun yanından geçip odayı gözleriyle süzdü. "Ve sen Tatyana Vorona. Eve izinsiz biri mi girdi?" Anna'nın önünde durup onu baştan aşağı süzdü. "Sen annesisin."

Anna'nın çenesi kalktı. "Ve sen patron değilsin.

Anlayabiliyorum." Mika başını eğdi. "Onaylıyorum."

"Umurumda değil. Neden buradasın?"

"Çünkü biri evinize zorla girdi." Kapıdan derin bir ses geldi.

Tatyana, Oleg'in sesine doğru döndü, onun bakışlarıyla karşılaştığında içini kaplayan sıcaklığa şaşırdı.

Oleg derin bir şekilde başını salladı. "Tatyana." "Bay Sokolov."

Gözünün altında bir seğirme oldu. Şoför Kiril arkasına geçene kadar ellerini cebinde tutarak odaya girdi. Sonra kollarını uzattı ve Kiril paltosunu çıkarıp koluna astı. Oleg, kusursuz bir kömür rengi süveter ve ince kalçalarını ve güçlü bacaklarını vurgulayan siyah pantolonla kaldı.

Kahretsin, neden patronunun kalçalarına bakıyordu? Bu hiç hoş değildi. Tatyana hemen başka bir yere baktı.

Mika oturma odasında dolaşp pencereleri ve lambaları incelerken, Oleg Tatyana'nın annesine yaklaştı.

"Bayan Vorona, ani gelişimiz için kusura bakmayın. Ben eski geleneklere bağlı biriyim ve telefonla veya mesajla haber vermeden ziyaret etmeyi tercih ederim." Arkasına uzanıp parmaklarını şıklattı.

Kiril öne çıktı ve Oleg'e şehir merkezindeki lüks bir otelin logosu bulunan pembe bir pasta kutusu uzattı.

"Çikolatalı smetannik." Oleg kutuyu çekici bir gülümsemeyle uzattı. "Umarım özürüm olarak kabul edersiniz."

Tatyana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Annesi bu zengin ekşi krema kekini çok severdi ve bayramlarda sık sık yapardı. Oleg... çekici mi davranıyordu?

Bu çok tehlikeliydi. Annesi çekici erkeklere otomatik olarak güvensiz davranırdı. Oleg annesini etkilemek istiyorsa — ki bu pek olası değildi — her zamanki otoriter tavırlarıyla çok daha ileri giderdi.

"Hmm." Anna isteksizce kutuyu aldı. "Yarın daha lezzetli olur." "Anne," diye araya girdi Tatyana. "Çay yapalım mı?" "Hayır, o haklı, elbette."

Oleg'in gözleri sıcak ve sesi

Tatyana'yı kaşmir bir fular gibi sardı. "Annen fırıncı olmalı. Smetannik bir gece buzdolabında bekletilirse daha lezzetli olur. Aslında" —Oleg dikleşti ve omuzlarını geriye doğru çekerek uzun boylu vücudu odayı doldurur gibi oldu— "Mika evin güvenliğini artırmak için etrafa bakarken Tatyana ile konuşmam gereken bazı işler var, Bayan Vorona."

Anna burnunu çekip kutuyu sıkıca tuttu. "Biri eve girmiş diyor ama ben kaybolan bir şey görmüyorum."

"Bu Bay Arakis'in uzmanlık alanı. O bir güvenlik uzmanı." Oleg sonunda Tatyana'ya baktı. "Hesapları konuşurken Mika'yı işine bırakmak daha iyi olur mu acaba? Bu akşam yemek yemedim, sen yedin mi?"

Tatyana cevap veremeden annesi araya girdi.

"Buraya patronu olarak mı geldin, yoksa başka bir şey için mi?" diye sordu Anna. "Bu uygun mu? Onu randevuya davet edip iş içinmiş gibi davranmak? O aptal değil. Seni reddedeceğini mi sanıyorsun? Ne tür bir şirketin var?"

"Sorun değil." Tatyana annesine doğru adım attı. "Bay Sokolov Odessa'dan buraya kadar geldi. Hesapları konuşurken yemek yemek isterse, ben de seve seve eşlik ederim." Oleg'e bir bakış attı. "Bunun iş yemeği olduğunu biliyorum, değil..." Bu kelimeyi ağzından çıkaramadı, çünkü bu düşünce onu çok korkutuyordu. "Randevu değil. Tabii ki randevu değil."

"Kızınız gibi güzel bir genç kadının benim gibi yaşlı bir adama ilgi duyacağını düşünmezdim Bayan Vorona."

Yaşlı adam mı? Şaka mı yapıyor?

"Ceketimi alayım," dedi Tatyana. "Bir dakika izin verin. Ceketimi ve çantamı alayım."

"Çantan mı?" Oleg gözlerini kısarak sordu. "Ah, evet." Arkasına uzanıp parmaklarını tekrar şıklattı.

Kiril, Oleg'e sapları kurdeleli büyük bir çanta uzattı.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

"Bilgisayar çantan eskimiş, ben de sana yeni bir tane aldım," dedi Oleg. "İş için."

Böyle kurdeleli bir çanta para demektir. Çok. Çok. Para.

Oleg Sokolov, kaşmir kazak giymiş ve kurt gibi sırtarak annesinin oturma odasında dururken, bu hediye nazikçe reddetmesi imkansızdı.

"Teşekkür ederim." Tatyana uzanıp, üstünden krem rengi kağıt mendil çıkan çantayı aldı. Her neyse, muhtemelen arabasından daha pahalıydı.

Anna homurdandı. "Randevu değil. Tabii ki randevu değil. Nasıl randevu olduğunu düşünebilirim ki?" Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve mutfığa doğru yürüdü. "Güvenlik görevlisi, evimde dolaşacaksan, ben çay yapacağım."

On Birinci Bölüm

"Bu çantayı geri vereceğim, biliyorsun." Tatyana sandalyesine yaslanmış, sommelier'in iki kadeh kırmızı şarap doldurmasını izleyen Oleg'e bakıyordu.

"Çantayı alacaksın." Oleg, Tatyana'nın yakasından görünen yumuşak V şeklindeki cildi gördü. Tatyana, hem profesyonel hem de son derece seksi mavi-yeşil bir şal elbise giyiyordu. Loralaya mutlaka çiçek alması gerekiyordu. "Loralaya, yeni gardırobuna uyması için seçti."

"Bu kıyafetleri beğenmediğimi söylemeyeceğim, ama parasını ödemem gerekiyor." Sommelier masadan ayrılırken öne doğru eğildi. "SMO'daki insanlar, sen sürekli parasını ödediğin için benim senin metresin olduğumu düşünecek. Artık senin için çalışıyorum ve..."

"Sen Elene için çalışıyorsun. Seni kovmaya kalksam, Elene izin vermez." Oleg elini salladı. "Giysileri ve çantayı al, otelde kalmaya devam et. Gardırop alışverişi yapmak ya da daire aramak, asıl amacından, yani Zara'nın benden çaldığı parayı bulmaktan, dikkatini dağıtır."

Gözlerini kısarak baktı. "İş arkadaşlarımdan, bana ayrıcalık yaptığını düşünmelerini istemem, çünkü..."

"Saçmalama, Tatyana."

"Fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Her yeni işe aldığın kişiye pahalı kıyafetler ve çantalar mı alıyorsun? Evlerine hırsız girdi diye oraya uçuyor musun?"

"Tabii ki yapmıyorum. Ve sana ayrıcalık tanıdığım çok açık. Saklamanın bir anlamı yok." Oleg başını yana eğdi. "Seni bağımsız bir yüklenici olarak işe aldım ve komisyonla çalışıyorsun."

Tatyana başını salladı. "Ve?"

Oleg, Tatyana'nın duruşuna uyarak öne eğildi. "Hiçbir çalışanım bağımsız değil. Hiçbiri pozisyonu veya maaşı için benimle pazarlık yapmaz. SMO'daki çalışanların çoğu benim kim olduğumu bile bilmiyor."

Tatyana gözlerini kırptı. "Sen CEO'sun."

"Birkaç şirketin CEO'suyum ve bu şirketler çok yetkin yöneticiler tarafından yönetiliyor. Beni tanımanın tek nedeni Zara'da çalışmış olman. Yani hayır, bu tipik bir çalışan-işveren ilişkisi değil ve öyleymiş gibi davranmanın da bir anlamı yok."

Oleg arkasına yaslandı, şarabını aldı, İspanyol kırmızısını yudumlarken, zengin sıvıyı ağzında yuvarladı ve kadının kanının tadının nasıl olduğunu hayal etti. Kadının kokusu, tuz ve yeşil bir şeyin ilginç bir karışımıydı. Dilinde keskin ve acı bir tat bırakacaktı.

Bu düşünceyle ağzı sulandı ve çenesindeki dişleri ağrıdı.

Tatyana Vorona'da çiçeksiz veya tatlı hiçbir şey yoktu. Görünüşüne rağmen, vücut kimyası elementerdi. Topraksı. Uzuvarları ince, omuzları kare, boynu uzundu. Oleg, onun görüldüğünden daha güçlü olduğunu ve çoğu insanın onu hafife alacağını düşünüyordu.

O ise öyle düşünmüyordu.

Bir insan için akıllı ve zeki biriydi. İnatçı ama mantıklıydı. Ona, hedefine odaklanarak peşinden giden ama ormanda gizlenen tehlikeleri de unutmayan bir avcuyu hatırlatıyordu.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Seni baştan çıkarmak hoşuma giderdi."

Tatyana şarabını neredeyse tükürecekken ağzını kapattı. Hemen beyaz peçeteyi ağzına götürüp dudaklarını sildi. "Bu... Bu olmaz."

Sözler ağzından çıkınca Oleg kararlıydı. Bu mükemmel bir fikirdi. Yıllardır düzgün bir sevgilisi olmamıştı. "Neden olmasın?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen benim patronumsun."

Ne saçma bir argüman. "Sen bağımsız bir yüklenicisin ve Elene senin sorumlusun. Müziği sever misin?"

"Evet." Gözlerini kırptı. "Ama bunun bir önemi yok. Neden bana böyle bir şey söylüyorsun?"

"Müzik hakkında mı?"

"Şey hakkında..." diye kekeledi. "Müzikle ilgili değil." "Yani demek istediğin" —öne doğru eğildi—

"*baştan çıkarmak* mı?" Dudakları kızardı. Öfkeden mi, yoksa arzudan mı?

"Evet," diye tısladı. "O."

"Çünkü ben öyle düşündüm. Bu konularda açık olmayı tercih ederim." "Ben ise patronumla profesyonel bir ilişkiyi tercih ederim." Oleg gülümsedi. "Sen benim gibi bir patronun hiç olmadı."

Gözlerini devirdi. "Senin gibi birçok erkek tanıdım."

O sadece gülümseyebildi. "Hayır, tanımıyorsun." Dişleri uzuyordu, ama kız fark etmedi.

Tatyana şarabından bir yudum aldı ve gözlerini onun gözlerine dikerek kararlı bir şekilde baktı. "Bu olmayacak."

"Katılıyorum. İkimiz de istemedikçe olmaz."

Ağzını açtı, ama söylemek istediği şey, öfkeye dönüşmeye çalışan ama başarısız olan bir şey tarafından boğuldu.

O da onu istiyordu.

Oleg gözlerini ondan ayırmadı, yüzündeki hızlı ifade değişikliklerinin tadını çıkardı.

Şok.

İlgi.

Utanç.

Merak.

İnkâr.

Bir ifade dikkat çekici bir şekilde yoktu.

"Benden korkmaman hoşuma gitti," dedi.

Kadın şarabından uzun bir yudum aldı ve bardağını kararlı bir şekilde masaya koydu. "Beni kızdıracak bir şey yaparsan Elene'ye söylerim ve onun halledeceğine eminim."

"Haklısın." Elene, onun sözlerini ve davranışlarını onaylamazdı. Tatyana, bu ilişkiyi yüzde yüz doğru değerlendirmişti.

"Öyle yap."

"Neyi yapayım?" Oleg, mum ışığında nasıl görüneceğini merak ederek gözlerini kadının omuzlarına kaydırdı. Elektrik ışığı kadının cildine çok sert geliyordu. O, ateşin ışığını hak ediyordu.

"İnsanlara yanılmadıklarını söylüyorsun. Ama onlara haklı olduklarını ya da doğru olduklarını söylemiyorsun."

"Konuşma alışkanlığı." Omuzlarını silkti. "Rusça benim ana dilim değil. Senin hakkında fark ettiğim şeyi söyleyeyim mi?"

Kadın dudaklarını büzdü. "Neden şimdi kibar olmaya başladın?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sen, baştan çıkarmayı sevmeyeceğini söylemedin, sadece bunun olmayacağını düşündüğünü söyledin."

"Çünkü olmayacak." Yanaklarında iki kırmızı leke ve hafif bir gülümseme belirdi.

Artık oyun başlamıştı.

Mükemmel.

Şarap kadehini masaya koydu ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu, dilinin ucuyla dudaklarında kalan kırmızı şarap damlasını tattı. "Seni baştan çıkaracağım demedim. Bundan zevk alacağımı söyledim."

Ağzı büküldü. Gülümsememek için uğraşıyordu. "Eminim birçok kadın bundan gurur duyar."

"Sen değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Beni masum bir köy kızı mı sanıyorsun?" Tabii ki masumdu. En azından onun dünyasında öyleydi.

"Övülmek istemiyorsun, ama övülüyorsun." Oleg, kalbinin hızlı attığını hissedebiliyordu, ama doğrudan bakışları bunun korkudan olmadığını gösteriyordu. "Benim arayışlarımda seçici olduğumu düşünüyorsun, haklısın, bunu doğrulayabilirim. Benden etkilenmediğini iddia etme."

Küçük kurt dişlerini gıcırdatarak, "Kime ilgi duyduğum seni ilgilendirmez," dedi.

"Eğer bir baştan çıkarma düşünüyorsak, ilgilidir." Parmakları şarap kadehinin sapını yukarı aşağı kaydırды ve kızın gözlerinin ona kaydığını gördü. "Ben çok yetenekli bir aşığım. İkimiz de bundan zevk alırız."

"Utanmazsın." Dudakları şişmiş ve büzülmüştü; boynundaki V şeklindeki deriye kırmızı bir kızarıklık yayıldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ama bu sadece göğüslerini öne çıkardı.

Leziz.

Tatyana sordu, "Bu kadınlarda gerçekten işe yarıyor mu?"

"Doğrudan yaklaşım mı? Evet." *Sende işe yarıyor.* Oleg öne eğildi, ön kollarını masaya dayadı ve başını yana eğerek kadının kokusunu derin bir nefesle içine çekti.

Leziz.

"Ne oldu?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Az önce... beni *kokladın* mı?"

"Parfüm sürmüşsün. Hoşuma gitti."

"Akşam yemeğinden önce parfüm sürmedim."

"O zaman bu sabah? Belki şampuanından." Omuzlarını silkti. "Her neyse, çok güzel kokuyor."

Kadın restoranın etrafına bakındı. "Yemek geliyor mu? Yakında?"

Oleg parmaklarını şıklattı ve birkaç saniye sonra garson ilk yemeği getirdi. "Şarabı tadına varma fırsatı bulduk, artık

yiye

biliri Tatyana onun eline baktı. "Parmaklarını şıklatman beni rahatsız edecek." z." "Sana şıklatmayacağım." İnce bir çatal kullanarak yağlı

siyah zeytini aldı. "Parmağımla daha iyi şeyler yapabildiğimi göreceksin."

Oleg uzanıp Tatyana'nın tabağından uçan zeytini yakaladı ve tek kelime etmeden masanın kenarına koydu.

Yüzünün her yeri olgun kırmızı biber rengindeydi.

"Hayır." Tatyana gülmemeye çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu. "Onu büyülediğini sanıyorsun ama sana söz veriyorum, büyülemedin."

Oleg şaşırtıcı derecede rahat hissediyordu. O ve Tatyana, daha önce hiç tatmadığı lezzetli bir İspanyol yemeği yemişlerdi ve Oleg, konuşmayı daha az... heyecan verici konulara yöneltmişti.

Zengin yemeğin ardından sahil boyunca yavaş bir yürüyüş yapmayı önermişti. Gece yarısı henüz gelmemiştir ve insanlar çiftler ve gruplar halinde yürüyüş yaparken, turistlerin uğrak yeri olan beyaz cepheli restoranları inceliyorlardı.

İnsan kokusu onu sarmıştı ve Oleg, kim olduğunu ve ne olduğunu bilmeyen bu kadar çok insanın arasında vakit geçireli yıllar olduğunu fark etti.

Bu hoşuna gitmemiştir.

Oleg, Tatyana'yı baştan çıkarmaya karar verdiğine göre, sabırlı olabileceğine de karar vermişti. O gençti ve onun önünde sonsuz bir zaman vardı. İlişkilerini bir sonraki aşamaya taşımadan önce, onun için şu anki işini bitirmek istiyorsa, sorun değildi.

Ama onu bu kadar tereddütlü olmaması için ikna etmeye çalışacaktı.

"Anneni tamamen büyüleyemedim," dedi, "ama smetannik'i sevdi."

"Smetannik'le kendine yardımcı oldun," diye itiraf etti Tatyana. "Ama onu baştan çıkarmaya çalışma. Hiç işe yaramaz. Çok şüphelenir."

"Hayır mı? Peki ya sen?"

Tatyana güldü ve o, onun tüm göğsüyle güldüğünü ilk kez duydu.

Büyüleyici bir sesiydi. Gözlerindeki ışık ve yanaklarında beliren kızarıklık. Tatyana Vorona tüm vücuduyla güldü.

Baştan çıkarıcı. Lezzetli.

Oleg bu sese bağımlı hale gelebilir. İçinde delilik, mani ya da karanlık bir taraf yoktu. Sadece biraz fazla şarap içmiş ve onu eğlendiren bir şey duymuş bir kadının tüm göğsünden çıkan kahkahası.

"Bu mu?" Çenesini kaldırıp gözlerine baktı. "Bu senin çekiciliğin mi? Bir buldozer kadar çekicisin, Oleg Sokolov." Gözlerini kırptı ve bakışları buluştuğunda gözleri netleşti. "Odessa'da akşam yemeğine gittikten sonra ne olduğunu neden hatırlamıyorum?"

Kahretsin. Aklı, onun amnisiyle savaşıyordu. "Bilmiyorum. O kadar çok içmedin ki. Stres olabilir mi?" Doğrudan temasın, onun doğaüstü algısının katalizörü olup olmadığını merak ederek, cildine dokunmaktan kaçınmıştı.

Kadın tekrar gülümsedi. "Yani stresli olduğunu kabul ediyorsun?"

"Hiç de değil. Senin stresini azaltmaya çalışıyorum." El çantasının sapına dokundu. "Gördün mü? Senin için çantayı bile değiştirdim."

"Bu mu?" Pürüzsüz İtalyan derisinden yapılmış çantayı uzattı. "Bu benim stresimi azaltmaya çalıştığın için değil. Bu senin gösterişin."

"İşe yarıyor mu?"

Kızın kahkahası hüzünlü bir hal aldı. "Bunu söyleyemem, seni cesaretlendirir."

"Tabii ki." Bir basamak yukarı çıkarken onu dengelemek için elini uzattı ve onu kendine doğru çekerek gözlerinin içine baktı. "Cesaretlendir beni."

Ağzı hafifçe açıldı ve nefesinden şarap kokusu geliyordu.

Ona yaklaşıp onu öpmenin tadı nasıl olur diye düşündü.

Bu kadını halka açık bir yerde öpmek istediğinden emin değildi. "Sen

ihtiyacın gerek — ses az biraz
nefes nefese "biraz

"

"Bana dişlerini gösterebilirsin," diye mırıldandı. "Onları da seviyorum."

"Bana ne yapıyorsun?"

Oleg ona dokunmak için o kadar çok istiyordu ki parmaklarında ağrı hissetti. "Seni baştan çıkarıyorum."

"Tek bir dokunuş bile olmadan mı?"

"Oraya da varacağız." Öne eğildi, dudakları onun dudaklarına birkaç santim uzaklıktaydı ve cildinin ısındığını hissetti.

"Bu parfümün kokusu ne?" Diye sordu kız, kokuyu içine çekerek.

"Az önce beni kokladın mı?" Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Dur." Kız tekrar gülümsedi ve bu, adamın kontrolünü neredeyse kaybetmesine neden oldu. "Duman ve sedir ağacı kokuyor."

"Ah." Nefes verdi. "Senin evine gelmeden önce parfüm sürdüm. Daha önce koklamamış olmana şaşırdım. Beğendin mi?"

Gözlerini kırıştırdı ve geri çekildi. "Güzel..."

"Güzel mi?" Sahil kenarındaki bir grup insanın kahkahaları, kızın ona yaptığı büyüyü bozdu. "Güzel sıkıcıdır."

"O zaman sana bir kolonya alayım."

Oleg yanına yaklaşarak Tatyana'nın gözlerini kendine çevirdi. "Bana parfüm mü alacaksın?"

"Teşekkür olarak." Yanakları yine kızardı. "Patronum için."

"Evet, çok profesyonel bir hediye," dedi, koluna dokunarak yürümeye devam etmesini işaret etti. "Onaylıyorum. Gül kokulu olmasın lütfen. Alerjim var."

"Tamam." Eski bir ahşap gemiye benzeyen bir turistik restoranın önünde duran bir grup askerin önünden geçerken yanaklarının rengi soldu. Askerler askeri tüfekler tutuyor, sigara dağıtıyor ve telefonlarıyla fotoğraf çekiyorlardı.

Tatyana onlara baktı. "Büyükbabam o restoranı çok severdi. Kızarmış balıkları çok lezzetlidir."

Üniformaları ve silahlarına rağmen, askerler Oleg'e okul gezisine çıkmış çocuklar gibi geldi. Kıyıda dolaşan güzel kızları izliyor ve aralarında şakalaşıyorlardı.

"Burası farklı." Oleg, Tatyana'nın sırtına dokunarak onu askerlerden uzaklaştırmaya çalıştı. "Son geldiğimden farklı."

"Evet." Sahilden uzaklaşıp, arabasının park edildiği restorana giden bir sokağa girerken yüzü biraz asıldı. "Farklı."

Bir süre sessizce yürüdüler, parlak ışıklarla aydınlatılmış sahilden uzaklaşıp Oleg'in rahatlayabileceği gölgelere girdiler.

O, ışığın yarattığı değildi, ama Tatyana'nın saçlarında güneşi görmek isterdi. Kızın gülümsemesi kaybolmuştu ve Oleg, onun aklının limanda askercilik oynayan çocuklarda olduğunu biliyordu.

Durdu ve Tatyana'nın yanına gelmediğini fark etmeden önce birkaç adım daha ilerlemesini izledi.

"Ne?" Tatyana döndü. "Ne oldu?"

Ona doğru yürüdü. "Dünya her zaman değişir. Değişim tek sabittir."

Ona hafif bir gülümseme gösterdi. "Kötüye mi?"

"Hayır." Adam başını salladı. "Ben senden daha yaşlıyım. Kötüleşir. İyileşir. Kötü olan daha belirgin görünebilir, ama iyi olan şaşırtıcı bir şekilde daha kalıcıdır."

Tatyana'nın kaşları kalktı. "Sen bir iyimser misin, Oleg Sokolov?"

"Olmak zorundayım." Anılarında gölgeler dans etti. Kızıl renkteki gölgeler, izin verirse zihnini ele geçirip onu ele geçirecekti. "Olmak zorundayım, yoksa deliye dönerim."

Oleg ilerledi ve bir mağaza vitrininden yansıyan altın rengi sokak lambasının ışığına adım attı.

Tatyana gözlerini kırptı ve ona baktığında, her zamanki şüpheli bakışları yoktu. "Bana bir keresinde güzel bir şeyin resmini göstermiştin, değil mi?"

Oleg'in dikkati tamamen ona odaklanmıştı. Bu, köşeden ortaya çıkan ve hızla etraflarını saran tehdidi görmemesinin tek mazereti idi.

Dokuz kişilik bir genç çeteydi ve üçünün elinde bıçak vardı.

"Çantan çok güzel, güzel kız." Küçük çetenin lideri parlak bir bıçağı kaldırdı. "Neden bana vermiyorsun?"

Oleg kolunu Tatyana'nın omzuna attı ve genç adamların oluşturduğu çemberi süzdü. "Bu bir hata," dedi onlara sakın bir sesle. "Beni ve arkadaşımı rahatsız etmek istemezsiniz."

Tatyana çantasını vermeyecekti. Çantasında bilgisayarı vardı ve onu vermek için sağ kolunu verirdi.

Çantayı göğsüne sıkıca bastırıyordu ve kalbi korkudan deli gibi atıyordu. Hem yanındaki kadın hem de etrafındaki gençlerden gelen adrenalin kokusu havayı bozuyordu.

Oleg olacıklardan pişmandı çünkü bu adamlar sarhoştı ve kavga etmek istiyorlardı. Birkaç tanesi kararsız ve temkinliydi, liderlerine işaret bekliyorlardı ama hiçbirı bıçağı uzatan seğıren adama karşı çıkmadı.

O adamın dilinde şiddet tadı vardı ve doyana kadar tatmin olmayacaktı.

Ne olacağını bilen Oleg, dünyanın yavaşladığını hissetti, doğaüstü derecede uyanık duyuları her şeyi bir anda algıladı.

Akşam karanlığıyla birlikte şehri kaplayan sis, kaldırım taşlarını ıslatmıştı. Arkasında adamların ayak seslerini duyabiliyordu.

Gittikleri caddeden bir araba hızla geçti, yükselen ve alçalan müzik sesi, tamamen yalnız olduklarını gösteriyordu.

Uzakta bir siren sesi duyuldu, bir ambulans ters yönde hızla yaklaşıyordu.

Yakınlarda başka kimse yoktu. Bu küçük şiddet dolu çete, Oleg ve Tatyana'ya rastlamış ve onları bir fırsat olarak görmüşü.

Aptallıkları yüzünden öleceklerdi.

"Bu bir hata," dedi tekrar yavaşça, kolunu Tatyana'nın omzundan çekerek. Ceketini çıkardı ve yere bıraktı. "Hemen giderseniz, yoksa sizi öldürürüm."

Tatyana'nın nefesi kesildi.

Çocuklardan birkaçı gergin bir şekilde güldü, ama liderin gözleri Oleg'e dikilmişti. "Ceketini alacağım. Paranı da. Kadını da alacağım. Belki onu geri almak için para ödersin."

"Oleg, hayır." Tatyana paniklemişti. "Lütfen, çantayı alabilirsiniz ama bilgisayarına ihtiyacım var ve..."

"Onlara hiçbir şey vermeyeceksin." Oleg, sarhoşluktan parıldayan gözlerle liderine baktı. Aklında votkadan daha fazlası vardı ve onları kan dökmeden bırakmayacaktı. "Gözlerini kapat, volchitsa."

Kadın nefesini tuttu ve Oleg gözlerini kapatıp kapatmadığını bilmiyordu. Gözlerini çete liderinden ayırmıyordu.

Yakındaki bir çatıdan bir damla su düşerek sokağa çarptı ve damlama sesi duyuldu. Arnavut kaldırımlarında ayak sesleri duyuldu ve biri öksürdü.

Oleg parmaklarını şıklattı, elini çevirerek elementini topladı ve kana susamış insanın yüzüne alev topu fırlattı.

Lider çığlık attı ve geriye düştü, ama önce bıçağını Tatyana'ya fırlattı.

Oleg'in eli hızla uzandı ve bıçak ona ulaşmadan durdurdu, sonra ondan uzaklaştı ve elementini etrafında patlatarak süveterini alevlerle sardı ve onu yanmış kağıtlar gibi etrafına düşen yanık paçavralara dönüştürdü.

Tatyana çığlık attı ve başını eğerek yüzünü ateşten sakladı.

Saldırganlar bağırarak kaçmaya başladılar, ancak Oleg, Tatyana'ya yönelik olan bıçağı

Tatyana'ya yönelik bıçağı koşan bir adamın sırtına fırlattı, sonra başka bir adamı kollarına çekip sarıldı ve adamın bıçağını yakaladı. Adamın giysileri alevler içinde kalırken, çığlık atarak ve kıvranarak yere düştü.

Tatyana çömelirken, Oleg vampir hızıyla sokağın etrafında sakın bir şekilde dolaşarak her bir adamın silahını elinden aldı, boyunlarını kırdı ve onları dumanlar içinde yere düşerek, onlara saldıran her bir insanı yok etti.

Dişleri dışarı çıkmıştı ve bir anda dişlerini bir adamın boynuna geçirdi, dişlerini hızlıca çekerek arterini kopardı ve kan yanındaki adamın yüzüne sıçradı.

O insan kanlı bir nefes alana kadar boynu kesilmişti, kan göğsüne akıyordu ve Oleg'in ayaklarına yığıldı.

Birkaç dakika içinde, onlara saldırmaya çalışan dokuz insan öldü ve Tatyana, çantasını göğsüne sıkıca bastırarak sokaktan koşarak çıktı. Oleg bir cesedi kaldırıp insanın gömleğini yırtarak yüzünü ve göğsünü temizlemek için kanı silerken, ona bakmadı bile.

Onu sokağın ortasında yalnız bıraktı, yün pantolonu yanmış ve kalçalarına sarkmıştı, gömleği ve kazağı tamamen parçalanmıştı. Akşam sisi çöktü, ateşinin sönmesiyle ısınan cildinin acıyan yerlerini yatıştırdı, çenesinin kenarını öptü ve sonra eriyip kayboldu. Yanık saç kokusunu aldı ve sakalının bir kısmını kaybettiğini anladı.

Yazık.

Oleg, Tatyana'nın köşeyi dönüp caddeye doğru koşan ayak seslerini dinledi. Koşarken nefes nefese kaldığını ve panik içinde hıçkırık attığını duydu.

birkaç dakika önce ambulansın geçtiği parlak ışıklı kavşağa doğru koşarken. Işıktaki bekleyen arabalar vardı.

"Taksi!" Bir blok öteden bağırdı ve Oleg de duydu. Gözlerini kapattı ve kapının çarpıp arabanın hızla uzaklaşmasını bekledi.

Oleg onu kaçmasına izin verdi.

Artık canavarı görmüştü. O da onu yakında bulacaktı.

On ikinci bölüm

Bu gerçek olamaz. Bu bir ateşli rüyaydı. Bir kabus.

Kendi parmaklarının sıkışmasından bileği morarmıştı.

Bu bir kabus ve ben uyanacağım.

"Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var mı?"

Oleg'un peşinde olabileceğinden pencereden dışarı bakmaya korkarak önüne bakıyordu.

"Beni eve götürür müsünüz, lütfen?" Sesi, içi boş bir boruya konuşuyormuş gibi geliyordu.

"Adresi verin, sizi istediğiniz yere götürürüm." Adam arkasında arabalar kornaya basmaya başlamasına rağmen dönüp kadını inceledi. "Hastaneye mi ihtiyacınız var? Polise mi?"

"Sadece git," diye fısıldadı. Gözlerini kaparsa uyanır mıydı? "Lütfen çok hızlı git."

"Seni takip eden biri mi var?"

"Lütfen git!" Adresini ezbere söyledi ve adam, şehir merkezinden ne kadar uzaklaşacağına aldırmış bile etmedi.

"Tamam, tamam, sakın ol." Hareket etmeye başladı. "Gördün mü? Trafik akıyor."

Tatyana'nın kalbi hızla atmaya devam ediyordu.

Oleg onun nerede yaşadığını biliyordu, ama o eve gitmek zorundaydı. Annesi evdeydi. Annesini alıp kaçması gerekiyordu.

Ama *ondan* nasıl kaçacaktı?

Oleg'un telefonu yoktu. Mika'nın muhtemelen vardı. Belki Oleg Mika'yı aramadan annesine ulaşabilirdi.

"Gözlerini kapat, volchitsa."

"Tanrım." Tatyana eğildi, zihninde görüntülerin parlamasıyla kusma isteğine direndi.

Ölü gözler. Kan yağmuru. Bir kol vardı — kopmuş bir kol —kaldırım taşlarının üzerinde ve sokakların kenarlarında yağmur gibi akan kan izleri vardı.

Tatyana kanın bu kadar koyu olduğunu bilmiyordu. Kırmızı değil, siyah görünüyordu ve Oleg'e cesaretle bir bakış attığında, çıplak göğsünün önündeki siyah lekeyi görebiliyordu. Kolları alevler içinde dans ediyordu ve dudakları geriye kıvrılarak uzun, kalın dişleri ortaya çıkıyordu.

Dişler.

"Lütfen kenara çek," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Kenara çek!"

Araba yolun kenarına ulaşır ulaşmaz, kapıyı açtı ve çantasını göğsüne sıkıca bastırarak, lüks akşam yemeğini kaldırıma kusmaya başladı.

Taksi şoförü koşarak yanına geldi ve omzuna elini koydu. Yankees beyzbol şapkası takmış, dedesini anımsatan şişman bir adamdı.

"Kızım, polise gitmelisin. Ya da hastaneye. Ne olduysa, senin suçun değil ve bunu bildirmelisin..."

"Yapamam." Başını salladı ve kalbi yine hızla çarpmaya başladı. "Güvenli değil." Ceketinin koluyla ağzını sildi. "Lütfen, o onu bulmadan eve gitmem lazım."

Sürücünün gözleri genişlemiş ve üzgün bir hal almıştı. "Bu ne olursa olsun, başına gelenler için çok üzgünüm."

Tatyana gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissetti, ama kendini tutamadı. "Durmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, taksinde kusmak istemedim."

"Aklından bile geçirme." Onu ayağa kaldırıp arabaya geri bindirdi. "Sıradan sarhoş pisliklerden daha düşüncelisin." Tatyana arabaya binince, şoför kapıyı dikkatlice kapattı, sonra arabaya atlayıp tekrar yola çıktı. "Seni eve çabucak götüreceğim. Birkaç kestirme yol biliyorum."

Kestirme yollar olsa bile, mahallesine varmaları on beş uzun dakika sürdü.

Sürücü durduklarında sola doğru başını salladı. "Burası mı?" "Evet."

Tatyana, evinin arkasındaki caddeden geçmesini söylemişti. Evine dönerken kimsenin onu görmesini istemiyordu. Annesi güvende olsun diye dua ediyordu.

"Seni daha yakına götürmemi istemiyor musun?"

"Komşuların çitinden geçebilirim. Kapının yerini biliyorum." "Evin önünde bir araba var." Ona dönüp baktı.

"Seni giderken görecekler."

"Arabamızı eve park etmiyoruz. Yakındaki küçük bir garajda," dedi.

"Annemi almalıyım, arkadan gizlice çıkabiliriz. Gittiğimizi anlamazlar."

Gözlerini ondan ayırmadı. "Burada beklememi ister misin?"

Tatyana beyin fırtınası yaptı. Adam ona çok yardımcı olmuştu ve onu daha fazla bu işe karıştırmak istemiyordu.

Ama şu anda pek fazla müttefiki yoktu.

"Yardım etmek istersen, sokağın sonuna gidip oturabilir misin?" diye sordu. "Kimseyle konuşmana ya da arabadan inmana gerek yok. Taksi bekliyormuş gibi davran, olur mu?"

"Yapabilirim." Adam başını salladı. "Yolun ortasına park edeceğim. Ben öyle park edersem oradan çıkamazlar."

"Emin misin?" Oleg'in şoförlerinin silah taşıyıp taşımadığını bilmiyordu. Ama patronun dişleri var ve ateşi kontrol edebiliyorsa, silahların pek gerekli olmayacağını düşündü.

"Önemli değil. Bu adamlar mafya falan mı? Öyle mi?"

"

"Bilmiyorum, ama tehlikeliler." Arabanın kapısını açtı ve , tavandaki ışık yandığında hızla dışarı çıktı ve eline çok fazla para sıkıştırdı. "Lütfen dikkatli ol. Ve sana yaklaşırlarsa, hemen uzaklaş. Çabuk."

Elini uzattı ve kadının elini tuttu, parayı taksinin zeminine düşürdü. "Hala polise gitmen gerektiğini düşünüyorum."

"O onları tanıyor." Bu, söyleyebileceği en kolay şeydi; onun inanacağını bildiği en kolay açıklamaydı. "Ama saklanacak bir yerim var. Söz veriyorum, sadece annemi almam lazım."

"Sen iyi bir kızsın."

Bu tartışılabilir bir konuydu, ama tartışacak zamanı yoktu. "Teşekkür ederim."

"Dikkatli ol. Onlar bana uzun süre bakmasınlar diye arabayla uzaklaşacağım."

Etrafta dolaşıp yolun başında bekleyeceğim." "Teşekkür ederim."

Çantasından süveterini çıkardı ve ay ışığında istediğinden çok daha fazla görünen saçlarını örtmek için kullandı.

Tatyana komşularının evinin yanındaki engebeli zeminde aceleyle ilerledi ve eski üç katlı evin arka merdivenlerine ulaşana kadar çamaşır ipinin altında saklandı.

Merdivenleri tırmanırken komşuları uyandırmamak için olabildiğince sessiz olmaya çalıştı ve sonunda arka balkona ve mutfak kapısına ulaştı. Orada annesini, gözlükleri burnundan düşmüş halde lambanın altında uyuklarken gördü.

Tatyana, evin ön kapısındaki gölgeyi fark ederek kapıyı yavaşça açtı.

Annesinin yanına parmak uçlarında yürüdü, eğilip dizine dokundu ve Anna'nın gözleri açıldığında parmağını dudaklarına koydu.

"Anne," diye fısıldadı, "Şu anda neler olduğunu sana anlatamam, ama bana güvenmelisin. Birkaç şey al, tüm nakit paranı al, arka kapıdan çıkmalıyız. Hemen."

Anna'nın gözleri ön kapının dışında duran adamın silüetine kaydı, sonra Tatyana'ya baktı, başını salladı ve sessizce ayağa kalktı.

Şehri arka yollardan geçerek, otoyollardan uzak durarak Sevastopol'dan iyice uzaklaşana kadar kuzeydoğuya doğru sürdüler.

Simferopol'u geçtikten sonra Anna sonunda konuştu. "Çiftliğe iki saat daha var. Bana neler olduğunu söyleyecek misin?"

"Yeni patronum sandığım kişi değil." Umarım bu yeterli olur.

Tabii ki yetmedi.

"Ne sürpriz. Sana tasarımcı montları ve İtalyan deri çantalar alan zengin, yakışıklı adam tipik bir iş adamı değilmiş. Çok şok oldum."

"Anne, yapma lütfen."

"Ne beklediğini bilmiyorum. Önce, seni ofise bile sokmayan o çılgın kız için çok garip bir işe girdin,

sonra sana maaşını ödemediğinde, onun şirketini kurmasına yardım eden kişiyi bulup onun dürüst bir insan olmasını bekledin."

"Evet." Tatyana iç geçirdi. "Bütün bunlar açıkça benim hatam."

"Belediyeye iş başvurusunda bulunsaydın, bunların hiçbirisi olmazdı."

"Belediyeye iş başvurusunda bulunsaydım," diye tersledi Tatyana, "şu anda gittiğimiz çiftlik bir müteahhide ait olurdu."

Bu, annesini susturdu.

Şu ana kadar kaçış sorunsuz geçmişti, bu da Tatyana'yı bir şekilde daha da gergin hale getirdi. Annesi işbirliği yapmıştı. Şu ana kadar.

Anna doğası gereği şüpheci biriydi, bu yüzden felaketler onu asla hazırlıksız yakalamazdı. Pushkin'i alıp taşıma çantasına koydu, acil durumlar için kilerde sakladığı sırt çantasını aldı ve dolabında sakladığı parlak pembe ayakkabı kutusundan tüm nakit parasını çıkardı.

Tatyana yedeklerini, yedek kıyafetlerini, birkaç iç çamaşırı ve başka hiçbir şey almamıştı. Oleg'in ona verdiği şık deri çantayı, içinde takip cihazı olabileceğinden şüphelenerek, Odessa'dan getirdiği tüm kıyafetlerle birlikte çöpe attı.

Saçlarını örtmek için siyah bir kapüşonlu sweatshirt, eski bir çiftlik ceketi ve en bol kot pantolonunu giydi. Annesi ile birlikte arka kapıdan gizlice çıkarken, Oleg tam önüne çıksa bile onu tanıyamayacağını düşündü.

Ama belki kokusundan onu bulabilirdi.

"Az önce... kokumu mu aldın?"

"Parfüm sürmüşsün. Hoşuma gitti." "Akşam yemeğinden önce parfüm sürmedim."

"Sabah mı? Belki şampuanın kokusu. Her neyse, çok güzel."

O adamla flört ediyordu. O

canavarla.

Hatta onunla çıkma teklifini kabul etmek gibi saçma bir fikri bile aklından geçirmişti. Tabii ki onun için çalışırken değil, ama iş bittiğinde bir şeyler olabileceğini düşünmeye kendini izin vermişti.

O çekiciydi. İlgi

çekiciydi.

Baştan çıkarıcıydı.

Ve evet, zengin, yetenekli ve başarılıydı. Oleg, aralarındaki her etkileşimi kontrol ediyordu ve

başkasının gemiyi yönlendirmesi harika bir duyguydu.

Tatyana, Oleg gibi bir adamla birlikte olmayı hayal etmişti.

Onun bir erkek olduğunu düşündüğü zamanlarda.

Anna dik oturdu ve pencereden dışarı baktı. "Neden bu yoldan gidiyorsun?"

Tatyana yerel yola giden eski kavşağı geçmişti. "Otoyola çıkıyorum anne."

"Hmm." Anna dudaklarını sertçe kapattı. "Polis bizi arıyorsa..."

"Polise gideceğini sanmıyorum." "Bütün o gangsterlerin polisi var."

"Belki." Tatyana, Oleg'in gangster olarak sınıflandırılabilceğini düşünmüyordu. O, çok daha kötü bir şeydi. "Anne, hiç hikayelerde olduğu gibi bir şey gördün mü?"

Anna kaşlarını çatı. "Ne tür bir hikaye?"

"Halk masalı gibi. Ya da... bir efsane. Doğal olmayan bir şey."

"Bu günlerde televizyonu açtığımda doğaüstü görünen milyonlarca şey görüyorum." Göz ucuyla Tatyana'ya baktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Önemli bir şey olmasaydı sormazdın."

"Tamam. Ben... imkansız bir şey gördüm."

"Gördüysen imkansız değildir."

"O... doğaüstü bir şeydi."

"Suçlular doğal olmayan şeyler değildir," dedi Anna. "Onlar kötüdür, ama doğal olmayan şeyler değildir."

Tatyana'nın gördüğü şey suçluların çok ötesindeydi. "Canavarlara inanır mısın?"

"İnsan canavarlara inanırım; dedem ve ninem Stalin'den sağ kurtuldu."

Anna, Tatyana'ya bir bakış attı. "Bir sonraki çıkıştan çık ve otoyoldan ayrıl."

Anna içini çekti. "Anne..."

"Yap şunu. Daha uzun sürer, ama bizi takip eden varsa, yerel yollarda saklanabileceğimiz yerler var. Otoyolda hiçbir şey yok."

Haklıydı. Tatyana otoyoldan çıktı ve geçtikleri küçük kasabaya doğru geri döndü. Anna'nın evi olarak adlandırdığı Feodosia çevresine giden yerel yol.

Annesi o çiftlikte doğmuştu ve arazinin çoğu badem ağaçları ve lavanta yetiştiren yerel bir çiftçiye kiralanmış olsa da, ev, eski ahır ve bahçe sadece onlara aitti.

Yer izole bir yerdeydi ve Anna'nın bildiği kadarıyla hala dedesinin adına kayıtlıydı. Belki bu, Oleg'in adamlarının hemen bulmasını engellemek için yeterli olurdu.

"Yani suç işlendiğini gördün," dedi Anna. "Polise gitmeyi düşündün mü?"

"Gördüğüm şey suçtan çok daha öteydi."

"Saçmalama. O da tüm erkekler gibi bir erkek. Belki o çekici gülümsemesinin arkasında kötü bir adamdır, ama o sadece bir erkek."

Hayır, anne, o öyle değil.

Tatyana boğazındaki yumruyu yuttu. "Sadece uzaklaşıp biraz düşünmem lazım, tamam mı? O insanlar bizim evin önündeydi."

"Peki bu kimin suçu?" Anna sertçe sordu. "Onları bizim eve sen getirdin."

Kedi, bu anın ulumaya başlamak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi. Pushkin, şehirden kaçarken bu maceraya şaşırtıcı bir şekilde uyum sağlamıştı, ama taşıma çantasında bir buçuk saat geçirmek ona yeter de artmıştı.

"Evet!" Tatyana, miyavlayan hayvanın sesini bastırarak bağırdı. "Bunun tamamen benim hatam olduğuna eminim."

"O deli kadının yanında işe girmemeliydin."

"Tabii ki hayır! Aslında, Kiev'den hiç ayrılmamalıydım," diye bağırdı Tatyana. "Orada iyi bir işim vardı. Ayrılmasaydım altı ay sonra terfi alacaktım."

Anna dudaklarını sıkıştırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Ama Tatyana durmak bilmiyordu. "Zaten, neden arkadaşlarımdan ve senin faturalarının yarısını ödediği iyi işimin olduğu Kiev'de kalmak isteyeyim ki, kaçmak için can attığım yere geri dönebilecekken?" Sesi, Puşkin'in sesini bastırmak için yükseldi.

Anna dişlerini sıkarak konuştu. "Burada aile sorumlulukların var."

Kedi Tatyana'nın kulağının dibinde uluyordu, kırsal yol küçük kompakt arabalarını sallayıp sarsıyordu, çenesini o kadar sert sarsıyordu ki yanağını ısırdı.

Tatyana patladı. "Benim tek sahip olduğum, arkadaşı olmayan, işi olmayan ve kendi başına yaşayan bir yetişkin gibi yaşamaktan tamamen aciz, paranoyak bir anne."

gerçek bir yetişkin gibi kendi başına yaşayamayan paranoyak bir annem var. Hayatındaki tek mutluluk olduğu için vergilerini ödeyemeyeceğimiz bir çiftliği elinde tutmaya kararlı bir anne. Ama sen geri dönmüyorsun, bu yüzden Sevastopol'da da bir daire kiralamak zorundayız. Ama evet, anne." Dönüp annesine bağırdı. "Bir vampir için çalışmaya başlamam tamamen benim suçum!"

Kırım yarımadasının tepelerini ve vadilerini geçen eski virajlı yollardan geçerek, yolu kesen kokarcalardan ve bir zamanlar geçiş yolu olan ama otoyolun yapımıyla geri kalmış küçük kasabalarda birkaç sarhoştan kaçarak, sabahın üçünde çiftliğe vardılar.

Feodosia'nın dağınık ışıklarını geçtiler ve tepelere doğru ilerlediler. Anna'nın büyüdüğü çiftlik, tarihi kasabadan sadece on mil, denizden ise yedi kilometre uzaklıktaydı.

Tatyana asfalt yoldan çıktı ve eski bir metal kapının yanında durdu. Anna arabadan atladı ve kapıyı açmaya gitti, Pushkin ise sonunda sakinleşti.

Annesi, Tatyana'nın ağzından kaçan itiraf hakkında tek kelime bile etmemişti. Ya kızının aklını kaçırdığını düşünüyordu ya da öfkeden konuşamıyordu.

Muhtemelen ikisi de.

Pushkin'in miyavlamaları mutlu miyavlamalara dönüşünce Tatyana arabayı ileri sürdü.

"Oh, şimdi nerede olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Artık kuşlarına saldıramayacağın için seni dışarı çıkaracaktır."

Pushkin cıvıladı.

"Oh hayır, bu tamamen senin hatandı. Rex Harrison senin arkadaşındı ve sen onu sakatladın."

Kediyi suçlayamazdı; o bir hayvandı. Kuşlara saldırmak onun doğasında vardı, hatta sahibesinin sevdiği kuşlara bile.

Oleg'in doğası neydi? İnsanlara saldırmak zorunda mıydı? Onlardan beslenmek zorunda mıydı? Tatyana'ya saldırmamıştı. Aslında, yaşadığı garip geceyi düşündükçe, bu daha da mantıksız geliyordu.

Anna kapıyı kapattı ve eve geri döndü.

Sevastopol'daki kanlı sokaktan kilometrelerce uzakta, kırsalda, Tatyana nihayet nefes alabildi.

"Söylediklerim için özür dilerim," dedi annesine. "Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Hıh." Anna kollarını kavuşturdu. "Bana vampiri anlat."

"Muhtemelen deliriyorum."

Anna omuz silkti. "Tüm efsaneler bir yerden gelir, Tanya." "Sen benim hayal gördüğümü düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen mi?" Anna burun kıvrıdı. "Küçükken büyücü çocuk hakkındaki hikayeleri okumayı bile sevmezdin, çünkü onları saçma bulurdun. On üç yaşındayken Suç ve Ceza'yı okudun. Doğal hayal gücün yok, o yüzden böyle bir şeyi uydurmazsın."

Anna, hakarete uğramış mı yoksa rahatlamış mı olduğunu bilemedi.

"Ben çok sıkıcı biriyim." "Sıkıcı değilsin. Pratik birisin." Anna başını salladı. "Demek bir vurdulac gördün?"

Oleg, insan kanı içen kıllı kurt adamların hikayelerinden o kadar uzaktı ki, neredeyse gülecekti. "Onun bizim bildiğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Peki ne gördün?" Elini kaldırdı. "Biliyor musun? Söyleme; ikimizin de kabus görmesi iyi olmaz."

"Garip bir şekilde, beni koruyordu." "Ne demek istiyorsun?"

"Akşam yemeğinden sonra sahil boyunca yürüyordum..."

"Yani yemek yiyor mu?"

Tatyana düşünmek zorunda kaldı. Evet, Oleg kesinlikle yemek yemişti. Şarap da içmişti.

En azından şarap olduğunu sanıyordu.

Tabii ki şaraptı, onun bardağı da aynı şişeden doldurulmuştu.

"Yemek yiyor ve şarap içiyor."

"Vampirler yemek yemez," dedi Anna.

"Belki bu yiyor. Belki o vampir değildir." "Seni nasıl koruyordu?"

Tatyana arabayı dar bir kavak ağacı sokağından geçerek tepeye çıktı ve etrafı dalgalı meyve bahçeleri ve lavanta tarlalarıyla çevrili eski eve doğru ilerledi.

tarlaların arasında yer alan eski eve doğru sürdü.

"Yürüyerek geri dönüyorduk ve ben dikkat etmiyordum. Bir sokağa döndük ve etrafta kimse yoktu. Sonra bu adamlar... Sanırım sekiz ya da dokuz kişiydiler... Sokağa girdiler ve sarhoştular. Eminim sarhoştular ve belki de uyuşturucu da almışlardı. Bazılarının bıçakları vardı."

"Oh Tanya." Anna uzanıp Tatyana'nın koluna elini koydu. "Her şeyi yapabilirlerdi."

"Oleg onlara bizi rahat bırakmalarını söyledi."

"Bu bir hata. Beni ve arkadaşımı rahatsız etmek istemezsin." *"Bu bir hata. Hemen gitmezsen seni öldürürüm."*

"Onlara iki kez söyledi anne." Son dışbudak ağacını geçip, alçak bir taş duvarla çevrili güzel bir kulübenin bulunduğu çiftlik avlusuna girdi. Karşısında bir ahır vardı ve paslı bir traktör dolunayın silüetinde belirliyordu.

Arabayı ev ile ahır arasına park etti ve sonunda net düşünebilecek hale geldi. "Onlara bizi rahat bırakmalarını iki kez söyledi. Ama onu dinlemediler ve o da hepsini öldürdü. Çok hızlıydı." Titredi. "Her şey birkaç saniye içinde oldu. Sadece... birkaç dakika. Belki daha az."

"Sonra senin peşine düştü mü?" Anna, Puşkin'i almaya uzandı. "Nasıl kaçtın?"

"Peşimden gelmedi." Tatyana gözlerini kırptı. "Kaçtım. O yanıyordu ve ben kaçtım."

"Ateş mi?" Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ateşin vampirleri öldürür sanıyordum." "Bilmiyorum, ama o..." Kollarını açtı. "Fırlatıyordu. Ejderha gibi ateş topları fırlatıyordu." "Ama dişleri vardı, değil mi?"

Kız başını salladı. Dişler hafızasına kazınmıştı. "Evet. Kesinlikle dişleri vardı ve kesinlikle birkaç kişinin boynunu parçaladı..."

"Ah, da da da da." Anna bir elini kaldırdı ve diğer eliyle Pushkin'i aldı. "Bilmek istemiyorum."

Tatyana emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi. "Güneş doğana kadar uyuyamayacağım. Arabayı saklamalı mıyız sence?"

"Bu vampir ejderha adamın peşine düşeceğini kim söyledi?" Anna garip bir şekilde endişelenmemiş görünüyor. "Seni öldürmek isteseydi, o anda yapardı." Kulübenin ön kapısına doğru yürüdü. "

ahırdan babamın av tüfeğini alayım, sonra gün ağarana kadar sırayla bu canavarı gözleriz."

Tatyana çantasını alıp omzuna astı, annesinin tüm bu olanları sakın karşıladığı için garip bir şekilde rahatlamıştı.

Ama Anna her zaman çiftlikte daha mutluydu. Tatyana arabanın yanında durdu ve tavanında raf bulunan eski, yıpranmış kompakt arabaya baktı. Yağmurdan dolayı arabanın üstü kirle kaplıydı ve ön camında bir çatlak vardı.

Arkasındaki ev rahat ve sıcacıktı, ama mobilyalar son otuz yıldır aynıydı. Ahırdaki tüm aletler, büyükbabasının yirmi yıl önce çiftçilik yaptığı zamanlardan kalmıştı.

Havada hafif bir inek gübresi kokusu varken, gurme akşam yemekleri, özel jetler ve lüks takım elbiseler vampirler kadar hayal ürünü gibi geliyordu.

"Hadi, içeri gir," diye seslendi Anna. "Yarın her şeyi daha iyi hazırlarız, ama şu anda sen yerinden oynuyorsun ve etrafta kimse yok."

Tatyana çiftlik evine girdi, dünyası alt üst olmuşken en azından tanıdık bir şeyin olması için şükretti.

On Üçüncü Bölüm

Oleg arabada beklerken, şoförü Seban ara sokağa temizlik ekibi çağırdı ve rüşvet verilmesi gereken yetkililere ödemeyi halletti. Şehirde hafif bir yağmur yağıyordu ve Oleg, yağmurda koşan Tatyana'yı düşündü. Tatyana şık bir palto giyyordu ama palto sıcak görünmüyordu. Oleg, Loral'a Tatyana için daha kalın bir palto almasını söylemeyi aklına yazdı.

Başka bir yüzyılda yaşasaydı, tilki avlamaktan veya ermin yakalamaktan zevk alırdı, böylece bir kürkçü ona sağladığı hayvanlardan bir kürk manto yapabilirdi, ama o modern bir kadındı ve yirmi birinci yüzyıldaki kadınlar eski yüzyıllardaki gibi kürkleri takdir etmiyordu.

Oleg, insan olduğu günden beri kürk giymemişti. Kürkleri, kendi doğasına göre çok sıcak buluyordu.

"Bitti patron."

"İyi."

Sürücü kapısı kapandı ve Seban ona dönüp baktı. "Polisle işim bittiğinde Mika'yı aradım. Gittiklerini söyledi."

"İkisi de mi?"

"Evet."

"İyi." Tatyana kaçarken annesini bırakmış olsaydı şaşırırdı.

"Mika onları takip etmeli mi diye sordu, ama eğer öndeyseler..."

"Sorun yok." Seban'ın ona aldığı yeni ütülenmiş pantolonunu düzeltti. Kaşmir süveterinin yerine temiz bir pamuklu gömlek giymişti. Yanmış olanın dokusunu sevdiği için yenisini sipariş etmesi gerekecekti. "Beni eve götür."

"Emin misin?"

Oleg Seban'a bir bakış attı, sonra parmaklarını şıklatarak kaçmak isteyen alevleri geri çekti. "Git hadi."

İnsan adam arkasını döndü ve arabayı vitesine aldı.

Oleg, adamın şüpheli davranmasının doğal olduğunu düşündü. Seban, otuz yıldır Oleg'in kişisel şoförüydü ve patronunun Sevastopol'da daha fazla zaman geçirdiği günleri hatırlıyordu. Luana ile araları açıldıktan sonra bile, tamamen kopmamışlardı.

Vampir birlikleri birçok şekil alabilirdi ve Oleg ile Luana'nın birleşmesi bir zamanlar çok tutkulu olsa da, Oleg birkaç yüz yıl sonra Luana'nın biraz mesafe koyma isteğini desteklemişti. Yakın kalmışlardı, ancak kan bağlarının zayıflaması için cinsel ilişkileri sona ermişti.

Seban, sessiz ve soğuklaşan şehirde arabayla ilerledi. Turistler otellerine dönmüştü. En dirençli kulüpler hariç hepsi kapanıyordu. Saat sabahın üçüydü ve Oleg, arabası Luana'nın sevdiği okyanus kenarındaki villaya doğru tanıdık sokaklara girerken gökyüzünde alçakta asılı mavi bir ay gördü.

Luana bir su vampiri idi ve her zaman kendi elementinde yaşamaktan zevk almıştı. Evin içinde şelaleler akmasını ve bahçede devasa çeşmeler olmasını istemişti. Oleg, eşine mükemmel bir kaçış yeri yaratmak için hiçbir masraftan kaçınmamış ve Luana'nın memnuniyetinden büyük mutluluk duymuştu.

Girişine en güzel eserlerinden biri olan mozaik bir çeşme yaptırmıştı, ama on yıldan fazla bir süredir Luana'nın evinin eşliğinden adımını atmamıştı.

Zara, Luana'nın sevgisini kazandığında Oleg rahatlamıştı.

Eşi mutluydu. Zamanla kan bağı zayıflayacak ve Oleg, yüzyıllardır rüyası, kabusu ve takıntısı olan kadından sonunda kurtulacaktı.

Kaderin elbette başka planları vardı.

Üç katlı binayı çevreleyen klasik Yunan sütunları ve kemerleri olan beyaz bir malikaneye vardılar. Beyaz badanalı duvarlar ay ışığında parlıyordu ve Karadeniz'in kokusu etrafını sarmıştı.

Seban kapıyı açtı ve Oleg, yüzyıllar önce veda ettiği topraklara adım attı.

Mika, evin kapısında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bu gece beklediğim gibi gitmedi."

Oleg içeri girerken omzuna hafifçe vurdu. "Sıkılmak daha kötü olmaz mıydı?"

"^{SEBAN} bana onu ve annesini bırakmamı ^{söyledi.}" Mika, kayalıklara çarpan dalgaları gören verandada tertemiz bir şezlongda oturuyordu. "Neden?"

Evin bir yıldır boş olması, bakımlı olmadığı anlamına gelmezdi. Belki bir gün burayı tekrar ziyaret etmek isteyebilirdi. Burası onun zevkine göre yeterince izole bir yerdi ve üst katlar tamamen ışık almıyordu. Kaya içine oyulmuş geniş odalar ve Luana ile Zara'nın özel yüzme keyfi yaptıkları deniz mağaralarına açılan geçitler vardı.

Bazen insanları buraya çekmiş olabileceklerini de şüpheleniyordu, ama kendileri temizlik yaptıkları sürece bu onu ilgilendirmezdi.

"O, benim insanları öldürdüğümü gördü."

"Evet, Seban'ın gönderdiği fotoğraflardan orada bir miktar gerginlik hissettim." Mika öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Daha iyi misin?"

Biraz.

Gergin olmuştu, ama bu sefer Zara'yla ilgisi yoktu. Oleg'i rahatsız eden, gerçekleri, rakamları ve kafasına takmış inatçı kararlılığıyla düzenli küçük insandı.

"İyiyim." O kadını becermek ve dişlerini boynuna geçirmek isterdi, ama bu daha sonra, kadın ondan korkmadığında yapılabilirdi. "Endişelerin var mı, Mika?"

"Onu korkmuş bir tavşan gibi kaçırmama izin verdiğin için endişeliyim. Neden onun hafızasını silmedin?"

İşe yaramazdı.

Bunu Mika'ya söylemedi. "Onu metresim olarak almak istediğime karar verdim, bu yüzden gerçek doğamı bilmesini tercih ederim."

Bu yalan değildi. Ama Oleg, Tatyana'nın zihninin vampirlerin manipülasyonuna dirençli hale geldiğini diğer vampirlerin bilmesini de istemiyordu.

Ölümsüzler onun kandırılmayacağını düşünürlerse, onlar için tehlike haline gelirdi.

"Onu *metresin* mi yapmak istiyorsun?" Mika şaşkınlıkla sordu. "Onu yem olarak kullanıyoruz."

"Onu yem olarak kullanmaya devam edebiliriz. Onu korumak için sana güveneceğim, zarar görmemesi için."

Mika başını salladı. "Zara'dan bahsediyoruz. Hiçbir şey garanti edemem."

"Beni mutlu etmek istiyorsan yapabilirsin bence." Oleg öne eğildi ve sessiz bir hizmetçinin masaya koyduğu şarap kadehini aldı. "Bizimle çok yakın çalışacak. Gerçek doğamı bilmesinin daha uygun olacağına karar verdim."

"Bu kesinlikle ona bunu göstermenin bir yoluydu," dedi Mika. "Kadının önünde birkaç uzvunu kopardın ve dokuz adamı öldürdün."

"Bizi soymaya çalışıyorlardı," dedi Oleg. "Ve sadece çantasını almaya niyetli değillerdi."

Mika şimdi eğlenmiş görünüyordu. "O hala bunu aşırı tepki olarak görebilir, ama belki de onu yanlış anlıyorum. Genç muhasebeciler, sıradan sokak suçlarına karşı şiddetli ve ölümcül intikam almaya alışkındırlar."

"Hırsızlar bir kadına saldırırsa ölümle karşı karşıya kalacak olsalar, insan dünyası çok daha güvenli bir yer olurdu." Oleg omuz silkti. "Onların ölümü vicdanımı rahatsız etmez, semu."

Eski lakap, aralarındaki gerginliği gidermiş gibiydi. Mika içini çekip koltuğa yaslandı. "Burası harika bir ev."

"Gerçekten öyle." Oleg etrafına baktı. "Zara burada olmadığı için oldukça huzurlu."

"İstanbul'dan fısıltılar duyuyorum."

"Ne tür fısıltılar?"

"Zara iki gecedir ortalarda görünmüyor."

Oleg'un kaşları kalktı. "Bu, Tatyana'nın bizimle çalıştığını duyurduğun zamana denk geliyor, değil mi?"

"Doğru. O kadını hemen aramamız gerektiğinden emin misin?"

"Sakin ol." Oleg parmaklarını şıklattı ve hizmetçi yanına geldi.

"Arabalarını aldılar, değil mi?"

"Evet, kuzeydoğuya, Simferopol'a doğru yola çıktılar."

"O zaman büyükannesinin eski çiftliğine gidiyorlar herhalde." Şarap kadehi doldurulurken ayaklarını taş masanın kenarına koydu.

"Feodosia bölgesinde, değil mi?"

"Evet. O bölgede adamlarımız var. Onları arayıp, biz oraya varana kadar orayı gözetlemelerini söyleyeyim."

"İyi. Küçük kurtum nefesini toplansın ve bu gece gördüklerini görmediğine kendini inandırmaya çalışsın." Oleg ufukta alçakta duran ayı seyretti. "Onu yakında bulacağım."

İKİ GECE SONRA, Oleg eski bir Land Cruiser'ın arka koltuğunda otururken, Seban çıplak badem ağaçları ve budanmış lavanta tarlalarının arasından kıvrılan dar bir toprak yolda ilerliyordu. Hava serin ve sessizdi, ama Karadeniz kıyısından yükselen dalgalı tarlalar kış yaklaşmasına rağmen yeşildi.

"Bu yerin vergilerini ödemek için borçlanmaları hiç şaşırtıcı değil," dedi Oleg.

"Burası çok güzel bir ülke."

"İnsanların miras yasaları acımasız." Ayrıntıları bilmiyordu, ama Tatyana'nın dedelerinin onlarca yıldır işledikleri toprağın vergilerini ödemek için kendi parasını kullanmak zorunda kalması onu rahatsız ediyordu.

"İnsan hükümetleri yozlaşmış," dedi Seban. "Bu yüzden vampirler için çalışmayı tercih ediyorum."

"Senin için karmaşık durumlar yarattığımda bile mi?" Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı.

"Ama beni kovacağından endişelenmeme gerek yok." Seban dikiz aynasına baktı. "Benden memnun değilsen, beni öldürürsün. Tüm endişelerim sona erer."

"Ve torunların mükemmel bir eğitim alır." Oleg başını salladı. "Kaleye döndüğümüzde çalışanlara sağlanan sosyal haklar el kitabını güncellemeyi hatırlat bana."

Seban güldü. "O tür bir sosyal hak, onun gibi bir kadına pek çekici gelmeyecek gibi hissediyorum."

"Olabilir. O pratik biridir." Tepeyi aştıklarında ahırın tepesinde sarı bir ışık gördü. "Ağaçlarda asılı ayna yok mu?"

"Hayır, ama evin tüm ışıkları yanıyor."

"Ve pencerelerde dikenler vardır herhalde," diye mırıldandı Oleg. *Hadi ama volchitsa, benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun?*

Seban, ev ile ahır arasındaki avluya girdi ve arabayı durdurdu. "Kapıya haç çiz."

"Belki sadece dindardırlar."

Seban güldü. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Arabada kal, ama motoru çalışır bırak. Mika'yı ara. Buraya geldiğimi söyle."

Oleg, huş ağacı rengine bir süveter ve kahverengi yün pantolon giymişti. Daha açık renkler onu daha insan gibi gösteriyordu ve Tatyana'yı rahatlatması gerekiyordu.

Sakin bir şekilde, yığılmış taş duvarda bulunan ahşap bir kapıya doğru yürüdü ve her iki yanında duran su kaselerini fark etti.

Kutsanmış su Oleg'e hiçbir etki etmezdi. Hatta kiliselerde mozaik parçaları üzerinde çalışırken ateşini söndürmek için kullanırdı.

Boğazını temizledi ve kapıyı açarken yüksek sesle adım attığından emin oldu. Yakınlarda hafif bir barut kokusu alabiliyordu ve böyle eski bir çiftlikte en azından bir av tüfeği veya tüfek olacağını düşündü.

Silah, boynundaki omuriliğini kesip kafasını koparmadıkça onu öldüremezdi, ama silah yaraları acı vericiydi ve iyileşmesi için elemental enerji gerekiyordu. En sevdiği süveterini yeni yakmıştı, bunu da mahvetmek istemiyordu.

"Tatyana Vorona."

Hafif bir av tüfeği sesleri duyuldu.

Oleg gülümsedi ve iki elini kaldırdı. "Beni av tüfeğiyle öldüremezsin, sana zarar vermeye gelmedim."

"Neden buradasın?" diye bağırdı kapalı kapının arkasından.

"Seni çok iyi duyabiliyorum," dedi Oleg. "Bağırmana gerek yok. İşitme duyum çok iyidir."

Eski çiftlik evinin kapısı yavaşça açıldı ve Tatyana kapıda belirdi.

"Neden buradasın?"

Oleg bir an için nutku tutuldu. Üzerindeki uygun olmayan iş kıyafetleri ve modaya uygun yeni takım elbiselerden oluşan profesyonel zırhı yok olmuştu. Üzerinde

Sade beyaz bir tişört, siyah kapüşonlu bir sweatshirt ve bir çift yıpranmış kot pantolon giymişti. Sarı elektrik ışıklarında altın sarısı saçları parlıyordu ve mavi gözleri ona sabitlenmişti.

Daha genç görünüyordu. Ve çok sert görünüyordu.

Oh, seni yakalayacağım, benim küçük kurtum. Kesinlikle benim olacaksın. "Beni öldürmeye mi geldin?" Sesi düz ve duygusuzdu.

"Neden seni öldüreyim? Sen benim için çalışıyorsun. Bana ihanet mi ettin?" "Hayır."

"İyi. Öyleyse gördüğünü sandığın şey..."

"Senin dişlerini gösterdiğini, dokuz adamın boğazını parçaladığını ve onları hiçbir yerden çıkardığın alevlerle yaktığını gördüm," dedi Tatyana. "Bana hayal gördüğümü söyle."

Korkmuş gibi kokuyordu ama bunu göstermiyordu. Onun cesaretini sevdi ve silah taşımalarının bu kadar çekici olması onu biraz rahatsız etti. Ayaklarına baktı ve kapının yanında yeni kesilmiş tahta kazıkların yığıldığını gördü.

Onu öldüremezlerdi, ama kadının çabası onu etkilemişti.

"Hayal görmüyordun." Oleg çenesini açarak sakalını ovuşturdu ve dişlerini uzattı. Kafasını geriye eğdi, böylece karanlıkta uzayan köpek dişlerini kızın görmesini sağladı. "Aklın seni yanıltmadı, Tatyana Vorona. Ama bunu zaten biliyordun."

Kadın yutkundtu ama bakışları hiç kaymadı. "Çıkmak istiyorum." "Nereden?"

"Sözleşmemizden. SMO'dan. Para umurumda değil, geri veririm. Seninle hiçbir şey istemiyorum."

"Bunun için biraz geç," dedi Oleg. "Zara senin benimle çalıştığını zaten biliyor."

Yüzü soldu. "Nasıl? Evimi mi izliyordu? Yedek bilgisayarımı mı çaldı?"

Oleg'un ona bunu inandırması kolay olurdu. O zaman koruyucusu olabilirdi. Tüm bunların onun iyiliği için olduğunu ve canavarca doğasına rağmen ona güvenebileceğini düşünmesini sağlayabilirdi.

"Hayır." Oleg, gerçeğin onu daha çok ikna edeceğini düşündü. "Mika, Zara'nın çaldığı parayı bulmak için bizimle çalıştığını günler önce duyurdu. Eminim bu yüzden biri evine girmiştir."

Av tüfeğinin namlusu yükseldi ve Tatyana'nın yüzü kızardı. "Beni yem olarak kullanacaktın."

"Evet." Bir adım daha yaklaştı. "Seni yine yem olarak kullanacağım, ama korumasız kalmayacaksın. Annen de öyle. Sen gelmeden önce bu evi izliyorduk."

"Neden?"

"Varlıklarımı korurum. Ve sen artık benim varlıklarımdan birisin."

Oleg çenesini kaldırdı. "Ve tabii ki, tuzak iyi kurulmazsa yem işe yaramaz."

Evden bir ses geldi. "Buna inanacağım." "Anne," diye bağırdı

Tatyana, "sessiz ol."

Oleg gülümsedi. "Haklısın. O çekici erkeklere güvenmez. Sen de güvenmiyorsun sanırım."

Av tüfeğinin namlusu biraz aşağı eğildi. "O adamların hepsi öldü mü?"

"Evet."

"Ve bunun için üzölmüyorsun, değil mi?"

Bir adım daha ileri attı. "Hiç bile. Onları uyarmıştım.

İki kez."

Kadın hafifçe başını salladı. "Peki sen nesin? Neyin nesin?"

Dikkatlice bir adım daha attı. "Ben Oleg Sokolov, Kiev Rus'un ölümsüz efendisi, toprağın çocuğı ve ateşin doğumu, Kızıl Truvor'un vampir varisi... ve senin patronun."

Tatyana'nın yüzü, öfkesinin neden olduğı parlak rengini kaybetti. "Zara senin çocuğın, değil mi? O da bir vampir."

"Maalesef evet."

"Ve senden para çaldı. Otuz milyon dolar."

Oleg başını salladı. "Muhtemelen elli milyona yakındır, ama sorun miktar değil. Sorun, onun çalmış olması ve bunun yanına kalmasına izin verilemez. Benim dünyamda olmaz."

Tatyana uzun süre başını salladı, hiçbir şey söylemeden ona baktı; Oleg, kafasında binlerce sorunun dolaştığını görebiliyordu.

"Beni içeri davet et." Eski ahşap verandaya çıkan merdivenleri tırmandı. Artık kokusunu alabiliyordu. Annesinin kokusunu. Evdeki anıların kokusunu ve havadaki ekşi korku kokusunu. "Sana zarar vermeyeceğim. Seni koruyacağım. Soruların olduğunu biliyorum ve cevaplamaya hazırım. Ama beni içeri davet etmelisin."

Gözleri parladı. "Giremezsin, değil mi? Davet edilmeden evime giremezsin, yani eğer ben..."

Oleg eşiğı aştı ve Tatyana nefesini tuttu. "İçeri girebilirim."

Kendi kendine küfretti.

"Ama izniniz olmadan girmeyeceğim," diye devam etti, "çünkü ben "

"Onu içeri davet et," diye bağırdı Anna evin içinden. "Soğukta bırakma Soğuk giriyor, Tanya. Vampir içeri girsin."

Tatyana av tüfeğini indirdi ve kapının yanına koydu, sonra yana çekildi ve hiçbir şey söylemedi, öfkeden çenesi sıkılmıştı.

"İçeri gelin, Bay Sokolov," dedi Anna. "Çay yapayım."

Oleg, Tatyana'nın yanından geçerken eğilip kulağına fısıldadı.

"Biliyorsun, sarımsağı sevmem ama en sevdiğim parfüm de değil."

"Siktir git," diye fısıldadı Tatyana.

"Ah, volchitsa." Oleg gülümsedi. "Dişlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

On Dördüncü Bölüm

Tatyana, Oleg'in annesine Tatyana'nın vampirlerin yanında güvende olacağını söylemesini dinleyerek geceyi geçirdi. Oleg'in tüm argümanları mantıklıydı ve annesi ikna olmuş görünüyordu. Tatyana, sanki başka birinin hayatının ortasında gibi hissediyordu.

Annesi ile konuşmasını bitiren Oleg, verandanın merdivenlerinden indi ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Yarın akşam Sevastopol'da görüşürüz Bayan Vorona. Lütfen seyahate hazır olun." Sonra Tatyana'nın omzunun üzerinden bakan Anna'ya döndü. "Bayan Asanov, yeni asistanınız dönüşünüzde Sevastopol'da sizinle buluşacak." Tatyana'ya bir bakış attı. "O bir profesyonel ve ben kızınızı ödünç aldığım süre boyunca ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır."

Muhasebeci işe alındı. Annesi yatırıldı.

Tatyana, onun verimli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Oleg çiftlikten ayrıldıktan sonra, sanki sihirli bir şekilde verimli profesyoneller ortaya çıktı, ahırın yakınında bir iletişim merkezi kurdular, meyve bahçelerini devriye gezmek için koyu renk giysili kişiler gönderdiler ve ertesi sabah Anna ve Tatyana'yı Sevastopol'a geri götürmek için siyah bir Land Cruiser getirdiler.

Anna, sessiz çiftlikte gece yarısı yaşanan telaşın içine daldı. "Umarım komşuları rahatsız etmezler."

Tatyana annesine baktı. "Bununla gerçekten bir sorunun yok mu?"

Annesi ona bir bakış attıktan sonra Oleg'in adamlarını gözlemlemeye devam etti. "Bir vampirle anlaşma yaptın. Senin kanını ya da ilk çocuğunu istemiyor, değil mi?"

"Hayır."

Omuz silkti. "Bir ambalaj üreticisinde muhasebeciydin, vampirlerin muhasebecisi olabilirsin. İşe ihtiyacın vardı, değil mi?"

Tatyana'nın bir kısmı annesinin bu konuda bu kadar rahat davranmasına inanamıyordu, ama diğer kısmı Anna Asanov'un

Tatyana'nın hayal edebileceğinden daha fazla değişiklik gördüğünü fark etti. Hayatını yönetecek yeni bir diktatörün gelmesi, muhtemelen normalden daha normal geliyordu.

"O asistan muhtemelen bir koruma," dedi Tatyana. "Her hareketini izleyecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna ona baktı. "Ee? Yine de ona temizlik yaptıracığım. Patronun benim için çalışacağını söyledi. Güvercin pisliklerini temizlerken beni izleyebilir."

Özel jetlerin cazibesi, Tatyana'nın Odessa'ya dönüşünde çok daha az etkileyiciydi.

Uçak aynı derecede lüks idi, ama Tatyana eve dönmüyordu, bilinmeyen bir süre için Odessa'ya geri dönüyordu, tam olarak anlamadığı bir yaratıkla çalışmak ve yapabileceğinden emin olmadığı bir işi başarmak için.

Uçak loş ışıkla aydınlatılmıştı ve içinde dört yolcu daha vardı: Oleg'in şoförü Seban ve tanımadığı üç kişi. Kimse kimseyle konuşmuyordu; hepsi oturur oturmaz çalışmaya başlamış gibi görünüyordu.

Tatyana, arkaya bakan bir koltuğa tek başına oturdu ve yumuşak taupe rengi perdeye bakıyordu. Çantası yanındaydı ama açmadı.

Yapacak işleri vardı. Annesi verdiği bir kitap ve Elene'nin Sevastopol'a gönderdiği dosyalar vardı, ama kendini perdeye bakarken buldu, mümkün olduğunca uzun süre çalışmamaya kararlıydı.

"Bayan Vorona." Sevimli kabin görevlisi Roman eğilip yumuşak bir sesle konuştu. "Pilotlar uçağı hazırlarken bir içecek alır mısınız?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece su lütfen."

Tatyana'nın hayatında hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu, ama annesinin önceki gece işaret ettiği gibi, Oleg'in ikisini de öldürebileceğı sayısız an olmuştu ve yapmamıştı.

O bir hedef haline gelmişti ve Oleg muhtemelen onu koruyabilecek tek kişiydi.

Aslında onu hedef haline getiren kendisiydi.

"Beni yem olarak kullanacaktın."

"Hâlâ seni yem olarak kullanacağım."

Her zaman pragmatik olan annesi, Tatyana'ya Oleg için çalışmaya başladığını ve işi bitirmesi gerektiğini hatırlattı. Tatyana ne kadar tartışmak istese de yapamadı.

Üstelik, bir canavar onu kovalıyorsa, onu korumak için bir canavara ihtiyacı vardı.

"Geliyor." Bir kadın sesi, Tatyana'nın bitkin sersemlemiş zihnini.

Bir kadın görevli arkaya doğru yürüdü ve perdeyi çekerek yolcu bölmesinin arkasına yerleştirilmiş garip bir aleti ortaya çıkardı.

Ne halt bu?

Çok süslü bir gümüş... kafese benziyordu. Kafes, yolcu bölmesinin arkasındaki dört koltuğun etrafını sararak her şeyi, zemini, pencereleri, her şeyi kaplıyordu. Metal şeritler arasında büyük açıklıklar ve büyük bir kapı vardı.

Roman ona bir şişe kaynak suyu ve kesme kristal bir bardak getirirken, uçağa giden merdivenlerde ayak sesleri duydu. Omzunun üzerinden bakınca Oleg'in içeri girdiğini gördü, birkaç saniye sonra Mika da onu izledi.

"Bay Sokolov, hoş geldiniz." Roman ona derin bir selam verdi. "Sizi görmek güzel, Bay Arakis."

Nazik sözler söylendi, ama Oleg'in gözleri uçağı açık bir niyetle taradı ve hemen Tatyana'da durdu. Ona kısa bir selam verdi, sonra diğer yolcuları nazik bir patron gibi selamladı ve Tatyana'yı görmezden geldi.

Koridordan ilerledi, kafesi açtı, bir koltuğa oturdu, bir gazete aldı ve açtı. Mika birkaç dakika sonra onu takip etti, Oleg'in şoförüyle konuşarak kafese girdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Kabin kapısı kapandığı anda sanki bir anahtar açılmıştı.

Loş ışık parladı ve elektrikli aletlerin ve cihazların uğultusu başladı.

Roman ve ikinci hostes kompartıman içinde dolaşmaya başladı, içecekleri dağıttı ve kompartımanı uçuş için hazırladı.

Oleg arka bölmeden seslendi. "Kan şarabı, Roman. İki kadeh ve bir şişe."
"Hemen, Bay Sokolov."

Tatyana başını kaldırdı ve Oleg'in koltuğunun kendisinininkinin karşısında, dört sıra önde olduğunu fark etti, ama tam onun görüş alanında oturuyordu. Kasıtlı mıydı?

"Varlıklarımı korurum. Ve sen de artık benim varlıklarımdan birisin."

Kendini değerli hissetmiyordu. Kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Tatyana, artık hayatını yöneten bu yabancı adamdan gözlerini ayırıp kucağındaki kitaba geri döndü. Bu, annesinin kapıdan çıkarken eline tutuşturduğu bir bestseller kitaptı.

Roman, açık bir şarap şişesi ve iki şarap kadehi ile koridorda yürüdü ve metal kafesin parmaklıkları arasından şişeyi açmadan ikisini uzattı.

"Teşekkürler, Roman."

"Rica ederim, Bay

Sokolov."

Oleg, Tatyana'nın meraklı bakışlarını fark etti. "Bu bir Faraday kafesi.

Uçabilmemin tek yolu bu."

uçab

ilme Tatyana, "Vampirlerin uçabildiğini sanıyordum," dedi.

min Uçakta alçak bir kahkaha sesi duyuldu ve yanaklarının

tek

yolu

."

yanaklarının ısındığını hissetti.

Oleg ona baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Gel." İki parmağını ona doğru uzatarak gel işareti yaptı. "Arka koltuklardan birine otur ve benimle konuş. Elektronik cihazlar çalışırken kafesi açamam, bu yüzden çok güvende olacaksın."

Daha sessiz kahkahalar.

Tatyana, Oleg'i görmezden gelmek istedi, ama soruları vardı ve insanların ona gülmesini istemiyordu. Eski postacı çantasını ve su bardağını aldı, Oleg ve Mika'nın oturduğu kafese bitişik en arka koltuğa geçti.

O oturur oturmaz, Oleg elini uzattı.

Tatyana eline baktı. Mika ikisini de dikkatle görmezden geliyor, koridorun karşısındaki arkaya dönük bir sandalyede oturmuş kitap okuyordu.

"Hadi." Oleg parmaklarını şıkladı ve açık avucunu uzattı. "Sen uzanabilirsin, ben uzanamıyorum."

"Parmağını şıklatmanın beni rahatsız edeceğini söylemiştim," diye mırıldandı.

Oleg'in ağızının köşesi yukarı kıvrıldı ve Tatyana çekinerek elini kafese soktu. Oleg'in gözlerine baktı. "Uçakta Faraday kafesine ne ihtiyacın var?"

"Uçabilmem için özel bir modifikasyon." Parmakları kızın elini sardı. "Hissediyor musun?"

Tatyana kaşlarını çatı. Oleg'in eli eline değdiği anda, sanki kapalı bir kabloya dokunmuş gibi hafif bir vızıltı duydu. Vızıltı yavaş yavaş elinden koluna doğru yayıldı. Aynı anda kalbi hızla çarpmaya başladı ve kolundaki tüyler diken diken oldu. Oleg başparmağını eklemlerine sürtünce cildi inanılmaz derecede hassaslaştı. Dudakları karıncalandı.

Tatyana, Oleg'in tek bir dokunuşuyla uyandırdığı ani uyarılmadan şok olarak elini çekti. "Bu ne?"

"Amnis. İnsanlar buna büyü, sihir, sihirli güç diyor. Bu, bizi elemental gücümüze bağlayan akımdır."

"Senin ateşin."

"Hepimiz yanıcı değiliz," diye mırıldandı Mika.

Oleg gülümsedi. "Mika gücünü sudan alır. Benim babam ise topraktan alırdı. Dünyadaki her vampir gücünü bir elementten alır."

Ben Oleg Sokolov, Kiev Rus'un ölümsüz lordu, topraktan yaratılmış ve ateşe doğmuşum.

Tatyana, "Sen ateşe doğdun," dedi.

"İnanırsan, genetik bir tuhafılık. Vampirlerin de... resesif genleri vardır."

"Vampirlerin gücünü kandan aldığını sanıyordum."

"Kan, tüm elementlerin somutlaşmış halidir." Oleg geriye yaslandı ve Roman'ın getirdiği şarap şişesini kaldırıp eğdi. "Demir, su, oksijen." Parlak kırmızı şarap kadehine döküldü, ama gördüğü çoğu şaraptan biraz daha koyu, biraz daha siyahtı. "Ve tabii ki canlı ateşin ısısı."

Şarabı Mika'ya uzattı ve başka bir kadeh aldı.

"Kan şarabı tam olarak düşündüğün şey," diye devam etti Oleg. "Güçlendirilmiş şarapta saklanmış insan kanı."

Tatyana bardağı izledi. "Yani taze kan yerine bunu mu içiyorsunuz?"

Mika şarabını yudumlarken biraz güldü. "Sezar salatasıyla hayatta kalan bir halterci gibi."

"Fena bir benzetme değil," diye devam etti Oleg. "Kan şarabı kullanışlıdır ve bir süreliğine açlığını giderir." Şişeyi yan masadaki

yan masadaki kovaya koydu. "Ama gerçek bir yemek değil."

Tatyana, onun uzun bir yudum almasını izledi, sonra tekrar konuşmadan önce alt dudağından bir damla kanı yaladı.

"Hala insanlardan beslenmemiz gerekiyor," dedi. "Yaşımıza bağlı olarak, çok sık içmemiz gerekmiyor. Belki haftada bir kez falan."

Ağzını açıp kapattı.

Oleg onun sorusunu çoktan tahmin etmişti. "İstemediğim sürece insanları kurutmam. Hayatta kalmak için öldürmek zorunda değilim."

Sesi yumuşaktı. "Ama öldürüyorsun."

"Durum gerektirdiğinde." Çenesini kaldırdı. "Geçen gece öldürdüğüme sevinmelisin."

Tatyana o gece hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Oleg'in şarap kadehine baktı ve göğsünden damlayan siyah kanı ve havadaki demir kokusunu hatırladı.

Gözlerini kaçırıldı. "Senin de yemek yediğini gördüm."

"Bizim de midemiz var, değil mi? Miden boşsa guruldar. Ayrıca, bizim damak tadımız daha gelişmiştir. Duyularımız sizinkinden daha keskindir. İyi yemek çok zevklidir."

Tatyana ona tekrar baktı ve gözlerinin yüzünde durduğunu gördü.

"Duyulara hitap eden her şey vampirler için daha zevklidir," dedi.

Yanaklarının kızardığını fark etti ve hoşuna gitmedi. Geriye yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Uçamıyorsanız, hikâyeler doğru değil demektir."

Oleg gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Bazılarımız uçabilir." Mika omzunun üzerinden baktı. "Rüzgar vampirleri, hatırladın mı?"

"Sen ise ateş vampiri." Tatyana uçağın içinde etrafına bakındı. "Derinin altında elektrik akımı var. O kafeste olmasaydın, bu uçaktaki tüm elektronik aletleri kısa devre yapardın, değil mi?"

"Çok zekisin." "Bu yüzden

beni işe aldın."

"Hayır," dedi Mika. "Seni işe aldı çünkü Zara, bizim için çalıştığını duyunca seni öldürecek." Tatyana'ya baktı. "Merak etme. Seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Öldürürsem sinirlenir."

Oleg, Tatyana'nın anlamadığı bir dilde Mika'ya bir şeyler bağırdı ve diğer vampir bir şeyler mırıldandı, kitabını bıraktı ve gözlerini kapattı.

"Mika'yı affet," dedi Oleg. "O terbiyesizdir. Ama seni koruyacaktır. Bütün adamlarım seni koruyacaktır."

"Neden?"

"Dün gece de söylediğim gibi, sen benim için çok değerlisin. Ve çok zekisin. Paramı bulacağını umuyorum."

Tatyana yutkundu. "Ya bulamazsam?"

"Yeterli zaman ve kaynak verilirse, sana güvenim tam." Kadehini kaldırdı. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

"Ama o zamana kadar esir miyim?"

Oleg şarabından uzun bir yudum aldı ve Tatyana, dudaklarının arkasından köşesi görünen dişlerini fark etti. "Sanırım bu, esir kelimesini nasıl tanımladığına bağlı."

OLEG'İN ŞOFÖRÜ onu Admiral Hotel'e bıraktı ve Tatyana, güvenli hissetmese de en azından biraz tanıdık gelen bir odaya yığıldı. Yastıkları ve battaniyeleri pencereye sürükledi ve kapısının önünde bir gardiyan varken uykuya daldı.

Uyandığında, sabahın geç saatlerinde güneşin sıcaklığını teninde hissetti.

Yana döndü ve gözlerini kapattı, ışığın verdiği güvenin tadını çıkardı.

Kimseye doğrudan sormamıştı, ama gece sadece Oleg ve Zara'yı gördüğüne göre, güneş ışığının vampirleri yaktığına dair hikayelerin gerçek olduğunu düşünüyordu. Güneş ışığında güvendeydi. Gündüzleri, gizlenen canavarlar hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Kapısı çalındı. "Bayan Vorona?"

Ses tanıdıktı ve Tatyana kapıyı açtığında Lorala'nın parlak gülümsemesini görmekten memnun oldu.

Kadın elinde bir başka elbise askısı tutuyordu. "Paltolar," dedi. "Bay Sokolov, paltoya ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Tatyana, eşofman altı ve en sevdiği siyah kapüşonlu sweatshirtine baktı. Sevastopol'da geçirdiği o kader gecede giydiği palto, travmatik gecenin izlerini taşıyan çamur ve kusmuk lekeleriyle yatak odasında kalmıştı.

"İçeri gelin." Kapıyı açtı. "Zor birkaç gün geçirdim."

"Sizi tekrar görmek güzel." Kadın odaya girip hemen mutfığa giderek kahve makinesini çalıştırdı. "Marina, Bay Sokolov'un karakterini bildiğinizi söyledi. Nasıl hissediyorsunuz?"

Tatyana şaşkınlıkla baktı. "Yani... Bay Sokolov'un..."

"Vampir." Loralı nazıkçe gülümsedi. "Elbette. Bu otel aslında bir zamanlar bir vampire ait olan bir konağın dönüştürülmesiyle yapılmış. Wallace Conglomerate'e ait ve tüm misafirlere hizmet veriyor, ancak özellikle ölümsüz dünyadan gelenlere, yani vampirlere ve onların gündüz insanlarına."

"Aman Tanrım." Yatağın kenarına oturdu. "Her yerdeler, değil mi?"

"Bir dakika dinlen ve nefes al." Loralı ona bir fincan sert siyah kahve getirdi. "Hala olanları sindirmeye çalıştığını görebiliyorum. Kahvene iki şeker koydum. Sütü veya çaylı istersen..."

"Hayır, bu iyi." Tatyana kahveyi yudumladı ve hemen kendini daha iyi hissetti. "Bu harika." Loralı'ya yeni bir bakış attı. "Sen vampir misin?" Tatyana başını salladı. "Hayır, tabii ki değilim. Gün ışığı var, yani yanılmıyorsam..."

"Hayır, haklısın." Kadın başını salladı. "Vampirler güneş ışığına maruz kalamazlar, aksi takdirde zarar görürler ve çoğu gündüzleri çok derin bir uykuya dalarlar. Sanki ölmüş gibi."

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Ama çok fazla var, değil mi?"

Loralı masaya yürüdü ve bir sandalyeyi Tatyana'ya doğru çevirdi. "Muhtemelen düşündüğün kadar çok değil, ama daha önce bildiğinden fazla. Soruların varsa, seve seve cevaplarım."

Tatyana gözlerini kırptı. "Uh... Bunları nereden biliyorsunuz?"

"Babam bir ölümsüz için çalışıyordu. Çok küçükken öğrendim. Çoğu büyük şehirde gündüz insanların oluşun bütün bir topluluk var."

"Dışarıda kaç vampir var?" Hayatı boyunca sokaklarda yanlarından geçip de farkına varmamış mıydı?

"Hiçbir fikrim yok. Kimsenin olduğunu sanmıyorum." Gülümsedi. "Eminim çok şaşkınsındır. Korkmuş olabilirsin, ama korkmana gerek yok. Bay

Sokolov çok güçlü bir adam. Onun koruması altındasın, şu anda muhtemelen dünyadaki en güvenli kadınlardan birisin."

Diğerlerinden güvende olabilir, ama peki ya ondan?

Tatyana kahvesini bitirip kenara koydu. "O *çok* zengin, değil mi? değı

1 Loral, "Öyle sanırım. Bu bölgenin vampir lordu." dedi. "Bu bölge mi?" mi?" "Vampir bölgeleri nadiren insan sınırlarını takip eder. Bay Sokolov, Odessa, Kiev ve Karadeniz'in kuzeyindeki bölgenin büyük bir kısmının, herhangi bir modern devlete dahil olmadan çok daha uzun bir süre boyunca ölümsüz hükümdarı olmuştur."

"Kaç yaşında?" diye sordu Tatyana.

Loral başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Çoğu vampir, yaşını gizler çünkü bu güç göstergesidir, ama onun oldukça yaşlı olduğunu biliyorum." Yüzlerce yıl mı? Belki daha da fazla?

Sence ben kaç yaşındayım?

Yaş tahmininde çok kötüyüm.

Ben 1137 yaşındayım.

Tatyana onun şaka yaptığını düşünmüştü, ama Oleg'in kaç yaşında olduğunu tam olarak bildiğinden şüpheleniyordu.

Neden ona söylemişti?

Ve bir insan o kadar yaşlı olduğunu nasıl kabullenebilirdi? "O Rus mu?"

Loral başını eğdi ve soruyu düşündü. "Muhtemelen şimdi Rus olarak kabul edilir. Şirketinin merkezi Saint Petersburg'da sanırım. Ama unutma, modern sınırlar, hatta modern diller bile birçok ölümsüz için yenidir."

Ben esir miyim?

Sanırım bu, esir kelimesini nasıl tanımladığına bağlı.

İnsan hükümetlerinden daha güçlü birine kıyasla Tatyana kimdi ki? Devlet eğitilmiş bir muhasebeciydi.

"Hayatım bitti," diye fısıldadı.

"Söz veriyorum, değil." Loral ayağa kalkarken yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Bayan Beridze, bugün SMO şirket merkezine gideceğinizi ama sizi geç saatlere kadar beklemediğini mesaj bıraktı. Hazırlanıp kahvaltı yaparken takım elbiselerinizden birini ütületmek ister misiniz?"

hazırlanıp kahvaltı yaparken takım elbiselerinizden birini ütöletmemi ister misiniz?"

Lorala'ya baktı, aniden şüphelenerek. "Talimatlara uyduğumu kontrol etmek için mi buradasın?"

Lorala gülümsedi ve gözleri yumuşadı. "Şüphelerinizi anlıyorum, ama size yardım etmek için buradayım. Şu anda her şeyin çok garip geldiğini biliyorum, ama umarım bana güvenebilirsiniz. Söz veriyorum, Admiral'de tamamen güvendesiniz. Burası tarafsız bir yer. Bu otelde tüm insanlar ve vampirler güvende ve tesis içinde şiddet yasaktır, rakip vampirler arasında bile."

"Tarafsız bölge mi?"

Lorala başını salladı. "Ben Bay Sokolov için çalışmıyorum. Marina için çalışıyorum ve Marina da Wallace Otelleri için çalışıyor. Wallace Otelleri tarafsız bölgedir. Bize güvenebilirsiniz."

Tatyana, Lorala'nın yalan söyleyip söylemediğini bilemezdi, ama ona güvenmek istiyordu. Naif bir aptal mıydı, bilmiyordu, ama kadın dürüst görünüyordu.

"Peki odamın hesabını kim ödüyor?" diye sordu Tatyana. "SMO International'ın Admiral'de hesabı var."

"Anladım."

Ve SMO International, Oleg'di.

Tatyana odasının fiyatını öğrenecekti, ya da daha küçük bir odanın fiyatını. Oleg onun parasını kontrol ettiği sürece, onu da kontrol ediyordu.

"Yine de, Bay Sokolov'un sizi buraya getirmiş olması oldukça anlamlı." Lorala mutfığa geri döndü. "Odesa'da birçok mülkü var, ama sizi adamlarına götürmek yerine Admiral'e getirdi."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Lorala kahve makinesini tekrar çalıştırdı. "Ama her hareketini kontrol etmek isteseydi, seni buraya getirmezdi."

On Beşinci Bölüm

Kadın hasta görünüyordu. Seban kadını Amiral'e bıraktığında, midesinin bulandığını hissetmişti. Oleg artık ona iğrenç mi geliyordu?

Ona birkaç gece dinlenmesi için zaman vermesi gerekirdi, ama içinden bir ses bunun hata olacağını söylüyordu.

Evindeki mozağe yerleştirdiği yuvarlak mavi tesseralara bakakaldı. Fayansların rengi güneş ışığında okyanusu yansıtıyordu, artık sadece resimlerde veya ekranlarda görebildiği bir manzara.

Tatyana Vorona'nın saçları güneş ışığında ne renk olurdu?

Parmaklarını soğuk beton duvara bastırdı ve amnis ile çok yavaşça ısıttı. Bu projeye ve tüm duruma sabrı kalmamıştı. Tatyana Vorona minnettar olmalıydı. Ona çok para kazandıracaktı.

Deniz havasındaki su, betonun kuruma hızını yavaşlattı ve cildine yapıştı. "Seban?"

Şoförü kapının yanındaki koltuğundan konuştu. "Evet, patron?" "Mika nerede?"

"Muhtemelen evinde. Oksana ile birlikte akşamüstü bir sürü telefon görüşmesi yapacaklarını söylemişti."

Mika'nın telefonları bekleyebilirdi. "Onu buraya getir." "Peki, patron."

Seban uzaklaştı ve Oleg, duvar resminin yeni parçalarını yapıştırmak için kullandığı çimentoyu yavaşça kurutmaya devam etti. Parçalar sabitlendikten sonra, yeşilimsi renkte bir avuç çakıl taşı gibi cam parçaları aldı ve bunları ortaya çıkan deniz manzarasına nasıl yerleştireceğini hayal etmeye başladı.

"Alacakaranlıkta deniz suyu," diye mırıldandı kendi kendine. Gözlerini kapatıp tam rengini hayal etmeye çalıştı, ama hayal gücü yine kadına doğru uçtu.

İlginç.

Oleg bin yıldan fazla yaşındaydı; zihninin neden belirli kişiler veya konularla meşgul olduğunu sorgulamıyordu. Belki bu hoşgörölü bir davranıştı, ama yeterince uzun süre başkalarının kaprislerine maruz kalmıştı.

Bir duvar resmine takılmak isterse takılırdı. Bir insanı baştan çıkarmak isterse baştan çıkarırdı. Onu hediyelerle yağmuruna tutmak isterse, ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası vardı.

"Bir sorun mu var?"

Oleg, Mika odaya girdiğinde arkasını dönmedi. "Sen ve Oksana, Vorona adlı kadını gözetim altında tutuyorsunuz, değil mi?"

"Yirmi dört saat."

"İyi." Duvara ince bir tabaka çimento sürdü. "Onun güneş ışığında çekilmiş bir fotoğrafını bul. Saçının rengini görmem lazım."

Mika yaklaştı. "Radu ile önemli bir görüşmeyi, bir kadının güneşteki saçını görmek için mi böldün?"

"Tam olarak aynı olmayacak, ama elimden gelenin en iyisi bu," diye mırıldandı Oleg. "Video daha iyi olurdu."

"Takıntılısın."

"İlgi duyuyorum." Omzunun üzerinden baktı. "Arada fark var." "Onu yeni metresin yapmakta kararlı mısın?"

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Çünkü onun Zara'yı yakalamak için yemimiz olduğu konusunda anlaşmıştık."

Pürüzsüz cam parçalarını yıldız şeklinde özenle yerleştirdi. "İkisi de olabilir."

"Ve iş o noktaya gelirse, kızını etkisiz hale getirmeyi mi yoksa kadını korumayı mı seçeceksin?"

Oleg durakladı ve yavaşça ikinci adamına döndü. "Kadını koruyamayacağını mı söylüyorsun?"

Mika dudaklarını sıktı. "Öyle demiyorum."

Oleg boynunun ısındığını hissetti. "O zaman Zara'yı etkisiz hale getiremez misin?" "Onu öldürmeme izin olmadığını söyledin. O sana ait sana ait olduğunu söyledin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözleri Mika'nın gözlerine dikildi. "Ee?" Su vampiri çenesini kaldırdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Knyaz."

"İyi." Oleg duvar resmine döndü. "Eğer işini yaparsan, böyle bir seçim yapmak zorunda kalmam."

"Bir gelişme var."

Oleg, yeşil fayansları yıldız şeklinde yerleştirmeyi bitirip aralarına tohum incileri yerleştirdikten sonra, onu on dakika boyunca sessizlik içinde bekletti. "Ne gelişme var?"

"Zara İstanbul'dan ayrıldı. Doğrulandı."

Oleg gözlerini kırttı, mozaik taşlarını çalışma masasına koydu ve yavaşça dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Emin misin?"

"Radu, saraydaki muhbirlerinin onun ayrıldığını doğruladığını söyledi. Laskaris'in onu kovup kovmadığını ya da Zara'nın kendi isteğiyle ayrılıp ayrılmadığını bilmiyor."

"Ama zamanlama Arnavutluk'taki söylentilerle örtüşüyor." Sonra Mika'nın kiminle konuştuğunu hatırladı. "Bu bilgiyi sana Radu mu *verdi*?"

"Camvasa'nın bizim bölgemizden geçerken indirimli geçiş hakkı karşılığında verdi."

Oleg alaycı bir gülümsemeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Rumen vampir, Doğu Avrupa ve Güney Rusya'da dolaşan insan ve vampirlerden oluşan gezgin bir klan olan Poshani'nin üç liderinden biriydi.

Romanya, Bulgaristan, Ukrayna ve Beyaz Rusya'da çeşitli kazançlı işleri olsa da, Poshani klanının ana gelir kaynağı, ölümsüzler için işlettikleri Dawn Caravan adlı gezici güvenli evdi. Gündüzleri ve geceleri vampirleri koruyorlardı. Akıllı, acımasız ve en önemlisi gizliydiler. Bir vampir tamamen ortadan kaybolmak isterse, Dawn Caravan'a giderdi.

Ve Zara içeri alınmış olsaydı, Oleg birini öldürecekti. Muhtemelen Radu'yu.

Oleg dişlerini sıktı ve çenesindeki dişlerinin ağrıdığını hissetti. "O karavanda mı?"

Mika başını salladı. "Radu'ya göre yok." "Ama olsaydı, bize söylemezdi."

Gizlilik, Poshani'nin anahtarıydı.

Poshani misafirperverliği doğüstü bir düzeye taşımış, ölüm tehdidi altında veya rüşvet karşılığında bile, korumaları altında seyahat edenlerin kimliğini kimseye söylemezlerdi.

Vampirler, bilgi almak için insan Poshani'lerin zihinlerini manipüle etmeye çalışmış, ancak onların onurunu çiğnemekle suçlanarak kafaları kesilerek öldürülmüştü. Bir gün kendilerinin de bu güvenliğe ihtiyaç duyabileceklerini bilen çok az kişi onlara karşı gelmeye cesaret edebilirdi.

"Zara'yı kervana almadılar," dedi Mika. "İstanbul'a taşındığından beri onlara çok para kaybettirdi. Seni almaya mecburlar, Radu'nun Zara'dan çok nefret ettiğini biliyorum, buna izin vermez."

"Demek kayıp." Oleg'in zihni dönmeye başladı. Dönüp tessera paletini tekrar eline aldı ve geri adım atarak deseni bir bütün olarak inceledi. "Tatyana ve annesinin etrafındaki korumaları artıracaksınız elbette."

"Elbette," dedi Mika. "O bizim yemimiz."

Bu bir fırsattı. Kızı, vampir dünyasında onun adını lekelemişti ve Oleg de bu yüzden itibarını kaybetmişti.

Ölümsüz soylar genellikle bir noktada efendilerinden bağımsızlık kazanırlardı, ancak aralarında genellikle sevgi dolu bir bağ kalırdı. Biyolojik çocuklardan daha güçlü olan bu bağ, ortak kan ve elemental güçten oluşan bir ilişkiydi.

Zara, Luana'nın sevgilisiydi, ama damarlarında Sokolov kanı akıyordu.

İtibarını kurtaracak ve aynı zamanda kızını izole edecek acımasız bir yalan vardı.

"Radu'ya onu öldürdüğümü söyle." Yeni bir sıra mavi kare fayans yerleştirmeye başladı.

Mika gözlerini kırptı. "Kimi?"

"Zara. Sen ve Oksana, tanıdığınız herkese, tanıştığınız herkese, aklınıza gelen herkese, çocuğumu öldürdüğümü söyleyin."

Mika bir adım yaklaştı. "Onu öldürdün mü? Kendi ellerinle mi?"

"Kendi ellerimle." Geniş klanı dehşete düşecekti.

Babalarının geride bıraktığı Sokolov klanı, iç çekişmelerine rağmen Truvor'dan sağ kurtulmanın travmasıyla birbirine bağlıydı. Klan dışındakileri öldürmek? Beklenirdi. Aslında tamamen mantıklıydı. Kan bağı olan birini öldürmek?

İğrenç.

Truvor ne kadar acımasız olsa da, kendi babası bile böyle bir şey yapmazdı. Oğullarını esir alır, onları tutsak tutar, çocuklarını birbirine düşürür, savaştırır, kavga ettirir, hatta güneşe doğru yürümeleri için kışkırtır ve çoğu da bunu yapar ve hayatlarına son verirdi.

Ama Truvor bile kendi kanından olanları öldürmemişti.

Öte yandan, vampir çocukların kendi efendilerini öldürmesi?

Teknik olarak bu yasaktı — kendi kanından olan bir çocuğu öldürmek kadar tabu

—ama bunu aşmanın yolları vardı. Oleg bu konuda kişisel deneyime sahipti.

Mika sordu, "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Bu, müttefiklerimizin bize olan güvenini sarsacaktır."

Oleg'in örgütü *iyi* bir üne sahip değildi, ama güvenilir olarak kabul ediliyorlardı. Bir kurt her zaman avını önce yedi — bu doğanın kanunuydu — ama kemiklerde geride kalanları sonra gelen kargalar için bırakırlardı.

Kendi çocuğunu öldürmek, karakterini sorgulatabilir, ama Zara'yı çaresiz bırakacaktı.

"Bu onu yalnız bırakacak. Yüzünü göstersen bile insanlar onu sorgulayacak. Bu kafa karışıklığı yaratacak ve eski müttefiklerinin çoğu onu terk edecek."

"Peki ya Laskaris?"

"Ya onu kovdu ya da o onu terk etti." Oleg gülümsedi. "Onu geri almayacaktır."

"Sana canavar diyecekler," dedi Mika. "Sokolovlar dışında, meşru kanallarımızda da bazı iyi niyetlerimizi kaybedebiliriz. Kardeşlerin seni dışlayacak."

"Moskova'da beyni betonla dolu bir çete tarafından kesilmek mi?" diye sordu Oleg alaycı bir şekilde. "Ne korkunç."

Mika ısrar etti. "Bırak ben yapayım. Onunla kavga ettim ve..."

"Hayır." Oleg kan kırmızısı bir fayans aldı ve duvara yerleştirdi. "Benim elimle ölecek, Mika."

İkinci adamı uzun süre sessiz kaldı. "Emin misin?"

"Evet." Oleg geri adım attı ve mavi ve yeşil denizin ortasında duran tek kırmızı kiremit parçasına bakakaldı. "O, ölümsüzler dünyası için zaten öldü," dedi. "Çünkü onu bulduğumda, bir daha gökyüzünü göremeyecek."

OLEG, Mika'nın tavsiyesine uymayarak ofise ^{girdi}. Tatyana'yı görmek istiyordu ve o akşam Elene ile birlikte çalıştığını biliyordu.

Elene tam olarak vampir saatlerine uymasa da, genellikle akşamları çalışır ve gece yarısı eve giderdi, böylece hem SMO'nun insan hem de vampir çalışanlarını denetlemek için zamanı kalırdı.

insan ve vampir çalışanlarını denetlemek için zaman ayırıyordu.

O gece Oleg ofisine girdiğinde, Tatyana'nın ofisinin kapısının kapalı olduğunu gördü, ama Elene'nin kapısı açıktı.

O, Marta'nın yanından geçip Elene'nin kapısını çaldı.

Elinde tuttuğu dosyaya bakmaya devam etti ama eliyle içeri girmesini işaret etti. "Gelmeyeceğini sanmıştım."

Kapıyı kapattı ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Zara ortadan kayboldu."

Elene başını kaldırdı. "Ne zaman?"

"İki gece önce. Laskaris'ten ayrıldı." "Mika nedenini biliyor mu?"

"Belki de parayı aradığımız içindir. Belki o da ondan para çalışıyordu. Zara'dan bahsediyoruz, her şey olabilir."

Elene'nin yüzü asık sırtıyordu. "Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" "Bilsem, güvenliğini artırmazdım."

kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen ve Dmytro buradaki kasabadaki yerleşkeye taşınmalısınız."

"Bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun."

"Kocan Zara'nın senden ne kadar nefret ettiğini biliyor mu?"

Omuzlarını silkti. "Çocuklarım büyüdü. Hayatım için çok endişelenmiyorum." Sağına baktı. "Peki ya Tatyana?"

"Sence o ne kadar başarılı olabilir?"

"Şey..." Elene dosyayı çevirerek ona gösterdi. "Zara'nın parayı nasıl çaldığını çoktan keşfetti."

"Nasıl?"

"Gelen alacaklardan rastgele yüzdeler kesmek için bir otomasyon programı yazmış. Her zaman yüzde birin altında. Düzenli değil, bu yüzden fark edilmesi çok kolaydı. Ayrıca başka küçük kesintiler de vardı. Buradan 99 sent kesilmiş. Seyahat masrafları fazla yazılmış. Dikkat çekecek kadar büyük şeyler değil."

"Akıllıca."

"ZOL ve SMO'nun yazılımları birbirine bağlı olduğu için, sadece ZOL'dan değil, SMO'dan da para çalmış. Her gün binlerce mikro işlem, bankaların sizinle olan ilişkilerine göre sunduğu yüksek faizli hesaplara eklenmiş. Günün sonunda toplam miktar muhtemelen otuz milyon değil, elli milyona yakındı."

"Yani kendi işinden ve benim işimden mi çaldı?" Oleg belgeleri taradı ama Eski Yunanca okumak daha kolay olurdu. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Elene gözlerini devirdi. "Ben olmasaydım, şatonda oturmuş bir ejderha gibi altın sikkeleri istifliyor olurdun."

"Haklısın." Dosyayı Elene'ye geri verdi.

"Zara açgözlüydü." Dosyayı kenara koydu ve sandalyesine yaslandı. "O kadar parayı saklamak zor. Tatyana akıllı ve internette gizli şeyleri bulabilen uzmanlarla bağlantıları var. Parayı bulacağız."

"Köpekbalığı köşeye sıkıştığında en tehlikelidir." Oleg eski arkadaşına baktı. "Evde kal."

"Tatyana'ya odaklan." Elene başını yana çevirdi. "Rakip kuruluşlardan üç kişi bana Zara'nın muhasebecisinin gerçekten bizde olup olmadığını sordu. Görünüşe göre Zara, kızın Tatyana'nın ne yaptığından haberi olmamasına rağmen muhasebecinin becerilerini övünerek anlatmış."

"Senin farkına varmadan Zara'ya üç yıl boyunca para çalmasına yardım etti."

Elene somurtarak, "Bazen kendimden nefret ediyorum..."

"İnsan olduğun için mi? Bunu yıllar önce düzeltebilirdik." Oleg sırtıttı. "Ama sen çocuk istemiştin."

"Dmytro'yu istedim," dedi Elene. "Ve çocuklarımı yeterince seviyorum. Onların vaftiz babası olarak, senin de onları sevmeni umarım." Oleg gülümsedi ve sonunda Elene de gülümsedi.

"Arkadaşım," dedi yumuşak bir sesle. "Sen benim evimde kalsan çok daha iyi hissederim. Bu sorunu halledene kadar. Aileni düşün."

"Benim işim var, senin de misafirlerin var," dedi Elene. "Mika'nın korumaları acımasız ve çok dikkatli. Yeni kızını düşün. O..." Elene başını salladı.

"Hâlâ panik mi?"

"Onun aklını çaldın ve dünyasını alt üst ettin," dedi Elene. "Ne bekliyordun ki?"

"Ona dişlerimden bahsetmeden önce onu baştan çıkarmayı planlamıştım." Sesi alçaldı. "Son akşam yemeğimizden sonra talihsiz bir şiddet olayı yaşandı."

"Ah evet, iş yemeğin. Mika bana anlatmıştı."

"Bir kesinti oldu. Yine de onu baştan çıkaracağım."

"Bana gençliğimi hatırlatıyor, bu yüzden bir şansın olabilir, ama benden daha da alaycı."

"O zaman lezzetli bir meydan okuma."

"Zara'nın kaybolduğunu ona söyleyecek misin?"

"Evet. Artık ona yalan söylemenin bir anlamı yok. Benim ne olduğumu anladığı anda Zara'nın vampir olduğunu da anladı. Ve onu yem olarak kullandığımızı da biliyor."

Elene'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona söyledin mi?"

"Gelecekteki sevgilime yalan söylemek istemiyorum. Bu ikimizi de aşağılamak olur." "Kendine güvenin hiç eksik olmamıştı, ama bu aşırı. Senin için bile."

Neden o?"

"O çok güzel."

"Sıradan güzellik seni sıkıyor."

Bu doğrudu. En ilginç sevgilileri nadiren geleneksel anlamda güzeldi ve Tatyana insan standartlarına göre çok güzeldi, ama onun ilgisini çeken görünüşü değildi.

"Ailesine olan sadakatini takdir ediyorum," dedi. "Kendine güveni olmasa bile zeki ve cesur."

Elene geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cesaretli kadınları seviyorsun."

"Evet." Oleg ofisinin duvarına doğru baktı. "Eğer dinliyor olsaydı, şaşırmaz ya da gücenmezdim."

"Senin için fazla akıllı olabilir."

"Ölümsüz zihinler insan zihinlerinden daha hızlı çalışır. Onun benden daha zeki olması pek olası değil."

"Senden daha zeki demedim, senin için fazla zeki dedim. Senin gibi yaşlı bir adamla ilişkiye girecek kadar zeki değil demek istedim."

Oleg öne eğildi ve dirseklerini Elene'nin masasına dayadı. "Hatırladığım kadarıyla, sen ondan daha gençken seni tatmin edecek kadar gençlik enerjim vardı, kedicik."

"Kes şunu." Elene başını salladı. "Bir şeyi kanıtlamak için eski hikayeleri kazıp çıkarma." Elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Git ve kızı baştan çıkar, Oleg. Sadece, tüm parayı bulana kadar onu hayatta tutman gerektiğini unutma."

Oleg ayağa kalktı. "Elli milyon. Bizi batırmaz."

"Şirketinin finans müdürü olmayan biri gibi konuşuyorsun. Git."

Tatyana'nın kapısını TATTOO'ladi ve diğer taraftan ayak seslerini duymak için bekledi.

Kapıyı açtı ve yukarı baktı. "Sen."

"Girebilir miyim?"

"Ne nazik bir kaçırın." Kapıyı daha fazla açtı. "Tabii ki. Ne kadar kibarsın."

"Ben senin kaçırının değilim." Masasının önündeki sandalyeye oturdu ve bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazladı. "Ama bu senin fantezinse..."

"Kesinlikle hayır." Elini onun yönüne doğru salladı. "Bütün bunlar olmadan önce benimle flört etmiş olabilirsin, o zamanlar ben de buna kapılmış olabilirim, ama şimdi?" Başını salladı.

"Bir erkeğe ihtiyacın olduğundan daha çok bir işe mi ihtiyacın var?"

"Evet." Gözlerini kısarak baktı. "Bütün bu parayı bulup sana geri vermem ve olanları unutmaya çalışmam lazım."

"Ben de bu hedeflerin çoğunu beğeniyorum, ama ben erkek değilim." Oleg kollarını açtı. "Yani mantığın tutarsız."

"Sen her açıdan bir erkeksin."

Oleg sesini alçaltarak konuştu. "Fark ettiğine çok sevindim."

Tatyana'nın yanakları kızardı. "Tabii ki bir vampirin bir erkekten daha az sorun çıkaracağını düşünürsün."

Önceki gece onu otele bıraktığında hasta gibi görünüyordu. Şimdi ise ateş püskürüyordu ve Oleg bunu çok seviyordu.

"Dişlerini beğendiğimi söylemiştim. Gerçekten paramı bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır." Gözleri masumca büyüdü. "Beni Sevastopol'a geri gönderip tüm bunları unutmamı istemelisin. Hafızamı silmek ister misin? Lütfen. Elene'ye göre bunu daha önce yapmışsın."

O kadının sırlarını ifşa ettiği için lanet olsun. Arkasına uzanıp kapıyı kapattı, böylece daha fazla mahremiyetleri oldu.

Tatyana'nın gözleri kapalı kapıya kaydı ve omuzları sertleşti.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Hatırladın mı?"

"Artık yeterince biliyorum..."

"Gerçekten mi? İki geceden sonra yeterince biliyor musun?" Dudaklarını sıkıca kapattı.

"Seni tanıdığım bir haftadan sonra bildiklerim şunlar, Tatyana Vorona." Oleg sesini fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdi. "Zara'nın zihnini manipüle ettiğini biliyorum. Sanırım senin fark ettiğinden çok daha fazla. Beyninin oldukça zeki olduğunu ve benim hafıza silme büyüüne karşı koyduğunu biliyorum..."

"Büyü mü?"

"Ne dersen de, ama amnis daha doğru."

"Bu Latince bir kelime. Latince, Bizans İmparatorluğu'nun resmi diliydi."

Oleg gülümsedi. "Şimdi de yaşıma mı öğrenmeye çalışıyorsun? Sana zaten söylemiştim."

Kız geriye yaslandı ve yüzündeki meraklı ifadeyi silerek yerine sert bir maske taktı.

Ona söylemişti ve bu onu biraz şaşırtmıştı. Genelde böyle yapmazdı, ama kız hızlıydı ve ağzından kaçırmıştı.

"Zihnin güçlü," diye devam etti Oleg. "Benim etkime karşı koyuyordu. Bu yüzden birlikteyken iki kez bayıldın."

Kaşlarını çattı. "Bu yüzden mi oldu? Hatırlamıyorum..." "Tabii ki hatırlamazsın."

"Yani benim anılarımı zaten manipüle ettin. O zaman neden ben...?" Dudaklarını sıkıca kapattı ve yanakları kızardı.

"Hâlâ bana çekiliyorsun? Hâlâ *baştan çıkmak istiyorsun*? Seni esir alan canavara hâlâ sıcak hisler besliyorsun?" Oleg çenesini kaldırdı. "Ben anıları manipüle edebilirim, hisleri değil. Sana gerçeği söyletebilirim, ama sana beni çekici bulmanı sağlayamam. Beni sevmeni zorlayamam. Amnis'in yaptığı şey bu değil."

"Sana inanmıyorum."

Gözlerini kısarak, "Söylesene, Zara'ya karşı ne hissediyordun?" diye sordu. Ağzını açtı, sonra dudaklarını sıkıca kapattı.

Oleg bacaklarını açtı ve Tatyana'nın masasına doğru eğildi. "Onun hakkında ne hissediyordun?"

"Onu sevmedim." Tatyana'nın sesi yumuşaktı. "O... büyüleyici olabilirdi. O odaya girdiğinde onu görmezden gelmek imkansızdı."

Seninle konuşurken, sana dikkatini verirken, sanki dünyadaki en büyüleyici kişi senmişsin gibi hissediyordun."

"Peki ona karşı ne *hissedi*yordun?"

Tatyana zorlukla yutkundu. "Ondan hoşlanmıyordum. Ona güvenmiyordum. Evime her geldiğinde boğazımda ekşi bir tat kalıyordu ve bunun nedenini hiç anlayamıyordum."

"Çünkü o senin anılarını manipüle etti, ama kalbini ya da sezgilerini değiştiremedi. Zihnin güçlü, Tatyana. Bu, seni çekici bulduğum özelliklerden biri."

Yanakları kızardı, ama masaya doğru eğildi ve cesurca onun alanına girdi. "Hâlâ bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Ve daha önce de belirttiğim gibi, ben erkek değilim." Gözleri, üst dudağının mükemmel kıvrımına indi. "Eğer seni öpersem..."

"Dudaklarını o kadar sert ısırırım ki kanatırım."

Oleg anında tahrik oldu. Bu düşünceyle penisi sertleşti. "Güzel. *Seni* nereden ısırمام gerektiğini söyle. Bu adil olur."

Kadın nefesini tuttu ve geriye yaslandı. "Dur."

"Kadınların uyluklarının iç kısmında, kanının tadı ve onun tadı..."

"Dur." Elini ağzına koydu.

Oleg dudaklarını ayırdı ve parmağını dişlerinin arasına aldı, dilinin ucuyla parmak eklemlerinin içini okşarken, uzun dişleri yumuşak ete batıyordu.

Kalbi hızla atıyordu ve uyarılmasının kokusu etrafında yayılıyordu. Tatlı kan. Uyluklarının arasında daha tatlı bal.

Seni masanın üzerine yatırıp parmaklarımla sikip, elime boşaldığında kanını içeceğim.

İnsan kadınlara dikkatli davranması gerekiyordu. İlk kez seks yaptıklarında Oleg muhtemelen onu düzgün beceremeyecekti, ama açlığını biraz giderip ona istediği tüm zevki verebilirdi.

Cinsel yenilik, kendini kontrol etmeyi öğretmezdi ve o bir ateş vampiri idi.

Oleg elini kaldırdı ve parmak uçlarına ateşin sıcak parıltısını getirdi. Alevleri hafif tuttu, parmak uçlarıyla kadının bileğini okşayarak gıdıkladı. Kadın yanmayı hissetmeyecekti, ama onun elementinin hissini hissedecekti.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu, onun ateşinin dokunuşuyla yanıp tutuşuyordu.

ateşin dokunuşuyla yanıyordu.

Dudaklarını parmaklarına uzun bir öpücükle bastırdıktan sonra çekildi. "Isırmanı sabırsızlıkla bekliyorum, küçük kurt."

"Şu anda beni manipüle ediyorsun." Kalbi deli gibi atıyordu. "Bu senin amnisin. Bu..."

"Değil." Oleg hafifçe gülümsedi. "Ve sen de bunu biliyorsun."

Yine itiraz etmek için ağzını açtı ama konuşmadan onu kesip sözünü kesti.

"Zara kayıp."

Sanki odaya soğuk bir rüzgar esmiş gibiydi. Tatyana'nın yüzü bembeyaz oldu. Eli masaya düştü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annem..."

"Onun korumasıyla zaten temasa geçtim ve Mika Sevastopol'a takviye çağırdı. Bu bir önlem. Zara'nın bölgede hala müttefikleri var, ama annen hedef olmamalı. Adamları bilgisayarı çoktan ele geçirdi" —elini salladı— "orada sakladığın şeyleri."

"Dosyalar. Yedek sabit disk. Bir dizüstü bilgisayar ve USB..."

"Evet, hepsi. Annen hiçbir şey bilmiyor ve Mika *senin* burada olduğunu çoktan yaydı. Yani annen güvende olacak."

"Ama ben değil." Gülümsemesi acıydı. "Çünkü ben yemim, değil mi?"

"Benim korumam altındaki yem," dedi Oleg. "Zara'nın sana dokunmasına izin vermeye niyetim yok, Bayan Vorona. Artık sen bana aitsin ve ben çok sahiplenici bir vampirim."

On Altıncı Bölüm

Saatler sonra, Tatyana otele geri döndü ve odasına sendeleyerek girdi. Yorgun ve zihninde dans eden rakamlar ve tablolarla gergindi, ama yastıklarını ve battaniyelerini pencereye sürükleyip önlerine kıvrıldı, sabah ışığı uyumayı zorlaştıracak olsa da güneş ışığına hasretle.

Oleg'i gördü rüyasında, ve rüyasında ateş onun çıplak vücudunda dans ediyordu. Oleg onu duvara dayamış, sırtını zevkle kıvrılarken vücudunu yalıyordu.

Anlamadığı bir dilde fısıldıyordu ve önünde diz çöküp yukarı baktığında dudaklarından kan damlıyordu. Bu onu korkutmak yerine daha da tahrik etti.

Tatyana uyandığında terliydi ve saçları karışmıştı. Ona ne oluyordu?

"Vampir büyü," diye mırıldandı.

Oleg'in zihnini etkileyerek onu baştan çıkarmadığını bir an bile düşünmedi.

Şarj aletinden telefonunu aldı ve hızla internete girdi.

"Vampir glamour" kelimesini aradı ve popüler diziler, kitap serileri ve çevrimiçi oyunların web sitelerine çeşitli bağlantılar buldu. Hatta "vampir glamour yüz bakımı" adlı bir şeyin reklamını bile gördü ve bunun ne olduğunu gerçekten bilmek istemedi.

Tatyana iç geçirdi. Vampirler hakkında bilgi bulmanın sorunu, onların kurgu olmasıydı.

Ama onlar gerçektir.

Oleg'un kullandığı diğer kelime neydi?

Amnis.

"Vampir amnis" diye arama yaptı ve rastgele hayran sanatları, popüler kültür wiki sayfaları ve birkaç blog yazısı dışında hiçbir şey bulamadı.

Vampir dünyası için çevrimiçi temizlik yapan her kimse, parasını hak ediyordu. İnternette bu konuda çok az bilgi vardı, komplo sitelerinde bile.

"Wallace Conglomerate"ı aradı ve sadece birkaç İskoç turizm şirketi ve New York'ta bir etkinlik şirketi buldu. SMO'nun listelerini çok iyi biliyordu çünkü ödeme almaya çalışırken araştırmıştı ve şüpheli bir şey yoktu.

Büyüleyici.

Yani Oleg gibi vampirler teknolojiyi kullanamıyordu çünkü kısa devre yaparlardı, ama teknolojinin nasıl çalıştığını bilen insanlar vardı.

Evet, Tanya, senin gibi.

O artık Oleg'in bir uzantısı değil miydi? Onun için para buluyor ve vampir kızını yakalaması için kendini yem olarak kullanıyordu.

"Şimdi benim hayatım ne oldu?" Tatyana pencereden Karadeniz'in masmavi sularına bakıyordu.

Deniz ona her zaman huzur vermişti.

Çocukken en mutlu olduğu yer orasıydı. Her sabah dedesinin çiftliğinde tepenin aşağısındaki deniz kıyısına koşar, bütün günü kasabanın çocuklarıyla geçirir, güneş battığında eve dönerdi. Güneşin ve tuzlu suyun etkisiyle yorgun ve kirli olurdu.

Sivastopol'da, eski hayatını terk etmesinin tek tesellisi, Kiev'in kentsel yayılmasından sonra tekrar denize yakın olmaktı. Okyanusu seviyordu ve onu gördüğünde her zaman daha mutlu oluyordu.

Ama şimdi, önünde uzanan derinliklere baktığında, yüzeyin altında ne olduğunu merak ediyordu. Parıldayan dalgalar güneş ışığında dans ediyordu, ama o ışığın altında, hiç görmediği uçsuz bucaksız derinlikler vardı.

Su vampirleri.

Rüzgâr vampirleri.

Toprak vampirleri.

Ve tabii ki ateş.

Denizi tanıdığı gibi, etrafındaki dünyayı da tanıdığını sanıyordu. Ama bildiği şey, o kadar derin ve karanlık bir derinliğin yüzeyindeki ince bir tabakadan ibaretti ve boğulmaktan kaçınmanın imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Zara'nın sana dokunmasına izin vermeyeceğim, Bayan Vorona. Artık sen bana aitsin ve ben çok sahiplenici bir vampirim.

Bir hafta önce bu sözler zihnindeki tüm alarmları çalıştırırdı, ama şimdi? Şimdi güven verici geliyordu.

Kapısı dostça çalındı ve o, cevap vermeden önce bir bornoz giydi. Üniformalı bir garsonun kahvaltı arabasını odaya soktuğunu görünce hiç şaşırmadı.

"Günaydın, Bayan Vorona," dedi garson İngilizce. "Her zamanki kahvaltınızı getirdim, bu sabah başka bir şey ister misiniz?"

Buhar çıkan yumurta ve sosis tepsilerini, Fransız usulü hamur işleri sepetini ve bir kase meyveyi masaya koydu.

Masadaki tek bir kişi için hazırlanmış küçük yemek dağını gördü. "Burada herkes odasında mı yemek yiyor?"

"Hiç de değil, hanımefendi." Adam başını kaldırıp baktı. "Admiral'de iki yemek mekanı var: asma katta bir restoran ve on dördüncü katta bir biftek restoranı. Ayrıca çatıda mükemmel ve özel bir gece kulübü var. Admiral'in konuğu olarak, burada kaldığınız her gece adınız listeye yazılır."

"Hım." Masayı temizleyip her şeyi tekerlekli arabaya yerleştirmesini izledi. "Buradaki herkes vampirleri biliyor, değil mi?"

Garson gözlerini kırptı. "Ben... Şey, bu açıkça konuşulan bir konu değil. Tüm misafirlerimize kapımız açıktır, Bayan Vorona."

"Anladım." Bu evet demekti, ama ağzını kapalı tut, teşekkürler. "Yarın itibaren yemeklerimi restoranda yiyeceğim. Marina'ya haber verir misiniz?"

"Tabii, Bayan Vorona." Biraz rahatsız görünüyordu. "Bunu iletirim."

"Teşekkür ederim." Bu küçük bağımsızlık adımıyla

—Tatyana ayağa kalkıp güne başlamak için kendini yeterince iyi hissetti.

ELENE omzunun üzerinden, Tatyana ve Grimace'in yazdıkları bilgisayar ekranına bakıyordu. "Ve mavi bir çizgi film karakterinin adını taşıyan bu kişiye güveniyorsun?"

Tatyana dudaklarını sıktı. "Aslında adı mor bir hamburger maskotundan geliyor, ama evet."

"Neden çevrimiçi adın Pigeon?"

"Çünkü kimse tahmin edemez." Elene'nin arkasında durmasından gerçekten nefret ediyordu, ama SMO'da güvenli ve geçmişi kontrol edilmiş çalışanlar grubunun dışında olduğunu ve Elene'nin çekinceleri olduğunu anlıyordu. "Söz veriyorum, nerede çalıştığımı veya kiminle çalıştığımı bilmiyor, ama güvenli sunuculara girme konusunda en iyisi ve bizim de yapmamız gereken bu. Hesap bilgilerine erişip erişim kodlarını ve şifreleri sıfırlamamız gerekiyor, böylece..."

"Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor." Elene sözünü kesti. "Sadece bu mor giysili kişinin bu proje üzerinde çalışırken sunucularımıza giremeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Girmeyecek." Tatyana girmeyeceğini söyleyemezdi. Grimace neredeyse her yere girebilirdi, ama ona yeterince ilgi çekici bir şey verisen, SMO gibi sıkıcı bir nakliye şirketiyle ilgilenmeyeceğine güveniyordu. "Bu projeye ona çok daha eğlenceli bir şey veriyorum."

Elene'nin hiç bilmediğini düşündüğü çevrimiçi kısaltma dilinde bir mesaj yazdı. "Zara'nın para transfer ettiği üç farklı bankanın hesap numaralarını buldum, Londra ve New York'taki mülklerin ipotek ödemelerini geriye doğru takip ettim. Şimdi Grimace'in tek yapması gereken, sisteme girip şifreleri sıfırlamak, sonra erişimimiz olacak."

"İyi." Elene, Tatyana'nın sandalyesinin üstüne hafifçe vurdu. "Ama soruma cevap vermediğini fark etmediğimi sanma."

Tatyana başını kaldırdı, gözleri masumca açılmıştı. "Hangi soru?" "Bu adam sunucularımıza girebilir mi?"

Tatyana ağzını açtı ve biraz mırıldandı. "Girebilir. Yeterli zaman ve dikkatle giremeyeceği bir sunucu aklıma gelmiyor. İstersen girebilir, ama girmeyecek. Bu onun için yeterince zorlu bir görev değil."

"Mükemmel güvenlik duvarlarımız var." Elene kollarını kavuşturdu. "Yani diyorsun ki..."

"Her sunucunun zayıf noktaları vardır," dedi Tatyana. "Pentagon bile saldırıya uğradı. Sizin sahip olmadığınız şey seksi bir imaj, değil mi?"

Elene gözlerini kısarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir hacker Karadeniz'deki lojistiğe takıntılı olmadığı sürece, SMO hedef olmayacaktır. Belki finansal nedenlerle olabilir, ama o zaman banka sunucularını ele geçirmek gerekir ve biz onlara erişimimiz yok. Sizin işlediğiniz bilgiler, hackerlar için pek çekici değil." Elene omuz silkti. "Ukrayna'daki bir nakliye şirketi kimin umurunda?"

Elene gülümsedi. "Harika. Sıkıcı olduğumuz için güvendesiniz. Oleg ve Mika'ya söyleme, ama bu mükemmel."

"Tamam, harika." Dudaklarını sıktı. "Patronuna bahsetmeyeceğim."

"Zaten sana söylediklerimin yarısını bile anlamaz. teknoloji konusunda dinozor gibi."

"Bütün vampirler öyle değil mi?" Yine Grimace ile yazışıyordu ve ona gülümseten bir kedi gif'i gönderdi. "Telefonlara bile dokunamıyorlar."

"Artık kullanabilecekleri cihazlar var. Beceriksiz ve yavaşlar, ama varlar."

"Oleg'in neden yok?"

"O ilgilenmiyor." Elene, Tatyana'nın diğer sandalyesine oturdu ve kollarını başının üzerine uzattı. "En son istediği şey daha ulaşılabilir olmak. Yıllar önce beni kaleye götürürdü ve bir ay boyunca ekran görmez, radyo dinlemezdi. Bazen daha da uzun sürerdi."

Tatyana başını kaldırdı. "Kale nedir?"

"Onun kalesi. Bahsetmişti sanırım. Yılın büyük bir bölümünde orada yaşıyor."

"Ve siz iş için mi gidiyordunuz? Ya ofisi aramanız gerekirse ya da...?" Tatyana başını kaldırıp Elene'nin eğlenen ifadesini gördü. "Ya da... iş için değilse."

Elene kaşlarını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Tatyana'nın yanakları kızardı. "Demek iş ilişkileri ona yabancı değil."

"Özellikle yaygın da değil. Birlikteyken ben rakip bir kuruluştaki çalışıyordum." Elene gülümsedi. "Kendi amaçları için beni baştan çıkardığını söyleyebilirsin."

"Anlıyorum."

Elene gülümsedi. "O mükemmel bir sevgili ve daha da iyi bir eski sevgili. Şimdi iyi arkadaşız. Oleg'in ciddi ilişkileri yok"

insanlarla ciddi ilişkileri yok."

Tatyana sesini alçaltarak sordu. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin." Elene dik oturdu. "Cevap vermek isteyip istemediğime, sorduktan sonra karar veririm."

"Oleg'in Zara'ya karşı tavrı... Aralarında bir ilişki oldu mu? Bu yüzden mi Zara ondan bu kadar nefret ediyor?"

"Tanrım, hayır." Elene elini yüzüne sürdü. "Bunu bilmek önemli, sorman iyi oldu. Vampir efendileri ve kanından doğan çocukları *asla* romantik bir ilişki yaşamazlar. İnsan toplumunda olduğu gibi bu da tabu sayılır. Böyle bir ilişki, korkunç bir sapıklık olarak görülür."

"Bilmiyordum," dedi Tatyana. "Bunu ima etmek istemedim..."

"Oleg beni dönüştürseydi, bana karşı hissettikleri hemen babacan bir duyguya dönüşürdü. Bu, eşler arasındaki gibi karmaşık bir bağdır, ama çok yoğun bir babacanlık duygusudur."

"Eşler mi?" Tatyana kaşlarını çatı. "Ne... Birisi eşten bahsetmişti, ama bu evlilik gibi bir şey mi? Öyle bir şey mi?"

"Bazen evet. Bazen hayır. Eş ilişkileri herkes için farklıdır. Oleg'inki..." Sessiz kaldı. "Bunu söylemek bana düşmez."

Bir dakika, Oleg'in bir eşi mi vardı? Bu, seksi ve korkutucu patronunun vampirlerin dul eşine denk olduğu anlamına mı geliyordu?

Elena devam etti, "Vampir çiftleşmeleri, varsayımsal olarak, insan evlilikleri kadar çok nedenden dolayı oluşabilir. Bazıları insan evliliklerine çok benzer. Örneğin Oksana ve eşi Ludmila."

"Oksana?" Tatyana bu ismin tanıdık geldiğini düşündü, ama Oleg onu arkadaşlarına ve ailesine tam olarak tanıtmamıştı.

"Oksana ve Ludmila ikisi de Mika ile çalışıyor. Mika'nın etrafında asker gibi görünen iki uzun boylu kadın görürsen, muhtemelen onlardır." "Tamam."

Tatyana Mika'dan uzak durdu. Nedenini tam olarak anlayamıyordu, ama bu adam tehlikeli geliyordu.

"Bazı eşler sevgi dolu ve son derece sahiplenicidir. Birçoğu politik veya iş odaklıdır. Bazıları dost canlısıdır. Diğerleri ise kan bağı olmasına rağmen düşmanca davranır."

Tatyana'nın kafası karışmıştı. "İnsanlar yüzlerce yıl yaşadıklarında ilişkiler karmaşılaşıyor galiba."

Elene gözlerini devirdi. "Hayal edebiliyor musun? Kocamı çok seviyorum, ama otuz yıldan fazla birlikteyiz. İki yüz yıl *kimseye* tahammül edemem."

Ofisin bir yerinde bir kapı çarptı ve biri "Elene!" diye bağırdı.

Adım sesleri ve Marta'nın cırtlak talimatları üzerine Tatyana'nın kapısı açıldı ve Oleg içeri fırladı. Ona bir bakış attı, soğuk ve keskin bir bakışla baştan aşağı süzdü, sonra Elene'ye döndü.

"Saint Petersburg'da halletmem gereken bazı işler var," dedi, "sonra kaleye gideceğim."

"Anladım." Marta başını salladı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Oleg, Tatyana'ya bir bakış attı, sonra tekrar Elene'ye döndü. "Daha fazla bilgi edindiğimde seni ararım."

"Tamam." Elene omuz silkti. "Mika da seninle geliyor mu?"

"Tabii ki." Oleg, Tatyana'ya döndü. "Seni de arayacağım."

"Neden?" Elene'ye baktı. "Gerek yok."

"İstersem ararım." Oleg somurtarak cevap verdi. "Benimle konuşmak istemiyorsan, telefonu açma."

"Tamam." Tatyana buna nasıl cevap vereceğini bilemedi ve Oleg'in söylediklerini kafasında oturtana kadar, Oleg çoktan gitmişti, ardında hafif bir sedir kokusu bırakarak.

"Senden hoşlanıyor gibi." Elene yine o eğlenceli ifadesini takındı. "Bu ilginç olabilir."

On Yedinci Bölüm

Bir ay sonra

Tatyana, cuma akşamı Admiral'in üst katındaki barda oturmuş, bir kadeh kırmızı şarap yudumlarken annesinin gönderdiği Rex Harrison ve en yeni kuşunun fotoğraflarına bakıyordu. Anna, zeki dişi kuşa Brigitte Bardot adını vermişti.

Çok güzel.

Ve çok akıllı. Onu şehrin kuzeyindeki parka götürdüm ve sadece iki hafta sonra evinin yolunu buldu.

Annesinin bariz heyecanına gülümsedi. Anna'nın bir hafta sonra ona takıntılı bir şekilde mesaj atmaya başlayacağından endişelenmişti, ama asistanı onu yeterince oyalıyordu galiba, çünkü annesi mutluydu ve yine kuşlarına odaklanmıştı.

Geçen hafta sonu çiftliğe mi gittin?

Sadece hafta sonu, ama Brigitte'i eğitiyorum, bir süre evde kalacağım.

Harika. Onu ve Rex'i çiftleştirecek misin?

Umarım. Geçen yıl Ava'yı kaybetti ve çok yalnız. Yeni bir eşe ihtiyacı var ve Brigitte'e ilgi duyuyor gibi görünüyor.

O zaman umarım Cupid nişan alır. Rex çok tatlı biridir.

Seni özledim, Tanya. Ne zaman bitireceksin?

Yakında sanırım.

Tatyana telefonunu bırakıp, kulüpteki barmen tarafından tavsiye edilen zengin kırmızı şarabı bir yudum aldı ve gözlerini kapattı.

Vampirlerin işitme duyusu çok hassas olduğu için müzik sesi düşük tutulmuştu ve ışıklar da loştu. Kulüp çok kalabalık değildi, ama saat daha dokuzdu. Asıl hareket, haftanın ölümsüz işleri bittiğinde ve vampirler ortaya çıktığında, gece yarısı civarında başlayacaktı.

Geçtiğimiz bir ay boyunca Tatyana, kendi çevresinde dolaşan bu gece yaratıklarını yavaş yavaş tanımayı öğrenmişti. Çoğu Oleg kadar dikkat çekici değildi, ama yürüyüşleri ve hareketleri insanlardan farklıydı. Bilinçli hareket ediyorlardı. Dikkatliydiler ve duyuları keskin.

Vampirleri ona hatırlatan bir hayvan varsa, o da aslandı. Her bakımdan tembel bir avcı, hızlanmaya hazır olana kadar neredeyse hiç hareket etmiyordu. Tatyana'nın gözünde çoğu vampir bu özelliğe sahipti. Dikkatli ve bekliyorlardı, gerektiğinde insan kabuklarını kırmaya hazırdılar.

Amiral'de buna gerek kalmamıştı. Masada ortam gerginleşse bile şiddet asla patlak vermezdi.

Tatyana o Cuma günü erken çıkmış ve işini kafasından atmaya çalışırken annesi mesaj attı. O öğleden sonra Zara'nın dosyalarından Elene ile birlikte belirledikleri beş hesaptan üçüncüsünü bulmuştu. Grimace'in yardımıyla Tatyana geçen ay bunlardan ikisine erişebilmiş ve Elene Zara'nın kasasından yaklaşık on milyon çekmişti.

Telefonunu eline aldı ve annesine tekrar mesaj attı.

İyi ilerliyorum.

Güvende misin?

O kadar güvendeyim ki hayat şu anda çok sıkıcı.

"Kime mesaj atıyorsun?"

Tatyana arkasını döndü ve konuşanın kim olduğunu görünce gözlerini kırptı. Patronu Odessa'ya dönmüştü ve suratında somurtkan bir ifade vardı.

"Oleg." Tatyana yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı, ama kalbi hızla çarptı ve vücudu onun varlığına hemen tepki verdi.

Oleg bunu biliyordu. Somurtkanlığı kayboldu ve ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Tanya."

Gri gözlerine yeşil bir ton katan yosun yeşili bir süveter giymişti. Elleri gri pantolonunun ceplerinde gevşekçe duruyordu ve Tatyana ona dönünce, haftalardır rüyalarını süsleyen dumanlı sedir kokusunu aldı.

"Sadece annem bana Tanya der." Oleg'in böyle seslenmesinden hoşlanmıyordu. "Başka bir takma ad bul."

Elini uzattı. "Masama gel. Şu anda masayı hazırlıyorlar." Barmen'e bir göz attı. "İçkimi bitireyim de..." "Ben barda oturmam." Parmaklarını şıklattı. "Gel."

Oleg, şarabını, oda ve yemek masraflarını ve Zara'nın hesaplarını bulmasıyla kazanacağı milyonlarca doları ödediği için, onunla bir içki içmek çok da büyük bir istek değildi.

Hızla yazdı.

Anne, patronum geldi. Sonra mesaj atarım.

Dikkatli ol.

Tatyana bar taburesinden kayarak kalktı ve şarabını aldı. Oleg bir garsona parmaklarını şıklattı ve garson aceleyle gelip Tatyana'nın elinden şarabını alıp masaya götürdü.

Tatyana içini çekti. "Kendi şarabımı kendim taşıyabilirim." "Ben varken olmaz."

"Bir ay önceki kadar talepkar olduğumu görüyorum." "Neden değişeyim ki?"

Parmaklarını sırtının alt kısmına koydu ve onu kulübün kalabalık masaları arasından geçirdi. Tatyana, onun dokunuşuyla titrememek için kendini zor tuttu. Kollarındaki ve boynundaki tüyler çoktan diken diken olmuştu.

Son dört haftadır rüyalarında onu durmadan görmüştü ve adam onu üç kez aramıştı. İki kez telefonu açmıştı.

"Geçen hafta telefonuma cevap vermedin." Eğilip kulağına fısıldadı. "Neredeydin?"

"Uyuyordum. Yatağımda. Sabahın üçünde aradın."

"İrlanda'daydım."

"Ben buradaydım."

"Hmm." Elini dirseğine koydu ve kolunun kıvrımındaki çizgiyi parmaklarıyla okşadı. "Safran ve kehribar kokuyorsun. Biraz da karabiber."

Titrememek için kendini zor tuttu. "Gönderdiğin parfümü aldım, çok beğendim. Teşekkür ederim."

"Güzel." Yanındaki koltuğa oturdu. "Yunanistan'da bunu yapan bir arkadaşım var."

"Vampir arkadaş mı?"

"Evet, burnu çok hassas. Eğer genişlemek isterse birlikte bir iş kurabiliriz. Çok yetenekli olduğu için bunu yapmalı."

Tatyana arkalarına yaslandı ve ona baktı.

Garson şarabını getirdi ve Oleg, masaya onun içtiği şaraptan bir şişe sipariş etti.

"Ne var?" Çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Bana bakman hoşuma gidiyor, ama aklının bir yerlerinde bir şeyler döndüğünü anlayabiliyorum."

"Kadınları seviyorsun."

Kaşları kalktı. "Evet. Fark ettiğine sevindim." "Sadece cinsel olarak değil."

Biraz gülümsedi. "Cinsel olarak da seviyorum. Ve tabii ki başka şekillerde de."

"Hayır, açıkça değil." Şarabını aldı. "Birçok erkek kadınları sevmez. İnan bana, arkadaşınmış gibi davranırlar, ama senin arkadaşın olmak istemezler, sadece seninle seks yapmak isterler."

"Ben seninle seks yapmayı planlıyorum, o yüzden onları suçlayamam."

Onun cesaretini görmezden geldi ve devam etti. "Evet, ama sen bu konuda açık davranıyorsun. Benimle yatmak istemiyormuş gibi davranmadın."

"Yatmayacağız."

Gözlerini kapattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ama sen kadınları seviyorsun. Elene ile yakın arkadaşsınız. SMO'da birçok kadın yönetici var. Yatırım yapabileceğin parfüm üreten bir arkadaşın var."

“Bahsettiğin kadınlardan ikisiyle de seks yaptım, ama haklısın. Kadınları birçok yönden seviyorum, sadece cinsel olarak değil.”

Garson geri geldi ve Oleg'e bir kadeh şarap doldurdu. Kadehi kaldırdı ve Tatyana'ya uzattı. "Kadınlara. Büyüleyici, güzel ve aynı zamanda çılgın olan kadınlara."

"Hâlâ onu bulamadın galiba." Tatyana kulüpteki kalabalığa bir göz attı ve sesini alçaltarak konuştu. "Elene bana ağzımı kapalı tutmamı söyledi."

Oleg'in yakın çevresi dışında kimse, Zara'nın öldüğünü ve Oleg'in onu öldürdüğünü bilmiyordu. Tatyana, Oleg'in yakın çevresinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hala kafasında oturtmaya çalışıyordu, ama sessiz kalmanın gereğini anlıyordu.

Oleg'in neden bir aydır Avrupa'yı dolaştığını bilmiyordu, ama Elene bunun normal olduğunu söylemişti. Oleg'in başka yerlerde birçok işi ve çıkarı vardı ve vampir lordu olarak çözmesi veya müzakere etmesi gereken birçok anlaşmazlık vardı.

"Hayır, ortak arkadaşımızı bulamadım." Oleg ona yaklaşıp kulağına eğildi. "Ama bir şeyin farkına vardım, bu yüzden işlerim bitmeden geri döndüm. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Tatyana titremesini engelleyemedi. "Gerçekten bir seçim şansım var mı?"

"Benimleyken her zaman bir seçeneğin vardır." Nefesi, kızgın boynunda serin serin hissediliyordu. "*Bu* konuda her zaman bir seçeneğin vardır."

Kalbi göğsünde çarparken fısıldadı, "Ne fark ettin?"

"Seni sahiplenmeden gittim, küçük kurt." Dudakları boynunda dolaştı. "Bu, tüm vampirlerin seni avlanacak bir av olarak görebileceği anlamına gelir."

On Sekizinci Bölüm

Oleg, Tatyana'nın kokusunu içine çekti, bu koku onu hem memnun etti hem de rahatsız etti. Bir aydan fazla bir süredir dünyayı dolaşıp anlaşmalar yaparken ve çocuğunu öldürdüğünü duyan müttefiklerini yatıştırırken, Tatyana zihninin bir köşesinde onu rahatsız eden bir unsur olmuştu.

Tepkiler karışık olmuştu.

Herkes Zara'nın kaybının yas tutulacak bir şey olmadığı konusunda hemfikir olsa da, birden fazla vampir, onun eylemlerinin, hassas bir dengede olan avcılarının dünyasında bir emsal teşkil edeceğinden endişe duyuyordu. Daha da fazlası, Laskaris'in sevgilisinin intikamını almak için bir yol bulacağından ve Karadeniz bölgesini ve zengin kaynaklarını vampir savaşına sürükleyeceğinden endişeleniyordu.

Sonunda, ölümsüzlerin siyaseti genellikle paraya indirgenirdi.

Oleg'in Moskova'daki kardeşleri artık onunla konuşmuyordu, ama bu bir sorun olmaktan çok bir rahatlamaydı.

Ancak tüm bu siyasi çekişmelerin ortasında, bu insan kadın Oleg'in zihninde kalmış, anılarını bir diken gibi kurcalıyordu. Ve bir diken gibi, ne kadar kalırsa o kadar derine işliyordu, ta ki Oleg, kokuları... yanlış olduğu için her zamanki kan bağıışçılarını reddetmeye başlayana kadar. Kadın bir hafta önce telefonuna cevap vermediğinden beri, kan şarabı dışında hiçbir şey içmemişti.

Kabul edilemez bir durum.

"Beni sahiplenmek mi?" diye fısıldadı sonunda. "Bu ne anlama geliyor?"

Oleg, Tatyana'nın kanının kokusunu içine çekerken, Tatyana'nın kalbi köşeye sıkışmış bir av gibi hızla atmaya başladı ve Oleg'in avlanma içgüdüsünü uyandırdı.

"Seni sahiplenmek ne demek?" Amnisini uyandırdı ve vücudunu ısıttı, nefesi kızın cildinde sıcaklık yarattı. "Senden içmek, elbette."

Vücudu aniden kaskatı kesildi. "Hayır."

Oleg, hemen evet cevabı almayacağını biliyordu. Buna hazırlıklıydı. Kız, onun dünyasına yeni girmişti ve hiyerarşinin nasıl işlediğini bilmiyordu.

"Bunu düşüneceksin. Bu şehirdeki vampirler senin benim çalışanım olduğunu biliyorlar, bu yüzden sana saygı göstereceklerdir, ama kişisel olarak sen kimseye ait değilsin."

"Bana uyar." Sesi keskin çıkmıştı. "Ben kendime aitim." "Bu işler öyle yürümez, küçük kurt. Sen vampir dünyasında bir insansın.

. Bana ait değilsen, bu onların avı olacağın anlamına gelir." O uzaklaştı ve kızın çenesini kaldırarak gözlerine baktı. "Ve bazıları oldukça ikna edici olabilir."

Gözleri kibirliydi. "Senin için çalışırsam, cesaret edemezler. Sen onların efendisi değil misin?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Öyleyim. Ama bu yerde, ben de herkes gibi alçakgönüllü bir ölümsüzüm."

"Sana inanmıyorum."

"Sana yalan söylemiyorum. Bana inanmak istemeyebilirsin, ama ben yalan söylemem." Çenesine dokunma fırsatını değerlendirerek başparmağını çenesinin üzerinde gezdirdi.

Lezzetli yumuşaklıkta bir cilt.

"Senin alçakgönüllü olduğuna inanmıyorum," dedi Tatyana. "Asla."

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü ve soğuk gece havasının dişlerine dokunduğunu hissetti. "Dişlerini çok beğeniyorum."

"Oleg."

"Evet, volchitsa?"

"Hâlâ çenemi tutuyorsun," diye fısıldadı.

"Ve sen çekmiyorsun." Biraz daha yaklaştı. "Belki de benim seni sahiplenmemi istiyorsun."

Kalp atışları hızlanırken dudakları kanla kızardı. "Restoranın ortasında benden kanımı mı içeceksin?"

"Oh hayır. Senin güzel boynundan kan alırken, bu deneyimi paylaşmak istemem." Biraz daha yaklaştı. "Ama sana damgamı vuracağım, Tatyana Vorona. Eğer istersen."

Çenesinin gerginliğinden tereddüt ettiğini hissetti. "Başka kimseyi istemiyorum..."

"Bu harika bir haber."

"—rahatsız etmesini istemiyorum," diye devam etti, "sadece bir içki içmeye çalışırken."

"Hmm." Başını salladı. "Yani, şu anda seni öpersem, bu... uygun olur mu diyorsun?"

"Göstermelik olur. Diğerlerini uzak tutmak için. Bu yeterli olur mu?"

"Benim için mi? Tabii ki hayır." Yan tarafa baktı. "Onlar için mi? Evet."

O zaten onun oldu. O kulüpteki tek bir vampir bile ona dokunmazdı; herkes Zara'nın muhasebecisinin artık Oleg Sokolov'a ait olduğunu biliyordu. Kimse onu rahatsız etmeye kalkışmazdı ve Oleg'in kokusu hala onun tenindeyken ona yaklaşmaya cesaret edebilecek tek kişi bir aptal olurdu.

Ama onun bunu bilmesi gerekmiyordu.

Onun uyarılmasını ve direncini koklayabiliyordu. Bu karışım baş döndürücüydü. Penisi sertleşmiş ve arzuluyordu, ama şimdilik bunu görmezden geldi ve nabzının attığını görebildiği boynundaki narin ete odaklandı.

"Tek bir öpücük..." Eğildi ve dudaklarını nabzına değdirdi, dudakları cildine dokundu ve neredeyse yakıcı bir sıcaklık yayıldı. "...yeterli olur."

Fazla değil. Sadece duyularını uyandırmaya yetecek kadar. Eli omzuna yükseldi ve parmakları onu kendine çekti, vücudunun geri kalanı kararsızlıktan donmuş haldeyken bile.

"Hoşuna gitti mi, Tatyana?" Onun yumuşadığını hissedebiliyordu, vücudu onun için ıslanıp ısınırken teslim olduğunu hissedebiliyordu.

Çok baştan çıkarıcıydı. Onu saniyeler içinde tek başına ele geçirebilirdi.

"Daha fazla vereyim mi?" diye fısıldadı boynuna.

Oleg başını kaldırdı ve köşedeki loş ışıktaki Tatyana'nın kapalı gözleriyle buluştu. Masada tek bir mum titriyordu. Bir eli omzunu kavradı, diğeri ise koltuğun pürüzsüz kadifesine gömüldü.

"Sence" —zorla yutkundu— "böyle bir öpücük yeterli olur mu?"

Daha fazlasını istiyordu.

Oleg başını eğdi, elini sırtının alt kısmına kaydırarak ve tek parmağını kışının kıvrımına doğru indirdi. Göğüsleri yukarı doğru kalktı ve ciğerleri ateşli vücuduna hava pompalarken göğsüne değdi.

Ateşler içindeydi. Boynuna eğildi, dilinin ucuyla köprücük kemiğini okşadı, dişleri yüzeyi kırmadan derisini sıyırdı.

Kanının tadını alırsa, onu kulüpte almaya çalışacaktı. Ve Tatyana'nın o halini görünce, ona izin verebilirdi.

Oleg paylaşmayı sevmezdi.

Boynunu yaladı ve omzunda duran eli ensesine kaydırarak, yakasına düşen saçlarını okşadı ve cildine bastırdı.

Tek bir hareketle, parmaklarıyla bileğini kavradı ve elini göğsüne getirdi.

Kulüpteki diğerlerinin onun boynundaki elini görmesi

Ateşten başka, bir vampiri öldürebilecek tek yol kafasını kesmekti. Bu da boynu son derece savunmasız bir konum haline getiriyordu ve hiçbir vampir Oleg'i Tatyana'nın eli boynunda görmeyecekti.

Bu hareketi fark etmemiş gibiydi, çünkü parmakları süveterinin önünü kavradı ve başı geriye düştü.

Derisinin altında alevleri hissetti, elementi serbest kalmak için can atıyordu. Yeter.

Yeter.

Oleg, dilini ve dişleriyle boynunu okşamayı bıraktı. İki elini Tatyana'nın yanaklarına koyarak yüzünü çerçeveledi, başını yana çevirdi ve eğilerek Tatyana'nın dudaklarına birkaç saniye boyunca sıkıca, ağzını kapatarak öptü.

Sonra geri çekildi ve çatı katındaki kulübe göz attı.

Tüm ölümsüzlerin gözleri, birkaç insanın gözleri de dahil olmak üzere, onların üzerindeydi.

Tatyana farkında değildi, ama gözleri onunki kadar keskin değildi. Muhtemelen göremiyordu.

"İşte." Yanağını okşadı. "Artık kimse seni rahatsız etmeyecek."

"İyi." Tatyana dik oturdu ve vücudunu ondan uzaklaştırarak titrek parmaklarıyla şarap kadehini aldı. "Geceleri buraya gelip kitap okumayı seviyorum. Kimsenin benimle konuşmasını istemiyorum."

Ne kadar iyi bir aktrisin, küçük kurt.

"Yapmayacaklar." Kan şarabını içti ve pantolonundaki sert penisini düzeltti. "Bu şarabı bitireceğim, sonra bu gece başka bir toplantım var."

"Onunla mı?"

"Merak etme." Yine kadının çenesine dokundu. "Dağınıklığı temizlemekte çok iyiyimdir."

Kastor adında ^{kibirli} bir ^{Yunan} su vampiri, Oleg'in Admiral'deki lüks süitinde Oleg'in karşısında oturuyordu. Bacaklarını genişçe açmış, kollarını kadife kanepenin arkasına uzatmış, mümkün olduğunca fazla yer kaplıyordu.

Ne kadar sıradan.

Oleg köşedeki Mika ve Ludmila'ya baktı ve iki boyarın kahramanca gülümsemelerini bastırdıklarını gördü.

Kastor bacağını kaldırıp sehpaye işeseydi, hakimiyet kurma ihtiyacı daha ince bir şekilde ortaya çıkardı.

"Çay?" Otel garsonu, yan masadaki parlak renkli semaverden hazırladığı zarif bir fincan uzattı. Admiral'in mükemmel fırınında hazırlanan tüm tatlılarla birlikte tam bir çay keyfi yapıyorlardı.

Kastor etkilenmemişti, ama çayı aldı ve ikisinin arasındaki masaya koymadan önce bir yudum aldı. "Zara gitti diye hiçbir şey değişmeyecek. Alitea'ya uyguladığınız gümrük vergileri değişmeyecek."

Alitea, Laskaris ve eski vampirlerden oluşan bir konseyin hüküm sürdüğü, Ege Denizi'nin ortasında gizli bir ada kalesiydi. Yüzyıllar boyunca Akdeniz'deki deniz ticaretini hakimiyetleri altında tutmuşlar, Laskaris'in liderliği altında tembel ve açgözlü hale gelmişlerdi.

"Bunu, onun en yeni oyuncağını öldürdüğüm için mi yapıyorsun?" Oleg, masanın üzerinde duran Kastor'un bardağına bakarak çayını yudumladı. Bu misafirperverliğe katılmamak, Oleg'e bu sinir bozucu ölümsüz hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Bu bir aile meselesi. Kişisel bir şey değil."

Kastor omuz silkti. "Laskaris kızının arkadaşlığından hoşlanıyordu, ama bunun Zara ya da senin" —dudaklarını kıvırdı—"barbar disiplinle ilgisi yok."

Mika'ya baktı, Mika tek kaşını kaldırdı ve sanki "*Sana söylemiştim*" der gibi omuz silkti.

Oleg Kastor'a gülümsedi. "Bunu tüm türümüz için bir iyilik olarak kabul et. Muhtemelen benden çaldığı gibi patronundan da çalışıyordu."

Kastor'un yüzündeki hafif seğirme, Oleg'e Zara'nın Laskaris'ten kesinlikle çaldığını ve muhtemelen kaçtığına bunu fark ettiklerini gösterdi.

"Eğer bizden çalışıyorduyse, tarifeleri olduğu gibi bırakmak için daha da fazla neden var." Vampir öne doğru eğildi. "Ya da belki kaybımızı telafi etmek için tarifeleri yükseltiriz."

"Laskaris'e baskı yapmaya devam etmesini ve ne olacağını görmesini söyle. Aç bir kurt, tok bir köpekten daha güçlüdür."

"Kendini köpek mi sayıyorsun?"

"Kendime, Laskaris'in bir okyanusu kontrol ederken üç okyanusta limanları olan bir iş adamı diyorum." Oleg biraz gülümsedi. "Ona, işimi başka yere yönlendirirsem ne olacağını iki kez düşünmesini söyle. Kendi kaynaklarım var ve karar vermek için on yıl boyunca eski bir konseyde kafa yormama gerek yok."

Kastor'un dişleri ağzına düştü. "Alitea'yı mı tehdit ediyorsun?"

"Sadece sana, bir zamanlar babamın bu kıtanın nehirlerini yönettiğini hatırlatıyorum. Ben işimi daha modern yöntemlerle yürütmeyi tercih etsem de," —Oleg çayından bir yudum aldı— "bölgemi kontrol etmek ve sömürmek için gerekli insanlara ve kaynaklara sahibim." Çayını bitirip fincanını masaya koyduktan sonra Yunan elçisinin gözlerinin içine baktı. "Boğaz tek bir dar geçit. İstanbul tek bir şehir. Efendin için uzak doğudaki bir karakol, değil mi?"

Kastor'un gözleri kısıldı. "Bizi tehdit *ediyorsunuz*."

"Alitea'ya dönüp, Türk Boğazları'nı nakliye kanalı olarak kullanmak zorunda olan tüm ölümsüz kuruluşlar için gümrük vergilerini hafifletme önerisiyle geri dönmenizi öneriyorum. Sadece ben değil. Herkes. Bunu iyi niyet göstergesi olarak kabul edin. Sonuçta, ancak işbirliği ve *barışla* hepimiz refah içinde yaşayabiliriz."

"Barbar." Kastor dudaklarını kıvırdı ve ayağa kalktı. "Sen de Poshani pişliği ve Gürcü kaltağı kadar mantıksızsın."

"Lütfen müttefiklerimi övmeye devam et, Kastor. Pontos Axeinos'taki tüm vampirler için övgülerini ileteceğim. Laskaris halkımızı aşağılamaya devam etsin, ne kadar misafirperver olmadığımızı görecektir."

Kastor burnunu havaya kaldırdı ve otel odasından fırlayarak çıktı. Şüphesiz, ertesi gece Atina'ya dönmeden önce oteldeki odasına çekilecekti. Ya da belki de okyanusa atlayacaktı.

Oleg'un umurunda değildi.

Mika yanına gelip Kastor'un yerine oturdu. "Çok iyi gitti. Her zamanki gibi diplomatça davrandınız, lordum."

Ludmila kapının yanındaki yerinden burun kıvırdı.

"O adam bir köle." Oleg çay fincanını uzattı ve garson ona bir bardak çay daha hazırlamaya başladı. "Onun hiçbir gücü yok."

"Ama Laskaris biliyor. Alitea ile kavga etmek mi istiyorsun?
Onların müttefikleri çok güçlü."

Oleg, Ludmila'ya baktı. Ludmila, en eski boyarlarından biriydi ve keskin nişancı onun sessizliğini seviyordu, ama konuştuğunda her zaman zekice şeyler söylerdi. "Ne düşünüyorsun?"

Ludmila Mika'ya baktı, sonra tekrar Oleg'e döndü. "Alitea zayıf. Ve ele geçirilmeye hazırlar. Konsey karar vermede yavaş ve yüzyıllar öncesinin zaferleriyle yetiniyorlar."

Oleg gözlerini tekrar Mika'ya çevirdi. "Ona katılıyorum."

"Ne dersem de, istediğini yapacaksın." Mika, Kastor'un çay fincanını aldı. "Çayını bile bitirmemiş."

"Ne kötü bir davranış." Oleg, garsona parmaklarını şıklattı ve genç kadın yanlarına geldi. "Teşekkürler, canım." Elini tuttu ve zihnini amnis ile doldurdu. "Ne sıkıcı bir toplantıydı. Hiçbir şey konuşulmadı ve o da sürekli zeytinyağı sevkیاتlarından bahsetti."

Genç kadının gözleri gülümserken parladı. "Ne tuhaf bir adam."

"Çok tuhaf." Oleg elini sıktı ve bırakırken gülümsedi. "Gidebilirsin. Marina'ya bu gece başka bir şeye ihtiyacımız olmayacağını söyle."

"Tabii ki, Bay Sokolov."

Ludmila kapıyı açtı ve genç kadın semaverle arabayı otel odasından dışarı çıkardı, Mika, Ludmila ve Oleg yalnız kaldı.

"Laskaris baskı yapmaya devam edecek," dedi Mika. "Zara ortadan kalktı ama bu kadar uzun süre kontrolü elinde tutmuşken pazarlık yapmaya hiç niyeti yok."

Ludmila köşedeki keskin nişancı pozisyonundan kalkıp kanepenin koluna oturdu. "Laskaris, Alitea'daki tek güç değil."

"Ama en güçlü olan o," dedi Oleg.

Karadeniz bölgesinde beş ölümsüz güç vardı. Poshani, gezgin bir klan için şaşırtıcı derecede fazla kontrol sahibiydi, ama bu kontrol çoğunlukla Oleg ve Bükreş'teki vampir lordu Petre ile koordineli olarak sağlanıyordu. Geriye doğuda Alina ve güney kıyıları ile boğazları kontrol eden Yunanlılar kalıyordu.

Oleg, Petre ve Alina, Laskaris'ten bıkmışlardı.

"Bir ittifak söz konusu olabilir." Mika öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Ama sonunda, boğazı kontrol eden tek bir güç kalacaktır."

Daha geniş dünyaya açılan boğazlar, Marmara Denizi'ni çevreleyen iki dar okyanus kanalı olan Türk Boğazlarıydı. Bu boğazları kontrol eden, Karadeniz'i de kontrol ediyordu.

Ve binlerce yıldır bu kontrol Alitea'nın elindeydi.

"Söylesene..." Mika ve Ludmila birbirlerine baktıktan sonra Mika tekrar Oleg'e döndü. "Senden çok daha yaşlı ve güçlü biriyle görüşmeye razı mısın?"

"Arosh'tan bahsediyorsan, Ateş Kralı ile hiçbir işim yok."

Arosh, ölümsüzlerin dünyasında bilinen en yaşlı ateş vampiri ve Oleg'in hoşuna gitmeyecek kadar onun topraklarına yakındı. Bu kadim ateş vampirin en sevdiği kale, Oleg'in Soçi'deki doğu yerleşkesinden beş yüz kilometreden daha az uzaklıkta, Kafkas Dağları'nda bulunuyordu.

Neyse ki, son bin yıldır Ateş Kralı küçük topraklarını yönetmek ve haremine güzel insan kadınları toplamakla yetinmişti. Dış dünyayla pek ilgilenmiyordu.

Bu herkes için iyi bir şeydi, çünkü Oleg, Arosh ile karşı karşıya gelirse, hatta sadece müzakere için bile olsa, ikisinden birinin diğerini öldürmeye çalışması ihtimali yüksekti.

"Arosh değil," dedi Mika. "Ama onu tanıyan biri. Yardımcı olabileceğini düşündüğüm biri."

Ertesi gece, Oleg yine denizin önünde durmuş, okyanusa bakan şöminede yanan ateşle dans ederken dalgaların kıyıya vurmasını dinliyordu.

Yüksek cam bir bölme, dekoratif şömineyi okyanus esintisinden koruyordu, ama Oleg etrafta olduğunda, ateş rüzgârla başa çıkmak için fazlasıyla yeterliydi.

Gömleğini çıkarmış, beline kadar sarkan bol kanvas pantolon giymişti. Hava buz gibi serindi, ama ateş onu ısıtıyordu

ve okyanus havası, derisinin altında hissettiği karıncalanma hissini yatıştırıyordu.

Oleg zihninde bir orkestranın anısını dinlerken alevler dans ediyordu. Onu görebiliyordu, Viyana'da bir sahnede ürkütücü beyaz bir elbiseyle dans ediyor, bir zamanlar olduğu gibi Giselle rolünü oynuyordu.

Luana'nın uzanmış kollarının görüntüsüyle Oleg, onu alevli bir pas de deux'de yakalamak için kendi kollarını açtı, ateşi ölen eşinin anılarını kovalıyordu.

Ayın dolunay olduğu gecelerde, Luana'nın yaşadığı yerde, kanında bir boşluk hissediyordu; onun tutkusu, yeteneği ve deliliği birbirinden ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı.

O, onun için her şeydi. Her şey.

Bir zamanlar Oleg onun için ölürdü. Onun için birçok kez adam öldürmüştü. Onu gülümsetmek için çamurda sürünür, ellerini kemiklerine kadar sıyırdı.

Ve Zara, Luana'nın son amnisini çürümüş, entrikacı damarlarında taşıyordu.

"Onu öldürmemem gerektiğini söylemiştin. Onun sana ait olduğunu."

Oleg alevleri daha da yükseltti, onları büyüttü ve Luana'nın dans ettiği gibi dans ettirdi, ateşi göksel sahnede sıçrayarak onun üzerinde daireler çizdi.

Gözlerini kapattı ve eşinin mezardan yükseldiğini gördü, etrafında hayalet gibi dumanlar, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve altın sarısı saçları mum ışığında parıltıyordu.

Bir *vila* gibi hafızasına geldi, hayaleti intikam peşindeydi. Ayağa kalktı ve çılgın kıvrımlarla dans etti, aşkın acısı ve ihanetiyle gülüyordu.

Eşi, parçalanmış bir zihne sahip güzel bir canavardı, yıllardır ölü olmasına rağmen Oleg'in unutamadığı bir canavar.

"Luana dans etmeyi asla bırakmamalıydı."

Oleg döndü ve Mika'nın uzakta durup, kıyının üzerinde pirouette yapan, kırmızı-altın alevlerden oluşan bir topluluk gibi dans eden elementini izlediğini gördü.

"Tüm gösteriler gece yapılıyordu," diye devam etti Mika, Oleg'in karanlıkta ateş dansını ve dönüşlerini izlerken. "Dans etmeye devam edebilirdi." "Tüm topluluğu öldürürdü. En küçük balerinlerin kanını emip bitirirdi." Oleg, elementine fısıldadı ve o da çılgın dansını bırakıp sakinleşti, şöminenin içine geri dönerek titreyip

odunlara yapışıp patladı. "Kemiklerinin iliğini emip bitirirdi."

Mika taş duvara yaslandı. "Bu gece duygusal olduğumu görüyorum."

Oleg küstah adama gözlerini dikti. "Dönüştükten sonra çok güzeldi. Kimse onun cadı olmadığına inanmazdı."

Luana vampir olduğunda yüz hatlarında hiçbir değişiklik olmamıştı. Ölümsüzlükle birlikte rengi sık sık değişen gözleri bile aynı gök mavisi kalmıştı. Ama vücudu ve yetenekleri değişmişti.

Vampirler yorgunluktan bayılmazlardı. Nefes almaya ihtiyaçları yoktu çünkü oksijen sadece konuşmak için gerekliydi.

"Doğru." Mika, biraz uzakta bir bankta oturuyordu. "Saba seni görmek istiyor."

Oleg Mika'ya döndü. "Saba mı? Saba, bahsettiğin kadim varlık mı?"

"Alitea sorunu çok uzun sürmeyebilir." Mika'nın ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Laskaris yanlış vampirleri kızdırmış gibi görünüyor."

Simien Dağları'ndan Saba, türlerinin bildiği en yaşlı ölümsüzdü. Efsaneye göre, tarif edilemez bir güce sahip bir toprak vampiri ve onları yok edebilecek tek zehrin yaratıcılarından biriydi. Eşi bir zamanlar onu bu zehri üretmesi için teşvik etmişti.

Laskaris, Saba'yı kızdırmışsa, bu Oleg için çok iyi olabilirdi.

"Benden ne istiyor?"

"Bir iyilik." Mika taş bankta yerini değiştirdi. "Fısıltılar vardı, sonra da adamlarından bir mesaj geldi."

"Etiyopya'ya mı gidiyorum?"

Bu uygun bir yolculuk olmazdı, ama tüm ölümsüzlerin annesi görüşmek isterse, ölmek istemediği sürece hiçbir vampir bunu reddedemezdi.

"Hayır." Mika yüzünü buruşturdu. "Seni görmeye geliyor. Haftaya Sevastopol'da olacak."

Bu ya iyi bir işaretti ya da çok, çok kötü bir işaretti.

Oleg, altın ve buz beyazı yıldızların dans ettiği gökyüzüne baktı.

"Kaderim beni arıyor."

"Sence günahlarının kefareti ödemeni mi istiyor?"

"Bilmiyorum, ama eminim bana söyleyecektir." Çıplak göğsünü kollarınınla kapattı. "Kadını ben alacağım."

Mika içini çekti. "Keşke almaz olsaydın."

"Annesini ziyaret edebilir. Bu ona iyi gelir." "Onu bu yüzden almıyorsun."

Oleg biraz gülümsedi. "Öyle mi? O zaman neden alıyorum?"

"Sadece onu becer ve işini bitir. Büyüsü bozulur ve artık dikkatini dağıtmaz. Uzun zamandır düzgün bir sevgilin olmadı. Kadını sisteminden çıkar."

Oleg, onu becerdikten sonra dikkatini daha da dağıtır diye içten içe şüpheleniyordu. "O zaman küçük insanımı ağaç dalında sallandırmaktan endişelenmen gerekmez, değil mi?" Kolunu uzattı ve parmaklarını ikna edici bir hareketle salladı. "Gel, kedicik, kedicik. Gel de muhasebecini al, Zara."

"İnsanı korumamı ve kızını öldürmeden yakalamamı istiyorsun." Mika gözlerini kısarak baktı. "Bunlar birbirini tamamlayan hedefler değil."

Oleg denize bakan bir kaya duvarına yaslandı. "Eminim bir yolunu bulursun. En son ne zaman görüldü?"

"Birkaç gece önce Plovdiv'de görüldüğüne dair bir söylenti var. Birisi Radu'ya hayalet görmüş gibi haber vermiş."

"Radu onun hayatta olduğunu biliyor mu sence?"

"Biliyor mu? Hayır. Şüpheleniyor mu? Muhtemelen. Ama bir şey söylemez."

Oleg başını salladı. "Kadını Sevastopol'a götüreceğim. Saba ile buluşabilir."

Böyle bir vampirle tanıştıktan sonra, bizim dünyamızda hiçbir şey onu korkutmaz." "Ve koruma için senin kollarına atılabilir mi?"

"Olabilir." Kadının kokusunu hatırlayarak ağzı sulandı ve dişleri çenesinde ağırmaya başladı. "Ve bana geldiğinde, istediğimi yapacağım."

On Dokuzuncu Bölüm

“Bu insanlar kim?” Annesi pencereden dışarıda bekleyen arabaya bakıyordu. “Kendi evinde kalamıyor musun? Bütün bu korumalara rağmen mi? Bayan Lipovsky geçen gün onları soruyordu, biliyor musun? Artık mafya için çalıştığını düşünüyor.”

"Aman Tanrım." Tatyana annesinden bıkmıştı. Onu seviyordu, ama bıkmıştı. "Oleg'in evinde kalıyorum çünkü çalışıyorum ve muhasebe departmanındaki diğer herkes de orada kalıyor."

Bu, Sevastopol'da bir sürü insan varmış gibi geliyordu, ama aslında sadece Tatyana ve Elene vardı.

Yine de annesi böyle olduğunda, Tatyana biraz uzaklaşmak için bir bahane bulduğu için pişman olamıyordu.

"Kuşlardan bahset bana." Tatyana saate baktı. Gitmesi için on dakikası kalmıştı ve bu zamanı annesinin şikayetlerini dinleyerek geçirmek istemiyordu. "Rex Harrison nasıl?"

"Tabii ki şampiyon. Onu çiftliğe götürdüm ve ben dönmeden önce geri gelmişti." Anna tekrar pencereden dışarı baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bu vurdulac..."

"Vampirler." Bunlar halk masallarındaki canavarlar değildi. "Vampirler, anne."

"Aynı şey." Anna yanına gidip kanepenin arkasından kediye aldı ve Tatyana'nın karşısına otururken Pushkin'i kucağına koydu. "Bizi duyabiliyorlar mı?"

"Belki." Arkadaki merdiven sahanlığında en az bir vampir nöbetçisi vardı. "Muhtemelen."

"Yani onlar canavarlar, ama" —ağzını bükerek—"medeni canavarlar mı?"

"Onlar insan," dedi Tatyana. "En azından benim anladığım kadarıyla." Amiral'de karşılaştığı çeşitli türdeki ölümsüzleri bir aydan fazla bir süre gözlemlemişti. İlginç bir araştırmaydı.

"Ne demek insanlar? Tabii ki eskiden insanlardı, ama—"

"Vampir olmanın karakterini o kadar da değiştirdiğini sanmıyorum." Tatyana omuz silkti. "Kan meselesi hariç."

Kan dediği anda, Oleg'in sıcak nefesini boynunda hissetti. Sert dudakları ağzında.

Anna, mırıldanan Pushkin'e bakarak sırtını okşadı. "Kiliseye gitmelisin."

"Sen kiliseye gitmiyorsun."

"Hayır? Ben de vampirler için çalışmıyorum."

Tatyana gülümsemesini engelleyemedi. "Onları izledim. Çoğu normal insanlar gibi. Patronlar ve çalışanlar var. Sessiz, içine kapanık, kendilerine saklanan vampirler var. Diğer vampirlerden çok insanlarla birlikte olmayı tercih eden tuhaf ve cömert vampirler var. Su vampirleri sinsi ve her zaman sessizce bir şeyler planlıyor gibi görünüyor. Toprak vampirleri sadık ve dost canlısı. Rüzgar vampirlerini ise yargılamak zor. Hepsi arasında bana en tuhaf gelenler onlar."

"Peki patronun?" Anna'nın eli kedinin kuyruğunda durakladı. "Sana bakışlarını görüyorum."

Tatyana yanaklarının yandığını hissetti. Oleg'in yüzlerce kişinin bakışları altında onu "sahiplenme" deneyimini unutmak için elinden geleni yapmıştı, ama unutamıyordu ve onun dudaklarını her hatırladığında kanında dolaşan zevk dalgası onu utançla dolduruyordu.

O bir canavardı. O, onun patronuydu. Ne derse desin, ne kadar kararlı olursa olsun, onunla herhangi bir ilişki kurmak felaket olurdu.

"Ateş vampirleri başka bir şey," dedi Tatyana. "Onlar net kategorilere girmezler."

"Ateş vampirleri," diye mırıldandı Anna. "Bir ateş vampiri için çalışmak, hızlı bir ölüm yolu gibi geliyor." Anna'nın eli bir an için Puşkin'in ensesini kavradı ve titredi. "Ölmek mi istiyorsun, Tanya? Mesele bu mu? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Seninle alakası yok." Bu kadarı yeterliydi; Tatyana ayağa kalktı. Annesinin bencilliğine daha fazla tahammül edemiyordu. "Gitmem gerek."

"Daha yeni geldin."

Pushkin yüksek sesle cıvıldadı ve Anna'nın kucağından atladı.

"Gitmem gerek." Anna'nın yanına gitti, eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Odessa'ya dönmeden önce vaktim olursa ararım."

"Öyle seyahat etmek güzel olmalı," dedi Anna. "Kuşlar gibi. Her yere uçabilirler. Sınırları bilmezler, değil mi?"

Tatyana'nın öfkesi yatıştı ve annesini, kendi endişesine mahkum, ona çok az zevk veren evinden ayrılamayan, çünkü evinden ayrılmak kızını kaybetmek anlamına geldiği için endişeli, kapana kısılmış bir kadın olarak gördü.

Anna haklıydı. Onun şımartılmış kuşları, ondan çok daha fazla özgürlüğe sahipti.

dah

a "Geri gelmeye çalışacağım," dedi Tatyana, "şehirden ayrılmadan önce."

fazl "Söz mü?"

a "Söz."

özg

ürlü

ge

sahi

pti.

"Annenin yanında fazla kalmadın." Oleg, yarış arabalarıyla ilgili bir dergiyi karıştırıyordu. "Daha fazla vaktin vardı."

"Annem karmaşık biridir." Tatyana, şehirden çıkıp zengin ve güçlülerin yaşadığı geniş arazilerin bulunduğu sahil yoluna girerken pencereden dışarı baktı. "Burada bir evin var mı?"

Başını kaldırmadı. "Evet."

"Sevastopol'da vakit geçirmeyi seviyor musun? Yazları çok güzeldir."

"Güneşlenemiyorum." Oleg ona bir bakış attı. "Bu da deniz kenarının cazibesini biraz kaçırıyor."

"Haklısın galiba." Tatyana hafifçe gülümsedi. "Yani bu aniden 'alevlere bürünme' gibi bir şey mi, çünkü seni ateşli gördüm ve bununla iyi başa çıkıyorsun gibi geldi."

Oleg güldü ve sesi Tatyana'nın karnını ısıttı.

"Ama o benim ateşim," dedi. "O bana ait. Güneş insanlığın annesidir ve ondan beslenenlere sevgi duymaz."

Pencereye bakarak yükselen ayı izledi. "O zaman ay vampirlerin annesi mi?"

"Hayır, ama yarın gece vampirlerin annesiyle tanışacaksın."

Tatyana gözlerini kırptı. "Ne?"

"Ölümsüz Eve ile tanışacaksın." Oleg ona baktı. "Merak etme. Yalnız olmayacaksın."

Tatyana'nın beyni bir bilgisayar olsaydı, gözlerinde dönen bir disk olurdu. "Vampir Eve kim? Ya onunla tanışmak istemiyorsam?"

Aslında Tatyana, vampir Eve ile tanışmak istemediğinden oldukça emindi. Yanıldığına emin olmasına rağmen, incir yaprakları giymiş, kanlı dişlerini gösteren çıplak bir kadın hayal ediyordu.

"Saba, dünyadaki en yaşlı vampir. On binlerce yaşında ve Etiyopya'daki Rift Vadisi'nden geliyor." Oleg dergisini kapattı. "Saba seninle görüşmek isterse, onunla görüş."

"On binlerce yaşında mı?" Tatyana bunu hayal bile edemiyordu.

"Muhtemelen. Kimse tam olarak bilmiyor."

"Neden benimle görüşmek istesin ki?"

"Seninle görüşmek istemiyor." Oleg dergisini kenara koydu, başını arabanın koltuğuna yasladı ve gözlerini kapattı. "Benimle görüşmek istiyor."

"Peki neden ben onunla görüşmek zorundayım?"

"Çünkü sen de benimle geliyorsun. Merak etme, konuşmana gerek yok. Hatta, konuşmanı yasaklıyorum."

"Yasak mı *ediyorsun*?" Hangi yüzyıldan geldi bu adam?

Dokuzuncu yüzyıldan, Tanya, bunu zaten biliyorsun.

Tatyana konuyu değiştirmeye çalıştı. "Gideceğimiz ev..." "Onu eşim için yaptım," dedi Oleg. "Öldü."

Oleg'in şoförü dikiz aynasına bakıp hemen başka yere çevirdi.

"Üzgünüm." Tatyana pencereye doğru kaydı. "Eş, koca ya da karı gibi bir şey mi?"

koca ya da karı gibi bir şey mi?"

"İnsanlar için evet." Oleg gözlerini kapalı tuttu. "Ama dediğim gibi, benimki öldü. Ve hayatta olsaydı, seninle yatmam umurunda olmazdı."

Üç küçük cümlede bir sürü bilgi vermişti.

Onun bir eşi olduğunu biliyordu, ama bir vampirin eşini kaybetmesi ne anlama geliyordu? Ömür boyu aynı eşle mi yaşıyorlardı? Bu, ölümsüzler için çok acımasız bir kaderdi.

Ama aynı zamanda, Oleg'in onu aldattığı halde eşinin umursamayacağını da söyledi. Bu, Tatyana'yı şaşırttı. Vampirler sahiplenici tiplere benziyorlardı.

Ama belki de erkek vampirlerin, güçlü insan erkekler gibi metresleri olması bekleniyordu. İnsanlardan kan içmek zorundaydılar, değil mi?

Tatyana, Oleg ile yaşadığı kısa fiziksel temastan, onun boynundan kan içmenin son derece zevkli olabileceğini zaten biliyordu.

"Yani karını aldattın," dedi Tatyana, "ve o umursamadı mı?"

Oleg bir gözünü açtı, Tatyana'ya baktı, sonra tekrar kapattı. "Sır değilse aldatma sayılmaz."

"O başka biriyle yatmış olsaydı umurunda olur muydu?"

"Seviştiğim kadınları paylaşmayı alışkanlık haline getirip getirmediğimi merak ediyorsan, hayır. Sen ve ben sevgili olduğumuzda, başka erkeklerle ilişki kurmayacaksın."

"İkiyüzlü." "Hiç de değil."

Araba sağa döndü ve yanında bir bekçi kulübesi olan ferforje kapının önünde durdu. İki adam gölgelerden çıkıp kapıyı açmaya başladı.

"Eşler bile birbirinden uzaklaşabilir." Oleg başını geriye yasladı, gözlerini kapattı ve ellerini dizlerinin üzerinde gevşekçe birleştirdi, sanki Japonya'daki son iş trendlerini tartışıyormuş gibi, ölümsüz sadakatsizlikten bahsetmiyormuş gibi. "Luana yeniliklerden besleniyordu, ben de onu şımarttım."

Tatyana bunu düşünmemeye çalıştı.

Dedikodu köşelerini takip etmezdi. İnternette aktörler veya sporcularla ilgili haberleri okumazdı. Kendi aşk hayatı olmadığı için başkalarının aşk hayatlarına hiç ilgi duymazdı. Sahip olamadığı şeylerin peşinde koşmak çok acı verici olurdu.

"Sana gelince, sevgili olduğumuzda diğer erkeklerle herhangi bir temas kurmamı tercih ederim, ama bunun pratik olmadığını biliyorum. Aile kabul edilebilir. İş ortakları tolere edilebilir. İnsan ya da vampir erkeklerle rastgele arkadaşlıklar kabul edilemez."

"Seni kibirli..."

"Geldik." Gözleri, annesinin evine dönüş yolunu bulan güvercinlerinden biriymiş gibi açıldı. "İnsanların kaldığı yerler birinci katta. İstedğini seç. Diğerleri sen seçene kadar bekleyebilir."

“Özel muamele istemiyorum.” Onlarla birlikte en az yarım düzine başka ölümlü personel de vardı. “En kıdemsiz çalışan benim, sonuncu ben olabilirim.”

Palmiye ağaçlarının oluşturduğu kemerli bir geçitten geçiyorlardı ve ay zirvede, suya ürkütücü mavi bir ışıkla parlıyordu. Tatyana, büyüdüğü yerden sadece birkaç kilometre uzakta olduğunu hayal bile edemeyeceği gizli lüksü pencereden izliyordu.

"Kendine bir oda seçmezsen, volchitsa, seni benim odama bağlı kilitli dolaba koyacağım." Oleg gülümsedi. "Merak etme, çok geniş ve banyosu ve küveti var."

Kesinlikle olmaz.

Araba, devasa beyaz badanalı bir malikanenin önünde durdu ve Tatyana, Seban veya Oleg kapıyı açmadan kapıyı itti. "Hemen bir şey seçeceğim."

Şehrin dışındaki bir tavernada otunuyorlardı, balıkçılar lüks yat sahipleriyle kaynaştığı ve çoğu insanın kendi haline baktığı bir yerdi.

Tatyana, Mika ile bir masada otururken, Oksana adındaki uzun boylu vampir kapının yanında durmuş, keskin yeşil gözleriyle tavernayı izliyordu.

Oleg tek başına bir kabinde bekliyor, bir fincan çayı yudumlarken dikkatini çekmeye çalışan güzel garsonu görmezden geliyordu.

Genç kadın, dekolte V yakalı bir bluz giymişti ve göğüsleri neredeyse bluzun dışına çıkmak üzereydi. Kot pantolonu vücuduna yapışmıştı ve Tatyana, saçlarını çekip onu yağmurlu geceye sürüklemek için güçlü bir dürtü hissetti.

"Sen çok sahiplensin."

Mika'nın sesini duyunca döndü. "Ne?"

Vampir hafifçe gülümsüyordu. "O garsona sanki kedini tekmelemiş gibi bakıyorsun."

Tatyana başka yere bakıp kapıya dikti gözlerini. "Bu kişi ne zaman gelecek?"

"Ne zaman isterse," dedi Mika. "O kimseye hesap vermez."

Tatyana vampire bir bakış attı, sonra gözlerini kaçırdı. Onu incelediğini düşünmesini istemiyordu, ama aslında inceliyordu. Mika Arakis tamamen ortalama görünümlü bir adamdı. Takım elbise giyebilecek kadar yakışıklıydı, ama garip durmuyordu. Yine de ona balıkçı kazağı ve iş pantolonu giydirderseniz, yine de yerinde dururdu.

Uzun boyluydu ama Oleg'den daha uzun değildi. Aksanı hafif Baltık aksanıydı ama çok belirgin değildi. Kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Yüz hatları düzgündü ve biraz unutulabilir tipteydi.

Ama o keskin mavi gözleri tavernadaki her şeyi görüyordu ve onlarla birlikte gelen ve pub'a giren insanlarla ve vampirlerle sorunsuz bir şekilde iletişim kuruyordu.

Oleg'un Mika'dan onunla oturmasını istemiş olması muhtemelen adamın canını sıkıyordu, ama Tatyana da minnettardı. Böyle bir yerde tek başına bir kadın olmak zordu.

Tatyana'nın yanında telefonu ya da kitabı yoktu, bu yüzden sohbet etmeye çalıştı. "Oleg için ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Onun için çalışmıyorum." Mika eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Ben onun boyarım." "Vampirler için bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Mika, bu bilgiyi ona vermeye değer olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi gözlerini kısarak baktı. "Tarih hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Matematikçiyim."

"Boyar... bir unvandır. İngilizler buna dük ya da benzeri bir şey derler. Ama biz Oleg'in druzhina'sının liderleriyiz."

Kız ağzını açtı ama Mika konuşmaya devam etti.

"Druzhina ise Oleg'in ölümsüz ordusu gibi bir şey. Bazıları onun kan bağı olan kardeşleri ya da çocukları. Ama çoğu sadece çok yaşlı, çok sadık vampirler ve Oleg'in ihtiyacı olursa onun peşinden savaşa giderler."

"Modern vampir savaşları iş dünyasında yapılmıyor mu?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Her zaman değil. Oleg çok geniş bir bölgeyi kontrol ediyor. Boyarları sayesinde bu bölgeyi bir arada tutuyor."

"Senin gibi mi?"

"Ben ona kişisel olarak bağlıyım, ama kendi topraklarım Estonya'nın Tartu kentine daha yakın. Ben yokken diğerleri orayı yönetiyor."

Tatyana bu karmaşık dünyayı daha iyi anlamaya başlamıştı. "Bu vampir gerçekten dünyanın en yaşlı vampiri mi?"

Mika cevap verirken omzunun üzerinden bakıyordu. "Belki." "Ve onun bölgeleri var mı?" Tatyana kapının yanındaki Oksana'ya bir göz attı.
"Kendi boyarları var mı?"

Gülümsedi. "Sanırım var. Bir zamanlar bu vampir ve diğer üçü Avrupa, Orta Asya ve Afrika'nın çoğunu yönetiyordu. İnsanlar daha gelişmeden önce, vampir imparatorların çağıydı."

"Ne oldu? Neden artık imparator değiller?" Mika omuz silkti. "Belki sıkıldılar."

"Sıkıldılar mı?" Tatyana neredeyse gülecekti. "İmparator olmak mı?"

"Lider olmak çok zor bir iş." Mika, hala çayını yudumlarken dikkat çekmemeye çalışan Oleg'e baktı. "Özellikle de kendilerini küçük tanrılar sanan vampirleri yönetmeye çalışırken."

"Aslında haklısın. Kulağa korkunç geliyor."

Mika biraz gülümsedi. "Sanırım senden nefret etmiyorum."

Tatyana soğumuş çayını aldı. "Ne güzel bir iltifat."

"Rica ederim."

Tatyana, hâlâ yalnız olan Oleg'e baktı. "Onun yüzünün olduğu vampir tarihi kitabı yoktur herhalde." Tatyana bara baktı, garsonun Oleg'in masasından uzaklaştığını fark etti, sonra tekrar kapıya döndü. "Onun o olduğunu nasıl anlayacaksın?"

"Duyduğuma göre, hiç şüphe yokmuş." Mika ona bir bakış attı, sonra omzunun üzerinden Oksana'ya baktı. "Onun çok... farklı olduğu söyleniyor."

"İnsanların arasına çok iyi karışyorsun," dedi. "Vampirleri bilmesem, bankacı ya da onun gibi bir şey olduğunu asla tahmin edemezdim."

Adam hafifçe gülümsedi. "Gördün mü? Sen de çok güzel iltifatlar

."

"Uyum sağlamak amaç değil mi?"

Mika ona baktı. "Oldukça zekisin, değil mi?" "Zara beni bu yüzden işe aldı."

"Oleg de seni bu yüzden işe aldı."

"Umalım da Oleg Zara'dan daha akıllıdır."

Mika omuz silkti. "Öyle. Zara tepkisel biridir. Oleg plan yapar." "Ve benim gibi bir yem var."

"Sen ona geldin."

Para için! Bunu söylemedi. Oleg'in boyarı ile tartışmak, masaya votka şişesini koyarken Oleg'in yüzüne göğüslerini sallayan garsona kızmak kadar anlamsızdı.

Kızaran yanaklarını masadan çevirdi. "Soruma cevap vermedin: Ne zamandır Oleg'in boyarısın?"

"Onun dikkatinin ne zaman dağıldığını bilecek kadar uzun." Mika'ya baktı. "Dikkatinin dağıldığı mı?"

"Evet. Sen onun dikkatini dağıtırsın. Niyetini daha açık yapmalısın. Eğer onun metresi olmak istiyorsan, sana çok iyi davranacaktır. Ama öyleyse, Zara seni öldürmeden önce ben onu öldürmeliyim."

"Bekle, onu gerçekten öldürecek mi?" Tatyana gözlerini kırptı. "Hırsızlık için kimseyi öldürmezsin."

Mika eğlenmiş gibi görünüyordu. "Sence o, ondan bir şey çalan birine ne yapar?"

Öldürür. Zara'nın ne kadar öngörülemez olduğunu bilen Mika, onun bir şeyi çaldığı için birini öldürdüğünü hayal etmekte zorlanmadı.

"Vampirler için tarafsız yerler var, değil mi? Amiral gibi yerler?"

Mika başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Orada..." Daha uygun bir kelime bulmaya çalıştı ama bulamadı. "Vampir hapishaneleri yok mu? Bir çeşit? Yani, Oleg beni resmen tuzağa düşürdü. Zara'ya da aynısını yapamaz mı?"

"Oleg sana şaşırtıcı derecede fazla erişim ve özgürlük tanıdı. Bana sorarsan fazla özgürlük, ki kadınlara karşı nadiren böyle davranır." Mika sesini alçaltarak konuştu. "Ve hayır. Vampir hapishanesi yok."

"Yani onu öldürecek misin?"

Yine omzunun üzerinden bakıyordu. "Yakınlarda."

Tatyana'nın kalbi gırtlığına kadar çıktı. "Zara mı?"

"Saba." Mika gözlerini kısarak, "Onun önünde adını söyleme. Hatta aklından bile geçirme."

Tatyana fısıldadı, "Aklımı okuyamaz, değil mi?"

"Bu vampirin neler yapabileceğini bilmiyorum." Kapıya bir göz attı, sonra bakışlarını kaçırdı ve derin bir nefes aldı. "Tatyana, bakma."

"Neden?" Göğsünde bir elin tuttuğu gibi bir enerji çekişi hissetti, ciğerlerini sardı ve dikkatini kapıdan giren siyah paltolu kadına çekti.

"Oh..." Ciğerleri hızla nefes aldı ve gözlerini kapattı. "O kim?"

Kim olursa olsun, o bir insan değildi. "O,"
diye fısıldadı Mika. "Bakma."

Tatyana Saba'ya bakmadı, ama Oksana'ya baktı. Oksana, Oleg'e doğru yürüyen kadına gözlerini dikmiş, donakalmıştı.

Barın etrafındaki insanlar bile, yanında dev bir adam olan kadını izlemek için sessizliğe büründüler.

Kadın küçüktü, Tatyana'dan bile kısaydı, ama varlığı çok etkileyiciydi.

Cildi abanoz ağacı rengindeydi ve tavernayı tararken büyük gözleriyle etrafındaki her şeyi görüyordu. Dudakları dolgun ve genişti, elmacık kemikleri sivri çenesinden keskin bir açıyla yukarı doğru uzanıyordu.

Yanındaki adam, Tatyana'nın gördüğü en ölümsüz adamdı, Poseidon heykeli gibi görünüyordu, omuzlarına dökülen kızıl saçları ve kalın sakalı vardı. Uzun adımlarla yürüyordu, ama enerjisinde kadında olmayan yumuşak bir taraf vardı.

Saba'nın enerjisi gürültülü ve dengesizdi. Tatyana, kadın odanın diğer ucuna doğru yürürken ve dev adamın yanında Oleg'in karşısına otururken, yerin altından bir hareket hissetti.

Mika dedi. "Onunla birlikte olan adamı
tanımıyorum." "O adam değil."

"Haklısın." Mika gözlerini masadan ayırmadı. "Ona bakmak istemiyorum, ama gözlerimi de alamıyorum." Sertçe yutkundu ve gözleri cam gibi parladı. Tatyana'nın anlamadığı bir dilde fısıldadı.

"Mika."

Vampir patronundan gözlerini ayıramıyordu. Saba, odadaki tüm ölümsüzleri bir şekilde etkisi altına almıştı.

Ancak vampirler onun gücüne hayran kalırken, etraflarındaki insanlar belli belirsiz bir merak duysalar da kısa sürede önceki konuşmalarına geri döndüler.

"Neler oluyor?" Tatyana masanın altından ayağını kaldırıp Mika'nın ayağına vurdu. "Kes şunu."

Vampir dudaklarını kıvırdı, Tatyana'ya dişlerini göstererek gülümsedi, sonra gözlerini kırptı ve uyanmış gibi göründü. "Bu vampirin ne tür bir gücü var?" diye fısıldadı. "Onun gibi birini daha önce hiç hissetmedim."

"Eğer o gerçekten..." Tatyana sesini fısıltıya indirerek, Oleg ve derin bir sohbeta dalmış iki eski vampire baktı. "Eğer o gerçekten vampir Eve ise, o sizin hepinizin annesi gibidir. Hepiniz onun soyundan geliyorsunuz, değil mi?"

Mika hafifçe başını salladı. "Evet."

Vampir, Saba ve Oleg'in bulunduğu köşe masasına bakmaya devam etse de yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

Tatyana onun dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Bu nasıl oluyor ki? Oleg onun toprak vampiri olduğunu söyledi. Sen su vampiri. O ise ateş. Bir element vampiri nasıl seçiyor?"

"Biz seçmiyoruz." Mika, Saba'ya bakmaya devam ederken fısıltıyla konuştu. "Amnis kanla geçer. Su vampiri su vampirine. Toprak vampiri toprak vampirine."

"Ateşten ateşe mi?" Tatyana bunu anlayabilirdi. "O zaman Zara ateş vampiri mi?"

"Hayır. Ateş vampirleri..." Tatyana'ya bir bakış attı, sonra tekrar omzunun üzerinden bakarak Saba'nın manyetik enerjisinden kaçınmaya çalıştı. "Sanırım bu bir sır değil. Bunu resesif bir özellik olarak düşün. Ateş vampirleri herhangi bir elementten doğabilir ve çok yaygın değildir."

Kaşlarını çattı. "Yani Oleg'in bir çocuğu olsaydı..."

"Vampirler çocuk sahibi olamaz," dedi Mika. "Bu düşünceyi hemen kafandan at. Onunla asla çocuk sahibi olamayacaksın, Tatyana Vorona."

Arkalarına yaslandı ve yüzü yanıyordu. "*Bebeklerden* bahsetmiyordum. En son istediğim şey Oleg'in..."

"Oleg'in ölümsüz çocukları, babaları bir toprak vampiri olduğu için toprak vampirler."

Kaşlarını çattı. "Zara bir toprak vampiri değil, değil mi?" Kulüpte karşılaştığı toprak vampirleri, tüm ölümsüzler arasında en insani olanlardı. Arkadaş canlısıydılar ve insanları seviyor gibi görünüyorlardı, Zara'nın karşılaştığı neredeyse herkese karşı sergilediği yırtıcı tavırlarından çok uzaktaydılar.

"Hayır." Mika yine kabine bakıyordu. "Zara benim gibi bir su vampiri."

"O zaman nasıl..."

"Karmaşık bir durum. Oleg'e sor." Sesi fısıltıya dönüştü. "Onlar bitti."

Tatyana omzunun üzerinden baktı ve Saba'nın Oleg'in elini tuttuğunu gördü.

Vampirin yüzünde tanıdık bir ifade vardı. Bir annenin çocuğunu azarlarkenki yüzüydü.

Oleg'in yüzü ise her zamankinden daha solgundu.

Birkaç saniye sonra, patronu kapıya doğru büyük adımlarla ilerliyordu ve Mika, Tatyana ve Oleg'in maiyetindeki tüm vampirler ona yetişmek için koşuyorlardı.

Yirminci Bölüm

"Zara'dan mı bahsediyorsun? O benim için bir hiçti." "O

senin kanındandı."

"O hiçbir şeydi."

Oleg arabaya doğru yürüdü ve yaklaşırken Seban'ın gözüne baktı. "Eve geri dönün." Omzunun üzerinden baktı ve Mika, Tatyana, Oksana ve adamlarının onu takip ettiğini gördü. "Benimle birlikte olan kadın. Geri kalanlarınız diğer arabaya binin."

Tatyana donakaldı ve Mika neredeyse ona çarpıyordu. "Ne?"

Oleg elini uzattı, parmaklarını şıklattı ve arabayı işaret etti. "Sen? İçeri. Mika..."

"Gidiyoruz." Adamı, diğer adamlarıyla birlikte diğer arabaya doğru yürüdü.

Tatyana siyah sedana dikkatlice yaklaştı ve Oleg ona kapıyı açtı.

"Bir şey mi oldu?" diye fısıldadı.

Beklediğimden az, istediğimden fazla. "Eski mesele."

Kız arabaya bindi ve Oleg diğer tarafa dolaştı. Seban kapıyı tuttu ve Oleg arka koltuğa kayd.

Yaşlı vampir gerçekten fazla bir şey istememişti. Bir bakıma, bu iş çoktan halledilmişti ya da Zara öldüğünde halledilecekti.

Tek sorun, dünyanın en yaşlı vampiriye yüzsüzce yalan söylediği için Oleg'in çocuğunu gerçekten öldürmek zorunda hissetmesiydi.

Bu düşünce midesinde mide bulantısı yarattı.

Dişleri ağzında ağrıyordu ve genellikle onu ısıtan ateş, derisinin içini ısıtıyormuş gibi hissediyordu.

Kanınız topraktan geliyor. Benim soyumdan. Yani, Oleg Sokolov, isterseniz de istemeseniz de siz benimsiniz.

Babası ölmüştü. Kendisine ve seçtiği müttefiklerine dışında kimseye sadakat borcu yoktu. Ama şimdi, ırklarının annesi Oleg'in kendi çocuğunu öldürdüğünü düşünüyordu ve Zara'nın Saba'nın nefret ettiği Laskaris ile komplo kurduğu için bunu onaylıyordu.

Bu da Zara'nın ölmesi gerektiği anlamına geliyordu. Onu sonunda bulduğunda, Zara ölmek zorunda kalacak ve Luana'nın son kanı yeryüzünden silinecekti.

"Oleg?"

Sıcak parmaklar elinin sırtına dokundu ve derisinin altında hissettiği acı hafıfledi.

Tatyana sesini alçak tuttu. "Sana ne dedi?"

Başımı okşadı, iyi çocuk dedi ve beni korkuttu.

"Seban," diye tersledi.

"Evet, patron?"

"Mika'yı ara ve diğerleriyle birlikte Odessa'ya dönmesini söyle. Hemen. Tatyana ve ben bu gece evde kalacağız ve yarın döneceğiz."

"Evet, patron."

"Ve perdeyi kaldır," diye mırıldandı. "Düşünmek istiyorum."

Tatyana onu dikkatle izliyordu. "Seban'ın yanına oturayım. Böylece sen..."

"Hayır, benimle kalacaksın."

Oleg, kadını neden istediğini bilmiyordu, sadece onunla tartışmak kendisini daha az canavar gibi hissettiriyordu. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü onu yem olarak kullanıyor ve kızını saklandığı yerden çıkarmak için esir tutuyordu.

Kadın onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey. Ama Oleg, kadının kendisine yeterince güvenmesini sağlamıştı ki, kadının kalbi korkudan çarpmıyordu. Oleg ise son derece gergindi. Uzun zamandır ilk kez kendini savunmasız hissediyordu ve bu his onu vahşileştiriyordu.

Ama Seban siyah gizlilik perdesini kaldırdığında, kadın arabadan uzanıp Oleg'in elini tuttu.

O, elini tutan eline baktı. "Neden?" "Üzgün görünüyorsun."

Onu çıplak soyup, sikmek ve kanıyla açlığını gidermek istiyordu.

Ve kız ona nazik davranıyordu.

Oleg, kadının yüzüne, kadife gibi cildine ve insan duygularıyla dolu mavi gözlerine baktı.

Boğazının kanla kırmızıya boyandığını hayal etti, ancak boynunda Oleg'in dişleri yerine Zara'nın bıçağı vardı.

"O sana asla dokunmayacak," diye mırıldandı. Tatyana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Zara ölmeli, küçük kurt."

"Ama ben onun ölmesini istemiyorum. *Para* çaldı," dedi Tatyana. "Senin çok paran var. Bunu yapmana gerek yok."

Öyle değil miydi? Zara'yı izole etmek için onun öldüğü söylentisini yaymıştı, ama şimdi köşeye sıkışmıştı. Bir kadime yalan söyledikten sonra seçenekleri daha da azalmıştı. "Artık başka seçeneğim yok."

"Paranı bulacağım. Söz veriyorum, paranızı bulacağım."

Neden bu kadar ısrarcıydı? Neden Zara'yı koruyordu?

Zara, Tatyana'yı susturmak için tereddüt etmeden boğazını keserdi.

"Bu tartışılacak bir konu değil," dedi. "Benden çaldı, ölen eşim kadar deli ve benim için bir tehdit." *Ve senin için* de. Elini sıktı ve bıraktı. "Bu senin kararın değil."

"Zara'yı kilit altında tutabilirsin. Bir kalen var, değil mi? Kalelerde zindanlar vardır. Onu öldürmek zorunda değilsin."

Oleg başını eğdi ve yanındaki garip insanı izledi.

"Zara'yı kilitlemek onu öldürmekten daha merhametli olur mu sence?" Belki de küçük kurdu düşündüğünden daha acımasızdı. "Bu, bir ölümsüz için ölümden bile daha acımasız olur."

Yanakları biraz kızardı. "O zaman bu daha iyi bir ceza olmaz mı?"

O homurdandı. Kız haksız değildi.

"Zara ölmek zorundaysa, Mika yapsın."

Oleg gözlerini kısarak baktı. "Neden önemli?"

Tatyana ağzını açtı, sonra kapattı.

"Ne düşündüğünü söyle." Elini tutup sıktı. "Yoksa sana söyletirim."

"Bu sana acı verir," diye bağırdı ve elini çekerek uzaklaştı. "O senin çocuğun. Ondan nefret ediyor olabilirsin, ama Mika bana nasıl olduğunu anlattı. O senin kanından kan, canından can. Kendi kanını öldürmek sana ne yapar?"

Bu garip, tuhaf kadın.

"Benim için mi *endişeleniyorsun*?" Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede Oleg emniyet kemerini açtı ve onu koltukta çekerek kendine doğru çekti. "*Benim* için mi *endişeleniyorsun*?"

Tatyana kucağına düştü. Nefes nefese kaldı ve kollarını Oleg'in göğsüne dayadı. Sonra ona baktı ve gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Sen beni umursamıyorsun," diye mırıldandı. "Bana bakmıyorsun. Benim dünyam böyle işlemiyor. Ben sana bakıyorum. Tüm halkıma bakıyorum."

Ve o, Oleg'e aitti. Şimdilik. Belki sonsuza kadar. Oleg onu elinde tutacaktı.

Kız, Oleg'in ağzına bakıyordu ve kalbi hızla atıyordu, ama korku ya da adrenalin kokusu yoktu. Vücudu, Oleg'in vücuduna arzusuyla tepki veriyordu. Kokusu etrafında yayıldı ve arabayı parfümüyle doldurdu.

Oleg'in vücudu sertleşmişti ve onu kucağına oturtarak, penisini onun uyluğuna bastırdı. Dudakları aralandı ve yanakları kanla kızardı.

Kucağında otururken dudakları onun dudaklarıyla hizalandı ve Oleg yaklaşarak dişlerini ortaya çıkardı ve alt dudağının kenarını nazikçe ısırdı, derisini kırmadan morarttı.

Kız kucağında kıvranıyordu, vücudu ona açtı. Uylukları tekrar penisine sürtündü ve boğazından küçük, arzulu bir ses çıktı.

"Bunu istiyor musun, Tatyana?" Onu kendine çekti. "Çok yakında sikim ağzında olacak. Güzel küçük dilinle tadımı alabileceksin. Dudaklarınla öp beni." Elini uzattı ve başparmağıyla ağzını açtı. "O zamana kadar bunu tad."

O kadar güzel bir teslimiyetle tepki verdi ki, neredeyse arabanın arkasında giysilerini yırtıp ona istediği her şeyi verecekti.

Bunun yerine, başını yana çevirip boynunu yalarken, küçük dişlerinin eklemelerine sertçe bastırması ve dişlerini kaslarına yavaşça sürmesi hissinin tadını çıkardı.

Sağ eli, yuvarlak kalçalarına kaydı, avucunun içindeki şişkinliği kavradı ve onu daha sert bir şekilde kasıklarına çekti, vücudunu kendi vücuduna sürttü.

Kız, stilistin ona gönderdiği seçeneklerden seçtiği ipek ve yün karışımı şık bir takım elbise giyiyordu. Neyse ki, o takım elbisenin pantolon yerine eteği vardı.

Oleg başparmağını Tatyana'nın ağzından çekti ve kız, kaybını telafi etmek için sertçe emdi, ağzı doldurulmak için yalvarıyordu.

Elini çektiğinde küçük bir çığlık attı, bu yüzden yüzünü çevirip onu yırtıcı bir öpücükle öptü, nefesini kesip zevk iniltisini yuttu, ağzında olan eli ise dik göğsünün hafifçe kabarık kısmına kaydı.

Küçük ve lezzetli bir şekilde yuvarlaktı. Oleg'e olgun bir şeftaliyi hatırlattı ve dişlerini ona geçirmek istedi.

Yakında.

Arabada durmuş olsalar bile, arabanın arkasında ondan beslenmeyecekti. Eve gelmişlerdi ve Seban'ın hızla arabadan çıktığını duydu, Oleg ve Tatyana yalnız kalmıştı.

Amnisini uzattı ama etrafta kimseyi hissetmedi, ne insan ne de vampir.

Sadece Oleg ve küçük muhasebecisi vardı, muhasebecinin düzgün takımı açgözlü ellerinde parçalanmak üzereydi.

Öpücüğü ateşli ve uyuşturucuydu, Oleg duyularının bulanıklaştığını hissetti. Onun da amnis'i mi vardı? İmkansız.

Derisinin altında yanan ateşi hissediyordu, duyuları keskinleşip aralarındaki elektrikten elemental gücü artarken patlamak üzereydi. Kaotik duyguların dalgası karşısında şaşkınlık içinde kendini kontrol etmeye çalıştı.

Onu sikmek istiyordu. Ondan beslenmek istiyordu. Ayrıca zihninde bir düzine kırmızı bayrak dalgalandıran yoğun bir sahiplenme duygusu hissediyordu.

Tatyana ile seks yapmak zor olacaktı.

Eli onun boynunun arkasına geldi, ama o elini çekmedi. Yakanın üzerinden düşen bukleleri okşadı ve dili onun ağzına girerken onu daha da kendine çekti.

Kız, onun penisinin üzerinde atlıyordu, orgazma ulaşmaya çalışırken vücudu onun vücuduna çarpıyordu. Ağzını onun ağzına sıkıca yapıştırmış, bir eliyle onun uyluğunun dışını kavrayan adam, sol elini kızın göğsünü okşayan yerden çekip aşağı indirdi ve kız nefes nefese kalarak ona doğru eğilirken dizlerini ayırdı.

"Hoşuna gitti mi, volchitsa?" diye fısıldadı dudaklarına.

Tek yapabildiği başını sallamaktı. Nefesi hızlanmıştı. "Lütfen. Lütfen."

"Isırmamı ister misin?"

Mavi gözleri, elinin bacaklarının arasına kaymasıyla genişledi. "Orada mı?"

"Bu gece değil." Amını rten yumuşak kumaşı okşadı, sonra uyluk içini imdikledi, narin teninde morluk oluşurken kan kokusu aldı. "Yakında orayı ısıracağım. Kanını içip amını ağzımda kanınla birlikte yiyeceğim. Hoşuna gider mi?"

Her zaman dürüst olan kız, gözlerini kırpıştırdı ve "Bilmiyorum" dedi.

Oleg'in dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve parmakları tekrar cinsel organına doğru hareket etti. "ok hoşuna gidecek."

Yine ağzını aldı, dolgun alt dudağını emdi, parmakları ise külotunu uyluklarının birleştiği yerdeki sıcak, ıslak etten uzaklaştırdı.

Oleg'in ağzı sulandı, ama burası ondan beslenmek için uygun bir yer değildi. Vücudu, öpücükleri ve cildine gönderdiği düşük titreşimli enerjiyle doruğa birkaç santim kalmıştı. Aklını etkilemek için değil, tahrikini artırmak için.

İki parmağını içine kaydırırken, onu henüz boşaltmaya hazır olmadığını fark etti. Vücudu tamamen giyinik olmasına rağmen, ona karşı lezzetli bir şekilde açılmıştı. Onu biraz kızdırmak istedi.

pşmeyi kesti. "Sevgilinin göğüslerini yalamasını sever misin, kk kurt? Bir dahaki sefere dilimi kullanayım mı?"

Eli uzandı, tutunacak bir şey aradı ama hiçbir şey yoktu.

"Kendine dokun," dedi. "Bir dahaki sefere benim dokunmamı istediğin gibi göğsüne dokun."

"Oleg—"

"Yap." O, onun kk, dik göğsünü tutup sıkıca sıkmasını izledi, rahatlamak için çaresizce. "Mmm. Yumuşak dokunuşlara ihtiyaın yok, değil mi?"

Güzel. Oleg gerekirse nazik olabilirdi, ama fısıltıdan çok bağırmayı tercih ediyordu.

Kızın amcığı şişmiş ve parmaklarının etrafında ıslanmıştı. Elini çekti ve kız hayal kırıklığıyla dudağını ısırdı.

"Pi," diye nefes nefese söyledi.

Oleg gülümsedi ve gözlerini, kızın amından diline doğru olan yolculuğu izledi. Dudakları, onun morartıcı pcklerinden dolayı kiraz kırmızısı ve şişmişti.

Parmaklarından balını yaladı. "Lezzetli." Oleg dudaklarını yaladıktan sonra sert parmaklarını tekrar kadının vajinasına soktu.

Vücudu elini sımsıkı kavradı. aresizdi ve arzudan neredeyse ağlayacaktı.

"Şimdi boşalmak ister misin?"

O çaresizce başını salladı.

"Güzel." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Şimdi söz verdiğin gibi dudaklarımı ısır, volchitsa. Dişlerini hissetmek istiyorum."

Hayal kırıklığı ve arzu gözlerinde parladı ve Tatyana, Oleg onu daha sert ve daha hızlı okşarken, başparmağının düz kısmıyla klitorisini okşarken, keskin küçük dişlerini Oleg'in alt dudağına geçirdi.

Dişleri derisini yırtarken zevkle mırıldandı. Parmaklarını kıvrıp daha sert bastırdı.

Tatyana dudaklarını bıraktı, orgazm dalgaları onu boğarken neredeyse boğulacaktı. Oleg, kaslarının gevşediğini ve eline karşı kasılmaya başladığını hissetti, vücudu titrerken bacakları birbirine bastırdı ve boğazından boğuk bir çığlık patladı.

"Çok fazla!" Nefes nefese, bileğini sıktı. "Çok fazla, çok fazla."

Oleg memnuniyetle gülümsedi ve penisi doyumsuz arzuyla kükrerken vuruşlarını yavaşlattı.

Bir kadının orgazm olmasını izlemek gibisi yoktu. Bu deneyimi daha da iyi hale getirebilecek tek şey, aynı anda onun kanını almaktı. Tatyana henüz bilmiyordu, ama ona kanını verdiğinde, zevk daha da yoğun olacaktı.

Ona sarıldı, yüzünü boynuna bastırdı ve cildine sessizce sözler fısıldadı.

Birkaç sarsıntıdan sonra, Oleg parmaklarını Tatyana'nın bacaklarının arasından çıkardı ve parmaklarını yaladı. Sonra eteğini aşağı çekti ve elbisesini düzelttikten sonra arabanın kapısını açtı ve onu kollarının arasına aldı.

Tatyana, soğuk gece havası tenine değdiği anda gerildi. "Sen yapmadın..."

"Bu gece olmaz, volchitsa." Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve karanlık ve boş eve doğru yürüdü. "Sen dinlenmelisin, benim de birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek."

Yirmi Birinci Bölüm

Tatyana, Oleg'in evindeki odasının kapısını kapattı, üç kilidi de kilitledi ve sırtını kapıya dayadıktan sonra yere çöktü. Zihninde ve vücudunda kopan fırtınanın etkisiyle dizleri titriyordu.

Ne yaptın? Ne yaptın?

Ne, ne, ne yaptın Tatyana?

Aynı anda titriyor, bitkin ve gergin hissediyordu. Cildi vücudundan uçup gidecekmiş gibi hissediyordu. Başının üst kısmı havada süzülüyordu. Gözlerini kapattığında, Oleg'in içinde olduğunu, onu akıl almaz bir zevke ulaştıracak şekilde okşadığını hissedebiliyordu.

Vücudu tekrar titremeye başladı, muhtemelen stresin ardından gelen bir sarsıntıydı. Kaygısı doruğa çıktı ve eteğinin kenarlarını sıkıca kavradı.

"Nefes al." Burnundan nefes aldı ve havayı yavaşça ve bilinçli bir şekilde ciğerlerine doldurdu.

Nefes al.

Gözlerini açtı ve odanın etrafına baktı.

Okyanusa bakan balkonu olan lüks bir süitti. O sabah uyandığında, güneş geniş Fransız kapılardan içeri giriyordu. Dışarıdaki masanın üzerinde gümüş bir termos kahve ve gümüş bir kapağın altında meyve ve hamur işleri vardı.

Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Ne lüks, ne entrika, ne de romantizm.

Romantizm mi?

Hayır, Oleg romantik biri değildi. O arabada olanların hiçbiri romantik değildi. Açlık, arzu ve güç vardı. Tatyana'ya zevk vermiş, kendisi hiç zevk almamıştı, ama yine de her şey... bencilce miydi?

Neler oluyordu? Onu anlamıyordu. Arabada birazcık bile insan gibi görüldüğü anda, ona uzandığında, Zara ile olan kavgasının nasıl sona ereceğini nihayet anladığında, kontrolü geri almış ve ona her şeyi vermesini sağlamıştı.

Ve o da bunu *istemişti*. Her dokunuşu istemiş, sonra daha fazlasını arzulamıştı. Kendini bir hayvan gibi hissediyordu, vücudu tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu. Ağzında hala onun kanının tadını hissedebiliyordu.

Ne yaptın?

Tatyana bir vampir gibi davranmış, dudaklarını ısırıp etinin yumuşadığını ve kanının ağzına girdiğini hissedene kadar ısırmaya devam etmişti.

Tanrım.

Vampir kanının tadını almıştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve alnında ter damlaları belirdi. Ellerini yanaklarına koydu. Farklı mı hissediyordu? Normalden daha mı sıcaktı? Daha mı soğuk?

Vampir kanı içmek ne anlama geliyordu? Kendini farklı hissetmiyordu, ama bilmiyordu ve kime soracağını da bilmiyordu. Kime sorabilirdi ki?

Telefonuna uzandı ve mesajlarını kaydırdı. Elene olmasın.

Kesinlikle annesi değil.

Stilistinin adı dikkatini çekti.

"Yardım etmek için buradayım, Tatyana. Şu anda her şeyin çok garip geldiğini biliyorum ama umarım bana güvenebilirsiniz."

Lorala bilirdi, değil mi?

Lorala'nın numarasını tuşladı ve hızlıca bir soru yazdı.

Eğer kazara vampir kanı tattıysam... Kendini ele vermeyecek bir açıklama bulmak için kafasını yordu. ...eğer ve biraz ağzıma sıçradıysa ne olur? Şimdi vampir olmayacağım, değil mi? Güneşe karşı hassas olur muyum?

Lorala'n ı n mesajlaşma uygulamasında cevap yazdığını görmek için birkaç dakika bekledi.

Kesinlikle olmaz. Vampir kanı yüzeysel yaraları ve çizikleri iyileştirir. Çok fazla yutarsan kusabilirsin, ama vampir olamazsın. Bunun için

kan kaybından neredeyse ölmek üzere olman ve sonra çok fazla vampir kanı içmen gerekir. Bu kazara olan bir şey değil.

Tatyana derin bir nefes aldı ve rahatlayarak alnını dizlerine dayadı. Loral'a'nın söylediklerini birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdi.

Teşekkür ederim. Ne olacağını bilmiyordum ve biraz çıldırmak üzereydim.

Sen iyi misin?

Buna nasıl cevap vereyim?

Şey, Loral'a, bu gece dünyanın en yaşlı vampiri gördüm ve o, tavernadaki tüm vampirleri korkudan altlarına sıçrattı. Sonra yeni patronumun eski patronumu öldüreceğini ve bunun kendi bir parçasını öldürmek anlamına geldiğini öğrendim, bu da ona sempati duymama ve elini tutmama neden oldu, o da bunu beni kucağına çekip şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmı yaşatmak için bir davet olarak algıladı.

Loral'a'ya bunların hiçbirini söyleyemedi.

Garip bir geceydi ama ben iyiyim. Paniklemeden önce beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim. Biraz uyusam iyi olacak.

Odesa'ya döndüğünde gün ışığında bir şeyler içelim.

Evet. Harika fikir.

Telefonunu yere attı ve yüzünü elleriyle kapattı.

Tatyana, ne yaptın sen?

Birkaç dakika daha kendine acıyarak geçirdikten sonra, Tatyana kendini yerden kaldırıp ayağa kalktı. Ceketini çıkardı, ayakkabılarını çıkardı ve eteğini ayak bileklerine kadar sıyırdıktan sonra kıyafetlerini dolabın yanına yığı. İç çamaşırlarına kadar soyundu ve devasa kapüşonlu sweatshirtünü alıp başına geçirdi, yataktan battaniyeleri pencereye sürükledi.

Sabah geldiğinde güneş ışığının tenine degeceği bir yer seçip kendine bir yuva yaptı, topak topak kıvrıldı ve battaniyeyi üzerine çekerek gün ışığını beklerken battaniyenin altında saklandı.

Annesini istiyordu. Kedisini istiyordu.

Ve Oleg Sokolov'u rüyasında *görmemek* için çaresizce çabalıyordu.

TATYANA ertesi sabah güneşin yüzüne vurduğunda uyanı. Gece boyunca battaniyesini tekmelemiş ve belden aşağısı çıplak kalmıştı, sadece kapüşonlu sweatshirt'ü ve iç çamaşırları vardı.

Balkona bakınca, gümüş kahve sürahisi ve kubbe şeklindeki tepsinin balkonuna geri konulduğunu gördü. Ya Fransız kapılar dışarıdan gölgelenmişti ya da yemeğini getiren kişi bir gösteri izlemişti.

Tatyana umursamadı.

Oleg'in evinde hangi hizmetçiler varsa, onlar neredeyse görünmezlerdi. Geldiğinden beri onların gölgesinden bile geçmemişti. Yemekler sihirli bir şekilde ortaya çıkıyordu. Banyoda ısıtıcıya taze havlular asılıydı. Banyoda lüks marka şampuan ve saç kremi şişeleri vardı.

İki gecelik bir seyahat için tüm bunlar aşırı görünüyordu, ama o ne bilirdi ki? Oleg krallar gibi yaşıyordu ve kaderinin bir cilvesiyle ona bağlanmıştı.

Ayağa kalkıp banyoya yürüdü, kapüşonlu sweatshirt'ünü ve iç çamaşırlarını çıkarıp mermer duş kabinine girdi.

Yağmur gibi yağın duşun altında dururken gözlerini kapattı ve odaklanmaya çalıştı.

Sevastopol'da kendine ait bir günü vardı. Vardığında Oleg, ona bir şoförün hazır olacağını, ancak Zara hala ortalıkta dolaştığı için korumaların eşlik etmesi gerektiğini söylemişti.

Annesini ziyaret etmeyi düşündü ama vazgeçti. O ruh halindeyken, muhtemelen annesini tekrar yakalayıp kaçmaya çalışacaktı.

O zaman Oleg onu tekrar bulur, geri getirir ve parayı bulma konusunda daha da geriye düşerdi.

"Çalış," diye fısıldadı. Çalışabilirdi. Yapacağı şey buydu. Bilgisayarını alıp önceki geceyi unutmaya çalışacak, iki yıl önceki para transferlerinin olduğu hesap tablolarına dalıp, bir düzen aramaya başlayacaktı.

Duş kolunu aşağıya vurdu ve başını salladıktan sonra saçına havlu sardı, yumuşak bornozu giydi ve banyodan çıktı.

Güzel, bir planı vardı. Çalışacak, Oleg'in parasını bulacak ve sonra...

Hayır, o kadar ileriye düşünmeyecekti. İşine odaklanacaktı.

işine

Saçındaki fazla suyu ovuşturup taradıktan sonra balkona çıktı ve güne başlamak için kahve doldurdu. Güneş ışığı altında oturarak Oleg'in malikanesini inceledi ve burası tam bir harikaydı.

Karadeniz'e uzanan kayalık bir sahilde izole bir konumda bulunan mülk, ağaçlarla çevriliydi ve evin kendisi ona dev bir yolcu gemisini hatırlatıyordu. Her kat, evin arkasındaki tepeye inşa edilmiş, balkonları ve merdivenleri yemyeşil bahçeler ve özel terasların etrafında kıvrılıyordu.

Bu ona Yunan adalarında gördüğü evleri hatırlattı, ancak mavi kubbelerin yerine kırmızı kiremit çatılar vardı ve malikanenin beyaz badanalı duvarları, yapımı yıllar sürmüş olabilecek karmaşık mozaiklerle süslenmişti.

Dalgaların sesi ve nazikçe akan suyun sesi her yerde duyuluyordu; gökyüzünü yansıtan mavi kiremitli çeşmelerden, bir kattan diğerine akan şelalelerden ve okyanusa inen yürüyüş yollarını çevreleyen yansıtıcı havuzlardan neşeyle sıçrayarak.

Görünmeyen hizmetkarların getirdiği kruvasanları ve meyveleri ısırarak, daha fazlasını alabilir miyim ve gerçek bir yemek yemek için kiminle konuşabilirim diye düşündü.

Önceki gece pek iştahı yoktu, ama şimdi açlıktan ölmek üzereydi. Hamur işleri ve meyveler açlığını gidermeye yetmezdi.

Karnı guruldadı ve Tatyana giyinmek ve yemek aramak için içeri geri döndü.

Kot pantolon, tişört ve iş kıyafeti olarak çok uygun bir ceket giyerek, barikat kurduğu odasından çıktı ve evin ana yaşam alanına çıkan merdivenlerden aşağı indi.

Oturma odasında da çeşmeler ve deniz manzaralı pencerelerle çevrili, alçaltılmış bir sohbet köşesini domine eden devasa bir şömine vardı.

"Merhaba?" Sesi alçı duvarlar ve karo zeminde yankılandı. "Uyanık kimse var mı?"

Birkaç saniye sonra, merdivenlerin altındaki gizli bir koridordan bir kadın çıktı.

"Bayan Vorona," dedi. "Ben Leni, evin gündüz yöneticisi. Yardımcı olabilir miyim?" Görünüşü ve aksanı Tatyana'ya onun Kırmırlı, muhtemelen Tatar bir kadın olduğunu söyledi.

"Evet, lütfen." Leni'ye doğru yürüdü. "Balkondaki meyve ve hamur işleri çok lezzetli, ama başka bir şey var mı acaba? Belki yumurta ya da kasha?" Tatyana, büyükannesinin karabuğday lapası kadar basit ve doyurucu bir şeyi özlediğini fark etti.

Leni'nin gözleri hemen parladı. "Tabii ki! Şef, insan misafirlere yemek pişirmekten çok memnun olacaktır."

"Vampirler fazla yemezler, değil mi?"

Kadın gülümsedi. "Yemelerine gerek yok. Ama şefimiz personel için de yemek pişiriyor ve Pavel harika krep yapıyor. Fume somonlu blini ister misiniz? Ya da taze meyveli krep? İkisi de pastadan daha doyurucu olur."

"Somonlu blini kulağa harika geliyor." Oda etrafına bakındı. "Uçmadan önce bugün çalışmak istiyordum. Dizüstü bilgisayarımı takıp dosyaları açabileceğim büyük bir masanın olduğu bir oda var mı?"

"Elbette, Bayan Vorona." Leni başını salladı. "İkinci yemek odası size uygun olabilir. Orada büyük bir masa var, ama ziyafet salonundaki kadar büyük değil. Pavel'e kahvaltı siparişinizi verdikten sonra size gösterebilirim."

"Harika." Odasına geri dönüp bilgisayarını ve dosyalarını aldıktan sonra Leni'nin beklediği ana salona geri döndü.

"Bu taraftan." Tatyana'yı, duvarların alt kısmını yeşil ve altın rengi mozaiklerin süslediği, güzelce dekore edilmiş başka bir koridora götürdü.

"Evdeki sanat eserleri muhteşem. Tüm çeşmeler ve duvar resimleri."

Leni omzunun üzerinden bakıp gülümsedi. "Evet, Bay Sokolov tasarımlarına büyük özen gösterdi. Dışarısı için birkaç işçi tuttu, ama şöminenin üzerindeki siren mozaikleri kendi eseri."

Tatyana neredeyse ayağına takılıp düşüyordu. "O... Yani onları kendisi mi yaptı?

Kendisi mi?"

"Evet." Leni başını salladı. "Bay Sokolov çok yetenekli bir sanatçı ve evlerinin çoğunda kendi eserlerini kullanıyor."

Bulanık bir anı zihninde canlandı.

*"Eğlenmek için ne yaparsın?" "Sanatımla uğraşırım."
"Sanatçı mısın?" "Mozaik sanatçısı. Mozaik yapıyorum."*

Bunu biliyordu. Ya da biliyordu. Oleg ona sanatından bahsetmişti —zihninde yemyeşil bir orman manzarası canlanmıştı—ama unutmuştu.

Ya da Oleg ona unutturmuştu.

O uyandığında bu konuyu konuşacaklardı.

"İşte buradasın." Leni çift kapıyı açarak, duvarları yağlı boya tablolarla süslenmiş ve tavandan kehribar rengi bir avize sarkan altın yaldızlı bir oda ortaya çıkardı. "Pavel şu anda kahvaltını hazırlıyor. Lütfen rahatına bak, hemen servis yapacağım."

Onun sesini duyduğunda kripto para işlemleriyle boğuşuyordu. "Harika.

Kendini evinde hissetmişsin."

Başını kaldırıp baktığında, Oleg yemek odasının çift kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu.

Tatyana gözlerini kırptırdı ve pencereden dışarı baktı. "Güneşin battığını fark etmemişim bile."

"Bütün günü burada mı geçirdin? Rakamları ve hesapları mı inceliyordun?" Oleg ona doğru yürüdü ve Tatyana, onun üzerinde hissettiği manyetik çekimi tekrar hissetti. "Bahçeyi kullanmalıydın. Birkaç havuz, bir mağara ve kullanmak istersen bir tekne var."

Tatyana çalışmasını kaydetti, dizüstü bilgisayarını kapattı ve sandalyesini masadan geri çekti. "Yapacak işim vardı."

"Her zaman çalışamazsın."

Konuyu kendinden uzaklaştırmak için çaresizdi. "Sen mozaik sanatçısısın. Bana öyle söylemiştin, sonra hafızamı sildin."

Adam yürümeyi bıraktı. "Savunmam olarak, sen benim elime dokundun ve bayıldın." Onu baştan aşağı süzdü. "Ellerime verdiğin tepkiyi çok sevdim."

Tatyana'nın yanakları kızardı, ama onun kışkırtıcı sözlerini görmezden geldi ve söylemeye karar verdiği cümleye devam etti. "Hafızamı bir daha değiştirmeni istemiyorum. Seni durduramayacağımı biliyorum. Eğer gerçekten yapmak istiyorsan, yaparsın. Ama senden bunu yapmamı istiyorum ve bana biraz saygı ve değer duyuyorsan, bunu bir daha yapmayacaksın."

Oleg gülümsedi. "Ne kadar işadımı gibi, benim küçük kurtum." Yanına yaklaştı, eğildi ve her iki yanağına da nazik bir öpücük kondurdu. "Sana çok değer veriyorum ve güvenliğin için gerekli görmedikçe anılarını bir daha değiştirmeyeceğim."

Bu, otoriter vampir lordundan alabileceği tek tavizdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Bütün gün çalışarak geçirdim, ama öğle yemeğini ana balkonda yedim ve çeşmeler çok güzel."

Oleg bir sandalye çekip yanına oturdu, bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazladı. Bu pozisyon, Tatyana'nın onun ne kadar uzun olduğunu fark etmesini sağladı. Fiziksel varlığı onu gölgede bırakıyordu.

"Bu evi Luana için yaptırdım." Oleg etrafına bakındı. "Ve Zara için. Su vampirleri kendi elementlerinin yakınında yaşamayı tercih ederler. Sevgili olduktan sonra uzun yıllar burada yaşadılar."

Tatyana yavaşça nefes verdi. "Bunu daha önce bilmiyordum. Yani eşin ve senin..."

"Çocuğum." Omzunu kaldırdı. "Zara ile aramızdaki bağ, Luana ile olan ilişkisinden tamamen bağımsızdı. Biz hiçbir şekilde bir aile değildik. Zara önce Luana'nın sevgilisiydi. Eşim, Zara'nın onun yanında kalabilmesi için sevgilisini değiştirmemi istedi."

Vay canına. Sadece... vay canına.

"Bu... çok karmaşık."

"Belki insan bakış açısıyla öyle, ama biz insan değiliz."

"Dur. Kafam karıştı." Tatyana, Mika'nın ona söylediklerini hatırladı. "Zara senin çocuğun, ama sen bir ateş vampiri ve bir... toprak vampiri neslinden geliyorsun. Doğru mu?"

Oleg ona boş bir ifadeyle baktı. "İyi dinle." "Ama nasıl..."

"Eşim bir su vampiri idi. Bu çok yaygın bir şey değil, ama bir vampir başka bir elementten bir vampirle kan alışverişinde bulunursa - ve Luana ile ben çok fazla kan alışverişinde bulunduk - bazen hafızada öngörülemeyen şeyler olur."

"Yani Zara'yı dönüştürdüğünde Luana'nın kanı sende vardı." Bu, Tatyana'ya çok yanlış geldi, ama nedenini bilmiyordu. Oleg haklıydı, insan olmayan yaratıklara insan ahlakını yüklemeye çalışıyordu. "Bu demek oluyor ki Luana'nın da senin kanın vardı."

Oleg bir kaşını kaldırdı. "Eş bağı budur."

Kalbinde bükülen bir acı hissetti. Oleg'in soğuk gri gözlerine baktı. Hesaplayıcı. Soğuk. Yırtıcı. Bu konuyu sevmiyordu, ama onun merakını tatmin ediyordu. "Luana öldüğünde fiziksel olarak acı hissettin mi?"

Bir gözünün altında bir seğirme oldu. "Çok acı vericiydi."

Bu, Zara'yı öldürmenin de onun için aynı derecede acı verici olacağı anlamına geliyordu. Belki daha da fazla.

"Ve Luana, Zara'yı kendisi değiştirmede çünkü o zaman ona anne gibi olurdu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çok soru soruyorsun."

"Belki," dedi Tatyana. "Ama sen Luana ile evliydin ve..."

"Örneğin, sen vampir olmak isteseydin, seni asla dönüştürmezdim, Tatyana Vorona." Gözleri vücudunda gezindi. "O zaman senin güzel göğüslerini asla tadamazdım."

Konuşmayı kışkırtıcı bir yöne çevirmek, Oleg'in ölen eşi ve kızı konusunu kapattığı anlamına geliyordu.

"Endişelenme." Diye gülümsedi. "Vampir olmakla ilgilenmiyorum."

"Hmm." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "İyi bir vampir olurdun. Pratik birisin." Gözleri onun gözlerine baktı. "Ve ısıyorsun."

Tatyana, Oleg'in ateşini cildine yaydığını hissetti. "Dün gece, biz..."

"Böyle şeyleri konuşmanın sırası değil." Sesi alçaktı. "Bu evde bu kadar kulak varken olmaz. Buradaki çoğu kişi Zara tarafından işe alındı."

Tatyana'nın tüm vücudu ısındı. "Sence bazıları hala onunla konuşuyor mu?"

"İsteyerek değil, ama o kim olduklarını biliyor, yani onları kullanmaya çalışabilir."

"Neden onları kovmadın?"

"Kızım tuttu diye yetmiş yaşındaki bir bahçıvanı işinden mi edeyim? Sandığımdan daha da pratikmişsin."

"Hayır." Nasıl bu kadar çabuk konuyu ona çevirdi? "Ben sadece demek istedim ki..."

"Ne demek istediğini anladım ve haklısın. Ama Luana öldüğünden beri bu evde hiç vakit geçirmedi. Personel seçimi öncelikli bir konu değildi."

Oleg'e bakmadan önce, hesap tablolarına ve notlarına baktı. "Sence Zara bizim sevgili olduğumuzu umursar mı?"

Oleg'in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Henüz sevgili değiliz," diye fısıldadı. "Bu sadece küçük bir tatma oldu." Ona göz kırptı ve göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Bu gece Odessa'ya dönmemiz gerekiyor. İş eşyalarını topla, ama odanda bırakmak istediğin kişisel eşyalarını bırak. O süit artık senin. Gece müdürüne sana anahtar vermesi için talimat vereceğim."

Tatyana, yokuş aşağı kaymaya başlayan bir bisikletin üzerinde sallanıyormuş gibi hissetti. "Senin evinin anahtarına ihtiyacım yok. Ve burada hiçbir şey bırakmıyorum. Sevastopol'da zaten bir evim var."

Oleg kapıya ulaştığında döndü ve kollarını açtı. "Artık ikinci bir evin var. Pilotları aradım bile. Saat dokuzda hazır ol."

Yirmi İkinci Bölüm

Odesa'ya geri dönerken Oleg, Tatyana'nın hazırladığı raporu okudu, ancak çoğu onun için anlamsızdı.

Bir düzine vampir ve birkaç insan askerle nehir kalesine silahlı saldırı planlamak ve şafak sökmeden düşmanlarını ortadan kaldırmak mı? Bu, onun yeteneklerinin çok ötesinde bir şey değildi.

Ancak 21. yüzyıl bankacılığının inceliklerini anlamak, onun yeteneklerinin çok ötesindeydi. "Mika."

"O zaten Odesa'da, patron."

Oleg başını kaldırıp uçakta kendisinden, Seban ve Tatyana'dan başka kimsenin olmadığını fark etti. "Tamam."

Seban sordu, "Mutfaktan bir şey ister misin?"

"Hayır." Oleg, Faraday kafesinin en yakınındaki arka koltukta oturan Tatyana'ya döndü. "Kripto para nedir?"

"Oh..." Seban'a baktı, sonra tekrar Oleg'e döndü. "Blockchain hakkında ne kadar bilgin var?"

"Hiç."

"O zaman açıklaması biraz uzun sürecektir," diye mırıldandı.

"Bilgisayar programlarından uydurulmuş para," dedi Seban. "Ülkelerin altın sikkelerden kağıt paraya nasıl geçtiğini biliyor musun?"

"Evet. Aptalca bir karar."

"Evet." Seban başını salladı. "Bu da onun gibi ama bilgisayarlarla. Ekrandaki rakamlar, patron."

Tatyana elini kaldırdı.

Oleg kaşlarını çattı. "Okulda değiliz."

"Biraz daha karmaşık ama blockchain'in değerli metallerle ortak bir özelliği var: bir banka tarafından çıkarılmıyor ve hükümet tarafından takip edilmiyor, bu da çaldığınız parayı saklamak için çok uygun hale getiriyor."

"Hmm." Oleg başını salladı. Bunu anlayabilirdi. "Elektronik para transferleri hala hesap vermek zorunda olan insan hükümetleri tarafından destekleniyor. Dolayısıyla bu para birimleri, sadece elektronik olsalar bile izlenebilirler."

"Aynen öyle. Kripto para ise daha çok madenciliği yapılan elektronik altın gibidir. Blockchain'i açıklamaya çalışmayacağım, ama herhangi bir hükümet tarafından desteklenmeyen borsalar aracılığıyla gönderilebilir."

Oleg başını salladı. "Bunu onaylıyorum."

"Tabii ki onaylarsın," diye mırıldandı Tatyana.

"Altın borsaları gibi, patron." Seban bir gazeteyi karıştırdı. "Altın borsaları mı?" Tatyana ar 'a baktı. " kamu döviz piyasaları gibi mi?"

"Halka açık olanların tersi," dedi Oleg. "Yüzyılı aşkın ömrü olan çoğu ölümsüz, servetini değerli metaller ve mücevherlerde saklar. Değeri düşmeyen somut eşyalar."

Kadın başını salladı. "Mantıklı."

"Bu nedenle, sadece vampirler için altın borsaları var. Orada altın saklayabilir veya sistemleri aracılığıyla transfer edebilirsiniz."

"Anladım." Tatyana başını salladı. "Yani fiziksel altınla gitmek yerine..."

"Hayır," dedi Seban. "Fiziksel altınla geliyorsun. Ama o altını Atlantik'i aşan bir gemiye yükleyip çalınması veya geminin batması riskini almak yerine, Lagos'taki altın borsasına on kilo altın külçeyle gidiyorsun ve onlar New York'taki altın borsasındaki birine aynı miktarda altın gönderilmesini mesajla bildiriyorlar."

Oleg ekledi, "Hizmet ücreti hariç."

"Her zaman hizmet ücreti alınır," dedi Tatyana. "Ama bu ilginç. Bulduğum bilgilere göre, Zara senden aldığı parayla altın almamış. Ama fiziksel bir şey satın aldığını düşünüyorum."

"Neymiş?"

"Gayrimenkul."

Oleg başını salladı. "Ona iyi öğretmişim."

"Kripto para birimlerinin alım satımını takip etmek neredeyse imkansız, ama çoğu avukat kripto para ile ödeme almak istemez. Takip edilebilir parayla kime ödeme yaptığını bulabilirsem, gayrimenkulünü satın almak için kimi kullandığını da bulabilirim."

"Güzel. O zaman... o avukatları Zara'nın parasını nereye harcadığını söylemeleri için ikna edebiliriz." Oleg dosyayı kapattı ve kafese attı. "Yani bunların hiçbirini okumama gerek yok."

Tatyana aldı. "İstemiyorsan gerek yok. Döndüğümüzde bunu Elene'ye veririm."

"Harika."

Aklı çok iyiydi. Mükemmel bir zekası vardı.

Belki küçük muhasebecisi Zara'nın tuzağını nasıl daha iyi hale getirebileceğini bulabilir. "Mika'nın Zara'yı bana geri çekmek için kullandığı yem olduğunun farkındasın, değil mi?"

Tatyana gözlerini kısarak, "Evet," dedi.

"O tuzağın daha hızlı kapanmasını ister misin?"

"Ben ve Zara içindeyken mi? Hiç çekici gelmiyor."

"Sadece Zara, küçük kurt." Oleg gülümsedi. "Zara artık başımın belası olmaktan çıktığında senin için başka planlarım var."

Seban uzanıp sessizce en sevdiği aksesuarını taktı: bir çift yüksek teknolojili gürültü önleyici kulaklık.

Tatyana onları gördü. "Benden de bir çift almalıyım."

"Benimle seyahat ederken gerek yok." Onu da kafese koymalıydı. "Zara. Tuzak. Daha iyi bir yem bulalım."

Tatyana derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Sence ne istiyor?"

"Para istiyor ve hayatımı cehenneme çevirmek istiyor." "Tamam..."

"Zara muhtemelen yeni sevgilisinden para çaldığı için İstanbul'dan ayrıldı, bu yüzden Laskaris'in artık onu korumayacağını biliyor, ama bu önemli değil. Tarifeleri artırarak işimi zaten kârsız hale getirdi." Adam arkasına yaslandı. "Şimdi paraya ihtiyacı var."

Tatyana kaşlarını çatı ve ayaklarının yanındaki yere baktı. "Neden senden bu kadar nefret ettiğini sormayacağım, ebeveynler karmaşıktır, ama senden çaldığı paraya ulaşması zor. Parayı iyi sakladı, saklandığı yerden çıkmadan satamayacağı bir mülke sakladı. Bu yüzden muhtemelen nakit paraya ihtiyacı var."

Oleg, onun düşünmesini izlemekten zevk alıyordu. Alnında, kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi. Yüzü konsantrasyondan buruştu.

Yirmi yedi yaşından daha büyük görünüyordu ve Oleg, onun uzun zamandır ailesinin en sorumlu üyesi olduğunu düşündü. Üniversite için evden ayrılmıştı.

Üniversiteye gitmişti. Ayrıca gerektiğinde geri dönmüş ve tüm birikimlerini ve mirasını ailesinin mülkünü korumak için harcamıştı.

Onun iş ahlakını ve değerlerini onaylıyordu, ama aynı zamanda alnındaki çizgileri silmek için çok güçlü bir dürtü duyuyordu. Gözlerinde gördüğü stresi silmek istiyordu.

Onu uyurken izlemeyi çok istiyordu. Huzursuz ve gergin mi olacaktı? Yorgun bir çocuk gibi rahatlayacak mıydı?

Oleg, bu insan kadının zihnini bu kadar meşgul etmesinden rahatsız olarak yüzünü buruşturdu.

Zara'dan kurtulduktan sonra, Tatyana'yı Sivastopol'daki eve yerleştirecekti. Bu ideal bir durumdu. Annesi yanında olacaktı ve Oleg onu diğer insan metresleri gibi ziyaret edebilecekti. Canı istediğinde onunla vakit geçirecek, sonra da işine dönecekti. Ona iyi bakılacak ve Oleg de ölümsüz hayatına geri dönebilecekti.

Tatyana başını kaldırdı. "Zara'nın altın var mı? Daha önce bahsettiğin altın gibi? Bu borsalardan birine götürebileceği bir şey?"

O yavaşça başını salladı. "Teknik olarak? Evet. O benim kızım." "Yani erişebileceği bir tür güven fonu var mı?"

"Ah." Oleg gülümsedi. "Tam olarak değil. Vampir çocukların ilk yıllarını efendileriyle geçirmeleri gerekir. Onlara dürtülerini kontrol etmeyi, öldürmeden beslenmeyi öğretiriz. İnsan dünyasında dikkat çekmeden yaşamayı, düşmanlarını ortadan kaldırmayı ve yüzyıllarca hayatta kalmak için acımasız bir iş anlayışı geliştirmeyi öğretiriz."

Kadın başını salladı. "Yani tipik bir aile ortamı."

Gülümsemesini saklamaya çalışmadı. "Vampirler genellikle kendi başlarına maceraya atılmadan önce, yaratıcılarının yanında on yıllar, hatta yüzyıllar boyunca kalırlar. Bazıları ise hiç ayrılmazlar."

"Dur tahmin edeyim," dedi Tatyana. "Luana on yıl beklemek istemedi. Zara'yı geri istedi."

"Öyleydi. Luana'nın onu koruyacağına güveniyordum, bu yüzden Zara'nın benimle kalmak yerine Luana ile gitmesine izin verdim."

"Ama onun bir güven fonu var mı? Senden veya Luana'dan kalan bir şey?"

"Luana'dan hiçbir şeyi yok. Luana'dan ayrılmış olsak da, ben hala Luana'nın eşiydim. Onun ölümünden sonra tüm mal varlığı bana kaldı. Ama vampir yavruları kendi başlarına yola çıktıklarında, efendilerinden miras alırlar."

"Yani Zara mirasını senden aldı." Tatyana başını salladı. "Ve bu altın mı?"

"Altın ve oldukça fazla mücevher var." Oleg ellerini birleştirdi. "Ve istediği zaman gelip alabilir."

Tatyana'nın gözlerinde bir şey anladı. "Miras var, ama mirası yok."

"Bana karşı gelip Laskaris'e gittiğinde, Zara'ya mirasının Saint Petersburg'da onu beklediğini söyledim." Gülümsedi. "Tek yapması gereken oraya gidip onu almak."

"Ve sanırım orada bir evde ya da kalede mi?" Tatyana yine yere bakıyordu. "Muhafızlar tarafından korunuyor mu?"

"Tabii ki hazine sandıklarını korumasız bırakamam."

Tatyana derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "O zaman tuzağı böyle tatlandırın. O hazineyi Odessa'ya getirin ve Zara'nın haberi olsun. Zara'yı ortaya çıkarmak mı istiyorsunuz? Ona altını gösterin."

ONA ALTINLARI GÖSTER.

Kötü bir tavsiye değildi ve muhtemelen işe yarardı. Çatışmayı tırmandırabilirdi, ama işe yarardı.

Oleg geri döndüğünde Mika, Odessa'daki kompleksin girişinde duruyordu. "İnsanı otelde mi bıraktın?"

"Evet. Uyuması lazım." Oleg, Tatyana'nın kendisine bıraktığı dosyayı Mika'ya uzattı. "Bunu oku ve bir anlam çıkarabilir misin? Kripto para nedir biliyor musun?"

Mika omuz silkti. "Satoshi Nakamoto'nun çalışmalarını okudum." "O bir vampir mi?"

Mika gözlerini kısarak baktı. "Bazı teoriler öyle diyor. Zara parasının çoğunu kripto para birimine yatırdı mı?"

"Bence öyle yaptı, ama Tatyana şimdi gayrimenkulde olduğunu düşünüyor."

"Hmm." Mika dosyayı açtı ve eve girerken dikkatle inceledi. "Akıllıca."

"Zara mı, Tatyana

mı?" "İkisi de."

İçeri girer girmez Oleg gömleğini çıkardı ve omuzlarını silkti, ateşi cildinde parıldadı.

Mika onun gerginliğinin azaldığını fark etti. "Saba ile olan görüşmeyi konuşmalıyız. Luana'nın evinde nasıldı?"

"Garip." Luana ve Zara'nın eski odalarında kalmıştı ve bu deneyim onu rahatsız etmişti. Hâlâ eşinin kokusunu alabiliyor, amnisini hissedebiliyordu. Bu rahatsız ediciydi. "Sanırım bodrumu yıkıp yenileyeceğim, böylece evi tekrar kullanabilirim. Elene'ye bu iş için bir proje yöneticisi bulmasını söyle."

Mika şömineye yaslandı ve klasörü yakındaki bir masaya koydu. "O kadını orada tutacak mısın?"

"Düşündüm. Annesi yakınlarda ve şu anda boş duruyor."

"Kadın evi kullanabilir, sen de uygun olduğunda uçup onu ziyaret edebilirsin." Mika başını salladı. "Onaylıyorum."

"Umurumda değil." Kollarını başının üzerine uzattı ve şöminenin üzerinde duran sedir ağacı kokulu tütsü kutusunu aldı. Parmaklarıyla ucunu kıştırıp çaktı ve tütsüyü tutacağına yerleştirerek odayı yakılan odun kokusuyla doldurdu. "Zara'nın hazinesini Odessa'ya taşıyacağım. Saint Petersburg'da birini ara ve nakliyei ayarla. Küçük bir kamyonet yeter."

Mika gözlerini kırptı. "Zara'nın hazinesini buraya mı taşıyacaksın?" "Bu onu ortaya çıkaracaktır."

"Onu kışkırtacak."

Oleg, şömine rafının yanındaki tekerlekli arabadan bir tepsi tesseræ aldı. Bir avuç yuvarlak yeşil cam parçası aldı ve avucunda yuvarlayarak, nasırlı cildine değen serin camın hissini zevkle hissetti. "Bu çok uzun sürüyor."

Huzursuz ve sinirli hissediyordu. Belki de kadını yanında tutmalıydı.

Hayır, uyuması gerekiyordu. Sevastopol'da iyi uyuyamamıştı ve onun sevgilisi olaksa sağlıklı kalması gerekiyordu.

Mika sordu, "Ne zamandan beri bu kadar sabırsızsın?" "Ne zamandan beri bu kadar temkinlisin?"

"Her zaman," dedi Mika. "Bana temkinli olmam için para ödüyorsun, unuttun mu?"

Lojistik ve iş hakkında konuşmuşlardı, ama Oleg hala Mika'ya Sevastopol'da tanıştığı eski vampirle aralarında geçenleri anlatmamıştı.

Oleg yeşil bardağı tepsiye geri koydu ve döndü. "Saba'ya Zara'nın çoktan öldüğünü söyledim."

Mika'nın yüzü dondu. "Ona yalan söyledin." "Herkese yalan söyledik."

"Saba'ya yalan söyleyeceğinizi düşünmemiştim." Mika'nın sesinde bir korku vardı. "Eğer öğrenirse..."

"Zara'yı çabuk götürürsek öğrenmez. Şu anda sadece söylentiler ve fısıltılar var, ama bu işin bir sonu olmalı."

"Zara'yı götürmek mi? Onu öldürmeyecek misin?"

Oleg tereddüt etti. "Henüz karar vermedim."

Kararsızlık içindeydi. Zara'yı öldürecek miydi? Esir mi tutacaktı? Tatyana ile bu konuyu ilk kez konuştuğundan sonra, Zara'yı esir tutma fikrini düşünmeye başlamıştı. Ama sonra vampir dünyasına onun öldüğünü söylemişti. Yalan söylemek onu rahatsız etmiyordu, ama eski vampirleri kızdırmak da istemiyordu.

Mika'nın yüzü her zamankinden daha solgundu. "Hiçbirini beğenmedim. O ölmeli, Oleg. Roman'ı arayacağım. Zara'nın altınlarını buraya getirmek için bir kamyon ayarlayacaktır."

"İyi. Roman'a Luana'nın mücevherlerini de eklemesini söyle."

Mika gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Bunu duyduğunda nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyorum."

"Aklını kaybedecek, zaten yeterince kaybetti, ve o zaman bir hata yapacaktır." Oleg mozaik döndü ve zihnini sakinleştirmeye çalıştı. "Hallet bunu, Mika."

"Yarına zırlı bir kamyon ayarlayabilirim. Kamyon sorun değil." "Radu ile konuş ve Minsk'ten geçmesini ayarla. O altının Moskova'daki Ivan ve diğerlerinin yakınına bile yaklaşmasını istemiyorum." Kardeşleri, ona zarar vermek için kamyonunu kaçırırlardı. Teknik olarak Oleg'in koruması altındaydılar, ama Oleg'in Sokolov'u öldürmesine zaten kızgındılar. kan; onları daha fazla kışkırtmak istemiyordu. "Anlaşıldı.

Bize birden fazla iyilik borcu var."

"O zaman Zara'nın altınını Odessa'da aldığımda, o altın benimle kalacak," dedi Oleg. "Kadını onun önünde sallandırmayı unut, altını sallandır. İkimiz de onun daha çok istediğini biliyoruz."

"Bence o *hem* insanı *hem de* altını istiyor," dedi Mika. "Ama altınla yetinebilir."

BİR HAFTA SONRA, Oleg gün batımında uyandı, gündüz odasında uzanmış, zihnini boşaltıyordu. Gözlerini kapalı tuttu ve zihninde bir görüntü belirdi, buğday tarlasının üzerinde uçan güvercinlerin bulanık görüntüsü, inci grisi kanatları altlarındaki altın dalgalara gölgeler düşürüyordu.

Kuşların gövdeleri için cilalı mermer, boyunlarına sedef kullanabilirdi. Buğday başlarını yapmak için kehribar rengi cam kullanırsa, mum ışığında hareket ediyor gibi görünürlerdi, alevlerin titremesiyle ışığı yakalarlardı.

Onu buğday tarlasında yürürken gördü, altın sarısı saçları buğday başaklarının rengiyle aynıydı. Dönüp ona baktı, mavi gözleri sakın, öğleden sonra güneşinde gülümsemesi genişti.

Dans eder misin, küçük kurt? Hâlâ rüyalarında dans ediyor musun?

Oleg gözlerini açtı ve etrafını saran kadife karanlığa baktı.

Çoğu vampirin aksine, gündüz odasının tamamen karanlık olmasını tercih ediyordu.

Vampirlerin uykusu, ölümsüz yaşamın en iyi ve en kötü yanlarından biriydi. Birkaç istisna dışında, onun türü gündüzleri bilinçsiz bir hale girerdi. Zihni yorgun ya da çılgınca olsa da, güneş doğduğunda Oleg uyurdu. Bu, Kiev'in güneyinde yaşamayı tercih etmesinin nedenlerinden biriydi.

Ölümsüzler için kuzeyde yaşam, aşırı uçların yolculuğuydu. Kışın, buz gibi soğuk ateşi söndürür ve zaten yavaş akan kanını daha da yavaşlatırdı, ancak bol karanlık sağlardı. Yaz gelip sıcaklıklar yükseldiğinde, onun kanı hızlanırdı, ancak uyanma saatleri kısalırdı ve üç dört saatlik

uykusu pratik olmayan üç veya dört saatti, bu yüzden iş yapması imkansızdı.

Oleg'in kuzeyindeki memleketinde kalan vampirler farklı bir türdü ve Oleg onlarla hiçbir zaman akrabalık hissetmemişti. Karadeniz ve çevresindeki bölgelerin daha ılıman iklimini ve daha düşük enlemlerini tercih ediyordu.

Parmaklarını şıklattı ve bir alev oluşturarak yatağının yanındaki yağ lambasına yönlendirdi. Yumuşak altın ışık, gündüz odasını aydınlattı ve duvarları canlandırdı.

Bu odadaki mozaikleri bitirmemişti çünkü burada fazla zaman geçirmiyordu, ama efendisi Truvor'un emriyle Doğu Avrupa'nın geniş iç nehir sistemlerinde toprakları fethederek geçirdiği ilk yıllarından hatırladığı bir nehir manzarasının taslağını çizmişti.

"Zara'nın hazinesini buraya taşımak mı istiyorsun?" "Bu onu ortaya çıkaracaktır."

"Onu kışkırtacak."

Kızı Zara, hayatının ne kadar lüks olduğunu gerçekten bilmiyordu. Oleg, Luana onu sevdiği için ona her istediğini yapmıştı. Kendi babasının çocuklarından talep ettiği sert disiplini ona hiç uygulamamıştı.

Truvor'un klanı, hükümdarlığı sırasında fethettiği insan topluluklarından toplayabildiği en sert ve en zeki savaşçılardan oluşuyordu. Onun şiddetli eline düşen insanlar, Truvor'un intikamcı bir tanrı gibi davranmasına rağmen, barbar İskandinavların insanlardan başka bir şey olduğunu muhtemelen bilmiyorlardı.

Geçtiği her şehirden genç erkek ve kadınları haraç olarak talep ediyordu ve bu insanları avlanmak, beslemek ve ordusunu eğitmek için kullanıyordu.

Oleg'i doğuran bu zorlu ortamdı ve ateş vampiri olarak uyandığında, babası bundan çok memnun olmuştu.

Bir süreliğine.

Oleg'in kapısının altından bir not kaydı. Oleg bacaklarını yataktan sarkıtıp çarşafı düşürdü ve serin gece havası çıplak tenini okşadı.

Kapıya doğru yürürken, katlanmış kağıtta Elene'nin kokusunu aldı.

Notu açtı ve CFO'sunun düzgün el yazısını gördü.

TATYANA ve ben verimli bir hafta geçirdik. Hacker arkadaşının yardımıyla banka hesaplarından on milyon daha kurtardık. Sanırım komisyonunu onunla paylaşmak için bir anlaşma yaptı, ama para ona ait olduğu için bizi ilgilendirmez. Kendi teknik ekibimiz bu gizemli kişiyi araştırdı ama hiçbir izine rastlayamadı.

OLEG HIRLDADI. Eğer onun teknoloji uzmanları Tatyana'nın arkadaşını bulamadıysa, Zara'nın adamları da bulamazdı. Elene'nin notu devam ediyordu.

Ona gece izin verdim ama otelin yakınında kalmasını söyledim. Mika'nın adamları öğleden sonra Zara'nın Arnavut müttefiklerinin Malinovsky'de görüldüğünü ve Saint Petersburg'dan teslimatın geldiğini söylediler, bu yüzden Zara muhtemelen yakınlardadır. Tatyana'nın güvenlikle bile dolaşmasına gerek yok.

SEN DE ÖYLE! Oleg, Elene'ye bağırarak istedi, ama onun dinlemeyeceğini biliyordu ve sert davranırsa istifa edeceğini de biliyordu. Dmytro ile evlendiğinde de öyle yapmıştı ve Oleg, üç hafta boyunca inatla direnmiş, sonra ona işe dönmesi için yalvarmıştı.

Eve gidiyorum ve evet, Mika evimizin etrafına ekstra güvenlik görevlileri koydu, sakın ol. İyi geceler ve kızı rahatsız etme. Sana biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var.

OLEG, Elene'nin notunu bir kenara attı ve dolabına doğru yürüdü, kapının yanındaki lambaya bir alev daha attı. Dolabına girince, Elene'nin tavsiyesine uymaya niyeti olmadığı için Admiral'deki kulübe uygun bazı gündelik kıyafetler seçti. Tatyana'ya zaten bir hafta yalnız kalması için izin vermişti.

Acıkmıştı.

Kız, onunla seks yapmak isteyen bir barmenle ^{konuşuyordu}. Tabii ki aptal barmen onunla seks yapmak istiyordu. Kulüpteki erkeklerin yarısı muhtemelen muhasebecisiyle seks yapmak istiyordu, ama bu barmen daha iyi bilmeliydi.

İnsan ona bir şey söyledi ve onun cevabı saf bir kahkahaydı. Acı veya alaycı bir şey yoktu. Keskin bir tarafı yoktu; mutluluk ve sevinç vardı.

Ani kıskançlık öfkesi Oleg'i hazırlıksız yakaladı. Dişleri düştü, elinin arkasında düşük bir alev yandı ve çenesindeki bir kas seğirdi.

Nerede olduğunu hatırlayarak öfkesini çabucak bastırdı. Amiral personeli yasaktı, ama adam daha iyi bilmeliydi.

Oleg'in kadınıyla flört ediyordu. Daha da kötüsü, kadın ona karşılık veriyordu. Onu cesaretlendiriyordu.

Tatyana'nın yanakları kızarmıştı ve kutlama havasında görünüyordu. Öyle olması da normaldi. Başkasının parasını bulmakla bir milyon dolar kazanmış olsaydı, o da kutlama havasında olurdu.

"Bay Sokolov." Hostes onu selamladı. "Her zamanki masanızı hazırlayayım mı?"

"Teşekkürler."

"Bir kişilik mi?"

"İki kişilik." Tatyana onunla birlikte yemek yiyecekti.

Ya da o onu yiyecekti, ama bu kulüpte olmazdı.

"Çok iyi." Hostes, çalışanlarını toplamak için aceleyle uzaklaştı ve Oleg bara yaklaştı.

Tatyana, Oleg yaklaşmadan onu hissetti. Omuzları dondu ve barmenle paylaştığı kahkaha kesildi.

Oleg'in soğuk bakışlarını görünce adam hızla döndü.

"Sen." Tatyana dudaklarını büzüştürdü ve kokusundan her zamankinden daha fazla alkol aldığını anlayabildi.

Kahretsin. Bu gece menüden çıkmıştı.

Bu, onun arkadaşlığına ihtiyaç duymadığı anlamına gelmiyordu. Oleg elini uzattı ve parmaklarını şıklattı. "Gel. Benimle akşam yemeği yiyeceksin."

Kafasını geriye attı ve içini çekti. "Normal bir insan gibi *sormak* senin için imkansız mı?"

sorman imkansız mı?"

"Ben normal bir insan değilim."

"Belli ki değilsin."

Dudakları sevimli bir şekilde büzüldü ve Oleg'in öfkesi biraz azaldı. Yaklaşarak parmağını omzunda gezdirdi, boynundaki tüyleri diken diken etti, sonra parmağını sırtında aşağı doğru kaydırды ve elini beline koydu.

"Elene, gününün başarılı geçtiğini söyledi. Teşekkür etmek için sana akşam yemeği ısmarlayayım."

"Bana yüzde onunu ödeyeceksin." Kız başını kaldırdı, mavi gözleri yarı kapalı ve şehvetliydi. "Bu iyi bir teşekkür."

Oleg parmağını dudaklarına bastırdı. "Kulüpte para konuşmayalım, tamam mı?"

Ağzı küçük bir O şekli aldı ve başını salladı.

Sırtının alt kısmını okşadı ve onu bar taburesinden kaldırdı. "Gel, volchitsa. Benimle yemek ye."

"Yemek mi?"

Köşe köşe köşesi ağzının ağzının yavaşça yukarı "Sen hoş havyar ve ve şampanya sever misin?"

"Evet." Sesi kulüp için bile biraz yüksek çıkmıştı. "Böyle bir akşam yemeğine varım."

Oleg'in öfkesi bir an için yatıştı, Tatyana'yı masasına kadar geçirdi ve o oturana kadar bekledi, sonra yanına kayarak kolunu masanın arkasına doladı.

Kadın, omuzlarına yaslanmış koluna baktı. "Bana sarılıyorsun."

"Kucaklamıyorum." Yakınlarda dolaşan garsona sertçe seslendi. "Şampanya tercihin var mı?"

"İyi şampanya hakkında yeterince bilgim yok," diye mırıldandı. "Sen zaten çok pahalı bir şey sipariş edeceksin, o yüzden istediğini sipariş et."

"İyi." Onlara hizmet eden genç adamın konuştuğu dil olan Gürcüce sipariş verdi. "Sana da somon sipariş ettim."

"Çok nazıksın." Derin bir nefes aldı ve ona yaslandı. "Güzel kokuyorsun."

"Kölnümü koklayabildiğine şaşırdım. Vampirlerin koku alma duyusu için yapılmış."

"Çoğu insan parfümü senin için çok güçlü olmalı."

"Evet." Yine de onun kokusunu seviyordu. Yunanistan'dan ona getirdiği parfümün kokusuydu. "Çok güzel kokuyorsun."

Kız başını kaldırıp yavaşça gözlerini kırdı. "Acıktın mı diye sormalıydım."

"Teklif mi ediyorsun?"

Dudakları kızardı ve bunu düşündüğünü görebiliyordu.

Oleg kulağına eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Yeni şeylere merak duymak normaldir."

Kız geri çekildi ve Oleg ona yer açtı. Kızın kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu.

"Sanırım odama dönmek istiyorum," dedi kız. "Orada yemek yiyebilir miyiz?" "Beni odana mı davet ediyorsun?" Oleg'in penisi çoktan sertleşmişti.

Tatyana, Oleg'in gece için yaptığı ilk planın tadını çıkarması için çok fazla alkol almıştı, ama Oleg henüz gitmeye hazır değildi, özellikle de barmen hala onu izliyor ve izlemiyormuş gibi davranmaya çalışırken.

"Uh..." Kız başını salladı. "Ben... Evet." Fısıldadı, "Yemek yerken herkesin bana bakmasını istemiyorum, seninleyken onların bakışlarını hissedebiliyorum."

Gözleri odanın içinde dolaştı ve odadaki vampirlerin çoğunun onları izlediğini hemen fark etti.

"Tamam." O, koltuktan kalkıp elini uzattı. "Senin odanda yeriz."

"Hayır, ama o zaman herkes seks yapacağımızı düşünecek." Kulüpte gergin bir şekilde etrafına baktı. "Öyle düşünecekler, değil mi?"

"Zaten öyle düşünüyorlar."

Yanakları kıpkırmızıydı ve Oleg, etraflarındaki tüm vampirler için bir aperiitif gibi koktuğu için onu kulüpten çıkarmak istedi.

"Gel." Onu kabinden çekip çıkardı. "Gidiyoruz." "Oleg..."

"Hayır." Onu kendine çekti ve tekrar kulağına fısıldamak için eğildi. "Benimle toplum içinde tartışmayacaksın. Asla. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, benimle toplum içinde tartışmayacaksın." Öfkesi sınırdan dans ediyordu ve kadının en ufak bir meydan okuma imasında bile amnisinin uyandığını hissedebiliyordu. "Seni susturmak için amnis kullanmak zorunda bırakma beni, çünkü kullanırım."

Alkolün etkisiyle bulanık zihninde çok hızlı hesaplamalar yaptığını gördü. "Tamam."

"Güzel." Kulüpten onunla birlikte yürüdü, elini sıkıca tutuyordu. "Yemeğimizi Bayan Vorona'nın süitine götürün lütfen," dedi hostese.

"Tabii ki, Bay Sokolov. Ben hallederim."

Oleg merdivenlerden aşağı indi ve asansörü geçip gitti.

"Beş kat aşağıda," diye itiraz etti Tatyana.

"Kontrol panelini kısa devre yaptıktan sonra birkaç saat asansörde mahsur kalmak ister misin?"

Kadın onu merdiven boşluğuna kadar takip etti. "Buraya her geldiğinde on beş kat merdiven mi çıkıyorsun?"

"Zor değil, Tatyana." Onu omzuna atıp daha hızlı yürümek istedi, ama karnının ne kadar hassas olduğunu bilmiyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Beş kat indiğim için şimdi daha ayık hissediyorum." Derin bir nefes aldı. Merdiven boşluğu katlarda açıktı ve gece havası ferahlatıcıydı. "Az önce ne olduğunu anlamadım. Neden kızgınsın?" "Kızgın değilim." Oleg sinirliydi, ama Tatyana gibi o da

nede

n *Nedenini biliyorsun.*

sinirl Onu güldüren barmen. Gölgesiz sevinci. O

endi

ğind

en

emin

değil

di.

Onun öyle gülmesini, öyle gülümsemesini istiyordu. Ona. Sadece ona.

"Kızgınsın." Gözlerini kısarak baktı. "Ben hiçbir şey yapmıyordum."

"Kızgın değilim." Dönüp onu kollarına aldı. "Çok yavaş yürüyorsun."

Onu taşıırken tüy kadar hafifti ve kanının ve vücudunun kokusu dişlerini diken diken etti.

"Gözlerini kapat." "Ne?"

"Vampir hızında yürüyeceğim." "O ne demek..."

O hareket etmeye başlayınca kızın sesi kesildi. "Olamaz."

Oleg merdivenlerden hızla inerken kız yüzünü onun omzuna bastırdı. Yalnız oldukları için doğal hızını değiştirmek zorunda kalmadı ve bir dakika sonra kızın kapısına vardılar.

"Geldik." Onu ayağa kaldırdı ve kız biraz sendeledi. "Dik dur."

Tatyana göğsüne yaslandı ve yüzünü ona doğru kaldırdı. "Çok hızlıydın."

Oleg, kızın yumuşak kahverengi kaşının üzerinden parmağını gezdirdi. "Gözlerini kapalı tut dedim."

"Hızlı tren gibi," diye mırıldandı. "Bir keresinde binmiştim. Almanya'da."

"Hmm." Onu tuttu, gözlerindeki merak dolu ifadeyi keyifle izledi. "Anahtarın sende var mı?"

"Beni tekrar öpecek misin?" Gözleri onun dudaklarında. "Öpüşüşün... Hiç böyle öpülmemiştim."

"Sanırım öyle." Eğilip dudaklarını kızın dudaklarına değdirdi. Onu tekrar tekrar öptü, yumuşak, baş döndüren öpücükler, aralarındaki lezzetli gerilimi daha da artırdı.

Dudakları, dişlerinden dolayı şişmiş ve doluydu. Alt dudağını dişleriyle hafifçe sıyırdı, derisinin hemen altında beliren kanın tadını çıkardı.

"Seni ısırdığımda" —dudaklarını kulağına yaklaştırıp fısıldadı—"sana o kadar zevk vereceğim ki, sadece dişlerimden orgazm olacaksın."

Göğüslerini onun göğsüne bastırdı ve ona yaslandı, gözleri beklentiyle bulanıklaşmıştı. "Neden bu kulağa bu kadar güzel geliyor?"

"Çünkü ellerimi hissettin ve daha fazlasını istiyorsun." Başparmaklarını kadının beline doğru kaydırды, parmak uçlarını kalçalarının çıkıntısına doğru sürükledi. Dokunuşu o kadar hafifti ki kadın titredi ve uyandırdığı hisle cildinin karıncalandığını hissetti. "Sikimi hissetmek ister misin, küçük kurt? Seni sikerken ne kadar sert olduğunu hissetmek ister misin?" Elini pantolonunun önüne getirdi. "Dişlerim daha da sert. Daha keskin."

Tatyana nefesini tuttu ve parmaklarını onun ağır sikine doladı.

Oleg gülümsedi ve kafasında çok fazla fikir oluşmadan elini çekti. "İçmişsin. İtiğin zaman sana daha fazla dokunmayacağım"

içtiğin zaman sana dokunmayacağım."

"Ama bu, beni öptüğün zamanki hisle aynı," diye fısıldadı. "Bana dokunduğunda. Sanki... şampanya kabarcıkları cildimde, cildimin altında patlıyor gibi."

Oleg'in penisi asaletle ilgilenmiyordu. Kız onun önünde duruyordu, istekli, ıslak ve hazır.

"Tatyana, kapıyı aç." Onu sikmeyecekti, ama biraz daha oynamak istiyordu ve paylaşmak istemiyordu. "Biri geçerse utanırsın."

"Benden ne istiyorsun?" Ona baktı, mavi gözleri uykulu ve sarhoştı. "Bu planın bir parçası mı?"

Oleg geri çekildi. "Plan mı?"

"Zara'yı yakalamak mı?" Kız kaşlarını çattı. "Paranı almak için. Neden bu kadar... tatlı davranıyorsun?"

Öfke dalgası yine içini kapladı, ama bu sefer öfkenin ardında kıskançlık yoktu.

Onun şüpheleri *onu*

incitmişti. Lanet

olsun ona.

Oleg kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anahtarın nerede?"

"Tamam, tamam." Cebinde anahtarı aradı ve ona uzattı. "Yine sinirlendin. Neden sürekli sinirli olduğunu anlayamıyorum."

Oleg anahtarını aldı. Sonra kapıyı açtı, Tatyana'yı içeri itti, kapıyı kapattı ve uzaklaştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Hafta sonu çok mu eğlendin?" Elene, Tatyana'ya eğlenceli bir ifadeyle bakıyordu. "Sana dinlenmen için izin verdim, parti yapman için değil."

Elene'nin ofisinde oturuyorlardı, Tatyana dizüstü bilgisayarının başında, Elene ise masasında. Sehpa hesap tabloları, dosyalar ve çıktılar dağılmıştı, kapının yanında bir tepside akşam yemeğinin artıkları duruyordu.

Tatyana zayıf bir gülümsemeyle güldü. "Birisi sana bir şişe şampanya ısmarladığında ve içecek kimse yoksa, onu boşa harcamak suçtur."

Oleg onu hafif sarhoş ve cinsel açıdan çok tatminsiz bir şekilde otel kapısında bırakalı üç gün olmuştu ve Tatyana hala olanlara kafası karışık bir haldeydi.

Oleg ona karşı yumuşak, tatlı ve nazik davranmıştı. Evet, otoriter ve despotça davranmıştı da, ama onu ayaklarından kesip şampanya ve havyar sipariş edip, onu öperek aklını başından almamış gibi davranmayacaktı.

İşe yaramıştı. Kesinlikle işe yaramıştı.

Ve sonra bir anda öfkелendi ve Tatyana yine yalnız kaldı.

Onun arabasının arkasında geçirdikleri gecenin bir ateşli rüya olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Erkekler," diye mırıldandı

Tatyana. Elene'nin kaşları kalktı.

"Üzgünüm," dedi Tatyana. "Düşüncelerim dağıldı, ama dosyaları hemen getireceğim."

Bütün gün çalışmışlardı, ama Grimace'den bir e-posta bekliyorlardı. Grimace, o gece Zara'nın son hesabını da kırabileceğini düşünüyordu. Geriye sadece Elene'nin uzmanlık alanı olan yabancı avukatların evrakları kalacaktı.

Tatyana, Zara'nın e-posta sunucusundan imza belgelerini bulduğunda, Elene SMO şemsiyesi altında ZOL'un yabancı mülklerinin mülkiyetini talep etme sürecine başlayacaktı.

"Ah, erkekler." Elene hafifçe gülümsedi. "İyi erkekler paha biçilemez. Ve kötü erkeklerden daha kötüsü yoktur."

Tatyana, hayranlık duymaya başladığı yaşlı kadına okuma gözlüklerinin üzerinden baktı. Elene Beridze, vampirlerin sahip olduğu çok uluslu bir şirketin CFO'su, bin yıllık bir ölümsüzün güvenilir danışmanıydı ve her emrine itaat eden insan ve vampirlerden oluşan bir ekibi yönetiyordu.

Kısacası, tam bir sert kadındı.

Tatyana, Elene'nin masasında, sevimli profesör kocasının ve iki güzel çocuğunun fotoğraflarını da görmüştü.

Tatyana büyüdüğünde Elene gibi olmak istiyordu ve bu çılgın durumdan olumlu bir şey çıkabileceğini hissetmeye başlamıştı.

—tabii ki para dışında—Elene ile tanışmak oldu.

"Oleg'i nasıl sınıflandırırısın?" diye sordu Tatyana. "İyi bir adam mı, kötü bir adam mı?"

"İkisi de değil," dedi Elene. "O bir vampir." Ekranında bir şey gördüğünde başını kaldırdı. "Grimace'den bir e-posta." Elene ona el salladı. "Çevir."

Tatyana, Grimace ile iletişim kurmak için kullandıkları mesajlaşma uygulamasını açtı ve eski arkadaşının gönderdiği mesaja tıkladı.

—*pidge, emrin başım üstüne. Kiev'e döndüğünde ve dünya daha mutlu bir yer olduğunda bana bir randevu borçlusun.*

Hızla cevap yazdı. —*Bana bira alabilecek yaşa geldiğinde randevu alabilirsin.*

—*Düşük yaş. Geçen yaz on sekiz yaşına girdim.*

Bu Tatyana için yeni bir haberdı. Onunla dalga geçiyordu, yirmili yaşların başında olduğunu sanıyordu, ama bu, tanıdığı en iyi hacker'ın on dört yaşında askeri sunuculara girmeye başladığını doğruladı.

Grimace, kendi tarzında Oleg kadar korkutucuydu.

—*Sen bir dahi Grimace.*

O yazarken, dizüstü bilgisayarının köşesinde açılan bir pencerede bir dizi kullanıcı adı, şifre ve yetkilendirme anahtarı akıyordu. Grimace, Zara'nın son hesabını bulmakla kalmamış, şifrelerini de ele geçirmiş

şifreleri ele geçirmiş ve Zara'nın artık erişemeyeceği şekilde hepsine iki aşamalı doğrulama ayarlamıştı.

"Hazır ol." Tatyana güvenli bir pencere açtı ve yazmaya başladı. "Birinci hesap Maldivler'de." Derin bir nefes aldı. "Beş yüz bin." Bu, beklediğinden daha azdı. Bir sonrakini yazdı. "Bir sonraki İsviçre'de."

Elene ofisin diğer ucuna yürüdü ve Tatyana'nın omzunun üzerinden baktı. "Kaç hesap var?"

"Toplam beş." Bunlardan ikisini zaten kurtarmışlardı ve her iki hesapta da neredeyse on milyon vardı. "Dördü İsviçre'de."

İsviçre, dünyanın en iyi güvenlik sistemlerinden birine sahipti, yani Tatyana, Grimace'in yardımını olmadan bu hesapları asla açamazdı.

Ama komisyonu onunla paylaşmayı kabul etmek, SMO'nun ona hala bir milyon dolardan fazla borcu olduğu anlamına geliyordu.

İlk İsviçre hesabının kimlik doğrulama kodunu girdi ve neredeyse düşüyordu. "Sekiz milyon daha."

"Dördünün ilki mi?" Elene gülümsedi. "Otuz milyonun üzerinde olduğunu biliyordum."

Tatyana işini bitirip Elene'ye raporunu gönderdiğinde, Zara'nın çaldığı toplam miktar, gayrimenkuldeki para hariç, 42.560.017 İsviçre frangıydı.

Elli milyon dolardan fazla.

Elene'nin arabasıyla otele geri dönerken, hala şokun etkisindeydi.

Elene sürerken ona bir göz attı. "Şu anda sana beş milyon dolardan fazla borcumuz var."

Önlerinde ve arkalarında güvenlik arabaları vardı, ama Elene kendi şık Mercedes sedanını sürmeyi tercih etti. Tatyana yolcu koltuğunda oturmuş, şehrin manzarasını seyrediyor ve bir insanın hayatının iki ayda nasıl bu kadar değişebileceğini merak ediyordu.

İki ay. SMO'nun ofisine cesurca girip bir vampirle anlaşma yapalı sadece iki ay geçmişti.

"Parayı transfer etmek için evrakları gönderir göndermez," diye devam etti Elene, "ödemeyi nasıl almak istersiniz? Karar verdiniz mi? Yoksa şimdi kendi İsviçre hesabınızı açmanıza yardım etmemi mi tercih edersiniz?"

"Aman Tanrım." Tatyana nefes nefese kalmıştı. Grimace'in payını çıkarsak bile, şu anda üç milyon dolardan fazla parası vardı. "Şey... evet, İsviçre'de bir banka hesabı işime yarayabilir."

Elene gülümsedi. "Orada birkaç bağlantım var. Muhtemelen size bu miktar için yüzde bir veya iki faiz verecek bir banka bulabilirim. Sevastopol'a döndüğünüzde faiziyle rahatça yaşayabilirsiniz."

"Tamam." Göğsündeki düğüm çözüldü. Her şey bitmişti. Her şey gerçekten bitti.

Yeniden bir hayatı olabilirdi. Annesi güvende olacaktı. Çiftlik bir daha asla vergi tehlikesiyle karşı karşıya kalmazdı. Nefes alabilirdi. Büyükbabası ve büyükannesi öldükten sonra ilk kez, Tatyana nefes alabilecekti.

Elene, güvenlik görevlisinin arabasının arkasındaki kırmızı ışıktaki durdu. "Tabii ki, SMO'da çalışmaya devam etmek istersen seni işe alırım. Çok yeteneklisin, Tatyana. Çok akıllısın."

Tatyana, trafik ışığının kırmızı ışığında Elene'nin profiline baktı. "Oleg'e sormanız gerekmez mi?"

Elene alaycı bir şekilde güldü. "SMO'da işe alımdan ben sorumluyum. Oleg değil."

Tatyana başını salladı. Bu ne anlama geliyordu? Odessa'da kalabilirdi. Kendi dairesine çıkabilirdi. Tekrar kendi mekanına kavuşabilirdi.

Annen.

Sorun buradaydı, değil mi? Umut dolu küçük balonu yükseldi, sonra alçaldı. Sorun hep buradaydı.

"Düşüneceğim," dedi Elene'ye. "Teşekkürler."

"Teşekkür etme." Işık değişti ve kavşağa girdi. "Sen bizim için çok değerli olurdun..."

Teslimat kamyoneti aniden ortaya çıktı, önlerindeki siyah sedana çarptı ve onu kavşaktan itti, Elene'nin Mercedes'i de yan tarafa çarptı.

Hava yastıkları patladı; mide bulandırıcı bir gürültü ve silah sesleri duyuldu.

Her şey karardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dışarıda bağırışmalar duyuluyordu. Mika, Oleg'in ön kapısından içeri daldı ve dişleri çoktan ortaya çıkmıştı.

Oleg paletini kenara koydu. "Ne oldu?"

"Elene." Mika, adını söylerken boğuldu. "Elene'nin arabası. Eve gidiyordu ve roketler vardı." Estonca o kadar hızlı konuşuyordu ki Oleg adamın ne dediğini zar zor anlayabiliyordu. "Ön arabaya çarptılar; o da kamyonla çarpıştı."

Oleg'in dişleri düştü ve boynundaki ve kollarındaki ateş alevlenirken dişlerini gösterdi. Uzakta bir yerde alarm çaldı. "Ne oldu?"

"Pusuydular." Mika zar zor konuşabiliyordu. "En az bir düzine vardı. İnsan. Sonra dört vampir."

"O nerede?" Oleg boyarını yakasından yakaladı ve duvara fırlattı. "Bu nasıl olabildi? Onu korumak senin görevin değildi!"

"Üç araba vardı. Lanet olası bir roketatar." Mika titriyordu ve havadaki su cildine yapışuyordu. Terli gibi görünüyordu, ama su vampirin amnis uyanmıştı ve adrenalin vücudunda dolaşırken nemli deniz havası ona yapışmıştı.

"O nerede?" Oleg'in vücudundaki alevler yükseldi ve pantolonunun küle dönüştüğünü hissetti.

"Dur." Mika, Oleg'in üzerine serinletici bir sis gönderdi. "Dur ve düşün. Uzaklaşmış olamazlar."

Oleg donakaldı. "Elene ölmedi mi?"

Mika başını salladı. "Hayatta kalan bir insan muhafız vardı. Roketlerden yanmıştı ama Arnavutların kadınları alıp bir kamyonun arkasına attığını söyledi. Ama onları *canlı* aldılar."

Oleg'in öfkesi yeniden alevlendi. "Onlar mı?" Mika'nın yüzüne eğildi, onu boynundan yakaladı ve hırladı. "Onlar mı demek istiyorsun?"

"Tatyana." Mika zorlukla sözleri çıkardı. "Zara, Tatyana ve Elene'yi kaçırdı. İkisini de kaçırdı."

Yirmi Beşinci Bölüm

Tatyana'nın başı ağrıyordu. Bütün vücudu ağrıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken zihni bulanıklaşmıştı. Bir an önce Elene ile birlikte Oleg'in korumalarının kavşağa yavaşça girdiğini izliyorlardı ve bir sonraki an...

Çarpışma.

Yakalayın onları!

Her yerden sesler geliyordu. Bir patlama oldu ve eller onu buruşuk arabadan çekip çıkardı. Her şey bir anda oldu.

O kimse değil! Elene bağırıyordu. Sekreterim. Onu bırakın!

Anlamadığı bir dilde daha fazla sesler duyuldu. Neler oluyordu?

"Tatyana?"

Elene'nin tanıdık sesi sis ve acının içinden keskin bir şekilde duyuldu. Neden vücudu bu kadar ağrıyordu? Her şey kararmıştı. Neredeydi?

"Tatyana." Yine Elene'nin sesi. "Uyanık mısın?"

Damla. Damla. Damla.

Arka planda, banyoda bir boru patladığında olduğu gibi bir şey damlıyordu. Damlama sesiyle uyanmıştı ve o sesi asla unutmayacaktı.

Damla. Damla.

"Tatyana." Yüzüne yumuşak bir el dokundu. "Uyanmaya çalış. Saatlerdir uyuyorsun."

Saatler mi? Günler gibi gelmişti.

Gözleri açıldı ve yuvarlak pencereden güneş ışığı içeri süzüldü. Etrafındaki zemin sallanıyordu.

"Neredeyim?" Gözlerini sıkıca kapattı. "Çok parlak."

"Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişsinizdir." Elene yanına yaklaşp onu oturtmaya çalıştı. "İkimiz de geçirmişsinizdir."

Tatyana gözlerini tekrar açmaya çalıştı ve içeri giren parlak ışığa elini kaldırdı. "Kapatabilir misin?"

"Güneş." Elene acı bir şekilde güldü. "Muhtemelen şu anda bizi koruyan tek şey o."

Tatyana giysilerine baktı ama hiçbir şey mantıklı gelmedi. Büyükbabasının traktörde çalışırken giydiği tulum gibi bir şey giyyordu. "Giysilerim nerede?"

"Onlar aldı." Elene onu kaldırdı ve Tatyana'nın çenesini ellerinin arasına aldı. "Yapabiliyorsan bana bak. Gözlerini kontrol etmek istiyorum."

Tatyana gözlerini açtı ve iki gözü morarmış, dudağı kanlı Elene'ye baktı. "Seni dövdüler mi?"

Elene başını salladı. "O hava yastığıydı. Sen de aynı durumdasın galiba. İkimizin de burnu kanadı. Giysilerimiz kan içinde. Camdan kesikler var." Üzerinde sarkmış lacivert tulumu çekiştirdi. "Bu yüzden bize bunları giydirdiler. Giysilerimiz kan içindeydi herhalde. Vampirlerin kontrolünü kaybetmelerini istemiyorlar."

"Onlar kim?" Elene tekrar gözlerini kapattı. "Başım çok ağrıyor."

"Eminim öyledir." Elene onun yanağını okşadı. "Çok üzgünüm canım. Hepsi benim suçum."

"Neden bahsediyorsun?"

"O kadar kararlıydım ki..." Diye iç geçirdi. "Onun kadar çok insanla çalıştığımı düşünmemiştim."

"O mu?" Korkunç bir gerçek ortaya çıktı. "Zara bizi yakaladı. Arnavutça konuşuyorlardı." Gözlerini kırptı. "Zara'nın adamları bizi kaçırdı."

"Öyle sanırım." Elene, yer tekrar sallanırken pencereye baktı.

"Neredeyiz?"

Elene yuvarlak pencereye bakıyordu. "Bir teknede, ama nerede olduğumuzu bilmiyorum. Kıyı şeridi görünmüyor. Muhtemelen güneye gidiyoruz."

O bir pencere değildi. Bir porthole'du. O ve Elene, küçük beyaz badanalı bir kabinde dar bir yatakta oturuyorlardı. Mürettebatın odası olabilir miydi?

Yatakta çarşaf yoktu. Yastık, battaniye ya da başka bir eşya yoktu. Duvara gömülü küçük bir masa ve altında metal bir tuvalet vardı, ama sandalye yoktu. Penceresi olmayan tek bir kapı vardı.

Elene kapıya bakıyordu, yüzü kesik, gözleri morarmıştı.

Hiçbir şey normal görünmüyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Zara neden beni kaçırdı? Beni öldüreceğini sanıyordum."

Haftalardır bunu bekliyordu.

Bazen haberlerde korkunç bir suç işleyen birinden bahsedilirdi, ama arkadaşları ve komşuları şöyle derdi: "Oh, hiç tahmin etmezdik! O çok sessiz biriydi. O çok nazikti!"

Zara öyle değildi. Oleg, Tatyana'ya Zara'nın vampir olduğunu doğruladığı anda, Tatyana'nın aklından geçen tek şey şuydu: Evet. Bu mantıklı.

Ve vampirler insanları avlardı. İnsanlar onların avlarıydı. İnekler gibi. Ormandaki geyikler gibi. Bu, doğanın kanunuydu. Bir güvercin, şahinlerin dünyasında asla hayatta kalamazdı.

"Zara bizi öldürmez," dedi Elene. "O parasını istiyor. Mirasını istiyor."

Tatyana uzun bir nefes verdi ve bu acı verdi. Tüm vücudu ağrıyordu, ama nefes vermek gerçekten acı veriyordu. "Ne mirası?"

"Altınları." Elene hareket etti ve bu sırada yüzünü buruşturdu. "Oleg'den miras kalan altınlar. Oleg, Zara'yı harekete geçirmek için geçen hafta altınları Odessa'ya nakletti. Zara'nın saklandığı yerden çıkmasının çok uzun sürdüğünü söyledi."

"O..." Yüzünü buruşturdu. "Aslında o benim fikrimdi. Benim tavsiyemi dinlediğine inanamıyorum."

"Eh, işe yaradı." Elene küçük kabinin etrafına baktı. "Çok iyi işe yaradı."

Tatyana uzanıp tekrar uyumak istedi, ama ölmek istemiyordu.

Bu çok talihsizdi, çünkü kesinlikle öleceğinden şüpheleniyordu. "Biliyor musun, onun parasını aldığımıza gerçekten çok memnunum. En azından bizi öldürdüğünde, onun sonsuza kadar fakir olarak yaşayacağına inanarak huzur içinde ölebilirim. Ben fakirim ve bu hiç eğlenceli değil."

Dur. Artık fakir değildi.

"Senin mizah anlayışın Oleg'inkinden daha kara," diye mırıldandı Elene. "Belki de siz ikiniz birbirinize yakışırsınız."

Konuşma garip bir hal almıştı. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü Tatyana ölecekti. "Sence Oleg öldüğümde komisyonumu anneme verir mi? Bu adil olur, değil mi?"

Elene ona sertçe cevap verdi. "Ölmeyeceğiz."

Yanlış, yanlış, yanlış. Tatyana bir çiftlikte büyümüştü. Doğal düzenin nasıl işlediğini biliyordu.

Şahin güvercini yedi.

Tilki şahini yedi.

İnsan tavuğu yedi. Ve vampir
insanı yedi.

Başı yine dönmeye başladı. "Sanırım bayılacağım."

"Bizi öldürmek istemiyor. Tatyana, uyanık kal. Bizi öldürmez. Altınını
almak için bizi koz olarak kullanacak. Oleg'in bizi geri isteyeceğini biliyor."

"Sen mi? Belki." Parmaklarını bir öğretmen öğrencisini azarlarken
yaptığı gibi salladı. "Ama ben yemim, unuttun mu? Yem genellikle tuzaktan
sağ çıkmaz. Yemin amacı budur."

Elene ne dediği önemli değildi, Tatyana karanlığa geri dalarken sözleri
kayboldu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Depo, sahil kenarındaki ıssız bir sokakta, dikenli tel ve iki muhafızın özel güvenlik görevlilerine özgü makineli tüfeklerle durduğu bir bekçi kulübesi ile çevriliydi.

Oleg ve Mika caddenin karşısındaki gölgelerde bekliyordu. Birkaç dakika sonra, Oleg'in druzhina'sından bir düzine adam toplanacaktı — yakın çevrede bulunanların hepsi — ve depoyu, içindeki insanları ve vampirleri ve Oleg'in kayıp kadınları hakkında sahip oldukları tüm bilgileri ele geçireceklerdi.

Tatyana ve Elene'nin kaçırılalı üç saat olmuştu. "Unutma," diye fısıldadı Mika, "liderleri canlı olarak ele geçirmeliyiz."

Boyarı, deponun Zara'nın Elene ve Tatyana'yı kaçırmak için tuttuğu Arnavut vampir mafyasının bir grubunun geçici karargahı olduğunu tespit etmişti.

"Karl ve Oksana'yı bekliyoruz." Mika, Ludmila'nın gölgelerde beklediği karanlık caddeye işaret etti. "Neredeyse geldiler."

Ludmila ve Oksana eşlerdi. Keskin nişancı, eşinin yaklaştığını hissedecekti.

Oleg, siyah kanvas pantolon dışında hiçbir şey giymemişti. Amnis'i çılına dönmüştü. Yanağındaki bir kasın seğirdiğini hissetti ve ağzındaki uzun dişleri ağrıyordu. En sevdiği baltanın deri kaplı sapını sıktı. On yıldır kullanmamıştı ama bıçağını keskin tutmuştu ve o gece eski dostuna kanını içirecekti.

Sabırlı olmaya zorladı kendini.

Zara onları hemen öldürmeyecekti. Tatyana'dan bilgi almak isteyecekti. Elene'yi takas için kullanmak isteyecekti çünkü kadının Oleg için değerli olduğunu biliyordu.

O anda onların çektiği acıları düşünmemeye çalıştı ve Zara'nın adamlarının onları götürdüğü yerde kızının henüz orada olmadığını umdu.

O... tahmin edilemezdi.

Oleg, kendi enerjisini bastırmak için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden uzanıp binada kaç tane ölümsüz olduğunu hissedemiyordu, ama Mika'nın casusları, yaklaşık bir düzine vampir ve yirmi kadar insanın saklandığını ve Sarandë'ye geri dönmek için bir tekne beklediğini söyledi. Bir hafta önce kiralanmışlar, Yunan yük gemisiyle taşınmışlar ve şimdi Odessa'da mahsur kalmışlardı.

Oleg'un merhametine kalmışlardı, ama

Oleg'un merhameti yoktu. "Buradalar," dedi

Mika. "Önce rüzgâr mı?"

"Rudov'la birlikte."

Oleg'in druzhina'sındaki az sayıdaki kan kardeşinden biri olan kardeşi, metale yakınlığı olan güçlü ve sessiz bir toprak vampiri idi.

Mika caddenin karşısına işaret etti ve dört rüzgâr vampiri havalandı, karanlığa daldı ve sessiz ayaklarla deponun çatısına indi. Rudov en büyük uçan tarafından taşınıyordu.

Oleg, karanlığın ötesinde kardeşinin gözlerine baktı ve başını salladı. "Şimdi."

Gölgelerden dökülen Oleg'in adamları caddeyi hızla geçtiler. Karanlıkta iki çatlak sesi duyuldu, muhtemelen Ludmila'dan geliyordu, ve bir silahlı muhafızın kafası patladı. Sonra bir başkası.

Rudov metal çatıyı elleriyle kavradı ve Oleg, vampir deponun çatısını yırtıp içeri atlamadan önce amnisinin gerildiğini hissetti. Onu dört rüzgâr vampiri izledi.

Deponun içinden bağırışlar duyuldu, tam o sırada yarım düzine su vampiri kolaylıkla kapı ve dikenli telin üzerinden atladı. Geçerken etlerini sıyırdılar ve kan kokusu havayı doldurdu.

Oleg'in adamları durmadı.

Mika ileri koştu, Oksana gölgelerden çıkıp ona katıldı ve tek bir hareketle iki asker kapıları yırttı ve bükülmüş metali yolun karşısına fırlattı.

Oleg, kaosun sesinin kulaklarına ulaşmasını bekledi. Baltasını omzuna kaldırarak yavaşça caddenin karşısına geçti ve ateşini serbest bıraktı.

Avluda dört cesedin üzerinden geçti; cesetlerin bazı uzuvları koparılmıştı.

Arnavutlar, Yunanlıların zımnî izni olmadan onun bölgesine girmezdi. Oleg'in göndereceği bir mesaj vardı.

Çift kapılar açıldı, ama Arnavut vampir çetesinin yakalandığı karanlık ölüm tuzağından ışık gelmiyordu.

Ellerinde bir ateş topu oluşturdu ve avluda park etmiş kamyonlara alevler fırlattı. Biri alevler içinde kaldı, birkaç saniye sonra ikincisi de yandı.

Oleg eşiği geçerken deponun içinden çığlıklar ve bağırışlar duyuldu. Ateşin kolları boyunca yanan ışık, ara sıra patlayan silahlar ve yanan çöp tenekesi dışında tek ışık kaynağıydı.

Kafaları kopmuş iki vampir cesedinin üzerinden geçti.

Aptal bir insan gölgelerden Oleg'e ateş etti ve omzuna isabet etti. Oleg saldırıya geçti.

Göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti ve insanüstü bir hızla sütunun arkasından adamı yakaladı. Oleg onu yakalayıp başını yana çektiğinde adam çığlık attı. Oleg, adamın boynuna dişlerini geçirdi ve boynunu kırılana kadar bekledikten sonra cesedi yere bıraktı.

Tam o sırada bir su vampiri gölgelerden ona doğru geldi ve Oleg'in ateşini söndürmek için bir bulut çekerek ateşini söndürmeye çalıştı.

Ancak ölümsüz, sadece nemli gece havasını kullanabilirdi ve Oleg alevlerini serbest bıraktığında, yaşlı amnis, su vampirin sisli elementini kolayca alt etti. Su vampiri, element saldırısını bırakıp, boynuna nişan aldığı kısa, kavisli bir kılıçla Oleg'e saldırdı.

Oleg baltasını kaldırdı, ateşini gevşetti ve öfke dolu adrenalinle en eski silahını vampirin boynuna doğru savurdu.

Kılıç baltayla çarpıştı ve karanlık depoda eski metal sesleri yankılandı, savaşılan insanların ve vampirlerin çığlıkları ve haykırışlarına eklendi.

Oleg ayağını yere vurdu, dizini bükerek baltasının sapını çevirdi ve diğer vampirin kılıcının kavisli kenarını kendine doğru çekti. Savaştığı vampirin kılıcını tutan elini alevli sol eliyle yakalarken kendi kolunu da kesti.

Oleg'in ateşi, kolundaki açık yarayı iyileştirmek için koştu ve rakibinin kılıcını çekip aldı. Sonra baltasını aşağıya doğru savurdu ve adamın dizinin altındaki bacağını kesti.

Adam çığlık attı ve Oleg kafasını koparmaya niyetliydi ki Mika, "Dur!" diye bağırdı.

Kan dökme arzusuna engel olunan Oleg hırladı ama geri çekildi. Adamın boynunu kesmek yerine sağ kolunu kesti ve vampiri sakat ama canlı olarak yere düşmesine izin verdi.

Oleg dönüp adamlarının bıraktığı enkazı inceledi. Havada insan kanının kokusu ağırdı ve yer, savaşın izleriyle siyah-kırmızıya boyanmıştı.

Adamları düşmanlarının kanıyla kaplıydı ve heyecan verici savaşın coşkusu havayı sarmıştı.

Oleg baltasını kaldırdı ve başının üzerine tuttu. "*Druzhina!*" diye gırtlaktan gelen bir kükremeye bağırdı.

"Krov!"

"*Druzhina!*"

"Zapal!"

"DRUZHINA!"

Oleg'in savaşçıları memnuniyetle bağırarak cevap verdiler.

Kan ve ateş. Halkı, bu davetsiz misafirler tarafından kaçırılan, onun koruması altındaki insanlar için kan, ateş ve intikamla savaşmıştı.

Şimdi hayatta kalanlardan ihtiyaçları olan bilgileri almaları gerekiyordu.

Mika, dört vampiri bir duvara bağlamıştı ve Oleg, sakatladığı vampiri saçlarından tutup sıraya çekti.

"Onları kurutun." Oleg, en yaşlı ve en güçlü görünen vampiri işaret etti. "Onunla başlayın."

Mika ve Oksana ellerini vampirin üzerine koydu ve ölümsüz acı içinde çığlık atmaya başlayana kadar vücudundaki suyu çekmeye başladı.

Oleg parmaklarını şıklattı ve ellerine ateş getirdi. Sonra çömeldi ve kesik bacağının kütüğüne ateşi koyarken vampirin gözlerine baktı. "Vücudundaki suyu çekecekler, sonra ateşim damarlarında dolaşacak ve kanının geri kalanını içten dışa yiyip bitirecek."

Adamın iki yanındaki vampirler inlemeye ve titremeye başladı, ama yaşlı vampir güçlü kalmaya devam etti.

Ta ki Oleg, bir ateş ipliğini adamın vücuduna zorla sokana kadar.

Boğuk bir çığlık attı ve yüzü acıdan buruştu, ama akacak gözyaşı yoktu. Oleg'in gözleri önünde vücudu küçülüp kururken bu mümkün değildi.

"Ölümün hızlı olabilir," dedi Oleg sessizce. "Ya da uzun sürebilir, ama ölmeden önce bana bilmem gerekenleri söyleyeceksin. Kadınları nereye

kadınları nereye götürdün?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Tatyana bir sonraki sefer uyandığında, kafası daha berraktı ve biri çığlık atıyordu.

Tekrar taşındığını fark edince donakaldı. Yerde yatıyordu ve damlama sesi geri gelmişti.

Çığlık Zara'nın sesiydi.

"Ver! Bana!" Bir an durup nefes aldı. "Param!"

Ağır bir gürültü duyuldu ve büyük bir şey yere düştü.

Tatyana bakınca, eski patronunun yeni patronunun üzerinde durduğunu gördü. Yeni patronu, yan yatmış çelik bir sandalyeye bağlanmıştı.

Elene'nin yüzü hırpalanmıştı, başından kan akıyor ve ağzından kan sızıyordu, ama buna rağmen Zara'yı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Zara, lütfen. Paramı almanı istiyorum."

"Sürtük, onu sen aldın!" Öfkeli vampir, Elene'nin arkasında duran adamlara bağırdı. "Onu kaldırın."

İki adam Elene'nin sandalyesini tekrar kaldırdı ve yaşlı kadın yana yığıldı. "Şu anda o paraya ulaşamıyorum, ama altınlarının nerede olduğunu söyleyebilirim. Altınlarının nerede olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Onun lanet evinde!" Uyumsuz bir tasarımcı elbisesiyle giyinmiş Zara, eğilip Elene'nin yüzüne bağırdı. "Nerede olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman bunu seni kışkırtmak için yaptığını biliyorsun." Elene'nin yüzü sanki bir tokmakla dövülmüş gibi görünse de sesi sakin ve mantıklıydı.

Tatyana'nın elleri arkasında bağlanmıştı, hareket edemiyordu ve ağlamaya başladığında, sıcak gözyaşları yüzündeki kesiklere batıyordu.

Artık acıyı hissetmiyordu, ama yine de Zara'nın Elene'yi döverek öldüremeyeceğini engellemeye çalışıyordu. "Parayı bulabilirim."

"Sen." Zara, Tatyana'ya döndü ve Tatyana ilk kez onun gerçek dişlerini gördü. Tatyana'nın bir zamanlar çok güzel ve

ilgi çekici bulduğu kadın, platform topuklu ayakkabılarıyla boş çelik zeminde ağır sesler çıkararak yaklaştı. "Alabilir misin?" Çömeldi. "Ha? Paramı alabilir misin? *Altınımı* alabilir misin?"

"Uh..." Tatyana kaşlarını çatı. "Altınlarını bilmiyorum ama şifreleri biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Zara, Tatyana'nın yüzüne tokat attı ve Tatyana'nın kulakları çınladı. "Seni hain kaltak. Her şeyi ayarlamama yardım ettin, sonra da piç kurusu babama gidip beni ispiyonladın?" Tatyana'ya tekrar tokat attı ve dudakları patladı.

Tatyana kanın tadını aldı.

"Sadece seni sikiyor diye umursadığını mı sanıyorsun?" Zara burnunu çekti. "O hareket eden her şeyi siker. Ben onun kanından olmasam beni de sikerdi."

"Zara," diye seslendi Elene. "Beni dinle. Tatyana'yı rahat bırak. O sadece ailesine yardım etmeye çalışıyordu. Bizim dünyamızdan haberi yok."

"Saçmalık." Zara ayağa kalktı ve Elene'ye döndü. "Paramı nasıl alacağım, Elene?"

"Sana yardım edebilirim."

"Hayır, yardım edemezsin. Hiçbir zaman etmedin!"

O daha bir çocuktı. Tatyana, Zara'nın etrafta dolanıp, ayağıyla tekmelediğini ve etrafındaki herkese ve her şeye saldırdığını izledi. Bu durum neredeyse komikti.

Ama bu çok, çok korkunçtu.

Zara, öfke nöbeti geçiren ölümcül bir çocuk gibiydi, sadece ayaklarını yere vurup bağırarak kalmıyor, Elene'yi ölümüne dövüyordu.

"Paramı istiyorum!"

Tokat. Yumruk. Zara, Elene'nin bacağına tekme attı, ama kadın çığlık atmadı. Sessizliği Zara'yı daha da öfkelenirdi.

"Tanrım, ne tür bir aleti var da hepiniz ona *tapıyorsunuz*, ha?" Elene'ye alaycı bir şekilde baktı. "Sen yaşlanmadan önce seni sikiyordu, değil mi?"

"Tek istediğim" —Elene kan tükürdü ve sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı, ama yüzü o kadar şişmişti ki sözleri anlaşılabilir hale gelmeye başlamıştı— "Tatyana'nın eve gidebilmesi ve senin mirasını alabilmen."

"Evet. *O* benim mirasım." Elene'yi işaret etti, çenesini tuttu ve aşağı doğru çekti, Elene acı içinde bağırdı. "Bu benim hakkım değil mi? Luana *beni* istiyordu. O buna dayanamadı, değil mi? Luana artık onu istemiyordu.

Beni istiyordu. Ve onun mücevherlerini, altınlarını ve evini benim almamı istiyordu, değil mi? Bunu benim için istiyordu."

"Bu adil," dedi Elene. "Luana seni çok seviyordu. Bunu biliyorum, Zara."

"Ve o, onun *eşi* olduğu için hepsini aldı." Zara bu kelimeyi tükürdü ve Elene'ye tekrar tokat attı. "Ona ne verdi ki? Sadece keder! Sorun çıkardığımız için ikimize de bağırıp çağırmaktan başka bir şey yapmadı. Ve sonra..." Zara'nın öfkeli sözleri boğazında düğümlendi. "Ve sonra..."

Elene sesini yumuşattı. "Biliyorum. Yanlıştı, Zara. Yanlıştı ve herkes bunu biliyor."

" , Atina değil!" Zara çılgılık attı. " , kendini beğenmiş lanet olası *council*."

"Yanlıştı." Elene bunu defalarca tekrarladı. "Yanlıştı, Zara. Çok yanılttı."

"Bunun lanet olasıca yanlış olduğunu biliyorum!" Acısı yine çılgınlığa dönüştü ve yumruğunu Elene'ye kaldırarak çenesine vurdu. "Ama sen onun sağ koluydun, değil mi? Benden *her şeyi* almak için evrakları sen doldurdun. İmzanı tanımadığımı sanma, sevgili Elene. Babamın" —tokat— "sevgili" —yumruk— "orospusu."

"Dur!" Tatyana çaresizdi. Zara kendini kaybediyordu ve öfkesini Elene'den çıkarıyordu. "Dur—hepsini geri alacağım! Hepsini geri alacağıma söz veriyorum! Söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum. Zara, dur!"

"Lütfen." Elene bakışlarını Tatyana'ya çevirdi ve parlak mavi gözleri şişip kapanmaya başlarken yavaşça başını salladı. "Beni öldürürsen, Zara, onun seni dünyanın sonuna kadar arayacağını biliyorsun. Özgürlüğünü elinden alacak, seni hapse atacak ve kimse onu durduramayacak. *Onu* öldürürsen, daha da kötüsü olacak. Seni öldürecek."

"Hayır, yapmaz. Ben onun kanındanım, siktir git." Zara elini geri çekip Elene'ye tekrar yumruk attı.

Tatyana, Elene'nin başının yana doğru savrulduğunu duydu ve sandalye yere düşerken çatırdadı.

Elene, hala sandalyeye bağlı halde,
kıpırdamadı. "Hayır!" diye bağırdı
Tatyana.

"Lanet olsun." Gölgelemin içindeki biri, Tatyana'nın anlamadığı bir dilde Zara'ya bağırdı. Adam çok sinirliydi.

Tatyana, Elene'nin devrilmiş sandalyesine bakarak vücudunu hareket ettirmeye çalıştı.

Lütfen. Lütfen, Elene. Lütfen.

Tatyana, boğazından gelen boğuk bir inilti duydu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Zara, Tatyana'ya, sonra gölgelerden bağırان adama baktı.

Elini ağzına sürerek Elene'nin kanının tadını aldı, çenesini gerip dişlerini gösterdi. "Eh, vampir olmalıydı."

Tatyana'nın tüm vücudu ağlamaktan acıyordu. Gözleri ağrıyordu. Baş ağrıyordu. Midesi ağrıyordu. Kusmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Boş kargo ambarının loş ışığında Elene'nin hareketsiz bedeni üzerinde ağlarken boğazı kurumuş ve kurumuştı.

Damla. Damla. Damla.

Zara, Tatyana'nın önüne diz çöktü ve başını kaldırdı. "Sıra sende. Paramı geri alacaksın, yoksa arkadaşına yaptığım gibi seni de öldüresiye döveceğim. Çok acı çekeceksin ve ben de acele etmeyeceğim. Hadi, konuş."

Tatyana'nın gözleri yaşardı ve Zara ona tokat attığında ağzı tekrar yaralandı. Yan yatmış, karnını korumak için kıvrılmaya çalışıyordu ki Zara ona tekme attı. Ağır platform topuğu yere çarptığında derisinin yırtıldığını hissetti.

İçinde bir şey kırıldı ve karnında sıcak bir akıntı hissetti.

Hayır. Bu kadar olamazdı. Hayatının sonu olamazdı. Bu adil değildi.

Görüşü bulanıklaştı ve ışıklar gözlerinin kenarlarında parıldadı. Henüz ölmek istemiyordu.

Tatyana, Zara'nın fısıltıyla mırıldandığını duydu.

"Kahretsin."

Mide bulandırıcı bir uyuşukluk zihnini kapladı ve Tatyana'nın gözleri titredi

kapandı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Oleg, karanlıkta uzaktaki Yunan yük gemisinin silüetine bakarak, karanlık deniz sularında hızla ilerliyordu. Ay, Türk Boğazları'na doğru ilerleyen yük gemisinin çalkantılı izini takip ederken, suya parılıyordu.

Hedeflerine ulaşamayacaklardı.

Druzhina'sının su vampirleri çoktan gemiye ulaşmıştı ve rüzgar vampirleri geminin üzerine dalış bombardımanı yapmaya başlarken, onların geminin yanlarına tırmanıp içlerine girmeye başladığını görebiliyordu.

Onları bulan, rüzgâr vampirleri Romanya kıyılarına yayılıp Arnavutların Oleg hepsini öldürmeden önce adını verdikleri gemiyi ararken, keskin nişancısı Ludmila olmuştu.

Oleg, duygularını soğuk bir duvarla çevirmiş, öfkesi ve intikam arzusu dışında her şeyi kesmişti. Bunun dışında her şey sonuçlara aykırıydı.

Tatyana'yı düşünemezdi. Ya da annesini. Ya da cildindeki safran ve kehribar kokusunu.

Elene'yi, Dmytro'yu ya da yirmi yıl önce bir kilisede kucağına alıp korumaya söz verdiği iki bebeği kesinlikle düşünemezdi.

Anneleri kendi kanından çıkmıştı.

Elene'nin evine küçük bir ordu gönderdiğinde hiçbir açıklama yapmamıştı. Londra'daki kızı için uçağını gönderdiğinde ve Roma'daki oğlunun evine adamlarını gönderdiğinde hiçbir şey söylememişti. Vaftiz çocukları bir şeylerin olduğunu anlayacaktı ve onlara işbirliği yapmalarını öğretmişti.

Oleg, okyanusu kesen tekneye odaklanarak tüm yumuşaklığını ve insani duygularını bastırdı. İlk ağlama sesini duyduğunda kanı kaynadı.

"Druzhina gemideki tüm vampirleri öldürecek," dedi Mika sessizce. "İnsanlar?"

"Kadınları bul," dedi Oleg sessizce. "Sonra gemiyi hayalet gemi yap."

Mika başını salladı. "Anladım."

Boyarı suya daldı ve Oleg'in bindiği sürat teknesinden bile daha hızlı dalgaları yararak ilerledi.

On beş dakika sonra gemiye yaklaşacak kadar yaklaştılar. Oleg geminin yanına atladı, merdivenin basamaklarını tuttu ve kolayca güverteye tırmandı. Çoğu kan ve kan kokan erkek ve kadınlara başıyla selam verdi.

Bu tatmin ediciydi ama istediği şey değildi.

Kan izleri buruşuk insan bedenlerine uzanıyordu. Yanlarından geçerken tek bir vampir bile nefes almıyordu.

Oleg, son açık kapıda Mika ile karşılaştı ve vampirin kızarmış gözlerini görünce hiçbir şey söylemedi.

Mika onu kan kokan bir ambarın içine götürdü ve Oleg manzarayı izlerken kimse tek kelime etmedi.

Biri bir yerden çarşaf bulmuş ve kadının cesedini örtmüştü, ama Oleg, Elene'nin kanının kokusunu alınca öfkesinin yükseldiğini hissetti ve patladı.

O kadar çok kan vardı ki.

Çok fazla kan.

Öfke ve acı içindeki ateşi patladı ve yüzyıllardır kimsenin söylemediği sözlerle lanet okudu.

Mika ona doğru yürüdü, ama Oleg etrafında alevler yükselirken elini kaldırdı. Öfkeli cehennemin şiddetinden kendi saçlarının yandığını kokladı.

Halkı bağırarak odadan kaçtı, oda ateşle doldu.

Mika ise bir köşede durmuş, yanaklarından kanlı gözyaşları akarken, Oleg'in alevlerinin kendisini yakmaması için nemli ambarın içindeki suyu kendine doğru çekiyordu.

Oleg ateşinin ne kadar süre yandığını bilmiyordu, ama kendini Elene'nin cesedinin yanında diz çökmüş halde buldu. Ceset cansızdı ama ateşinden dolayı hala sıcaktı. Giysilerinin kalıntıları duman çıkarıyor ve küle dönüşüyordu. Derisi yanıyordu ama elementi sönmüştü.

Elene de aynı şekilde ölmüştü.

Kırık bedenini kollarına aldı ve öfkesi dinip kederi ruhunu sararken onu salladı. En sevdiği arkadaşı olan kadın için utanmadan ağladı.

Bir süre sonra Mika yanına geldi; Oleg, eski dostunun acısının kendisinininki kadar büyük olduğunu görebiliyordu.

"En ufak bir yaşam belirtisi olsaydı," dedi Mika, "onu dönüştürmeye çalışırdım."

"Bizi nefret ederdi."

Mika fısıldadı, "Umurumda olmazdı."

Oleg, Elene'nin üzerine örtülmüş beyaz çarşafın üzerine damlayan kanlı gözyaşlarını sildi. "Tatyana'dan haber yok mu?"

"Kaptana göre Zara onu alıp yaklaşık bir saat önce gitmiş. Nereye gittiğini bilmiyormuş. Amnis kullandım, doğruyu söylüyordu."

"Parasını geri istiyor." Ve Tatyana onu bulabilecek tek kişiydi. bulabilecek tek kişiydi.

"Tatyana yaralanmış olabilir, ama hayatta. Zara Tatyana yaralanmıştı ama hayattaydı. Şimdilik.

Ama Zara ölecekti. O zaten ölmüştü.

Oleg'in kızını bulamayacağı hiçbir yer yoktu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Tatyana, damarlarında ateşin yandığını hissederek uyandı. Acı içinde çığlık attı, şaşkınlık ve acı içinde ağladı.

Biri üzerine bir kova su döktü; ardından bir kapı çarpıldı. Su cildinde yayıldı, onu saran öfkeli, kaşıntılı hissi yatıştırdı.

Gözlerini açtı ve karanlık olmayan karanlıkta gözlerini kırıştırdı. Boğazının arkasında iğrenç bir tatlılık ve çenesinde bir ağrı vardı.

Damla. Damla. Damla.

Damlama sesi her yerden geliyordu ve Tatyana, kırmızımsı suyla dolu bir zeminde yattığını fark etti. Köşede bir ceset vardı.

Elene?

Tatyana'nın boğazı zaten acıyordu, ama gıcırdayan yük gemisinin zemininde yatan hareketsiz bedeni hatırlayınca yine hıçkırarak ağlamaya başladı.

Artık denizde değildi. Nerede olursa olsun, zeminin altında sabit olduğunu hissedebiliyordu. Derisi boyunca elektrik şoku gibi bir enerji yayılıyordu ve zihni, bu yeni hissi sınıflandırmaya çalışarak hızla çalışıyordu.

Elektrik mi? Vızıltı. Parlaklık. Isı. Vücudunda kan nehirleri akıyordu. Kanını hissedebiliyordu, kalbini hissedebiliyordu ve kalbi hızla atmalıydı, kanı hızla akmalıydı ve su onu derisinin üzerinde akan bir akıntı gibi çevreliyordu ve duyularını dağıtırken çok fazla, çok fazla, çok fazla.

Gözlerini kapattı ve kalbinin çarpışını dinledi. Kalbi.

Çarpıntı

.

Sessizli

k.

Çarpıntı.

Sessizlik.

Çok

yavaş.

Kalbi çok yavaş atıyordu.

Cildi soğuktu ve su, vücudunda yağmur damlaları gibi akıyordu.

Su onu yatıştırıyordu. Onu seviyordu. Su, onun tek arkadaşıydı.

Tatyana nefesini içine çekti ve tatlı kan kokusu havayı sardı. Ağzı sulandı ve keskin bir şey dilini deldi.

Köşedeki ceset seğirdi ve Tatyana topuklarının üzerine yuvarlandı, köşedeki cesedi avcı bakışlarla izlerken hazırlık için çömeldi.

Elene değildi. Elene ölmüştü.

Boğazı yanıyordu ve garip, çılgın bir enerji cildinde dolaşarak kaslarını seğirtip zihnini döndürüyordu.

Al.

İhtiya

cım

var.

Al, al, al.

Çenesindeki ağrı dayanılmaz bir acıya dönüştü ve ağzını açarak parmaklarını dişlerinin arasında büyüyen uzun köpek dişlerine dokundu.

Açlıktan ölmek üzereydi, boğazı yanıyordu ve dişleri... Dişleri.

Tatyana, ne olduğunu, neye dönüştüğünü fark edince çığlık attı.

Gözlerini kırıştıran insan eti yuvarlandı, uyuşturulmuş gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzı kirli bir bezle bağlanmıştı. Tatyana'yı görünce gözleri daha da büyüdü ve çığlık atmaya çalıştı. Ses kulak zarlarını deldi ve beyinde bir şey kırıldı.

Çok geç.

Ona doğru atıldı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Bir an sonra bir kapı açıldı, biri saçını çekip onu insanın bedeninden sürükleyerek duvara çarptı.

SONRA Tatyana'nın gözleri açıldığında, yeşil mozaik palmiye ağacının uyumsuz görüntüsü görüş alanını doldurdu. Hareketsiz yatarken, gözleri yavaşça inci grisi ışığa odaklanarak etrafını inceledi.

Hatırlaması sadece bir an sürdü. Vampir.

Parmaklarını ağzına götürdü, ama köpek dişleri doğaüstü bir keskinliğe sahip olmasına rağmen uzamış değildi. Boğazı yanmıyordu.

Bıçak gibi saplanan acı gitmişti, ama giysilerinin vücuduna değdiği her yerde kaşıntı hissi kalmıştı.

Başını kaldırıp aşağıya baktı. Üzerinde başka bir lacivert tulum vardı, ama altında hiçbir şey giymemişti. Ateşli ve ağırlı cildine sert dikişlerin sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Yavaşça oturdu, etrafına baktı ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Yüksek bir tepedeydi ve uzakta ay ışığıyla aydınlanan denizi görüyordu. Gökyüzüne baktı, gökyüzü hiç gri değildi, mavi ve gümüş rengi kıvrımlar halindeydi, yıldızlara uzun süre bakarsa gözleri kamaşıyordu.

Tepenin üstündeki bir evin önündeki devasa yarım daire şeklindeki sütunlu girişin altında oturuyordu. Suya bakan yamaçlara doğru uzanan uzun sütunlar ve bakımlı bahçeler vardı.

Eve doğru kıvrılan bir yol vardı, ama ortalıkta hiç araba yoktu. Tek görebildiği, sallanan palmiye ağaçları ve meyveyle dolu narenciye ağaçlarıyla dolu teraslı bahçelerdi. Etrafını yemyeşil bahçeler çevreliyordu ve hava toprak, çam ve tanımlayamadığı baş döndürücü bir çiçek kokusuyla doluydu.

Arkasında bir hareket duydu ve ayağa fırladı.

"Zara?" Zara onu vampire mi çevirmişti? Başka biri mi yapmıştı?

mi

? Önemli miydi?

Tatyana kendi vücudunda bir yabancı gibi hareket ediyordu.

Yer çok sertti. Adımları çok sarsıcıydı. Yıldızlı gecenin parlak ışığından boğazının arkasında kalan ekşi adrenalın tadı

Etrafına baktı ve duyduğu sesin, ılık bir esinti tepeleri süpürürken evin duvarına çarpan büyük bir palmiye ağacının sert yapraklarından geldiğini fark etti.

Denizden esen rüzgâr, Tatyana'yı saran tuzlu havayla birlikte endişeli zihnini yatıştırdı.

Su. Kafası ne kadar karışık olursa olsun, amnisinin sudan geldiğinden şüphe duymuyordu. Nemli esinti cildine yapışıp sert kanvas giysilerin neden olduğu yanma hissini yatıştırdı neredeyse ağlayacaktı.

Neredeydi?

Tepenin üstündeki konak eskiydi, portikoyu çevreleyen mermer sütunlarla ve evin ön cephesinde deniz manzarasını çerçeveleyen büyük cam pencerelerle süslenmişti. Her sütun, birbiriinden farklı özenle işlenmiş çiçek desenli duvar resimleriyle süslenmişti ve bu resimler portikonun çatısına kadar uzanarak, devasa bir mozağin ortasını oluşturan palmiye yapraklarını çevreleyen sarmaşık bordürüyle birleşiyordu.

Tatyana yürürken, ayak sesleri mermer fayansların üzerinde havai fişek patlaması gibi sesler çıkarıyordu.

"Merhaba?"

Hiçbir şey. Sesi fayans ve mermerde yankılandı.

Dönüp durdu, ama hiçbir şey yoktu. Sonra gördü, ufukta hafif bir ışık parıldıyordu.

Gün ışığı geliyordu.

Güm.

Kalbi tek bir kez çarptı ve evin ön kapısına koştu, ama kapıyı çekince, oyulmuş sağlam ahşap kapı yerinden kıpırdamadı.

Kalbi tekrar attı. Güm.

"Hayır." Bütün bunları, gün ışığı görür görmez yanarak ölmek için yaşamamıştı. "Merhaba!" diye bağırdı. "Kimse yok mu?"

Boğazı yine yanmaya başlamıştı ve rüzgâr yön değiştirdiğinde yoğun ve tatlı bir koku aldı.

Kokuyu takip ederek evin yan tarafına geldiğinde, Tatyana binanın ne kadar büyük olduğunu gördü. İki geniş kanadı, gölgelerle ve kuşların kanat çırpma sesleriyle dolu yoğun, yaprak dökmeyen bir ormana uzanıyordu.

Yaklařtıķķa kuşlar sessizleşti. "Merhaba?"

Güm güm.

Koku daha da güçlendi ve dişleri düştü.

Hayır. Olamaz. "Kim olursan ol, lütfen uzak dur."

Yakınlarda bir insan vardı ve kan kokusunu alabiliyordu, ama kokuda bir terslik vardı. Kirli ve çürümüş, sıcaktan bozulmuş et gibi.

Vücudu titremeye başladı. Malikanenin sol tarafının arkasına doğru yürümeye devam etti. Orada, daha fazla palmiye ağacıyla çevrili taş bir yol, malikanenin arkasını çevreleyen yükseltilmiş bir terasa çıkan oyulmuş mermer basamaklara uzanıyordu. Bu teras, başka bir yemyeşil bahçeyi kucaklayan kavisli bir hilal oluşturuyordu.

Tatyana bahçeye girdi ve gözlerine çarpan manzarayı anlamaya çalışırken gözlerini kırptırdı.

Elma ağacının dibinde çıplak bir yaşlı adamın cesedi yatıyordu, boş gözleri gökyüzüne bakıyordu. Ağzı çoktan açık kalmıştı ve vücudu diş izleriyle delik deşikti.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar. Her yerdelerdi.

Adamın teni solgun, neredeyse maviydi ve şapkası başının yanına düşmüştü.

Tatyana, gördüğü şeyi fark edince karnından bir inilti yükseldi. Üzerindeki kaba iş kıyafetlerine baktı.

Yaşlı adamın kanıyla lekelenmişti.

"Hayır!" diye bağırdı ve yere düştü, neye dönüştüğünü fark edince ileri geri sallanmaya başladı. Ve yine de korku ve acısına rağmen açtı. Boğazı yanacak kadar açtı. Yaşlı adamın kanı soğuk olmasına rağmen onu istiyordu.

Kanlı gözyaşları akarken, elinin tersiyle gözyaşlarını silerek evin önüne sendeledi ve mermer sütunun altına yığıldı.

Sığınacak bir yer aramadı. Ölmeliydi. Bu tek adaletti. Tek kurtuluşuydu.

Adama ne olduğunu bilmiyordu, ama kalbinde onun yüzünden öldüğünü biliyordu. Ölmeliydi. O bir canavardı ve

masum bir yaşlı adamı öldürmüştü. O bir katildi.

Ölmesi daha iyi olurdu.

Vücudu titreyerek bir top gibi kıvrıldı ve midesinde pıhtılaşan kanı kustu. Kan, burnuna kadar siyah ve ekşi bir kokuyla ağzından döküldü.

Bunu hak etmişti. Ölmeyi hak etmişti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı bahçedeki ölü adama.

Anne, özür

dilerim. Elene,

özür dilerim.

Gökyüzünün aydınlandığını gördü ve zihninde karanlığın çöktüğünü hissetti. Uykuya dalacaktı. Güneş yerin üzerinde ilerlediğinde, gün ışığında yanacaktı.

Tatyana ölecekti ve bu adil olacaktı.

Yeterince çekmişti. Yeterince korku. Yeterince kan. Yeterince acı.

Yeter.

"Tatyana!"

Ölüm anında o lanet vampirin sesini mi duyacaktı?

Cennet onu bu kadar çok eziyet etmek mi

istiyordu? "Bırak onu ve evin kapısını aç!"

Tatyana, sanki ağırlığı yokmuş gibi onu kaldıran güçlü kollar hayal etti. Onun göğsüne yaslandı ve yüzünü omzuna çevirerek, derisinden yayılan sedir ve tütsü kokusunu içine çekti.

Ölmek üzereydi ve hayatın ona sunduğu son görüntü bu muydu? "Neden sen?" diye mırıldandı.

"Kapıları aç." Sesi rüyasında da aynı derecede emrediciydi.

Korkunç. Korkunç Oleg.

"Bana ne dediğin umurumda değil, ama seni geri aldığım anda ölmeyeceksin." Ahşap çatlama sesi ve bir şeyin çarpma sesi duyuldu. "Seni yakaladım, Tatyana. Güvendesin." Alnına dokunan yumuşak dudaklar. "Artık sen benimsin. Güvendesin. Artık sen benimsin."

Hayır

Anlamadı mı?

Tatyana, karanlık zihnini yutmadan bir an önce neler olduğunu nihayet anladı.

Bir daha asla güvende olamayacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Mika, uyuyan yeni doğmuş vampiri izledi, gözleri genç kadın ile Oleg arasında gidip geliyordu. "Zara onu neden *buraya* getirdi?"

Burası Soçi'nin yirmi kilometre dışında, denize bakan ve Oleg'in en sevdiği ormanlardan birine sırtını dayamış, izole bir mülktü. Oleg burada onlarca yıldır yaşamıyordu, ama arazinin bakımı şu anda bahçenin kenarında gömülen yaşlı adam tarafından yapılıyordu.

En büyük kardeşlerinden biri evin arkasındaki ormanda yaşıyor ve onun adına bu bölgeyi gözetliyordu.

Oleg, Tatyana'nın vücudundaki kurumuş kanı yıkamış, cildine en az zarar verecek ipek çarşaflara sarmış ve sadece kendisinin anahtarı olan bir odaya yatırmıştı.

Ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tatyana bir vampirdi ve kanı Zara'nın kokusunu taşıyordu. Zara onu yaratmış ve sonra Oleg'in kapısına bırakmıştı. Ve Oleg bunun nedenini hiç bilmiyordu.

"Neden buraya?" diye tekrarladı Mika. "Onu bulmasaydık..." "Bilmiyorum."

Rahatlamıştı. Soçi'nin dışındaki tepelerde, evinin önüne aç bir yeni doğmuş vampir bırakıldığına dair söylentiler duyduğu anda, küçük kurtunun bir şekilde ona geri dönmüş olmasını ummuştu.

İki hafta boyunca aradılar ama Mika hiçbir şey bulamadı. Oksana da hiçbir şey bulamadı. Radu'nun kulağına hiçbir söylenti gelmedi ve Oleg'in tüm örgütü, en iyi adamlarından birini kaybetmenin acısıyla Elene'nin yasını tutuyordu.

Elene'yi öldürdükten sonra Zara denizaşırı bir yere kaybolmuştu ve Oleg umudunu kaybetmeye başlamıştı. Öfkesi Odessa sokaklarını kasıp kavurdu, denizi aşp Sivastopol'a kadar ulaştı ve hatta en yakın müttefikleriyle, muhasebecisini kaçıranları barındırdığından şüphelendiği kişilerle olan anlaşmaları ihlal etmesine bile neden oldu.

Ancak bilgi uzmanlarına göre, paranın hiçbir kısmı hareket etmemişti. Zara hiçbir şeye erişmeye çalışmamıştı. Arnavutları tuttuğu için elinde hiç para kalmamıştı. Kaynakları tükenmiş ve kalan tüm iyiliklerini harcamıştı. lmszlerin çoğu onun öldüğünü düşünüyordu.

Oleg en kötüsünden korkmuştu. Zara kontrolünü kaybetmiş, öfkeyle ikisini de öldürmüş ve Oleg'in öfkesinin sonunda onu bulacağını bilerek bulabildiği en karanlık çukura saklanmıştı.

Ve sonra.

"Git." Oleg parmaklarını kapıya doğru salladı. "Bizi yalnız bırak." "O Zara'nın kanından."

"Kokunu alabiliyorum."

Kızı kontrolünü kaybetmişti. Bu çok açıktı. Ama neden Tatyana'yı dönüştürmüştü? Ne elde etmek istiyordu?

Vampir olarak, Tatyana'nın inat zihni artık Zara'nın amnisine karşı kalıcı bir direnç geliştirmişti. Onu bir insan olarak yapabileceği gibi maniple edemezdi. Tatyana'nın unutmasını sağlayamazdı. Ona bilgi vermeye zorlayamazdı.

Mika derin bir nefes aldı. "Zara'yı öldürmek..." "ok daha karmaşık hale geldi."

Oleg, acı verse de Zara'nın kanını istiyordu. Vampir dünyasına Zara'nın öldüğünü söylemiş ve Elene'nin intikamını alacağına söz vermişti. Ama kızını öldürmek Oleg'i incitebilirdi, Tatyana'yı da öldürebilirdi. Acı o kadar dayanılmaz olurdu ki, onun gibi genç bir vampir bu bağı kaybetmeye dayanamayabilirdi.

"Bu işin her tarafında büyük bir fiyasko yazıyor," diye mırıldandı Mika.

"Başka ne büyük bir felaket olacak biliyor musun?" diye bağırdı Oleg. "Elene'nin lm."

Mika sessizleşti ve yüzüne soğuk bir maske düştü.

Oleg ona öfkeyle baktı. "ık."

Mika tek kelime etmeden odadan ıktı.

Küçük kurdu uyandığında ve Oleg onun kendi iradesiyle hareket ettiğini anladığında, Mika'yı affedebilirdi. Elene'nin korumayı reddettiğini biliyordu. Onun inatçılığını kendi kulaklarıyla duymuştu. Elene işbirliği yapmayı reddettiğinde Mika sadece kısmen sorumluydu.

Ama on gün önce Elene'nin cesedini toprağa vermişlerdi. Rahipler, çocukları ağlarken eski ayinleri okumuşlardı. Kocası,

Oleg'e soğuk bir bakışla baktı.

Oleg'un savunması yoktu; en sevdiği arkadaşlarından birini hayal kırıklığına uğratmıştı. Tatyana'yı hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Oleg yatağa doğru yürüdü ve yeni doğmuş bir bebek gibi uyuyan kadının gevşemiş vücudunu gördü. Parmağını kadının yanağına dokundurarak, altın sarısı saçlarını gözlerinden çekip aldı. Gözleri değişmiş miydi? Kadın gündüz uykusuna dalmadan önce gözlerini net olarak görmemişti. Bazen ölümsüzlükle birlikte göz rengi değişirdi, ama Oleg Tatyana'nın gözlerinin aynı muhteşem mavi renkte kalmasını umuyordu.

"Artık gerçek dişlerin var, volchitsa." Yanına diz çöktü ve alnına bir öpücük kondurdu, bu kaderi istemeyen genç kadına sessiz bir söz vererek gözlerini kapattı.

Hayatta kalmasını sağlayacaktı. Dişlerinin keskin, vücudunun hazır ve içgüdülerinin keskin olmasını sağlayacaktı. Onun efendisi olacaktı ve belki de zamanla ondan nefret edecekti.

Ama Tatyana'nın hayatta kalmasını sağlayacaktı.

Otuz Birinci Bölüm

Tatyana tekrar uyandı, ama haftalardır ilk kez üşümüyor ve acı çekmiyordu. Arka planda damlama sesi yoktu. Sıcak ve etrafındaki çarşaflar sıkıca örtülmüştü. Kumaş cildini yatıştırıyordu ve odadaki sıcak hava nemli ve sisliydi. Biri onu yıkamış ve saçlarını uzun bir örgüyle sırtına kadar örmüştü.

Etrafındaki duvarlar yumuşak yeşil renkteydi ve zemini pürüzsüz, koyu meşe ağacından yapılmıştı, bu da içinde bir şeyleri yatıştırdı. Duvarlarda tablo yoktu, ama bir duvar boyunca yemyeşil bir mozaik işlenmişti, ormanın üzerinde yıldızlı bir gökyüzünü tasvir ediyordu.

Oleg. Bir şekilde Oleg'in evine gelmişti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Köşede çok düşük bir ampulden gelen ışık dışında başka ışık yoktu. Işık, odaya yumuşak bir parıltı yayıyor ve mozağin küçük aynalı karolarında parıltıyordu.

Yattığı yatak yumuşaktı ve uzaktan klasik müzik geliyordu.

Onun için kasıtlı olarak sessizce hazırlanmış ortama rağmen, Tatyana'nın boğazı yanıyordu.

"Tatyana?"

Kapıdan fısıltı gibi gelen sesini duydu ve vücudu anında tepki verdi. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu, ama ona ihtiyaç duyuyordu, neredeyse çaresizce.

"Evet?" Göğüsleri dokunmaya duyarlıydı. Kendi uyarılmasını hissedebiliyordu. Koklayabiliyordu.

Bu çılgınlık da neydi?

Oleg, onun yanında her tahrik olduğunda kokuyu alıyor muydu?

Aklı utançla doldu, ama bir kısmı daha da tahrik olmuştu. Onu çok istiyordu ve bunu bilmesini istiyordu.

Oleg'in sesi nazik ve sakindi. "Senin için taze kan getirdim. Hazır olunca kapıyı aç."

O, onun canavarıydı. Koruyucusuydu. Ve şüphesiz başına gelen en kötü şeydi.

Kollarını dizlerine doladı ve bahçedeki ölü adamın cesedini hayal ederek ileri geri sallandı. "Yapamam. Onu öldürdüm."

"Dışarıda kimse yok. Derin nefes al. Şu anda koku alma duygun bir tazıdan daha güçlü. Kimseyi kokluyor musun?"

Derin bir nefes aldı. Toz. Tanımlayamadığı yeşil bir şey. Kapının yanındaki dolaptan gelen keten kokusu. Uzaktan denizin kokusunu alabiliyordu. Dışarıdan hafif bir çam kokusu ve banyodan limon ve okaliptüs kokulu sabun kokusu geliyordu. Yakınlarda çiçekler vardı.

Oleg'in kokusunu içine çekti ve onun bedenini bir battaniye gibi üzerine sarmak istedi. Sedir ve duman ve çocukluğunda kilisede geçirdiği pazar günlerinden hatırladığı bir parça tütsü kokusu. Ona dokunmak, onu sikmek istedi. Dişlerini onun bedenine geçirmek istedi.

Bu olamazdı.

Tatyana, ağzında uzayan ve acı veren dişlerini saklayarak ileri geri sallandı. "Bunu istemiyorum," diye fısıldadı. "Hiçbirini istemiyorum."

"Kan bağışında bulundum," diye devam etti Oleg aynı yatıştırıcı sesle.

"Taze kan, ama ne kadar beklersen, kendini kontrol etmek o kadar zorlaşır."

Kontrol. Şu anda kontrolünü geri kazanmak için her şeyi yapardı.

Tatyana çenesini kaldırdı, dişlerini sıktı ve dişleri alt dudağına batınca yüzünü buruşturdu.

İpek çarşafı vücutuna sardı ve kapıya doğru yürüdü. Kapı ağır, tahta ve eski moda demir kilitlerle kilitliydi. Kilidi çevirmek sandığından daha az çaba gerektirdi, sonra kapıyı araladı ve dışarıya baktı.

Yatak odasının dışında, kanep ve teras aılan çift kanatlı Fransız kapıları olan rahat bir oturma odası vardı. Terasın ötesinde beyaz çiçeklerle dolu bir bahçe görünüyordu. Havada gardenya ve yasemin kokusu vardı.

Oleg beyaz bir kanepede oturmuş kitap okuyordu, bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerini çaprazlamıştı. Önündeki masada büyük bir gümüş sürahi vardı ve Tatyana içindeki kanın kokusunu alabiliyordu.

Gözleri ona doğru parladı ama kanın üzerinde kaldı.

"İstedğin kadar al." Oleg öne eğildi ve kitabı masaya koyduktan sonra sürahiyi uzanmak için elini uzattı, ama Tatyana'nın boğazından çıkan şiddetli bir hırıltı duyunca donakaldı.

Tatyana elini ağzına kapattı ama Oleg ellerini kaldırıp geriye yaslandı.

"Al." Karafeyi işaret etti. "İç. Beslendikten sonra kendini daha kontrol altında hissedeceksin."

Titrek ellerle kahve masasının önüne diz çöktü ve gümüş bir kahve sürahisi gibi görünen şeyi yakaladı, kapağını çevirip açtı ve kabı dudaklarına götürdü.

Kanı doğrudan ağzına döktü, boğazını kaplayan kalınlığı yutarak, sıcak kanın yakıcı acıyı dindirdiğini hissetti. Ağzının iki yanından damladığını hissedebiliyordu ama umursamadı.

Bu, cennet, sıcaklık ve ihtiyacı olan her şeydi. Bu, önceki gece kokladığı ekşimiş, ölü kan değildi, taze, sıcak ve yatıştırıcıydı. Sanki hayatın kendisini yutuyormuş gibi hissetti.

Oleg sessizce bir kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve ilk şişeyi bitirmeden ona bir şişe daha getirdi.

"Ölümsüz yaşamın ilk ayında" —sesini yumuşak ve klinik bir tonda tuttu—"her gece yaklaşık bir insan vücudundaki kan miktarına eşdeğer bir miktarda kana ihtiyacın olacak. Bu zayıflık ya da disiplinsizlik değil; fiziksel bir gereklilik."

O konuşurken, kadın içmeye devam etti.

"Amninin yeni ve gelişme aşamasında," diye devam etti. "Vücudun, insan enerjisi depolarının kalanını yakıyor ve artık yemekler seni beslemeyecek, ancak midenin ağrılamaması için hafif yemekler yemen gerekecek."

Tatyana ikinci sürahiyi uzanıp açtı; bu sefer elleri titrememişti. Hâlâ yerde diz çökmüş durumdaydı ve Oleg yanına gidip koltuktan bir yastık alıp yanına koydu.

"Rahatla. Rahatlarsan içtiğin şeyi daha iyi sindirebilirsin."

Sessizce minderine oturdu, çarşafı vücuduna sardı ve bacaklarını çaprazlayarak ikinci kan sürahisini içmeye başladı. İlkinden daha sıcaktı ve tadı daha iyiydi.

"Akşam uyandığında iki litre kan içeceksin. Yavaş yavaş içmelisin." Kanepesine geri oturarak konuşmaya devam etti.

. "Gece yarısı ya da tekrar canın çektiğinde bir litre daha iç. Şafak vakti yatmadan önce iki litre daha iç."

Kadın, sanki bir doktor tedavi reçetesi yazıyormuş gibi sakın bir şekilde anlattığı her şeyi dinledi.

"En azından birkaç ay boyunca insanlardan uzak durmalısın. Bu evdeki tüm insan personel gönderildi. Sadece güvendiğim vampirler buradalar."

Ona baktı, gözleri odanın içinde dolaşıyordu, ama içmeyi bırakmadı.

"Eski evimdeyim." Oleg, onun sormadığı soruyu cevapladı. "Sochi'nin biraz dışında, ormanın ortasında. En az beş kilometre çevrede başka ev yok. Seni burada tutmak için yeterli bir mesafe olmalı."

Her yönde beş kilometre mi? O mesafeden bir köpek bile kan kokusunu alamazdı.

Oleg öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Bunun kendi isteğiyle yapılmadığını varsayıyorum."

Karafayı dudaklarından çekip kanlı ağzını elinin tersiyle sildi. "Sence bunu ister miyim?" Sesi kısılmıştı, kendi kulağına bile tanınmaz haldeydi.

Oleg sessizce cebinden bir keten mendil uzattı. "Hiç mi?

Belki. Ama bu şekilde değil. Asla öfkeyle yapılmamalı." "Vampir olmayı *sen* mi seçtin?"

"Hayır." Oleg başını salladı. "Ama efendim böyle bir şey için benden izin almadı. Uyandığımda öfkeliydim. Ve ben bir ateş vampiriydim, bu yüzden uyandığımda yarım düzine kardeşimi öldürdüm."

"Efendin kızgın mıydı?" Vahşi, hüznü ve öfkeli bir duygu onu sardı.

"Hayır, onların kaybını umursamadı. Çok heyecanlanmıştı," dedi Oleg. "Daha önce hiç ateş vampiri yaratmamıştı. Tehlikeli olduğum için memnun olmuştu."

Tatyana öfkelenmiş miydi?

Hayır. Nasıl hissettiğini bilmiyordu.

"Bana bakıyorsun." Yere baktı. "Şimdi çok farklı mıyım?"

"Aynı görünüyorsun. Göz rengin değişmedi."

"Değişmeli miydi?"

"Bu bir kural değil. Sadece bazen olur. Seninkinin aynı kalmasına sevindim."

Tatyana da öyle istiyordu. Aynadan bir yabancının gözlerinin kendisine bakmasını istemiyordu.

Ağzını sildi, boynundan göğüslerine damlayan kanı temizlemek için elinden geleni yaptı, ama çok fazlaydı. Duğ alması gerekecekti. "Bunu istememiştim, ama..."

Oleg bekledi.

Tatyana onun sabit bakışlarına karşılık verdi. "Ben de ölmek istemedim."

"İyi." Oleg'in sesi alçak ve sabitti. "Yaşına göre çok akıllısın. Seni gördüğüm anda bunu anladım. Sen bir hayatta kalanısın. Bunu da atlatacaksın. Ve bana kalırsa, başarılı olacaksın."

Karaftan bir yudum daha aldı, sonra oturduğu yastığın üzerine koydu ama elinden bırakmadı.

Kafası karışık ve öfkeliydi, ama tekrar düşünebiliyordu. Boğazı yanmıyordu. "Neden buradayım?"

Adam gözlerini kısarak baktı. "Bilmiyorum. Seni buraya Zara mı getirdi?"

"Hatırlamıyorum." Başını salladı. "Araba kazasından sonra bayılmışım. Sonra... Bazı anları hatırlıyorum, ama Zara Elene'yi öldürdükten sonra sadece kısa anlar hatırlıyorum." Tatyana'nın gözlerine öfke ve üzüntü dolu gözyaşları doldu ve duyguları acıdan öfkeye, öfkeden özleme doğru çılgınca değişti. Parmakları sürahiyi sıktı ve camın çatladığını duydu. "Elene'yi gözümün önünde öldürdü."

"Ver bana." Oleg kırık sürahiyi elinden aldı ve sıkılmış yumruğunu avucuyla sardı. "Derin nefes al ve rahatlamaya çalış."

"Onu çok seviyorum," diye fısıldadı.

"Üzgünüm." Sesinde acı vardı. "Ben de onu seviyordum, ama şimdi yapabileceğimiz tek şey onu bulmak..."

"Elene'yi değil!" Tatyana tekrar sallanmaya başladı, vücudu bir kaseden taşan su gibi duygularla titriyordu. Her şeyi hissediyor, her şeyi aynı anda algılıyordu.

Oleg sesini alçaltarak konuştu. "şu anda duyguların çok yoğun. Sinir sistemin, keskinleşen duyguların yüzünden aşırı yüklenmiş durumda ve beynin bunu işleyemiyor..."

"Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı, sonra göğsünden bir hıçkırık koparken elini ağzına kapattı. "Zara'dan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum."

Oleg'un sesi sessiz ve sakindi. "Anladığımı söylediğimde bana inan..."

"Ve onu seviyorum." Tatyana, bu sözlerden nefret etmesine rağmen kendini tutamadı. "Onu çok *seviyorum*."

Otuz İkinci Bölüm

"Demek bu yüzden Zara onu sana getirdi." Mika, kütüphanede yaktığı ince purodan bir duman üfledi. Arka terasa açılan Fransız kapılar açıktı ve portakal ve limon kokusu havayı doldurmuştu. "Çünkü Tatyana kanına sadık kalacaktır."

Gece yarısıydı ve evdeki yeni doğan banyo yapıyordu. Oleg su vampirlerini tanıyorsa, kız birkaç saat orada kalabilirdi.

"Bu evi hep sevmişimdir." Oleg, denizin ve olgunlaşan narenciye ağaçlarının kokusunu içine çekti. "Burada daha fazla zaman geçirmeliyim. Lazlo ile geçinmek zor değil, çoğunlukla yalnız kalmak istiyor."

"Çok uygun değil." Mika purodan bir nefes daha çekti.

Elene'nin cesedini bulduktan sonraki haftalarda eski alışkanlığına geri dönmüştü. Mika, Dmytro ve çocukları kızdıracağını bildiği için cenazeye katılmamıştı. Gecelerinin çoğunu yalnız geçirdi ya da Oksana ile birlikte Elene ve Tatyana'nın kaçırılmasında parmağı olan tüm insanları ve vampirleri bulmak için deli gibi çalıştı.

Hepsi ölmüştü. Zara ve onunla birlikte olanlar hariç hepsi. Mika hepsini kendi elleriyle öldürmüştü.

Oleg, Elene'yi kaybetmenin acısı içinde bile eski arkadaşına karşı nazik davranmaya çalışıyordu. Çünkü onun acısı Mika'nın acısının yanında hiçbir şeydi.

"Burası çok izole," dedi Mika. "Liman ya da havaalanına yeterince yakın değil."

"Bana kaleyi hatırlatıyor." Oleg izolasyonun önemi yoktu. Son birkaç yıldır çok fazla göz önünde olmuştu. Kanı intikam istiyordu, ama ruhu iş ve politikadan uzak bir ya da iki yıl geçirmek istiyordu, ki bu Elene'nin ani kaybından sonra yakın zamanda mümkün olmayacaktı.

"Kale de çok izole," diye mırıldandı Mika, "ama en azından nehir var."

"Luana ve ben bu evde çok güzel yıllar geçirdik. O burayı çok severdi." Muhtemelen bu yüzden Oleg burayı kaçınıyordu.

Mika purosunu kenara koydu ve asıl konuya döndü. "Yeni doğan ne olacak? O bir sorun."

"O Zara'nın çocuğu," dedi Oleg. "Yani babasını seviyor; duyguları tamamen tahmin edilebilir."

"Ama o senin himayende, bu yüzden ona bakmak zorundasın," dedi Mika dedi.

"O benim korumam altında değil." Oleg kaşlarını kaldırdı. "Şu anda değil. Şu anda değil. Kendi efendisini reddedip bana sadakat yemini edene kadar Zara'nın himeline."

"Yani onu öldürebilirsin."

"Zara mı? İsterdim, ama şu anda durum karmaşık."

"Hayır, Tatyana."

Oleg, boğazından çıkan hırıltıya, dişlerinin düşüp kendi dudağını kesmesine ya da Mika'nın tepkisini görünce yüzüne yansıyan dehşete hazırlıklı değildi.

Boyarı gözlerini kırptı. "Sen ona aşık mısın?"

"Saçmalama," diye tersledi Oleg. "Ama o kadın benim yüzümden insan hayatını kaybetti. İkimizin yüzünden. O bunu seçmedi; biz onu *hayal kırıklığına uğrattık*. O benim korumam altındaki bir insandı, bana güvenmişti ve ben onu koruyamadım. Onurum, onu daha fazla zarara uğratmamamı gerektiriyor."

"Siktir et onuru." Mika'nın sesi cansızdı. "Bugünlerde kimse onura önem verseydi, Elene hala hayatta olurdu."

"O zaman onu istiyorum." Oleg, Mika'ya baktı. "Hayır, Zara'nın kanı olduğu için onu öldürmeyeceğim."

Boyarı elini kaldırdı, ağzını açtı, sonra kapattı ve sandalyesine geri çöktü. "Senin istediğin gibi olsun, Knyaz."

Eski unvan Oleg'i yatıştırdı ve öfkesi dindi.

Tatyana'nın insan olarak sahip olduğu çekicilik, ölümsüz ve güçlü bir varlık haline geldiğinde katlanarak artmıştı. Oleg, hiç çekingen kadınlardan hoşlanmamıştı. Gücü severdi ve gücünü kullanmayı bilen kadınları severdi. Heybetli bir kadından daha seksi bir şey yoktu ve Tatyana, olağanüstü bir ölümsüz olmak için gerekli potansiyele ve zekaya sahipti.

Ama onu özgür kılmak için babasını öldürmesi gerekiyordu.

Ve onu öldüremezdi çünkü bu onu da öldürebilirdi.

Aklında bir fikir oluşmaya başladı, ama bu fikir henüz olgunlaşmamıştı ve Mika ile paylaşamayacak kadar kişiseldi.

"Tatyana Zara'yı seviyor," dedi Oleg. "Bu, yeni doğmuş bir vampirin efendisine karşı tamamen doğal bir tepki. Kanında var ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ama bu onun bir yük olduğu anlamına geliyor." Mika öne eğildi, yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Kadına sempati duyuyorum ama o patlamayı bekleyen bir saatli bomba. Zara, Tatyana'nın kafasına bizim bilmediğimiz fikirler yerleştirmiş olabilir."

Oleg alaycı bir şekilde güldü. "Saçmalama. Vampirlerin zihinleri bundan daha güçlüdür. O insanken bile manipülasyona dirençliydi. O Zara'nın kuklası değil. İşler öyle yürümüyor."

"Peki. O dengesiz. Yeni doğmuş bir vampir ve kavgada kendi yaratıcısına zarar veremez. Eğer seçim sana ya da Zara'ya kalırsa, ne yapmış olursa olsun yaratıcısını seçecektir."

Oleg, Mika'nın gözlemlerini çürütemedi çünkü bunların doğru olduğunu biliyordu.

"Hoşuna gitse de gitmese de Zara'ya tamamen itaat edecek," diye devam etti Mika. "Hiçbir yeni doğan, babasına karşı gelme gücüne sahip değildir."

Oleg gözlerini şöminedeki ateşe dikti. "Ne öneriyorsun?"

"Tatyana'yı öldürmeyecekseniz - ki bunu kabul edebilirim - en azından onu gönderin. Size bağlılık yemini ettirin, sonra gönderin. Bu bir merhamet olur."

Ancak Oleg merhametle ilgilenmiyordu. Tatyana'yı daha çok istiyordu.

Mika devam etti: "Kızını etkisiz hale getirene kadar onu gönder. Ölüm ya da esaretle."

"İmkansız." Oleg ayağa kalktı ve tahta bara doğru yürüdü, bir kadeh kan şarabı doldurdu. "Zara'nın Tatyana ile bir kan bağı var. Çocuğu gittiğini anlar. Onu buraya çekecekseniz, Tatyana kalmalı."

Oleg onu göndermek istemiyordu. Küçük kurtuyla bitmemiş bir işi vardı ve onu elinden kaçırmak istemiyordu.

"Zara'yı buraya çekmek mi?" Mika'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neyle? İlgilenmek istemediği bir yenidoğanla mı? Zara onu doğurdu ve ondan kurtuldu."

Bu hala mantıklı gelmiyordu. Tatyana neden hayattaydı? Zara onu neden dönüştürmüştü? Bir dürtü müydü? Kendi kızından başka kimsenin anlamadığı kaotik bir plan mıydı?

Oleg şarabını yavaşça yudumladı. Tatyana'nın dönüşü Zara'nın bir dürtüsü olabilir. Paniklemiş ve onu hayatta tutmaya çalışmış olabilir.

kayıp servetine kalan tek bağlantısı.

Zara, yakıcı ve yoğun bir acıma anı yaşamış olabilir - bu ilk kez olmazdı - ve Tatyana'nın hayatını kurtarmak için ona dönmüş olabilir.

Zara'nın aklından ne geçtiğini sadece Tanrı bilirdi ve Tanrı ile Oleg'in arası pek iyi değildi.

"Zara'yı çocuğuyla buraya çekemeyiz," dedi Oleg. "Onun hazinesini buraya getirip Zara'ya haber vereceğiz. Ne planlıyorsa, parası yetmez ve direnemez. Artık altınını sadece istemiyor, ona ihtiyacı var."

"Tamam. Ben hallederim." Mika ayağa kalktı. "Oksana ve Ludmila burada. Yaklaşık yarım düzine kişi daha var, gerekirse druzhina'dan daha fazla kişi çağırabilirim."

"Oksana ve Ludmila da mı?" Oleg başını salladı. "İyi. Tatyana etrafında başka kadınların olmasını tercih edebilir."

Mika gözlerini devirdi. "Ev güvenli. Bir süre ihtiyacın olmayacağına göre hazineyi uçağa taşıyabiliriz. Kadının yanında kalacağını varsayıyorum."

"Onu korumaya söz verdim." Oleg bardağını masaya koydu. "Annesini ara."

Video görüşmesi ayarla."

"İyi. O kadın zaten asistanımı taciz ediyordu." Mika kapıya doğru yönelmişti. "Annelerine ne diyeceğiz?"

Oleg omuz silkti. "Gerçeği."

Otuz Üçüncü Bölüm

Tatyana, video ekranından bir metre uzakta oturmuş, annesine bakarken kendini yeniden on yaşında gibi hissediyordu.

"Tanya." Anna elini ekrana kaldırdı, gözleri yumuşarken ekrana dokundu. "Bana yalan söylediklerini sanmıştım. Öldüğünü sanmıştım."

"Ben bir vampirim," diye fısıldadı Tatyana. "Ölmüş olsam daha iyi olurdu."

"Öyle söyleme." Anna'nın sesi keskinleşti. "Tatyana Vorona, bu düşünceyi kafandan at."

Gözlerini kapattı ve sıcak gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti.

Sabah yine şiddetli bir susuzlukla uyanmış ve iki gümüş kan karaf daha içmişti. Vücudu önceki gecedен daha güçlüydü ve kapının kilidini çevirdiğinde kilit neredeyse elinde kırılacaktı.

"Tanya?"

Gözlerini açtı, soğuk yanaklarını eliyle okşadı ve çenesini kaldırdı. "Evet, anne."

"Bunu atlatacaksın. Ve eve döneceksin."

Kız başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Annesine yeni bir bakışla baktı.

Şakaklarında artık gümüş rengi saç telleri vardı ve gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler, her geçen yıl Tatyana'nın büyükannesine biraz daha benzetiyordu.

Tatyana bir zamanlar annesine ve büyükannesine bakarak gelecekteki halinin bir fotoğrafını gördüğünü düşünmüştü. Orta yaş. Yaşlılık. Hayatının her aşamasında nasıl görüneceğini tam olarak görebiliyordu.

"Şu haline bak." Anna'nın ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Çok solgun görünüyorsun."

"Eskisinden daha da solgun."

Annesi biraz güldü. "Baboolya çok mutlu olurdu. Çil oluşmasın diye şapka takmanı hatırlatmak zorunda kalmazdı."

Tatyana derin bir nefes verdi. "Keşke benim de olsaydı. Aynaya bakıyorum ve bir hayalet görüyorum."

"Dur." Anna elini salladı. "Kes şunu. Bu kadar karamsar konuşma. Ölebilirdin ama ölmedin. Şükretmelisin, daha kötüsü de olabilirdi."

"Vampir olmaktan daha kötü mü?" Annesinin sesini dinlerken, çocuk gibi somurtmak istedi. "Seni aylarca göremeyeceğim. Belki daha da uzun süre. Şimdi bana ne olacağını bilmiyorum. Bütün bu insanlar tehlikeli ve..."

"Sus." Anna ekrana yaklaştı. "*Düşün*, Tanya. Sen planlı birisin. Bunu büyükbabanızdan almışsın, değil mi?"

Tatyana dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı.

"Aferin." Anna geriye yaslandı. "Düşün. Dinle ve plan yap. Sen hepsinden daha akıllısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tatyana bunu bilmiyordu, ama annesini rahatlatmak için başını salladı.

"Şimdilik sana sunulanı kabul et," dedi Anna. "Sana yardım etmek isteyen insanlar var, değil mi? Seni korumak ve ihtiyacın olanı vermek için?"

"Evet. Patronum burada."

"Hâlâ patronun mu? Adamlarının bana söylediğine göre, sözleşmen sona ermiş ve zengin bir kadın olacaksın."

Ah, neden annesine bunları söylemişlerdi? Oleg'in sekreteri, Tatyana'nın annesini rahatlatmak için söylemişti, bunun ne kadar çok soruyu tetikleyeceğini bilmiyordu.

"Anne, sana ne zaman para gönderebileceğimi bilmiyorum, ama—"

"Banka hesabımda zaten param var," dedi annesi. "Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok para." Sırıttı. "Bir daha Karol'dan para istemek zorunda kalmayacağım. İstersem bütün binayı satın alıp Bayan Lipovsky'yi kovabilirim."

Harika. Demek Oleg annesine para göndermişti. Neden? Bilinemezdi. Duygusal manipülasyon mu? Suçluluk mu? Belki de Tatyana'nın işi için peşinat olarak göndermişti.

Elini yüzüne sürdü. "Oleg'un sana ne kadar para gönderdiğini söylemen lazım, ona geri ödeyeyim."

"İyi şanslar. Ailemizin verdiği rahatsızlık için küçük bir hediye olduğunu söyledi."

Rahatsızlık mı? Onun için böyle mi düşünüyordu?

"Sadece miktarı yazıp e-posta gönderin ve..." Tatyana'nın nefesi kesildi.

E-posta.

Telefon.

Bilgisayar.

Siktir.

"Sen de onlardan biri olduğunda bana e-posta gönderir misin?" diye sordu

Anna.

İşinden tamamen kopmuştu. Modern dünyadan tamamen kopmuştu.

"Aman Tanrım."

"Yüzündeki ifadeyi görebiliyorum, paniklemeye başlayacak ve kontrol edemediğin her şey hakkında kafanı yoracaksın, o yüzden ben..."

"Kendi başıma hiçbir şey yapamam!" Ayağa kalktı, derisinin altında kaşıntılı bir elektrik akımı dolaşırken kollarını salladı. "Onların yardımı olmadan seni arayamam. Sana e-posta da gönderemem, postanenin yerini bilsem bile, birini öldürmeden oraya yaklaşabileceğimi sanmıyorum ve ben zaten..."

"Tatyana Otsana Vorona!" Anna ona sertçe bağırdı. "Sakin ol."

Donakaldı, gözlerini kapattı ve cildinde damlayan su damlalarına odaklandı. "Nefes alıyorum."

"Nefes al."

Nefes aldı ve başını salladı. "Ver."

Annesinin sesine odaklanmaya devam etti ve dudaklarının arasından soğuk bir hava akımı bıraktı. Nefes almaya ihtiyacı yoktu. Ciğerlerinde hava tutarken göğsünde baskı hissetmediğinde bunu fark etti, ama kalbi durduğunda insanlık içgüdüsü nefes almayı bırakmamıştı.

Nef

es

al.

Ver.

İçeri

.

Ver.

Kontrolü yeniden ele geçirdiğinde başını salladı.

"Aferin kızım," dedi Anna. "Sana kuşlarımdan birkaçını göndereceğim."

Annesinin sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Hoşuna gider mi, Tanya? Pushkin'i göndermek iyi olmaz diye düşünüyorum, yabancı erkeklerin yanında nasıl davrandığını biliyorsun, ama sana arkadaşlık etmeleri için sevimli kuşlarımdan birkaçını göndereceğim."

Tatyana gözlerini açtı ve annesine baktı. "Ne?"

"Ne *güzel* olur, değil mi?" Annesi ekrana bakıyordu. "Sen yokken sana eşlik etsinler diye birkaç tatlı kuşum. Biraz ev havası. Geceleri onların seslerini duymak sana tanıdık gelmez mi?"

Annesi neden ona değerli posta güvercinlerinden birini göndersin ki?

Ah, aptal Tanya. Çünkü onlar *posta* güvercinleriydi.

Tatyana tekrar oturdu. "Kuşları ne kadar sevdiğimi biliyorsun anne."

Annesinin yıllarca, çok az hayvanın sahip olduğu bir güvenle ona geri dönmeleri için eğittiği kuşlar. Mesaj taşıyabilen kuşlar. Belki bir vampir lordunun şüphelenmeyeceği kuşlar.

"Orada yalnız kalacaksın," dedi Anna, "sence de öyle değil mi? Bir yıl boyunca seni göremeyeceğim. Sana evini hatırlatması için birkaç sevimli evcil hayvan göndereceğim."

Evcil hayvanlar, haberci güvercinler değil. Mesaj açtı. Kuşların yeteneklerinden bahsedilmemeliydi, ama Tatyana annesiyle iletişime geçmesi gerekirse, onlar orada olacaktı.

"Burada çok güzel bir bahçe var," dedi Tatyana. "Onlara güzel bir güvercinlik yapabilirim. Böylece kendilerini evlerinde hissederler."

"Güzel." Anna ekrana dokundu. "Belki onlar sana düşünmende yardımcı olurlar, Tanya. Yeni bir gelecek planlamanda yardımcı olurlar, ha? Artık uzun bir ömrün var." Anna'nın gözleri biraz kısıldı. "Bu kadar zamanın varken, ne yapmak istediğini düşünmek iyi olur."

"Evet, anne." Boğazındaki acıyı yuttu. "Söylediklerini unutmayacağım."

Otuz Dördüncü Bölüm

Oleg balo salonundaki örtülü mobilyaları kaldırmış ve her şeyi depoya taşımıştı. Tekrar misafir ağırlamaya hazır olana kadar bu oda yeni doğanı eğitmek için kullanılacaktı.

Geniş salonun mermer karo zemininde, odanın ortasına yerleştirilmiş büyük bir çeşme vardı ve bu çeşmeden bahçedeki bir dizi çeşmeye uzanan bir su kanalı geçiyordu.

Oleg çeşmenin etrafında dolaşıyordu ve Tatyana odanın diğer tarafında onu şüpheyle izliyordu.

"İdeal olarak," dedi, "bütün bunları sana babam öğretmeliydi, ama bariz nedenlerden dolayı bu mümkün değil. Mika bir su vampiri. Döndüğünde..."

"O olmaz."

Tatyana, aşırı uzun bir tayt ve altında spor sütyeni olan bol bir gömlek giyyordu. Oksana'nın Tatyana'ya uyan tek kıyafetleri bunlardı. Odessa'dan kıyafetleri gelene kadar, ellerinden gelenin en iyisi buydu.

Tatyana göğüslerinin altında kollarını kavuşturdu. "Mika dışında bana yardım edebilecek başka su vampiri var mı? Mika'ya güvenmiyorum."

"Bu akıllıca," dedi Oleg. "Bana seni öldürmemi önerdi." Tatyana dişlerini gösterdi ve Oleg penisinin sertleştiğini hissetti.

Bu kadına karşı tepkisi kontrolden çıkmaya başlamıştı. Onu sikmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

"Kişisel bir şey değil," diye devam etti Oleg. "O stratejik düşünüyor ve sen Zara için potansiyel bir varlıksın. Şu anda Mika'nın tek düşündüğü şey Zara'yı öldürmek."

"Neden?"

Oleg, Mika'nın onu öldürmek istediğini zaten bildiği için, kadına Mika'nın sırlarını anlatmakta hiçbir sakınca görmedi. "Elene'yi seviyordu. On yıllardır. Eğer Elene kocası ve ailesiyle mutlu olmasaydı, onu takip ederdi, ama onun seçimlerine çok saygı duyuyordu."

Tatyana uzun süre hiçbir şey söylemedi, ama sonunda Oleg'e yaklaştı. "Elene için üzgünüm. Zara onu sorguluyordu ve Elene onu sakinleştirmeye çalışıyordu."

"Bu işler asla iyi sonuçlanmaz," diye mırıldandı Oleg.

"Kontrolünü kaybetti. Sanırım bir anda kendini kaybetti. Bilerek yapmadığını düşünüyorum. Zara onu itti ve düşerken..."

"Boynu kırılmış. Anında ölmüş olmalı." Oleg gözlerini kapattı. "En azından o kadar oldu."

"Evet." Tatyana'nın elleri karnını sardı. "Sanırım..." Kaşlarını çatı. "Sanırım kanıyordum. Zara bana bir şeyler sormaya çalışıyordu ve beni tekmeledi, iç kanamam vardı ama nasıl öldüğümü gerçekten bilmiyorum." Başını salladı. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum."

Oleg parmaklarını şıklattı ve çeşmeyi işaret etti. "Gel."

Tatyana dudaklarını kıvrı. "Hayattayken de parmak şıklatmayı sevmezdim, şimdi de seviyorum."

"Hala hayattasın, volchitsa. Dişlerin sadece daha keskin artık." Parmaklarını tekrar şıklattı, dudaklarının kıvrılmasından zevk alarak. "Dediğim gibi, bir su vampiri sana tüm bunları öğretmeliydi, ama onun yerine ben varım."

"Bir ateş vampiri." Çeşmeye doğru yürüdü. "Senin zıttın."

"Elementler öyle çalışmaz." Parmaklarını şıklattı ve eline bir alev getirdi. "İdeal olarak, çatışma içinde değil, işbirliği içinde çalışırlar."

Tatyana eğilip Oleg'in eline bir fışkır su sıktı ve alevini söndürdü. "Ama bu var."

Gülümsedi. "O da var." Elini silkeledi ve nemi pantolonuna sildi, Tatyana'nın gözlerinin elinden uyluklarına doğru kaymasını izledi. Sonra gözleri, onu hayranlıkla izlediği için tekrar dikleşmeye karar veren penisine kaydı.

"Amnis'in hakkında bilgi edinmek ister misin?" diye sordu. "Yoksa benimle sevişmek mi istersin? Bu gece her ikisine de açığım."

Yanakları eskisi gibi kızarmamıştı, ama ifadesinde utanç görebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Özür dileme."

Tatyana başını salladı. "Hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. Aklım başımda değil ve sana karşı tepkim sadece..."

"Normal." Onu isteyen tarafı zafer çığlıkları atmak istese de, sesini olabildiğince tarafsız tutmaya çalıştı. "Sen insanken birbirimize kayıtsız değildik, Tatyana. Artık ölümsüzsün. Yeni gücünle *tüm* arzuların açgözlü hale geldi." Parmaklarını tekrar şıklattı. "Şimdilik dikkatini ver."

"Bana bağırmayı keser misin?" diye bağırđı. "Bundan nefret ediyorum."

Oleg ona doğru yürüdü, elini yüzünün önüne tuttu ve şaklattı, küçük bir statik elektrik kıvılcımı çıkardı ve amnis bu kıvılcımı yakalayıp besledi, ta ki alev Tatyana'nın kafası büyüklüğüne gelene kadar.

"Aynı elemente sahip olmayabiliriz," diye mırıldandı, "ama ikimiz de amnis'e sahibiz. Sen de kendininkinin farkına varmalı ve onu kontrol etmeyi öğrenmelisin."

Kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle bir şey hissetmiyorum... patlama ya da kıvılcım.

"Evet, hissediyorsun."

"Hissetmiyorum." Kızgınlaşmaya başlamıştı. O daha yeni doğmuştu, en ufak bir tahrik bile onu öfkeye sürükleyebilirdi.

"Şu anda derinin altında akıyor." Sesi sakindi. "Havadaki suyla, hatta kendi vücudundaki suyla bağlantılı."

Çeşmedeki suyun hareket etmeye başladığını gördü, Tatyana'nın duyguları yoğunlaştıkça ona doğru çekiliyordu.

Oleg suya baktı. "Şimdi hissediyor musun?"

"Hissetmiyorum..."

"*Düşündüğünü* söyleme," diye tısladı. "Düşünme. Hisset. Vampirken insan gibi düşünmeyi bırak."

"Vampir olmak istemiyorum!" Kolunu uzattı ve çeşmedeki su onun hareketini takip ederek havuzdan sıçradı ve alevleri sönerken yüzüne çarptı.

Oleg sırtıttı ve dişlerinin çıktığını biliyordu. "Güzel."

Tatyana ellerine baktı ve başını salladı. "Bunu nasıl yaptım bilmiyorum."

"Su sana çekiliyor. Sana itaat etmek *istiyor*."

"Nasıl?"

"Hisset." Göz açıp kapayınca kadar, kızın yüzüne yaklaşmıştı. Su onu sırlıklam etmişti ve gömleği vücuduna yapışmıştı. "Bir keresinde, seni öptüğümde cildinde şampanya köpükleri gibi hissettiğini söylemiştin."

Tatyana başını kaldırdı ve dişleri çoktan ağzında uzamıştı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Sarhoştun." Çenesini tuttu, yüzünü yukarı kaldırdı ve onu öptü. Sertçe. "Sonra beni aşağıladın ve ben seni yalnız bıraktım."

Kız başını geri çekti. "Dur, bunu hatırlıyorum. Seni nasıl aşağıladım?"

"Bu planın bir parçası mı?"

"Plan mı?"

"Zara'yı yakalamak için mi? Paranı almak için mi? Neden bu kadar... tatlı davranıyorsun?"

Şüpheleri onun duygularını incitmişti, ama bunu ona söylemeyecekti.

"Bana tatlı dedin. Bu hakaretti."

Gözlerini kısarak baktı. "Merak etme, geri alıyorum." "İyi.

Amnis'i hissediyor musun?"

Kollarını aşağıya baktı. "Hissediyorum... Bilmiyorum. Derimin altında bir... uğultu var. Kaşınıyor."

Odanın diğer ucundaki şömineye baktı, elini uzattı ve bir ateş ipliğini kendilerine doğru çekti.

"Oleg!"

"Su hemen orada." Elini kaldırdı ve yavaşça alevleri ikisini de çevreleyen bir ateş çemberi haline getirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Beğenmediysen ateşi söndür," dedi Oleg. "Suyu kullan."

Alevler büyüdü ve odadaki havayı yavaşça emdi. Bir dakika önce sırlıklam olan Oleg'in kıyafetleri çoktan kurumuştu. Tatyana, etraflarını saran alevlere her yöne bakıyordu.

"Su hemen orada, Tatyana."

Paniklemişti. Alevler yaklaşıyordu ve Tatyana, gözlerini Oleg'den ayırmadan çeşmenin alçak havuzuna atladı. "Ne yapıyorsun?"

Uzakta bir alarm sesi duyuldu.

"Su hemen orada," diye tekrarladı. "Amnisini hissediyor musun?"

"Hayır!"

"Evet, hissediyorsun."

"Oleg!" Alevlerle kaplı odanın etrafına bakındı. "Dur! Lütfen dur."

Ona istediğini verme dürtüsüne direndi. Onun arzularını yerine getirmek için zaman olacaktı, ama şimdi ona hayatta kalmayı öğretmesi gerekiyordu.

"Su vücuduna tırmanıyor, Tatyana. Aşağı bak ve düşün."

Kız paniklemeye başlayınca çeşme fışkırdı. "Bizi diri diri yakacaksın, düşünemiyorum!"

"Sen amnisini kullanacağın için yanmayacağız. Derinin altında hisset. Suyu vücudunun üzerine ipek bir çarşaf gibi çek."

"Oleg," diye bağırdı. "Lütfen!"

"Amnisini al ve kullan!" diye bağırdı ve kollarını kaldırarak alevleri çeşme kadar yükseğe çıkardı, ikisini de ateş duvarıyla çevreledi.

Tatyana çılgılık attı, ama içgüdüleri elementiyile, içindeki akıntıyla, emrine uyan suyla bağlantı kurduğunda amnisinin yerine oturduğunu hissetti.

Kollarını kaldırdı ve ellerini uzattı, avuç içlerini ateşe dayayarak sanki onu geri itiyormuş gibi. Su onu taklit etti, çeşmenin tabanından tek bir dalga halinde fışkırarak Oleg'in çağırdığı alev çemberini söndürdü, onu ve balo salonunu ve etraflarındaki her şeyi sırlıslam etti.

"Seni çılgın piç!" Tatyana ona bağırdı, suyla sırlıslam ve amnis ile çatırdayarak ona doğru koştu. "Seni lanet olası..."

Oleg onu belinden yakaladı ve şiddetli bir öpücükle ağzını kapattı.

Tatyana boğazından düşük bir hırıltı çıkardı ve boynuna sarılırken dişleri Oleg'in dudağını kesti, doğüstü bir arzu ile neredeyse onun vücuduna tırmanıyordu.

Oleg bir eliyle kızın örgüsünü tuttu ve ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Oleg kızı kaldırdı, kalçalarını tuttu ve kızın amının sıcaklığını sertleşmiş sikine sürtmeye başladı; kızın çıplak eli Oleg'in boynuna değdiğinde, temasın etkisiyle buhar yükseldi ve ikisini de sardı.

Saçını çekip ağzını uzaklaştırdı, dişleriyle neredeyse ağzını yakalayan kadının dişlerinin şakırtısına hırlayarak.

"Güzel." Kasıklarındaki acıyı umursamadan onu yere indirdi. "Şimdi tekrar yap."

Otuz Beşinci Bölüm

Tatyana yatağının kenarına oturdu, yere bakarak, cildine sürtünen ama bir şekilde rahatlatıcı gelen nemli giysileriyle oturuyordu.

Bundan nefret ediyordu. Her şeyden nefret ediyordu.

En nefret ettiği şey, amatör gibi hissetmekti. Yetkin olmak için çok çalışmıştı. Belki en güzel ya da en popüler kız değildi. Belki arkadaş edinmekte ya da flört etmekte iyi değildi.

Ama iyi bir öğrenciydi. Dansçı olduğu zamanlarda, sınıfındaki herkesten daha çok çalışmıştı. Annesi çöktüğünde bile ne yapacağını bilmekten gurur duyuyordu.

Ve şimdi, asla planlayamayacağı bir durumla karşı karşıyaydı.

Kapı çalındı ve Oleg olmadığını hemen anladı. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı araladı, oturma odasında Oksana'yı gördü.

"Oh. Merhaba."

Asker, Mika'nın çoğu geceleri giydiği gibi, siyah kargo pantolon ve dar bir gömlek giymişti. Saçları kısa kesilmişti ve yanları kısa, üstleri ise gözlerine düşen, hoş bir şekilde dağınık kıvrıkcık buklelerle süslenmişti, bu da üniformasının sert kesimini yumuşatıyordu.

Tatyana sordu, "Bir şey mi var?"

"Sana bunu getirdim." Kadın siyah beyaz giysilerden oluşan bir yığın tutuyordu. "Arkadaşımı sana bazı giysilerini ödünç vermeye ikna ettim. Ludmila genellikle paylaştan biri değildir, ama sen benimkinden çok daha onun bedenine yakınsın."

Bu küçük bir nezaketti, ama Tatyana bunu takdir etti. "Lütfen ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Söylerim."

Tatyana kıyafetleri aldı, ama Oksana ellerini ceplerine sokmuş kapının önünde duruyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Eğer bir şeyler içmek istersen," dedi kadın. "Sadece haber ver. Buralarda çok fazla erkek var ve bazen testosteron..." Başını salladı.

"Sanki havaya karışmış gibi." Tatyana ıslak göğsüne giysileri sıkıca bastırdı. "Hayal etmediğime sevindim."

Oksana gülümsedi. "Hayal etmiyorsun."

Tatyana ona daha fazla soru sormak istedi, ama zaten kendini davetsiz hissediyordu. Oksana ciddi bir asker, eşli bir vampir ve hayatı açıkça düzene girmişti.

Peki ya Tatyana?

Islak çoraplarla dolaşıyor ve bu hissi bir şekilde seviyordu.

Oksana gülümsedi.

"Anlayacaksın." "O kadar belli mi?"

"Öyle değil. Hepimiz o yollardan geçtik. O da."

Tatyana "o"nun kim olduğunu sormasına gerek yoktu.

"Teşekkürler." Giysileri kaldırdı. "Bir dahaki sefere beni canlı canlı yakmaya çalıştığında bunu hatırlamaya çalışacağım."

"O yapmaz." Oksana gözlerini kısarak baktı. "Biliyorsun, değil mi?"

Biliyor muydu?

"Sanırım?"

"Oleg..." Oksana dudaklarını büzdü. "O karmaşık biridir. Ama onu anlayacaksın. Ve bil ki, çoğumuzun ona sadık olmasının bir nedeni var."

"Neden?"

Oksana bir adım geri çekildi ve gülümsedi. "Bunu kendin anlayan gerekecek." Kapıya doğru yöneldi. "Başka kıyafete ihtiyacın olursa haber ver, ama seninkiler yarın akşam gelir."

Otuz Altıncı Bölüm

Oleg, Luana'nın bir zamanlar ay bahçesi dediği yere bakan arka terasta dolaşıyordu. Bahçenin şekli, evden dışarı doğru kıvrılan hilal şeklindeki ayı andırıyordu ve uçları evin arkasındaki yaprak dökmeyen ormana uzanan dolambaçlı yollara çıkıyordu.

Ay bahçesinin yemyeşil bitkileri, subtropikal kıyıların iklimini yansıtıyordu ve bitkiler, resmi bir Avrupa bahçesinden çok Akdeniz cennetini andırıyordu.

Kokulu narenciye ağaçları, denize bakan tepenin zirvesinde bile mikro iklim sayesinde kışlayan sallanan palmiye ağaçlarıyla iç içe geçmişti.

Ferforje kemerler, kokulu, beyaz çiçekli yaseminlerle kaplıydı. Özenle kesilmiş gardenya ve kamelyalar yolları süslüyordu. Tüm çiçekler beyazdı, yoğun kokulu ve ay ışığı altında parılıyordu.

Şimdi çam ağaçlarının arasından esen rüzgârın fısıltısına, Tatyana'nın annesinin evden gönderdiği altı güvercinin gurultusu eşlik ediyordu.

Tatyana kuşların geleceğini söylediğinde, Oleg göğsünde beklenmedik bir hafiflik hissetti. Tatyana'nın evinde evcil hayvan besleyeceği için çok sevindi ve hemen bahçenin arka tarafında, kuşlar için yeterince sıcak ama ormanda yaşayan vahşi hayvanlardan korunaklı, güneşli bir yere büyük bir kuşhane ve güvercinlik inşa etmek için malzeme siparişi verdi.

O ve Mika, kardeşi Lazlo'nun yardımıyla birkaç saat içinde yapıyı bitirdiler, tam da Sevastopol'dan Zara'nın altınlarının bulunduğu iki ağır sandık, Tatyana'nın annesinin gönderdiği kuşlar ve yarım düzine vampirin bir haftada yiyemeyeceği kadar ev yapımı yiyeceklerin geldiği kamyonun varış saatine yetiştiler.

Tatyana kuşları kuşhaneye salmış ve Oleg dinlememeye çalışırken iki saat boyunca onlarla oturup sırlarını fısıldamıştı.

Şafak sökmeden eve döndüğünde, yüzündeki ifade biraz daha rahatlamış görünüyordu ve Oleg, öfke yerine huzur gördüğü için cesaretlendi.

öfke yerine huzur gördüğü için cesaretlenmişti.

Ama o gece ay bahçesinde yürürken, Oleg onun ağladığını duydu.

Bahçenin ortasındaki devasa yansıma havuzunun yanından geçerek, hilal şeklinde bir yelpaze şeklinde su fişkırtan narin bir çeşmenin yanından geçti.

Küçük elma ağacının gövdesine yaslanmış, onun için geldiği gece eski bahçıvanının cesedinin bulunduğu yere bakıyordu.

"Benim küçük kurtum," diye fısıldadı. Kalbi acıyordu, çünkü pişmanlığın acısı kadar ölümsüz ruhu delen başka bir şey yoktu.

Oleg yanına yaklaştı ve Tatyana dönmek üzereyken eğildi, onu kollarının arasına aldı ve kucağına oturarak sardı.

"Oleg, şu anda seninle kavga edecek gücüm yok."

"Dur." Dudaklarını alnına bastırdı. "Bu gece ders yok."

Geçtiğimiz bir hafta boyunca Tatyana'ya amnisini kullanmanın temellerini öğretmişti. Ona amnisini bir kalkan gibi cildinin üzerine çekmesini öğretmişti. Tatyana'nın içgüdülerini kontrol etmeyi öğrenirken, beceriksiz ama güçlü bir güçle suyu çağırmasını izlemişti.

Her an diş çekmek gibiydi.

Küçük muhasebecisi, artık ölümsüz bir zihne sahip olduğu için her türlü zihinsel manipülasyona dirençliydi. İnatçı, kararlı ve meydan okuyan biriydi.

Ve korkmuştu.

"Bu gece ders yok," diye tekrarlardı, başını omzuna bastırarak. "Sana nazik davranayım."

Kız iç çekip gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü omzuna bastırdı. "Bunun bir hakaret olduğunu sanmıştım."

"Sadece seni baştan çıkarmaya çalışırken."

"Ölmek istediğimde beni güldürmeye çalışma."

Nefesi kesildi.

Oleg'un gözünün önüne aniden Tatyana'nın görüntüsü geldi, cildi dumanlar içinde ve güneşin nefret dolu ışığında muhteşem mavi gözleri siyaha dönüyordu. Görüntü o kadar iğrençti ki, kulağında ateşin fısıltısını duydu.

Onu kilitleyin.

Onun iyiliği için.

Onu sahiplenme arzusu her gece daha da güçleniyordu.

Oleg kendini sakın bir şekilde nefes almaya zorladı. "Böyle şeyler söyleme."

"Bahçede yürüyordum ve birdenbire buraya geldim. Tek düşünebildiğim şey şuydu: Masum bir adamı öldürdüm ve bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum. Ben bir canavarım."

"Eğer hatırlayacak kadar bilinçli olsaydın, bunu yapmazdın." Onun şakağına tekrar öptü. "Bu senin suçun değil."

"Bana, açlıktan aklımı kaçırmadığım zamanlarda bile kan dökme arzusu beni ele geçirebileceğini söylemiştin, o zaman nasıl bilebilirim ki..."

"Tatyana, dur." Onu hafifçe salladı. "En şiddetli kan dökme arzusu içinde bile, sen yine sen olursun. Kendini kontrol edebilseydin, bahçivanıma asla zarar vermezdi, bunu biliyorum."

Titreyerek nefes verdi ama kollarında rahatladı. "O hala öldü."

"Ben de bundan mutlu değilim. Ama uzun bir hayat yaşadı. Meyve ağaçlarını budamakta ustaydı, huysuz bir herifti ve kendine acımaya tahammülü yoktu, o yüzden ölmek istediğini söylemeyi kes. Bu onu geri getirmeyecek."

Kollarını beline doladı ve ona daha da yakınlaştı. "Bana tatlı davranma."

Oleg homurdandı. "İstedğim zaman tatlı olurum."

"Olmamalısın."

Onu sıkıca sarıp döndü. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Bahçeden dışarı." Aklında bir şey vardı ve bu, Oksana'nın yüzüne bir gülümseme kondurmazsa, Oksana'dan tavsiye istemek zorunda kalacaktı.

Oksana'ya sormak istemiyordu.

"Sana göstereceğim bir şey var," dedi.

"Yürüyebilirim."

"Yürüyebileceğini biliyorum." Onu eve doğru taşıdı. "Ama seni taşımaya hazırlarken neden yürüyeyim?"

Ayağıyla kapıyı itip açtı, Tatyana'yı içeri koydu ve odayı aydınlatacak lambaları yakmaya gitti. "Amber Odası'nı duydun mu hiç?"

Karanlıkta, onun nefesini tuttuğunu duydu. "Saint Petersburg'daki Catherine Sarayı'nda tamamen kehribar panellerden yapılmış oda mı?"

"O odayı bir kez görmüştüm." Duvardaki bir nişe yerleştirilmiş bir yağ lambasını yaktı ve altın rengi ışık odayı doldurdu. "Aptal insanlar tarafından yok edilmeden önce."

Tatyana yavaşça odanın ortasına doğru yürüdü. "Yeniden inşa ettiklerini sanıyordum."

"Yeniden yapımı fena değil, ama kehribarın kalitesi orijinaliyle aynı değil." Bir sonraki lambaya doğru yürüdü. Lambalar odanın etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmişti. "*Bu* yeniden yapım değil..."

"Oleg." Sesi nefes nefeseydi. "Ne oldu?"

Son lambayı yakıp odanın ortasında dönen kadına döndü. "Bu, Amber Odası'ndan esinlenerek yaptım, ama tamamen benim tasarımımdır."

Orijinal Amber Odası gibi, duvarlar altınla kaplanmıştı, ama saf kehribar kaplama yerine, Oleg mum ışığında dans eden kehribar cam mozaikler hayal etmişti, alev ve aynalarla aydınlatılmış mozaik çiçeklerden oluşan bir bahçe, odanın her yeri sanki arkadan güneş ışığıyla aydınlatılmış gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım. Çok güzel." Gözlerinden yaşları sildi. "Neden bu kadar güzel?"

"Çünkü artık bir ölümlü olarak görebileceğinden çok daha fazlasını görüyorsun."

Oleg kapıyı kapattı ve rahatsız edilmemeleri için kilitledi. Sonra, Tatyana'nın yerinde dönerek zarif bir şekilde dekore edilmiş odanın her köşesini inceleyen odanın ortasına gitti.

Onu gülümsetmek istiyordu. Yeni kazandığı ölümsüz hayatının sonunu düşünmesini istemiyordu.

Oleg elini tutup başının üzerine kaldırdı, sonra onu döndürdü. "Hâlâ dans ediyor musun?"

Tatyana ona baktı, beklenmedik dönüşten gözleri biraz bulanmıştı. "Ne?"

"Çocukken dans dersleri almıştın. Annesi ders parasını ödeyemediği için dansçı olmayı bırakamazsın." Onu tekrar döndürdü. "Hâlâ dans ediyor musun?"

Kız kaşlarını çattı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben balerin değil, muhasebeci oldum."

Oleg parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. "Ayakkabılarını çıkar." "Ne?"

"Çorap giyiyorsun, değil mi?"

"Çorap giyiyorum."

"Ayakkabılarını çıkar."

O, parmaklarıyla ayakkabılarını çıkardı ve Oleg onları odanın kenarına tekmeledi.

"Releve."

Tatyana'nın sırtı gerildi ve bir ayağının ucuna yükseldi, diğer dizini bükerek ayağını bacağına dayadı.

Oleg, elini tutarak kolunu nazikçe vücudundan uzaklaştırdı ve ikinci pozisyona getirdi. Oleg, onu etrafında gezdirirken, Tatyana'nın duruşu dik kaldı ve Oleg, onu mücevherlerle süslenmiş bir kutudaki minik bir heykelcik gibi parıldayan odanın ortasında döndürdü.

Gözlerini tavana kaldırdı, altın odadaki mum ışığının ve gölgelerin oyununu izledi, ışığı yansıtan aynalı panellerde kendi hareketlerini izledi.

Geniş pantolon ve eski bir tişört giymişti, ama ışık saçıyordu. Mükemmel.

"Ölümsüz olduğunda insan olmaktan vazgeçmezsin," dedi Oleg. "Hatta, insan olmaktan daha da uzaklaşmazsın, *daha da* insan olursun."

Onu dönüştürmeye devam etti ve amnis ve elemental güçle yeni güçlenen vücudu yorulmadı.

"Duyuların daha keskin. Arzun daha güçlü. İştahın *daha fazla*." Oleg durdu ve ona doğru yürüdü, elini göğsüne çekti.

Kalbi çarpmak istiyordu. Onun dokunuşuyla soğuk organının ısındığını hissedebiliyordu. *Ne yapıyorsun, duygusal aptal?*

Tatyana'nın yüzündeki büyüleyici ifade, kafasındaki mesafesini korumasını söyleyen sesi görmezden gelmesini sağladı.

Ayaklarını gevşeterek ayağa kalktı ve mavi gözleri parıldıyordu. "Yıllardır bunu yapmamıştım."

"Bu odayı yapmak yüz yıldan fazla sürdü. İnsan olsaydım, tam olarak hayalimdeki gibi yapamazdım."

Oleg gözlerini ondan ayırmadı ve ağzının küçük bir O şekli aldığını gördü. *Şimdi anladın mı, küçük kurt?*

"Bu hayatı sen seçmedin," diye devam etti, "ama istersen en iyi şekilde yaşayabilirsin. Dağların tepesinde dans edebilir, deniz dibinde pirouette yapabilirsin. Ama pişmanlık içinde yaşar ya da ölmek istersen bunların hiçbirini yapamazsın."

Gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Onun berrak mavi bakışları onu esir almıştı ve söylemek üzere olduğu dikkatli sözler boğazında takıldı. Garip, ürpertici bir farkındalık zihninin kenarlarında dolaşıyordu.

Göğsünün derinliklerinde, Oleg'in kalbi tek bir kez attı. "Tatyana Vorona, dansını görmek istiyorum."

Yine parmak uçlarına yükseldi, ama bu kez dudaklarını ona doğru uzattı ve kanını kaynatıp onu ateşle kaplayan yavaş, kadifemsi bir öpücük verdi.

Dikkatli

ol.

Dikkatli

ol.

Artık daha güçlüydü; onu kıramazdı.

Ama o seni kırabilir mi?

Tatyana, dudaklarını onun öpücüğünün kıvrımlarını ve çizgilerini öğrenirken, acı veren bir hassasiyetle hareket ettirerek ağzını baştan çıkardı.

Element kontrolü yoktu, bu yüzden amnis'i vücudundan çıkıp onun cildine kayarken, Oleg zevkle inledi ve onun enerjisinin kendisinininkine bilinçsizce girmesini görmezden geldi.

Amnis'i, ağzı kadar hevesliydi.

Onun gücü kendi gücüyle kıvrılıp kaynaşırken, naif samimiyetten heyecanlanan penisi canlandı.

Tatyana ne kadar cüretkar ve savunmasız olduğunu bilmiyordu. Oleg'in istediği gibi olsaydı, bunu asla bilemezdi. Onu kendine o kadar sıkı bağlayacaktı ki, başka bir sevgili istemeyecek ve masumiyetle ona ne sunduğunu asla bilemeyecekti.

Kendini ona açtı ve amnis'i onun amnis'ine kayd, güçlerin yavaş, şehvetli okşamasıyla heyecanlandı.

Amnis taze ve serindi, sönmüş bir ateşi kaplayan sis gibi. Oleg gömleğini kaldırdı ve ellerini sırtına bastırdı. "Tenini istiyorum."

Kız kollarını kaldırdığında Oleg'in dişleri ortaya çıktı ve kızın tişörtünü başından çekerek onu, göğüslerini hiç gizlemeyen ince bir saten gecelikte baş başa bıraktı.

Oleg onu kaldırdı ve mum ışığının camı ve ayna mozaiğini aydınlattığı duvara doğru yürüdü. Sateni başının üzerinden çekerek çıplak tenini yansıtıyordu.

Soğuk gece havasında titredi, meme uçları sertleşerek küçük noktalar haline geldi, o da onları ağızıyla kapattı ve ateşini cildine aktardı, vücuduyla ikisini de ısıttı.

Tatyana nefesini tuttu ve sırtını duvara yaslayarak göğüslerini ağzına doğru itti. Adam birini diliyle, diğerini ise bu tek hareketi aylarca hayal ederek acele etmemeyi öğrenen usta parmaklarıyla okşadı.

"Hoşuna gitti mi?" Dişlerini göğsünün çıkıntısına sürttü. "Ne hoşuna gittiğini söyle."

"Yapamam."

Nefesi çoktan hızlanmıştı ve Oleg, onun daha önce hiç böyle bir zevk hissetmediğini biliyordu çünkü tüm duyuları gibi bu şehvetli fırtına da doruk noktasına ulaşmıştı. Sinirleri onun enerjisine mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı ve Oleg, onun yeni hazır hale gelen tepkilerinden tam olarak yararlanmak için oyalanacaktı.

Başını kaldırdı ve dilinin ucuyla kızın köprü kemiğini yaladı. "Şimdi seni iyice tadacağım."

Kız onun penisine uzanmaya çalıştı ama Oleg onu kontrolünden çıkarmaya hazır değildi.

"Henüz değil." Bileklerini yanlarına bastırdı. "Orada tut, yoksa dururuz."

Yakınlık o kadar yoğundu ki Oleg, ateşini kontrol etmekte zorlanacağını biliyordu. Elementi cildinde kıvılcımlar saçıyordu ve kız, onun ateşi alevlenirse ona karşı koyacak kadar kendini kontrol edemiyordu.

Ama kontrol edecekti. Yakında, kontrol edecekti.

Onun önünde diz çökerek, başparmaklarını taytının beline soktu ve aşağı çekti.

Daha önce de güçlü olan kızın uyarılmasının kokusu onu sardı ve Oleg boğazından düşük bir homurtu çıkardı, kız titrerken dilini kızın uyluk iç kısmına sürttü.

"Kaldır." Bir bacağını okşadı ve kız bacağını kaldırdı, Oleg'in taytını odanın diğer ucuna fırlatmasına izin verdi. Oleg başını kaldırdı ve Tatyana bir tanrıça gibi onun üzerinde yükseldi, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu ve cildi kehribar rengi cam, aynalar ve mum ışığıyla parlıyordu.

Nefes kesiciydi.

"Bir gece seni böyle çizeceğim." Kızın vücudu zevkten erirken, tek parmağını kızın uyluk içinden aşağı doğru kaydırdı. "Aynen böyle duracaksın ve ben seni çizeceğim."

"Lütfen," diye fısıldadı. "Yapamam..."

"Yapabilirsin." O, bacağına kaldırıp omzuna koydu, cinsel organını ona açtı ve sonra onu daha fazla bekletmedi.

Oleg onu yaladı, kalçalarını kavradı ve ıslak arzusunun merkezini ağzına aldı, dilinin sivri ucu klitorisine ulaşana ve amnis çığına dönene kadar kıvrımlarını yaladı.

Kadın uzanıp saçlarını yumruklarıyla kavradı, vücudu zevkten patladı. Ağladı ve adam onun orgazmının seslerini içti, ona çekilen element enerjisinin patlamasının tadını çıkardı. Odadaki su kadının cildine yapıştı ve adamın vücuduna yayıldı, vücudu ısınırken buhara dönüştü.

O, "Yeter!" diye bağırdı.

Yeterli değildi, ama onu yemeye devam ederse, durmayacaktı.

Oleg amından çekildi ve yukarı bakarak, zevkle dolu gözlerine bakarken dudaklarını yaladı. Etinin yumuşak ve dolgun olduğu yerin hemen solundaki uyluk içini hafifçe vurdu. "Seni ısıracağım." O noktayı yaladı. "Tam buradan. Eğer istemiyorsan..."

"Evet." Dudakları kanla dolmuş, şişmişti. Dişleri ağzında uzamıştı.

Oleg tereddüt etmeden saldırdı, dişlerini yumuşak ete batırdı ve Tatyana'nın zevk şokuyla öne doğru düştü.

Onu yakaladı ve onu yere indirirken içmeye devam etti.

Çok fazla. Çok fazla.

Onun amnisinin kendisinininkiyle karıştığını hissetti.

Tehlikeli. Cazip. Kan bağları böyle oluşurdu.

Dilini deldi, dilindeki kanla küçük yaraları iyileştirdi, sonra vücudunu yaladı, uyluklarından ve cinsel organından her damla kanı temizledi, sonra karnını, göğüslerini ve tekrar ağzını öptü.

O zevkten sarhoş bir halde ona uzanırken, o hala tamamen giyinikti.

Ayağa kalktı ve keten gömleğini ve yün pantolonunu çıkardı, iç çamaşırlarının sınırlarından fırlayan penisine attığı aç bakışları yakaladı.

Oleg gülümsedi ve penisini yumruğuyla kavradı, başını hafifçe salladı. "Ah-ah." Kızın yanına diz çöktü. "Dişlerini biraz daha kontrol edene kadar ağzını oraya sokma, volchitsa."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Adil."

O an o kadar güzeldi ki Oleg nefes almayı unuttu.

Ahşap zemine uzanmış, yan yatmış, yuvarlak kalçaları ona bir düzine açıdan yansıyor ve göğüsleri altın ışıktaki parlıyordu.

"Çok güzelsin."

Tereddüt etmedi. "Sen de."

Oleg, Tatyana'nın yanına uzandı ve onu üzerine çekti. "Yer soğuk."

"Fark etmedim bile," diye fısıldadı, ağzına bakarak.

Enerji sarhoşuydu, elementleri birbirine karışırken amnisinin onun vücudunda hareket ettiğini hissediyordu. Bu, ölümsüz aşıkların eşleşmedikçe nadiren aştıkları şaşırtıcı bir samimiyet ve sınırdı.

Ama Tatyana bunu bilmiyordu.

Onu kaldırdı ve kız ellerini göğsüne dayadı, öne doğru eğildi, göğüsleri ağzını sulandırdı, onu tekrar tatmak istedi. Ama penisi rahatlamak için çılgık atıyordu, bu yüzden onu kaldırdı, ağrıyan ereksiyonunun üzerine eğdi ve yavaşça kızın bekleyen sıcak vücuduna girdi.

Mutluluk.

Oleg gözlerini kapattı ve onu tekrar boşaltana kadar orgazmını geciktirmek için kendini zorladı.

"Beni sür." Elleriyle kalçalarını kavradı ve vücudunu penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi. Kız düzenli bir ritim yakalayınca, bir elini kalçasında tutarken diğer elini klitorisinin şişmiş başlığına götürdü ve başparmağıyla okşamaya başladı.

"Tanrım." Kız başını salladı. "Yapamam. Bir daha olmaz."

"Evet, yapabilirsin." Penisinin dibinde gerginlik artıyordu ve testisleri sıkışmış, boşalmaya hazırdı, ama o kendini tuttu, kadının tekrar orgazm olmasını bekledi.

Göğsündeki elini tuttu, başparmağının ritmini sabit tutarak bileğini ağzına götürdü ve narin, mavi damarlı cildini yaladı, dişlerinin boynunda nasıl hissedeceğini hayal etti.

Dişlerinin derisini parçalamasını hissetme arzusu, vücudunu saran ateşi daha da alevlendirdi. Luana'dan beri kimse Oleg'i ısırılmamıştı. Tatyana'nın dişlerinin boynunda olduğunu hayal etmek çılgın bir düşünceydi.

"Oleg?" Vücudu titremeye başladı ve odadaki su tekrar cildine çekildi, Oleg'in çıplak vücuduna damlayarak onu sıırıslam etti ve etlerinin birleştiği yerden kıvrımlı buharlar yükseldi.

Oleg dişlerini yavaşça Tatyana'nın bileğine batırıp damarını yalamaya başladığında, oda altın bir sisle doldu ve Tatyana'nın vücudu tekrar patladı. Tatyana zevkten titreyerek Oleg'in orgazmına kapıldı.

Başını geriye attı ve aylarca biriken enerjiyi elemental bir güç dalgasıyla serbest bıraktı. Mumlardaki alevler neredeyse yaldızlı tavana ulaşana kadar büyüdü ve Oleg'in kalçaları kavislenerek Tatyana'nın vücuduna daha derine girdi, omuzlarında alevler patladı.

Tatyana'nın enerjisi yükseldi ve beklenmedik bir kontrolle Oleg'inkiyle eşleşti. İkisini de sis kapladı ve alevler kontrolden çıkmadan söndü. Tatyana'nın orgazmı yavaş bir dalga halinde vücudunda yayılmaya devam etti ve Oleg'in göğsüne yığılırken cildi Oleg'inkine değdi.

Oleg'in zihni zevk, rahatlama ve sessiz bir şokla dönüyordu. Amnis'i Tatyana'nınikiyle bir spiral halinde birbirine dolanarak ikisini de sardı ve o kadar sıkı çekti ki neredeyse boğulacaktı.

Ateş damarlarında dolaşıyordu, Tatyana'nın amnisinin sisteminde dolaştığını fark etmekle şaşkın ve mutluydu.

Her şeyi hissediyordu. Onun zevkini, korkusunu, arzusunu ve şefkat için duyduğu acil ihtiyacı. Onun enerjisi kendi enerjisiyle fısıldıyordu ve amnis onu tereddüt etmeden, şüphe duymadan ve çekinmeden kucakladı. O, onun kanındaydı ve onun elementi onu kabul etmekle kalmadı.

Daha fazlasını istiyordu.

"Bu..." Kalbinin isteksizce attığı yerde, göğsündeki deriyi öptü. "Söz bulamıyorum."

O da öyle. Oleg, nefesini vererek bir şeyler mırıldandı ve göğsüne kıvrılan narin kadını kollarıyla sardı ve derin bir nefes verdi.

Onu yok etmiş olabilecek kadın.

Otuz Yedinci Bölüm

Tatyana ertesi gece damarlarında elektrik dolaşırken ve hayatının - ne olursa olsun - kendi için iyi olacağına dair yeni bir kararlılıkla uyandı. Yatakta oturup vücudunda Oleg'in bırakmış olabileceği izler aradı, ama hiçbir şey yoktu. Morluk yoktu, cildinde sakal kıllarının çizdiği izler yoktu.

Vücudu uyurken kendini iyileştirmişti ve Oleg ile seks yaptığıının tek kanıtı, sanki onu canlandıran amnis Oleg'in kanıyla beslenmiş gibi, kanında yeni bir uğultuydu.

Cinsel fırtınanın ardından bir an için paniğe kapılmıştı, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde kendini zevke teslim ettiğini çok iyi biliyordu.

Aylardır Oleg'i istiyordu. O, arabanın arkasında onu taciz etmiş, sert kişiliğiyle tezat oluşturan nazik öpücüklerle onu uyuşturmuştu. Ve dün gece, Amber Odası'nda onu döndürürken, sonunda hayal edebilmişti.

Hayatı nasıl olabilirdi? Ne yapabilirdi?

Özgürlük böyle bir şey miydi?

Bu, onu esir alan ve koruyan vampire karşı duyduğu güçlü, neredeyse hayvani arzuyla birleşen baş döndürücü bir uyuşturucuydu.

Bu yüzden Tatyana istediğini aldı. Hiçbir ihtiyat ya da hesap yoktu. İnsan olarak yaptığı gibi sonuçları dikkatlice tartmadı.

Prezervatif yoktu.

Bir an nefesini tuttu.

Prezervatif kullanmamıştı çünkü bir vampirin onu hamile bırakması imkansızdı. Ayrıca bir bebek taşıyamazdı. Asla.

Kendi annesiyle olan karmaşık ilişkisine rağmen, kendi çocuğu olmasını istediğini fark ettiğinde göğsünde bir acı hissetti. Bir gün. Bunu hiç ciddi olarak düşünmemişti. Evli değildi ve hiç uzun süreli bir ilişkisi olmamıştı.

Annelik, zihninin en arka köşesine ittiği bir şeydi ve bu fırsatı kaybetme düşüncesi onu bu kadar incitmesine biraz şaşırmıştı.

Ölebilirdin, ama ölmedin. Şükretmelisin.

Annesinin pratik tavsiyesi onu hayallerinden uyandırdı.

Yeni bir hayat. Ölümsüz bir hayat. İlerlemek istiyorsa, aile fikrini terk etmesi gerekiyordu.

"Ölebilirdim. Minnettar olmalıyım," diye fısıldadı. Ölümsüz hayatı için minnettar olmak, onu neredeyse öldüren kadına minnettar olmak anlamına gelse de, deneyecekti.

Zara.

İrrasyonel bir özlem dalgası boğazını sıktı. Gözlerini kapattı ve Zara'nın saçlarını örerken ellerinin dokunuşunu hatırladı.

"SAÇLARINI SEVİYORUM."

Tatyana'nın yatak odasında oturuyorlardı ve Zara, Tatyana defterleriyle uğraşırken omzunun üzerinden ona bakıyordu.

"Öyle mi? Ben senin buklelerini seviyorum." Tatyana omzunun üzerinden bakıp Zara'nın sarı saçlarının uçlarıyla oynadığını gördü. "Her zaman kıvrıcık saçlarım olsun istemişimdir. Büyükbabamın saçları kıvrıcıktı, ama ben anneme ve büyükanneme çekmişim."

"Anlıyorum." Zara derin bir nefes aldı ve Tatyana'nın sarı at kuyruğunu çekti. "Sen uyurken kafanı kazıyıp kendime peruk yapmalıyım."

Tatyana güldü. "Oh, eminim çok güzel olur."

"Senin için öreyim." Zara yaklaşıp at kuyruğunun etrafındaki saç bandını çekti. "Örgü örmede çok iyiyim."

"Oh?" Tatyana aptalca bir mutluluk hissetti.

Çoğu gece Zara değişken ve talepkar olabilirdi, ama ara sıra Tatyana'nın

iki arkadaş olduklarını hayal edebiliyordu. Üniversitede yurtta kalıyor gibi hissediyordu.

"Evet, saç örgüsü yapmada çok iyiyim." Zara, Tatyana'nın at kuyruğunu gevşetip parmaklarıyla saçlarını taradı. "Eskiden kız arkadaşımın saçlarını örerdim. Senin gibi güzel sarı saçları vardı." Zara'nın sesi yumuşadı. "Sana biraz benziyordu. Belki de o yüzden o gece kulüpte dikkatimi çekmişsindir."

"Kız arkadaşın mı?" Tatyana'nın yanakları kızardı. Okulda erkeklerden çok kadınları seven kızlar tanıyor, ama bunu açıkça söylemiyorlardı.

"Kadınları tercih ettiğimi bilmiyor muydun?" diye sordu Zara. "Bu arada sana asılmıyorum. Sen benim çalışanım, bu aptalca olur."

"Tabii." Tatyana biraz güldü. "Nerede o? Kız arkadaşın. Hâlâ birlikte misiniz?"

Zara'nın elleri Tatyana'nın saçlarında hızla dolaştı. "Hayır, öldü. Çok gençti, ama öldü."

Tatyana'nın kalbi acıdı. "Zara, bu çok kötü. Çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim." Sesi yumuşaktı. "Bunu içten söylediğini anlayabiliyorum." Zara'nın parmakları kısa bir süre Tatyana'nın omzunda kaldı. "Onu her gece özleyorum."

"Ne kadar oldu?"

Zara uzun bir nefes verdi, parmakları hala Tatyana'nın saçlarında dolaşıyordu. "Yıllar oldu. Ama bazen uyanıyorum ve onun yanımda olduğunu düşünüyorum."

"Çok üzgünüm. Böyle birini kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

"Ama kaybedeceksin." Zara'nın sesi kesik kesik oldu ve Tatyana'nın masasındaki saç bandını alıp, yaptığı örgünün etrafına doladı. "Hepimiz insanları kaybederiz. Sen büyükannenleri kaybettin. Bir gün anneni de kaybedeceksin. Ölüm kaçınılmazdır."

"Sanırım haklısın." Tatyana, Zara'nın ruh halindeki değişimi, gökyüzünde bir kuş sürüsünün yön değiştirip dönmesi gibi hissedebiliyordu.

Önüne bakarak bilgisayarındaki rakamlarla meşgul oldu. "İşler iyi gidiyor. İkinci çeyrek rakamların gerçekten etkileyici."

"Evet." Zara'nın sesi yine soğuktu. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Bütün gece burada seninle konuşacak kadar vaktim yok. Hesapları bitir ve çıktıları bana gönder. Her zamanki numaradan ara."

Birkaç saniye sonra, Tatyana apartmanın ön kapısının kapandığını duydu ve her şey yine sessizliğe büründü.

TATYANA uzun at kuyruğunu omzunun üzerinden çekip sertçe çekti. Zara onun efendisiydi, kendini hatırlattı. Oleg, bu sevgiyi hissetmenin normal olduğunu söylemişti. Bu, amnisinin bir sonucuydu, delirdiği veya zihinsel bir çöküntü yaşadığı için değildi.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve bir kadın sesi Tatyana'yı anılarından uyandırdı.

"Tatyana?"

Oksana'ydı.

Şafak sökmeden onu odasına taşıyıp yalnız bırakmış olan Oleg *değildi*. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Belki de hiçbir şey hissetmiyordu.

Ya da belki... biraz rahatlamış mıydı?

Hala Amber Odası'nda olanları sindirmeye çalışıyordu ve Oleg'in onu yalnız bıraktığı için üzülüyordu. Oleg'in yakınında olmak, onu hala korkutan bir şekilde tüketiyordu. Onu ne kadar istese de, bu arzu ihtiyatla dengeleniyordu.

Vücudu ve amnisleri Oleg için pervasızdı, ona açtı. Aklı?

Eh, bekleyebilirdi.

"Tatyana?" Oksana'nın sesi tekrar duyuldu. "İyi misin?"

"Evet." Ayağa kalktı ve bornozunu giydi. "Uyandım."

"Kanını aldım. Oleg, odandan çıkmadan önce en az bir litre içmen gerektiğini söyledi."

Tatyana şüphesiz susamıştı, ama iki haftalık vampir hayatında bile boğazındaki yanma hissi azalmıştı. Kendini daha kontrol altında hissediyordu. Daha mantıklı.

Tabii ki, cinayet düşkünü efendisine duyduğu rastgele özlem hariç.

Tatyana kapıya yürüdü ve kapıyı açtığı anda Oksana'nın gümüş bir sürahi ile durduğunu gördü.

"Elime ısırmıyorsun," dedi diğer kadın. "İlerleme var." Tatyana gülümsemek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim." Aniden bir şeyin farkına vardı.

"Oksana, sen bir su vampiriymişsin."

"Öyleyim." Oksana gülümsedi. "Birkaç ipucu mu arıyorsun?"

"Aynı elemente sahip ve sürekli sinir bozucu parmaklarını şıklatmayan birinden mi?" Tatyana kaşlarını kaldırdı. "Sence?"

"Sonunda! Sormak için çok geç kaldın." Karafeyi işaret etti. "Kanını iç ve giyin. Balo salonunda çalışabiliriz."

TATYANA VE OKSANA saatlerce çalıştılar ve yaşlı vampirin dersleri Oleg'un ki kadar patlayıcı olmasa da, Tatyana'nın analitik zekası dersleri kolayca sindirdi. Oleg ile çalışırken kimse yanına yaklaşmazken, Oksana ile çalışmaya başladığı anda balo salonunun kenarında küçük bir kalabalık oluşması da yardımcı oldu.

Onları izleyen vampirler hiç de korkutucu değildi, Tatyana bir şeyi doğru yaptığında sık sık teşvik edici sözler söylüyor ya da alkışlıyorlardı.

"Aferin!"

"Çok zeki."

"Yeni başlayan biri için fena değil."

Son iltifat, kapı eşiğinde duran uzun sakallı, tıknaz bir adamdan geldi. Diğerlerinden daha yaşlı görünüyordu ve boyu da oldukça kısaydı. Kolları ve bacakları güçlü görünüyordu ve Tatyana nedenini bilmiyordu ama bu adam su vampiri değildi ve odadaki diğer vampirlerden çok daha yaşlıydı.

Tatyana tahmin etmek zorunda kalsaydı, onun bir toprak vampiri olduğunu söylerdi, ancak içgüdüğü ona onun elementini veya yaşını nasıl söylediğini bilmiyordu.

"Amnis patlamaları güçlüdür ve şu anda genç olduğun için çok fazla enerjin var," diye açıkladı Oksana, etraflarındaki izleyicileri görmezden gelerek. "Enerji iyidir. Kontrol daha iyidir."

"Tamam." Tatyana başını salladı. "Kontrol."

"Bağırmak değil, fısıldamak için çalışmalısın." Oksana, Tatyana'nın yanına dikildi ve elini kaldırarak Tatyana'nın sağ avucunu kendi avucuna koydu. "Amnisimi hissediyor musun?"

O başını salladı ve kendi enerjisi hemen Oksana'nın enerjisine ulaştı.

"Kaba," diye tersledi kadın.

Tatyana elini geri çekti. "Özür dilerim."

"Önemli değil." Oksana elini tekrar tuttu. "Ne yaptın? Bu, bir yabancının yanına gidip ona sarılmak gibi bir şey. Amnis'ini vücudunun bir uzantısı olarak düşün. Seni korumak ve başkalarını hissetmek için var. Ama biriyle tanıştığında, gidip onun yüzünü öpmüyorsun, değil mi?"

Yüzünde yanma hissetti. "Az önce yüzünü öptüm mü?" Oksana

ona göz kırptı. "Ludmila'ya söylemeyeceğim, söz veriyorum."

Odanın dört bir yanından alçak bir kahkaha yükseldi, ama yine de alaycı değil, samimi bir kahkahaydı.

"Merak etme," diye seslendi biri. "Hepimiz bir kez olsun Oksana'yı öpmeye çalıştık."

"Ta ki Ludmila ile evlenene kadar. Şimdi ise kafamızın arkasına kurşun sıkılmasından korkuyoruz." Odanın kenarlarından daha fazla kahkaha duyuldu.

Ders devam etti ve birkaç saat sonra Tatyana yorgun düşmeye başladı ve boğazı yanmaya başladı.

Oksana çenesine dokundu. "Vücudun artık yorulmaz, ama amnisin yorulabilir." Çeşmeyi işaret etti. "Çeşmenin içine otur ve enerji topla."

"Oturmak mı...?" Omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra giydiği eşofman altı ve tişörtüne baktı. "Gerçekten mi?"

"Çıplak kalmak istersen kimse umursamaz ve daha hızlı şarj olursun."

Tatyana, balo salonunun duvarı boyunca duran dört erkek ve iki kadına baktı. "Henüz herkesin yanında rahat hissetmiyorum."

Oksana güldü ve omzuna vurdu. "En azından ayakkabılarını çıkar. Ben bu çeteyle birlikte çevreyi kontrol edeceğim. Bir litre kan daha göndertirim."

"Teşekkürler." Balo salonunun ortasındaki mermer çeşmeye doğru yürüdü ve kenarına oturdu, ayakkabılarını çıkarmak için eğildi ve ayaklarını soğuk suya daldırdı.

Rahatlama ve ferahlık neredeyse anında geldi.

Gözlerini kapattı ve amnisinin, kuru bir bitkinin köklerinden nemi emmesi gibi elementine tepki verdiğini hissetti. Bir an sonra kapıda taze kan kokusu aldı ve başını kokunun geldiği yöne çevirdi.

Tıknaz vampir durakladı, bir kaşını kaldırdı ve ağır bir aksanla Rusça konuştu. "Yeni doğmuş birine göre duyuların iyi."

"Teşekkürler mi?"

Yaşlı adam homurdandı. "Ben Lazlo." "Tatyana Vorona."

Gümüş sürahiyi Tatyana'nın oturduğu mermer çıkıntıya koydu. "Ben Oleg'in kardeşi. Evin arkasındaki ormanda yaşıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye homurdandı. "Ve ben ondan daha yaşlıyım, yani onun tavırlarından şikayet etmek istiyorsan bana söyle."

Tatyana gülümsemesini engelleyemedi. Vampir koyu saçlı ve zeytin tenliydi. Orta yaşlı görünüyordu, ama vampirler için bu her anlama gelebilir. Elene ona bir keresinde, vampirler ne kadar yaşlı görünürse, dönüştükleri zaman o kadar genç olabileceklerini söylemişti, çünkü tarihsel olarak insanlar çok daha hızlı yaşlanıyordu.

Elene, Oleg'in insan hayatında kaç yaşında olduğunu bilmiyordu, ama kırklı yaşlarında görüldüğüne göre, dönüştüğünde muhtemelen yirmili ya da otuzlu yaşlarındaydı.

Tatyana elini Lazlo'ya uzattı ve parmaklarını şıklattı. "Dikkatini çekmek istediğinde yaptığı şey."

"Çıtlatmak mı?" Yaşlı vampir yüzünü buruşturdu. "Bıçağımı kapmak istiyorum."

"*Evet.* Her seferinde."

"Sinir bozucu bir herif. Ama ona dikkat ediyoruz çünkü..." Omuz silktili. "Kim bilir? Çünkü öyle."

"En azından bana özel yapmadığını biliyorum." Tatyana, kan sürahisini alırken Lazlo'ya doğru eğildi. Çok acıkmıştı, kibar davranacak hali yoktu, sürahinin kapağını açıp doğrudan içmeye başladı.

Kibar bir hareket değildi, ama çok susamıştı, umursamadı.

"İştahın var." Lazlo homurdandı. "Bu iyi. Bazen gençler? Eski hayatlarının yasını tutmakla o kadar meşguller ki kendilerine bakamıyorlar. Özlem çekip şikayet ediyorlar. Çok sinir bozucu."

"Bu yaygın mı? Böyle özlem duymak?"

Ayaklarını çeşmenin dışında bırakarak yanına oturdu. "Artık pek değil. Artık dünya daha medeni. Senin gibi kendi iradesi dışında dönüştürülmek vampirler için tipik bir durum değil." Parmağını kaldırdı. "Gregor'u öldürmeden önce seni bulamadığım için üzgünüm. Oleg, bunun için suçluluk duyduğunu söyledi."

"Evet." O konuyu açmasaydı keşke, ama belki de hatırlatması iyiydi. "Bir katil olduğumu bilerek sonsuza kadar yaşamak zorundayım."

"Yani, sonsuzluk iyimser bir kelime." Lazlo omuz silkti. "Yirmi yıl dene, o zaman nasıl hissedeceksin bir bak. Her zaman güneşe çıkabilirsin. Ya da birinden kafanı kesmesini isteyebilirsin, o muhtemelen yanmaktan daha az acı vericidir."

"Doğru." Tatyana, yaşlı adamın morbid düşüncelerinden garip bir şekilde rahatlamıştı. Karanlıkta yaşamayı pembe tablolarla çeviren insanlardan daha dürüst geldi. "Peki ya sen? Yaşamaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Kardeşlerim." Lazlo dudaklarını kıvırdı. "Çoğunlukla seks yaptığın olan."

"Aman Tanrım." Karafeyi tekrar dudaklarına götürdü ve biraz soğuyup pıhtılaşmış kanı yudumladı. "Kan gerçekten taze içilmeli, değil mi?"

"Öyle içince çok daha iyi oluyor." Kalın bıyıkları seğirdi. "Senin ve Oleg'in ilişkisini herkes biliyor. Utanmana gerek yok."

"Tamam." Kan sürahisini bitirdi ve elinin tersiyle ağzını sildi. "O bir şey söyledi mi?"

"Hayır, herkes senin üzerinde onun kokusunu alıyor."

"Doğru." Şimdi kendini bahçeye gömmek ve orada yirmi yıl kadar kalmak istiyordu. "Bunu bilmek iyi oldu."

Kapıyı işaret etti. "Mika'nın ekibinin yarısı birbiriyle seks yapıyor. Oksana ve Ludmila eşleşen tek çift. Çoğu vampir bunu sıkıldıklarında zaman geçirmek için eğlenceli bir yol olarak görüyor. Bu konuda fazla insan gibi davranma."

Tabii ya. Aslında bu pek de şaşırtıcı olmamalı. Bu, Oleg'e bakışını tamamen değiştirdi. "Bunu bilmek iyi oldu."

"Ama kardeşim?" Lazlo gözlerini kısarak baktı. "O tuhaf biri." Bu ne anlama geliyordu?

Tatyana sert adama döndü. "Bana gerçekten hiçbir şey söylemene gerek yok... Oleg hakkında. Biliyorum..."

Lazlo eğlenmiş gibi görünüyordu. "Neyi biliyorsun? Ya da bildiğini sanıyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey bilmiyordu.

"Beni ölümden kurtardı," dedi Tatyana yumuşak bir sesle. "Sanırım şu anda ondan tek istediğim bu."

Lazlo başını salladı. "Öyle yapıyor." "İnsanları ölümden kurtarıyor mu?"

"Kırık şeyleri birleştirir," dedi yaşlı vampir. "Kırık şeyleri." Gözlerini kısarak sordu. "Sen kırık mısın?"

Seni ilgilendirmez.

Tatyana zorla gülümsedi. "Herkes öyle değil mi?"

Lazlo boş sürahiyi aldı ve ayağa kalktı. "Muhtemelen evet." Sürahiyi kaldırdı ve Tatyana'ya küçük bir selam verdi. "Sen hayattasın, Tatyana Vorona. Bir süre öyle kalmalısın. Aceleci kararlar almaya gerek yok."

TATYANA O gece Oleg'i görmedi ve uzun ve tutkulu bir gecenin ardından adamın ondan kaçtığını mı, yoksa ona fazla önem verdiğini ve onun sadece meşgul olduğunu mu düşündü.

Oksana ile geçirdiği son saatin ardından balo salonundan çıkarken Mika Arakis'e rastlayınca sorusunun yarısının cevabını aldı.

"Oleg evde değil," dedi. "Merak edersin diye."

"Tamam." Orada olduğunu söylemeyecekti. Bu onu ilgilendirmezdi ve Elene ile onu hayatta bırakmayan Estonyalı vampire pek de sıcak bakmıyordu.

Mika da aynı şekilde düşünüyor gibi görünüyordu. "Bilgin olsun, Zara'nın adamları tarafından kaçırıldığınız için çok üzgünüm. Bu başarısızlığın tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Bunu beklemiyordu.

Tatyana, Mika'nın omzunun üzerinden onun rahatsız edici bakışlarından kaçmak için baktı.

Oleg'in ona söylediklerini unutamıyordu. Mika'nın Elene'yi yıllardır derinden sevdiğini. "Eğer merak ediyorsan, Elene seni suçlamadı."

O, bunun kendi hatası olduğunu söyledi. Zara'nın yanında bu kadar çok insan çalışacağını düşünmemiştir."

"Anlıyorum."

Artık ikisi de birbirlerinin gözlerinden kaçınıyordu ve Tatyana bununla bir sorunu yoktu.

"Ayrıca, Oleg'un seni bir yıl boyunca kaleye gönderip iyileşmeni ve eğitim almanı sağlaması gerektiğini düşünüyorum. Bizim dünyamızda hayatta kalmak için neredeyse hiç becerin yok ve bu en iyisi olur, ama o benim tavsiyemi dinlemiyor."

Mika'nın önerisi, hapsedilmek gibi geliyordu. "Şey... Hayatta kalma becerilerimi geliştirmeye çalışıyorum. Oksana bana eğitimimde yardımcı oluyor."

Mika sertçe başını salladı. "O çok yetkin biridir. Senden ilerlemelerin hakkında bir rapor alacağım. Ne tür silah eğitimi almak istediğini bana bildir, ben ayarlarım."

"Uh..." Kız kaşlarını çatı. "Silah mı?"

"Sen küçüksün, bu yüzden menzilini artırmak için hafif kılıç eğitimi faydalı olabilir. Judo da iyi olur. Oleg balta tercih ediyor ama o bir barbar."

Tatyana başını salladı. "Bu konuşmada hiçbir şey anlamadım. Elimde patlamayacak bir bilgisayar veya akıllı telefon bulabilir misin? Kullanmayı bildiğim tek silah türü o."

Mika başını eğdi.

"Getirebilirim." Tatyana gözlerini kırptı. "Ciddi misin?"

"Artık bizim için üretilmiş cihazlar var. İnsanların kullandığı elektronik cihazlar kadar zarif değiller, ama uygun önlemleri alırsan kullanabilirsin."

"O zaman istediğim silah bu." Elini uzatıp Mika'nın elini sıkmak istedi.

Mika isteksizce elini uzattı ve Tatyana'nın elini sıkmasına izin verdi. "El sıkışmayı sevmem."

"Ben de kan içmeyi sevmem." Elini bıraktı. "Bana internet bağlantısı olan bir bilgisayar ve akıllı telefon getir, beni ölüme terk ettiğin için seni affederim."

Mika alaycı bir şekilde güldü. "Peki."

"Güzel."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Sen ve Oleg'in ne olduğunuzu bilmiyorum, ama ona zalimce davranırsan, Zara'nın başladığı işi ben bitiririm."

Tatyana gözlerini kırptı. "Bana 'arkadaşıma zarar verirsen seni öldürürüm' mu diyorsun?"

"Evet."

"Bunu *bana* mı söylüyorsun?"

Mika başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Tatyana elini kaldırdı ve başını salladı. "Hayatımdaki her şey resmen tersine döndü." Odasına doğru yürümeye başladı. "Işık karanlık. Yukarı aşağı. Gece gündüz."

"Şafak sökmeden kanının geri kalanını iç," diye bağırdı Mika koridordan.

"Zaten öyle yapacaktım," dedi. "Yani yaptığımda, bunu senin söylediğin için yaptığımı düşünme."

Otuz Sekizinci Bölüm

Oleg şafak sökmeden eve döndü, tam da Lazlo ormana gizlice girerken ve bir araba dolusu insan muhafız evin önüne yanaşırken. Ölümlülerin gece Tatyana'nın yanında olması akıllıca olmasa da, gündüzleri evi korumasız bırakmak istemiyordu.

Giriş kapısından içeri girip onu bekleyen Mika'yı aradı.

"O kilitli mi?"

"Kalan kanını içti ve yarım saat önce kapısını kilitledi," dedi.

"Onlara işareti ben veririm." Oleg ön kapıya geri yürüdü ve hızla aydınlanan ufku görmekten kaçınmak için içeri girmeden önce insanlarla dolu minibüse el salladı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Tatyana'ya Ivan'ın adamlarıyla buluşmak için şehre gitmem gerektiğini söyledin mi?"

Moskova'daki kardeşleri giderek daha kibirli hale geliyordu ve yakında onları dizginlemek için önlemler almak gerekecekti.

Yakında, ama o gece değil.

"Ona gittiğini söyledim. Oksana ile çalışıyordu." "Ah." Oleg başını salladı. "İyi. Bu harika bir fikir."

"Diğerleri, muhasebecinin hızlı kavradığını ve iyi sezgileri olduğunu söylüyor."

Oleg, ofisine doğru koridorda yürürken başını salladı. "Zekası keskin, ve bu, ölümsüzlükte kas veya güçten daha önemlidir."

Gündüz odasının yakınındaki koridorlar ve odalar, ağır metal panjurlarla aydınlıktan korunuyordu ve bu sayede dinlenmeden önce birkaç saat daha kazanabiliyordu. Yaşı ilerlemiş olduğu için şafak vakti onu hemen uykuya çekmiyordu; sadece gün ışığından uzak durması gerekiyordu.

"Ona ne tür silah eğitimi almak istediğini sormalıyım," dedi Oleg. "Henüz kendi gücünün farkında değil."

"En sevdiği silahların bilgisayar ve akıllı telefon olduğunu söyledi."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Eğlenceli, ama olmaz."

Sadece amnis kullanabilmesi sayesinde, Tatyana dünyadaki en atletik insandan daha hızlı, daha güçlü ve daha iyi reflekslere sahipti. Bir Olimpiyat sporcusuyla boy ölçüşecek ağırlıklar kaldırabilir, bir sprinterden daha hızlı koşabilir ve çok az çabayla bir komandoyu alt edebilirdi, ama yeni vücudunu en etkili şekilde kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Onun tekrar arzuladığı yeni bedeni.

"Yarın akşam programımı boşalt," dedi Oleg.

Mika onun arkasında yürüyordu. "Tamam. Moskova'daki muhbirlerimle görüşmem gerek. Basil ne dedi?"

"Her zamanki gibi bağırıp çağırıyordu." Oleg ellerini havaya kaldırdı. "Ivan sabrımı sınıyor."

"Eninde sonunda halletmen gereken bir sorun."

"Zara'dan sonra," diye mırıldandı Oleg. "Her seferinde bir sorun."

Moskova'daki kardeşi Sokolov suç ailesinin başıydı ve Oleg, en kötü içgüdülerini kontrol altında tutarken, onların faaliyetlerinden uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Oleg, uyuşturucu kaçakçılığı, silah kaçakçılığı veya insan ve vampir suç çetelerinden haraç toplama faaliyetlerini durduramıyordu, ancak insan kaçakçılığına elinden geldiğince sert önlemler almıştı. Ivan'ın masumiyetini ilan etmesine rağmen, bu faaliyetlerin bir kısmının hala devam etmesi, süregelen bir sorundu.

"Şu anda her şey sakın görünüyor," dedi Oleg. "Moskova'ya uç ve insanlarla konuş. Ivan'ı ortadan kaldırmanın zamanı gelmiş olabilir. Ya da onu ibret olsun diye diğerlerine örnek yap."

Oleg, korkunç kardeşlerinden hangilerini hayatta bırakacağı konusunda seçici davranmıştı. Babasını ortadan kaldırdığında tam bir isyanla karşı karşıya kalmak istemediği için, gerçekten istemese de Ivan ve diğer bazılarının yaşamasına izin vermişti.

Yüzlerce yıl sonra, farklı bir seçim yapmış olmayı diledi.

"Zara gitmeden buradan ayrılmak istemiyorum," dedi Mika. "Bu akıllıca gelmiyor."

Oleg ofisinin kapısında durakladı. "Onunla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Şu anda kaç kişi onunla çalışıyor bilmiyorum. Aptal olma. Senin burada olduğunu biliyor. Yeterli sayıda adamla bu evi kuşatırsa

Yeterli sayıda adamla bu eve saldırırsa sen bile savunmasız kalabilirsin."

Elini Mika'nın omzuna koydu ve eski dostunu içeri çekerek yanağına öptü, sonra yanağını okşadı ve onu itti. "Endişen için teşekkür ederim, ama onun ne parası ne de sadık adamları var. Para vermezse Arnavut mafyası bile onun için çalışmaz."

"Oleg..."

"Yarın akşamki programımı boşalt. Sonra Moskova'ya git. Ivan'ın ne planladığını öğrenmek istiyorum ve senin kulaklarına ihtiyacım var."

"Tamam, ama Lazlo'ya söyleyeceğim ve Ludmila'yı sana bırakacağım."

"İyi fikir." Ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Tatyana'nın kanını ve seksini istiyordu, ama kız uyuyordu, bu yüzden kendine birkaç parmak votka doldurdu ve bahçeye bakan panjurlu pencerenin yanındaki deri koltuğa oturdu.

Uzakta, güvercinlerin kümeslerinde guruldadığını duyabiliyordu ve bu ses onu gülümsetti. Ne kadar küçük, evcil bir şeydi. Neden ona bu kadar zevk veriyordu?

Masasındaki döner telefon metalik bir sesle çaldı ve Oleg siyah plastik ahizeyi uzattı. Bu numarayı sadece birkaç kişi biliyordu, bu yüzden telefonu kulağına götürdüğünde, kaleden birinin aramasını bekliyordu. "Dinliyorum."

"Merhaba, baba."

Zara'nın sesi onu dondu.

Sessizliğin uzamasını bekledi. "Baba?" Zara biraz gergin geliyordu.

İyi.

"Merhaba, kızım."

"Ah. Oradasın."

"Nerede olduğumu tam olarak biliyorsun."

"Hmm." Boğazının derinliklerinden hafifçe güldü. "Sana bıraktığım hediye beğendin mi?"

Oleg, Zara'nın kendisiyle Tatyana'nın ilişkisi hakkında ne bildiğini bilmiyordu. "Bana ortalığı batırmışsın. Yeni doğan bebek bahçıvanı öldürdü."

"Özür dilerim, ama üzgün değilim."

"O bahçıvanı severdim."

"Biliyorum. İyi çalışan bulmak zor. Sevastopol'daki aşçımızı kovmadığın için minnettarım. Ailesinde tek işe yarar kişi oydu ve beslemesi gereken dört torunu vardı."

"Biliyorum, bu yüzden onu evde çalışmaya devam ettim." Garip bir şekilde, Oleg Zara'nın aşçıya olan ilgisinin tamamen samimi olduğunu hissetti. O onun kızıydı. Beklenmedik bir şekilde cömert olabilirdi, ama cömertliği ne zaman ortaya çıkacağını tahmin etmek imkansızdı.

"Odessa'daki tatsız olaydan beri seni aramak istiyordum," dedi Zara. "Bu gerçekten senin suçun, biliyor musun? Bütün paramı çalmamalıydın. Senin için çok çalıştım, Oleg. O para fazlasıyla hak ettiğim paraydı."

Telefon ahizesini elinde ezmek için kendini zor tuttu. "O tatsız olay mı? Elene'yi öldürdüğünü mü kastediyorsun?"

"O bir kazaydı. Düşmüştü ve yaşlıydı, baba."

Zara'nın sesi sızlanıyor ve çocukça geliyordu, Luana'dan bir şey istediğinde kullandığı ses tonuydu. Bu sesi duymak, aklına bir sürü anı getirdi.

"Boynunu kırması benim suçum değil," diye devam etti Zara. "Sadece ona sorular soruyordum."

Oleg gözlerini kapattı ve Elene'nin hırpalanmış yüzünü zihninde canlandırdı. "Hepsi senin suçun, Zara."

"Onu bu kadar seviyorsan, onu dönüştürmeliydin!"

"Dönüştürmeliydim..." Dişleri uzarken çarpık bir kahkaha attı. "Tatyana'yı bu yüzden mi dönüştürdün?"

Zara sessiz kaldı.

Oleg ona bağırdı. "Konuş!"

"Luana'ya benziyor." Zara'nın sesi hâlâ çocuk gibiydi. "Luana'ya benzediği halde orada yatıp çürümesi istemedim."

Oleg hiçbir şey söylemedi, ama midesinde iğrenç, kıvrımlı bir suçluluk duygusu kıvrılıyordu. Elene onun yüzünden ölmüştü. Tatyana, onlarca yıl önce zihinsel dengesiz eşini eğlendirmek için yarattığı bir canavar yüzünden ölümlü hayatını kaybetmişti.

Bütün bunlar onun hatasıydı, bu yüzden bunu düzeltmek zorundaydı.

Boğazındaki acıyı yuttu. "Neredesin Zara?"

"Sana yakın değilim."

"Sochi'ye geri dönmelisin." Masasındaki kalemi aldı ve Mika'nın bıraktığı kağıdın kenarına bir ayçiçeği çizdi. "Tatyana ile biraz zaman geçirip mirasını alabilirsin."

Zara yine sessiz kaldı. "Altınlarımı Soçi'ye mi getirdin?"

"Belki Luana'nın mücevherlerini sana değil, Tatyana'ya veririm. Ne de olsa o senin çocuğun ve sen onu terk ettin."

"Seni piç!" Zara ığlık attı. "Seni lanet olası piç!"

Ah, işte oradaydı. Çocukça surat asma gitmiş, sosyopat geri gelmişti. "Burada güneş doğuyor, Zara. Uyuyor olmalısın, sanırım batıdasın, değil mi? Haklı mıyım? Ne kadar uzaktasın? Kiev'de mi saklanıyorsun? Bükreş'te arkadaşlarınla mı oynuyorsun?"

Bir saniye sonra kızı telefonu kapattı.

Ahizeyi yerine koydu, sonra hızla kaldırıp başka bir numarayı çevirdi ve kaleye ait ofisinin telefonu açmasını bekledi.

"Dinliyorum," dedi bir ses.

"Soçi ofisine gelen son arama," dedi. "Takip et." "Halledeceğim, akşamüstü ararım." "Teşekkürler." Oleg telefonu kapattı.

Sonra, çizmeye başladığı ayieğine baktı ve çiçeğin ortasındaki yuvarlak kısmın Tatyana'nın yüzünün bir taslağına dönüştüğünü fark etti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Tatyana, kapısının önünden gelen Oleg'in kokusuyla uyandı.

Kalkıp, önceki gün dolabında beliren mavi ipek bornozu giydi, kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve elinden gümüş sürahiyi aldı.

Oleg'un kaşları kalktı. "Girebilir miyim?"

"Evet." Geri çekildi ve Oleg'in odasına girmesine izin verdi, sadece varlığıyla uyandırdığı arzuyu görmezden gelmeye çalıştı.

"Bunu kontrol edemiyorum." Kanın soğumaması için olabildiğince çabuk yuttu. "Bil diye söylüyorum."

"Biliyorum. Varsayımlarda bulunacak bir adam değilim." Odanın köşesindeki sandalyeye yürüdü ve oturdu, komodinin üzerinde duran kitap yığnını inceledi. "Puşkin şiirleri ve Rus masalları."

"Kütüphanende pek güncel bestseller yok." Kan sürahisini bitirip kenara koydu, boğazındaki yanmanın önceki geceden daha az olduğunu hissederek rahatladı. "On dokuzuncu yüzyıldan kalma eski hikayeler güncel sayılır."

Oleg hafifçe gülümsedi ve deri ciltli, kalın eski masal kitabını eline aldı. "Buradaki kütüphaneyi yenilemem lazım. En sevdiğin hangisi?"

Tatyana ona baktı. O gece, bu stoik avcının bir yanı hüznüydü. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesaydı, ona kırılğan bile diyebilirdi.

Senin ve Oleg'in ne olduğunu bilmiyorum, ama ona zalimce davranırsan, Zara'nın başladığı işi ben bitireceğim.

Tatyana yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. "En sevdiğim mi?"

Bunu düşündü. Muhtemelen büyürken hikayelerin yarısını bir şekilde okumuştı. Büyükannesinin çiftlikte aynı kitabın resimli bir kopyası vardı

aynı kitabın resimli bir kopyası vardı ve hikayeleri okumayı öğrenmeden önce bile birçok gece resimleri inceleyerek geçirmişti. "Bilmiyorum. Muhtemelen 'İvan, Ateş Kuşu ve Kurt'."

"Öyle mi?" Oleg, sandalyenin yanındaki ayak dayama yerine ayaklarını koydu ve koltuğun koluna yaslandı. "Neden onu seçtin?"

"Çünkü Ivan sonunda istediği her şeyi elde ediyor ve sonsuza kadar mutlu yaşıyor." Bacaklarını uzattı. "En güzel hikayeler böyle değil mi? Hayat yeterince iç karartıcı. Hikaye okuyacaksam, mutlu sonla bitenleri okumak istiyorum."

Oleg başını salladı. "Haklısın."

"Peki ya sen? Bunlar senin masalların mı? Yoksa çocukken başka masallar mı dinledin?"

"Çocukluğumu hatırlamıyorum," diye düşündü Oleg. "Ama bir zamanlar çocuk olmuş olmalıyım. İnsan anılarım çok belirsiz."

"Hmm."

Kitabı eline aldı. "Ama bunlar güzel hikayeler. Bir zamanlar Saint Petersburg'da dört çocuğu olan bir hanımım vardı ve onlara bu hikayeleri okurdum."

"Metresinin çocuklarına mı?" Tatyana, ölümcül bir vampirin çocuklara masal okuduğunu hayal etmeye çalıştı.

"Evet. O dul bir kadındı, çocuklar da anlaşılanın bir parçasıydı." Oleg eski kitabı karıştırdı. "Onlarla vakit geçirmekten çok hoşlanıyordum. Küçük çocuk—üç kız ve bir erkek vardı—sanırım benim ne olduğumu anlamıştı, çünkü bu kitaptaki vampir hikayesini çok seviyordu."

Tatyana dudaklarını kıvırdı. "Bu korkunç bir hikaye."

"Biliyorum." Oleg gülümsedi. "Çocuklar çok morbid. Onların en sevdiğim yanı bu. Hikayeyi defalarca dinlemek istiyordu. Hikayenin sonunda vampir öldürülüyor. Büyüyünce benden nefret edeceğini tahmin etmeliydim."

"Neden senden nefret etti?"

"Çünkü annesiyle evlenmedim." Oleg kitabı kapattı. "Evlenmemem daha iyiydi, ama tabii ki o bunu bilmiyordu. O on altı yaşındayken ayrılmak zorunda kaldım. Onlarla çok uzun süre birlikteydim."

Tatyana başını salladı. "Senin yaşlanmadığını fark ederlerdi."

"Evet. Ama o ölene kadar ona baktım."

"Ve eşin senin bir metresin olmasına aldırış etmedi mi?"

Kafasını salladı ve kitabı masanın üzerine geri koydu. "Luana o zamanlar kendi ilgi alanları vardı. Ayrı hayatlar yaşıyorduk ama hala arkadaşça davranıyorduk."

"En sevdiğin hikaye hangisi?" Kitapları işaret ederek sordu. "Vampir hikayesi dışında."

"Tabii ki 'Dev Turp'." Tatyana kahkahayı bastı.

Oleg de gülümsedi. "Bunu sormana bile inanamıyorum. Giyin. Bu gece izinliyim ve sana göstermek istediğim bir şey var."

"Bu gece yine ders mi var?" Omuzları çöktü. "Ara vermek istiyorum."

"Ders yok." Oleg ayağa kalktı ve yatağın kenarına yürüdü, kızın önüne geçti ve bacaklarını kızın bacaklarının üzerine atarak gözlerine baktı. "Tabii, dişlerini kontrol etmenin çok özel dersleri için havanda değilsen."

Tatyana, pantolonunun arkasındaki ereksiyonun uzunluğunu görünce nefesini tuttu. Ağzı sulandı ve Oleg ile daha fazla seks yapma düşüncesi bile vücudunu yumuşattı.

Seni oyalamaya çalışıyor. Ve kendini.

Yukarı bakıp gözlerine baktı ve tek parmağını merinos yünüyle kaplı sert alının üzerinde gezdirdi. "Gerçekten ne istediğimi biliyor musun?"

Oleg cevap verirken dişleri aşağıdaydı. "Tahmin edebilirim."

Ellerini onun kalçalarına koydu ve onu sertçe geri itti. "Evi düzgünce gezelim. Burası saray kadar büyük ve sürekli kayboluyorum."

Oleg'un pişmanlık dolu kahkahası, Tatyana'ya onun şakacı bir ruh hali içinde olduğunu gösterdi. "Dişlerin her zamanki gibi keskin, küçük kurt."

"Dışarı, seni turp." Onu kapıya doğru kovdu. "Gidip giyineyim, salonda buluşuruz."

OLEG, Tatyana'nın elini tutarak onu evin içinde gezdirdi ve önce neredeyse ezberlemiş olduğu zemin katı gösterdi. Balo salonu, resmi yemek odası ve diğerk büyük toplantı odaları vardı. Geniş, pencereli odalar bahçeyi evin içine alıyordu ve duvarlar sanat eserleri ve duvar halıları ile süslenmişti.

"Birinci kat özel odalar için yapılmış." Zemin kattan yukarı çıkarken eliyle işaret etti. "Ev sahibinin ve eşinin büyük yatak odaları, süitleri ve oturma odaları."

"Ama Oksana, şimdi çoğunun ofis olarak kullanıldığını söylemişti."

"Doğru," dedi Oleg. "Ve bazı depo odaları. Oturma odaları. Özel alanlar, ama gündüz odaları yok. Sadece rüzgar vampirleri bu kadar yüksekte uyumayı sever."

"Peki diğerkleri bodrumda mı uyuyor?"

"Evet. Evi satın aldığımda genişlettim. Bizim türümüz için en güvenli yer orası." Koridoru işaret etti ve yürürken elini tuttu. "Sana ana yatak odasını göstereyim. Çok güzeldir."

Meraklı yeni misafire rehberlik edercesine evin içinde onu gezdirirken onu izledi. Büyük bir çift kapıyı itip açtığında, gözleri hemen tavana kayd. Barok tarzda dekore edilmiş tavan, melekler ve kerublarla dolu renkli ve parlak bir sahneyle süslenmişti.

Oleg yukarı işaret etti. "Gördün mü? Rüzgâr vampirleri hayatın boyunca gözünün önünde geçit töreni yapıyordu, ama sen farkında değildin."

Tatyana gülümsedi. "Rüzgâr vampirlerinin yüksekte uyumayı sevdiğini söylemiştin." "Öyle. Ve güzel balkonları da çok severler."

"Seninle birlikte yaşayan birkaç rüzgâr vampiri var, ama çok fazla değil." Oleg homurdandı. "Zekiymişsin."

Kadın hiçbir şey söylemedi, daha fazla açıklama yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

"Bu bölgedeki çoğu rüzgâr vampiri, Ateş Kralı'na bağlıdır." Oleg, birkaç saniyelik sessizliğin ardından devam etti. "Arosh. O, buradan çok uzak olmayan Kafkas Dağları'nda yaşayan eski bir vampirdir."

"O da bir ateş vampiri mi?"

"Evet, ama benden çok daha yaşlı." Oleg elini sıktı. "Yürümeye devam edelim." Onu yatak odasından çıkarıp başka bir altın yaldızlı merdivene doğru götürdü. "Arosh'a meydan okusam, muhtemelen kaybederim ve bunu pek çok kişi için söyleyemem."

"Ama o bir ateş vampiri ise, neden çoğu rüzgâr vampiri... Oh. Oh." Gözlerini kırptı. "Onun efendisi bir rüzgâr vampiri miydi? Yani çocukları da rüzgâr vampiri mi?"

"Aynen öyle. Bu bölgedeki rüzgâr vampirlerinin çoğu onun koruması altında." "Peki siz ikiniz... düşman mısınız?"

"Düşman değiliz. Ama arkadaş da değiliz." Merdivenlere çıkmaya başladıklarında aşağıya baktı. "Arosh onurlu bir vampirdir, halkına bakar ve özellikle insan kadınlara karşı yumuşak kalpli olmasıyla bilinir, ama kendi ahlak kuralları vardır."

"İkiniz de bu konuda hemfikir gibisiniz."

Oleg kaşlarını kaldırdı. "Belki. Ama ateş vampirleri diğer ateş vampirleriyle arkadaş değildir. Bizler içgüdüsel olarak birbirimize saldırırız. Arosh ve ben bir arada yaşıyoruz ve birbirimizden uzak durmaya çalışıyoruz. O Mzymta Nehri'nin kendi tarafında kalıyor, ben de kendi tarafımda."

Tatyana zihninde bir harita çizdi. "Bekle, Mzymta buraya yakın."

Oleg başını salladı ve onu üçüncü merdivenlere doğru yönlendirdi. "Evet. Bu ev, Karadeniz'deki en doğudaki evim. Tabii ki bölgem Sibirya'ya kadar uzanıyor, ama..." Titredi. "Soğuk."

Gülümsemesini engelleyemedi. "Sen bir ateş vampiriymişsin."

"Bu, soğuğu sevmem gerektiği anlamına mı geliyor?" Merdiven sahanlığına vardıklarında sağa döndü ve dar bir koridora girdi. "Evin köşesinde sana göstermek istediğim bir oda var."

"Burada ne var?" Kız, pencereden dışarı bakarak tepelerin üzerine yayılan ormanı gördü. "Çok fazla pencere var." Gündüzleri burası ölüm tuzağı olurdu.

"Evet." Bir kapıya ulaştı ve elini sıkıca tutarak kapı kolunu çevirdi. "Bir zamanlar, insan olsaydım bu odayı stüdyo olarak kullanırdım diye düşünmüştüm, çünkü sabah ışığının çok güzel olacağını hayal ediyordum. Ama burada güneşi göremediğim için..."

"Ne dedin... Oh!" Tatyana odanın ortasına adım attı ve donakaldı, etrafındaki güzelliğe ağzı açık kalmıştı. "Ayçiçekleri, Oleg."

Elini bıraktı ve odanın çevresinde dolaşarak, duvarların tabanını kaplayan, doğuya bakan pencereler arasında yükselip tavana kadar uzanan ayrıntılı bir mozaği inceledi.

Mozaik, odayı çevreleyen bir ayçiçeği tarlasıydı ve yıldızların ışığı camdan inci grisi bir parıltıyla içeri girerken, Tatyana

duvarları kaplayan altın ve turuncu çiçeklerin üzerinde parıldayan ışığın sabah nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu.

"Çok güzel." Elini dokunmak için uzattı, sonra geri çekti. "Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Dokunabilirsin." Oleg avucunu duvar boyunca gezdirdi. "Bunu evi satın aldıktan yaklaşık elli yıl sonra tamamladım. Bence güzel oldu."

Oda, ağaçların tepesinde yüzen bir çayır gibi görünüyordu. Köşede duran tek bir tahta sandalye dışında boşdu.

"Kimse kullanmıyor mu?"

"Şu anda yok," dedi. "Luana bu odayı severdi. Eğer ölmeye karar verirse, şafak vakti bu odaya gelip güneşi bekleyeceğini söylerdi."

"Ve herkes uyurken bütün evi yakacak mıydı?" "Olabilir." Oleg başını salladı. "O böyle bir şey yapardı." "Morbid."

"O bunu romantik bulurdu." Oleg, Tatyana'ya başını salladı. "Biraz dramatik bir yapısı vardı. İnsanken balerindi. Bir prima balerin."

İlginç. Oleg bu yüzden mi ona ilgi duyuyordu?

Eskiden kız arkadaşımın saçlarını örerdim. Senin gibi güzel sarı saçları vardı.

Tatyana, soruların zihninde kalıp içini kemirmesine izin vermek istemiyordu. Zara, Tatyana'nın kız arkadaşına benzediğini söylemişti, şimdi de Oleg, ölen eşinin dansçı olduğunu söylemişti.

Ona doğru yürüdü ve soğuk gri gözlerine baktı. "Sana Luana'yı mı hatırlatıyorum? Bu yüzden mi benden hoşlanıyorsun?"

O biraz gülümsedi. "Seni ilk gördüğümde benzerliğimizden etkilendiğimi inkar edemem, ama renklerin dışında benzerlikleriniz çok da fazla değil. Belki de o, uzun zaman önce senin halkınla aynı yerden gelmiştir. Belki kuzen olabilirsiniz?"

"Yani bir tipin var mı?"

"Benim tipim kadınlar." Oleg elini kaldırdı ve parmaklarıyla Tatyana'nın altın sarısı saçlarından bir tutam aldı. "Ve belki de sadece görmek istediğimi görüyorum. Luana'nın fotoğrafı yok. Artık bakmadığım birkaç eskiz var sadece."

Tatyana kaşlarını çatdı. "Neden fotoğraf
fotoğraf yok? Vampirler vampirler
fotoğraf çekilemez mi?"

"Başka bir batıl inanç, volchitsa. Fotoğraf çekmiyoruz çünkü bunlar bizim ölümsüzlüğümüzün kalıcı kanıtları."

Tatyana yavaşça başını salladı. "Sen ondan bahsederken, o sanki..."
Tatyana bunu kırıcı olmadan nasıl ifade edebilirdi?

"Deli?" diye önerdi Oleg. "Çılgın?"

"Hassas olabilir mi?"

Oleg sırtıttı. "Narin, onu tanımlamak için çok nazik bir kelime. Luana çok dengesizdi, özellikle hayatının sonlarında. Sanırım babası onu dönüştürdüğünde hastaydı ve bu bazen olabilir. Herhangi bir enfeksiyon taşıyan bir insanı dönüştürmek bazen dengeli olmayan bir vampir yaratabilir."

"Bunu unutmayacağım."

Oleg duvara yaslandı. "Yine de o benim eşimdi. Onu korumaya ve mutlu etmeye çalıştım."

"Neden?"

Kaşlarını çatdı. "Çünkü bu benim işimdi."

Tatyana gözlerini kısarak baktı. "Sen bunu yapıyorsun." "Neyi? İşimi mi?"

"Zorba gibi davranırken bile insanları mutlu etmeye çalışıyorsun."

Hiçbir şey söylemedi ve yüzü ifadesizleşti.

Ne demişti? Geri çekilmeye başladı, ama Oleg'in eli hızla uzandı ve onu kendine doğru çekti, beline dolanarak göğsüne çekti.

Kalbi tek bir vuruş yaptı.

Konuştuğunda sesi alçak ve yumuşaktı. "Beni zorba mı sanıyorsun?"

"Hayır." Sözleri zorla çıkardı. "Zorba gibi davranıyorsun dedim."

"Benden korkmuyorsun."

Gözlerini kısarak baktı. "Bazen biraz korkuyorum."

"Seni asla incitmem." Çenesini kaldırdı. "Bana inanıyor musun?" "Hayır."

Ya da evet. Belki kasten incitmezdi, ama bu onu incitemeyeceği anlamına gelmezdi.

Eli, sırtının altından kalçasına kayd ve onu kavrayarak kasıklarına çekti.
"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki doğru söylüyorsun." Tatyana onun fırtınalı gri gözlerine baktı. "Ama Ivan ve ateş kuşunu hatırla. En iyi niyetle başlasan bile, işler ters gider. Hayat böyle."

Oleg eğilip onu kaldırdı, hızla döndü ve Tatyana bacaklarını beline dolarken onu ayçiçekleriyle kaplı duvara yasladı.

Onun sert ereksiyonunu, istekli ve ateşli cinsel organında hissedebiliyordu.

Al onu. Al bunu.

Mümkün olduğunca uzun süre.

Zihnindeki fısıltı, Oleg'in dudaklarını dudaklarıyla kapattığı, dilini ve dişlerini kabul etmek için ağzını açmaya zorladığı kadar onu baştan çıkardı. Dilini onun kaygan dişleri boyunca gezdirdi ve omuzlarında bir titreme hissetti.

Amnis onun amnisinin üzerinde kaydı ve Oleg dilini delip sertçe emdiğinde ağzında kendi kanının tadını aldı.

Oleg, onu bacaklarının arasında ereksiyonuna binmiş halde duvara dayadı. Tatyana aşağı uzanarak, giydiği bol eşofman pantolonuyla boğuşurken, onu orgazmın eşiğine getiren o lezzetli sürtünmeyi kaybetmeden pantolonunu nasıl çıkaracağını düşünmeye çalıştı.

Oleg, hayal kırıklığıyla homurdandı, onu yere indirdi, pantolonunu çekip çıkardı ve sonra hızla tekrar kaldırdı, onu belinden çıplak bıraktı.

"Pantolonumun düğmelerini aç," diye emretti, onu duvara dayayarak.

Tatyana nefesini tutarak aralarına uzandı ve pantolonuyla uğraşarak sonunda onun büyük ereksiyonunu serbest bıraktı. Elini üzerine koydu ve onu vücuduna yönlendirdi.

Oleg kalçalarını kaldırdı ve onu duvara doğru itti, ama Tatyana ellerini onun omuzlarına dayadı ve amnisinin cildini kaplamasıyla onun itişlerinin gücünü karşıladı, ikisinin de uyarılmasını artırdı, ta ki zevkten vücudundan çıkacakmış gibi hissedene kadar.

Vücudu ısınırken havaya yanık çam kokusu yayıldı. Derisine su serpti, denizin ve karanlığın tadını taşıyan tuzlu esintiye minnettardı.

Oleg, onun anlayamadığı bir dilde bir şeyler fısıldadı. Sıcak ve ateşliydi. Yabancı kelimeler göğsüne kadar indi ve zihninin derinliklerine itmeye çalıştığı acılı bir arzuyu taşıdı.

Geleceği bilmiyordu. Sadece şu an vardı. Sadece şimdi.

Tatyana gözlerini kapattı ve zevkin dalgalar gibi üzerine çökmesine izin verdi.

Kırkınıc Bölüm

Kal benimle, kal benimle. Seni karanlıkta tutmama izin ver.

Oleg masasının üzerinde duran siyah telefona bakarak, aptalca anıyı zihninden silmeye çalıştı ve bu sözleri yüzyıllardır l bir dilde mırıldanmış olduğu için şükretti.

Tatyana'nın, onun zihninde ne kadar derinlere işlediğini bilmesine gerek yoktu.

Ona hiç kanını vermeden iki kez kanını almıştı. Bu tehlikeli bir bağdı, Tatyana bunun anlamını fark etmese de onu Oleg'e bağlayan bir bağdı.

nc kez tadarsa, belki de çok uzun bir süre onun kanında yaşayacaktı.

nc kez tadarsa, ona kan bağıyla bağlı kalacaktı. Zara'yı öldürmek zorunda kalırsa, onu hayatta tutabilecek bir çiftleşme bağı başlangıcı olacaktı.

Bir efendinin bağı güçlüydü, ama çiftleşme bağı da öyleydi. Çiftleşme bağıyla, efendisi öldürülürse onun acısını hissedebilir, vücudunu parçalayan ıstırabın bir kısmını üstüne alabilirdi.

Onu incitse bile onu koruyabilirdi.

Telefon çaldı ve Oleg ahizeyi aldı. "Dinliyorum."

"Arama Sevastopol'dan geldi." Sözler kısa ve iş gibiydi. "Ne yapmak istiyorsun?"

Zara nceki gece Sevastopol'deydi. O ve Tatyana evi gezerken ve çeşitli odalarda birbirlerinin cinsel arzularını keşfederken, Zara çoktan onlara doğru yola çıkmış olabilirdi.

"Ben hallederim." Oleg telefonu kapattı.

Zara altınlarını almaya geliyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Tek soru, Soçi'ye ulaşmasının ne kadar süreceği ve vardığında yanında kimlerin olacağıydı.

O aptal değildi. Kızının bir planı olacaktı. Güçlü ve zayıf yanlarını biliyordu. Luana'nın sevgilisiydi ve

İstanbul ve Atina'nın çarpık vampir mahkemelerinden hayatta kalmamıştı.

Yalnız veya savunmasız vampirleri arayacaktı.

Kesinlikle Tatyana'yı arayacaktı ve ona yaklaştığı anda onu hissedebilecekti.

Zayıflığı neydi? Kızının çok sabırsız olmasıydı. Oleg telefonu aldı ve Mika'yı aradı.

"Alo."

"Buraya gelmen lazım."

"Zara mı?"

"Dün gece beni aradığında Sevastopol'daydı."

"Moskova'ya gitmeden önce mi, sonra mı?" Mika'nın sesi sinirle doluydu. "Onun..."

"Daha uzakta olduğunu sanıyordum," dedi Oleg. "Hemen uçağa bin ve Soçi'ye dön."

"Neredeyse şafak söküyor."

Kahretsin, öyleydi. Bu mevsimde Moskova'da geceler daha uzundu, ama yine de sert güneşin esaretindeydiler.

"O zaman uçağı alacakaranlıkta hazır tut," dedi Oleg. "Buraya geri dönmeni istiyorum."

Zara'dan korktuğu için değil, Tatyana için korkuyordu. Babasının varlığına nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve riske girmek istemiyordu.

Altın buradaydı. Zara, önceki gece telefonda öğrendiği kadarıyla Tatyana'ya pek ilgi duymuyordu.

Belki de Tatyana'yı uçağa bindirip kaleye götürmeliydi. "Bir haftalık bir bebeği, insanlar tarafından pilotlanan, gökyüzünde uçan metal bir tüpün içine koymak," diye mırıldandı Oleg. "Harika bir fikir."

insanlar tarafından pilotluk yapılıyor," diye mırıldandı Oleg. "Harika bir fikir."

Tatyana onunla kalacaktı. Zara'nın işini halletmesi ne kadar sürerse, Tatyana onunla kalacaktı. Bu stratejik bir karardı. Sadece stratejik.

Kırk Birinci Bölüm

"Sevastopol mu?" Tatyana'nın kalbi dondu. "Annem..."

"Güvende. Vera ona yapışık, onu kontrol etmek için korumalar gönderdim; Zara'nın işini halledene kadar gözetim altında olacak." Oleg masasının arkasında oturmuş, tam bir diktatör gibi görünüyordu. "Ve onu bulana kadar sen evde kalacaksın."

Gözlerini kırptı. "Beni eve mi kilitliyorsun?"

"Kendi iyiliğin için." Ses tonu küçümseyiciydi ve bu onu çılgılık atmak istemesine neden oldu. "Zara'nın büyük bir savaş gücü yok. Eve saldırdığında yalnız vampirleri avlayacaktır ve şu anda en savunmasız kişi sensin."

"Emin misin, daha iyisi..." Tatyana ağzını kapattı.

Oleg gözlerini kısarak, "Ne söyleyecektin?" diye sordu.

"Altın onun, sen ona vermelisin"

ama sonra Elene'nin o sandalyeye bağlı halini hatırladım ve Zara'yı tekrar öldürmek istiyorum."

Oleg sırtıttı, ama bu Tatyana'nın öfkesini hiç dindiremedi. Ona öyle baktığında ona tokat atmak istedi.

"Güzel," dedi. "Bu tavrını seviyorum. Başından beri söyledim, dişlerini görmek hoşuma gidiyor."

"Ama evde kalmayacağım."

"Gerekirse seni odana kilitlerim."

"Siktir git!" Tatyana ayağa fırladı ve odada volta atmaya başladı. "Bana güvenmediğin için mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Onu sevdiğini kendin söyledin."

"Onu *sevmiyorum*," diye bağırdı Tatyana. "Ben seviyorum..." Dilini ısırarak kendini susturdu.

Oleg başını eğdi, daralmış gözlerle ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Zara'yı sevmiyorum." Yavaşça nefes verdi. "Ve annemi aramak istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Hemen."

"Ah." Oleg anladığını gösterircesine başını salladı. Hiçbir şey anlamamıştı.

"Mika bana kullanabileceğim bir telefon ve bilgisayar getireceğini söylemişti," dedi kız. "Nerede o?"

"Şu anda Moskova'dan dönüyor, sanırım cihazlarını da yanında getirmiştir."

"İyi." Kız, göğsünü kollarını kavuşturarak odada volta atmaya başladı.

Oleg, altın ışıklı lambanın altında parıldayan geniş, koyu renkli ahşap masasının arkasında sakın bir şekilde oturuyordu. Ofisi kitap raflarıyla doluydu, ama masası tertemizdi, köşesinde tek bir siyah döner telefon ve sağında deri bir dosya vardı.

Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak, portföyü dişleriyle parçalamak ve sonra o temiz, parlak, medeni masanın üzerinde onu sikmek istiyordu.

Sesi duman ve fısıltı gibiydi. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Kontrolü kaybetmekten nefret ediyorum." Tatyana, pişman olacağı bir şey yapmadan veya söylemeden dönüp ofisten çıktı. "Beni odama kilitlersen, seni affetmem ve unutmam."

BİRKAÇ SAAT SONRA, kapının tıklanmasını duydu ve dışarıda Mika'nın kokusunu aldı. Kapıyı açtı ve Mika elinde gümüş bir kan sürahisi ve büyük beyaz bir kutu tutuyordu.

"Burada ve burada. Oleg daha fazla kan gerektiğini söyledi."

Kanı kapıp kutuyu aldı ve kapıyı yüzüne çarptı.

"Rica ederim," dedi ağır meşe kapının arkasından. "Bilgisayarı kurmak için yardıma ihtiyacın var mı?"
Bilgisayarı kurmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Senden daha iyi biliyorum." Kanı içmeye başlamış ve yeni cihazın bulunduğu kutuyu gözetliyordu.

"Telefon şarj edildi ve sınırsız veri planı var," diye devam etti Mika. "Evde Wi-Fi yok, ama yeterince yakın baz istasyonları var, internete girmek istersen telefonu hotspot olarak kullanabilirsin."

"İyi." İki gece önce, elektronik aletlerle tekrar çalışmayı umarak bahçe kulübesini didik didik aramıştı. Şimdi, kanı yudumlayarak bitirince, yatağının altından eski, deriden yapılmış bahçe eldivenlerini çıkardı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmek istiyorsan, Zara'yı öldürebilene kadar odanda kalacaksın."

Bu sözler onu dikleştirmişti. Kapıya yürüdü ve açtı. "Ya Zara'yı *ben* öldürmek istersem?"

"Sıraya gir," diye mırıldandı Mika ve uzaklaştı.

Karanlık adamın uzaklaşmasını izledi ve Zara'yı öldürmeyi şimdilik düşünmemeye karar verdi. Annesi ile son konuştuğu andan beri kurduğu planı uygulamaya koyana kadar.

Ama önce dünyaya erişmesi gerekiyordu.

Kutuyu açtı ve hayatında gördüğü en büyük, en garip ve en çirkin dizüstü bilgisayarını gördü. Muhteşemdi.

Bilgisayar şeffaf bir plastik kutu içindeydi ve kutuda ek bir şeffaf braket vardı. Eldivenleri giyip dizüstü bilgisayarını açtığında, şeffaf braketin klavyenin üzerine bir inç kadar uzanan ve her tuşa ulaşan çarpıcı parçaları olan bir tür klavye uzatma aparatı olduğunu fark etti. Bunu kullanarak, tuşlara hiç dokunmadan dizüstü bilgisayarda yazabilirdi. Hızlı veya kullanışlı olmayacaktı, ancak hassas sabit sürücü ve devre kartından uzak tutmak için işe yarayacaktı.

Herhangi bir riske girmeden eldivenleri giydi ve bilgisayarı açmayı başardı. Bilgisayar çalışmaya başlarken, başka bir kutuda bulunan benzer şekilde beceriksizce tasarlanmış kılıfın içindeki büyük cep telefonunu aldı. Telefonun ön yüzünde NOCHT yazısı ve altında aynalı bir kuş başı vardı.

Telefonun yanında, eldivenleri çıkarmadan telefonu kullanmayı sağlayan bir stylus vardı.

Mükemmel.

Telefonu açtı, tek kullanımlık telefonlar için kullandığı sahte bir e-posta hesabıyla işletim sistemine hızla giriş yaptı ve hemen yazılımı kontrol etti. Telefonun zaten bir VPN ile donatılmış olduğunu görünce sevindi.

Vampirlerle çalışmak isteyen herhangi bir iletişim şirketinin sanal özel ağları önceden yüklemiş olması mantıklıydı, ancak bu işletim sistemi ona tamamen yabancı olduğu için varsayımda bulunmak istemedi.

Yarım saat içinde, dizüstü bilgisayarına başka bir VPN yükledi, telefonu bilgisayara bağladı ve Grimace'in takılabileceğini düşündüğü bir sohbet odasına basit bir internet tarayıcısıyla girdi. O an için kullanmak üzere yeni bir isim oluşturdu ve tanıdık kullanıcı adları aradı.

Mesaj panolarında gezinmeye başlar başlamaz, yeniden nefes alabildiğini hissetti. Gece yarısıydı, ama o saatler, onun gibi bilgisayar meraklılarının uyanık olduğu saatlerdi.

Düşününce, onlar biraz kendi vampir druzhina'larına benziyorlardı. Sadece kan yerine kod kullanıyorlardı.

Yazmak zordu, ama Tatyana başardı ve Grimace'in sık sık uğradığı bir panonun en altına, onun dikkatini çekeceğini umduğu bir kod satırı yazdı.

Birkaç dakika sonra Grimace ona özel mesaj attı.

—*pidge, neredesin??? bekle, bu pidge mi?*

Onun tereddütünü hissedebiliyordu ve ihtiyatlı davranmasına kızmadı, bu yüzden sadece onun anlayacağı bir cümle yazdı.

—*Pushkin kodunu geri istiyor.*

—*Sen misin? Ne oluyor lan ve nerelerdeydin? Paramı aldın mı? Maldivler'de benim paramla mı yaşıyorsun?*

—*Maldivler'de değilim + paramı alacaksın ama şimdi zamanı değil. Bir iyilik yap, öderim.*

—*Beni zaten delirtiy\$\$\$, ne var?*

Tatyana derin bir nefes aldı, kapalı kapıya baktı, sonra tekrar bilgisayara döndü.

—*Annem SVSTPL'den kaybolması gerekirse ona yardım edebilir misin?*

Kısa bir duraklama oldu, sonra cevap yazdı.

—*ne zaman ve nerede olduğunu söyle.*

Kırk İkinci Bölüm

Oksana acımasız bir işverenydi, ama en azından balo salonunda su vampiri ile çalışmak Tatyana'nın gerginliğini biraz olsun hafifletiyordu.

Zara'nın Oleg'i aramasından dört gece, ayçiçek odasında sevişmelerinden üç gece geçmişti ve Tatyana ondan kaçınıyordu. Daha fazla kontrol sahibi olmak istiyordu. Vücudunun, zihninin.

Hayatının.

"Güzel." Oksana, balo salonunda Tatyana'nın el hareketlerini taklit ederek, çeşmenin uzak tarafında durup çeşmenin tabanından bir su tabakası kaldırdı. "Şimdi tut."

Tatyana ellerini uzattı ve amnis'i canlandı. Sanki parmak uçlarından havada tuttuğu suya doğru akan minik ipler hissediyordu. "Neden?"

Oksana gülümsedi. "Hissetmeni istiyorum. Kolların yorulmayacak, ama amnisin yorulacak. Bunu kontrol etmek, eğitim ve içgüdünün birleşimidir. Su sana gelmek istiyor. Sana hizmet etmek istiyor. Ama amnisin yeni."

"Oleg, yeni doğmuş bir bebek için gücümün ortalama olduğunu söyledi. Sen de öyle düşünüyor musun?"

"O benden çok daha yaşlı ve çok daha deneyimli, ama evet, bence bu doğru."

Tatyana su tabakasını tuttu, amnisini bir an hissettikten sonra dikkatini enerjiye verdi. Amnisin bir kedi ya da erken gelişmiş bir çocuk gibi olduğuna karar vermişti. Dikkatini bir an da dağıttığı anda enerjisi düştü. Ama amnis dikkatinin tekrar kendisine odaklandığını hissettiği anda güçlendi ve ellerinin arasında ve suyla mutlu bir şekilde akmaya başladı.

"Gücünü sudan alıyorsun," dedi Oksana. "Bunu asla unutma. O sonsuz bir kuyu. Su her yerde."

"Çöl hariç."

Diğer vampir gülümsedi. "Orada bile biraz var. Ama evet, büyüyene kadar çöllerden uzak durmanı tavsiye ederim. Orada kendini oldukça

çaresiz hissedersin. Vampir gücün hala olur, ama bunun çoğu amnis tarafından güçlendiriliyor."

"Geçen gün kapı kolunu kırıyordum."

"Hiç şaşırmadım. Hassas kontrol senin en büyük zorluğun olacak." Oksana sola doğru ilerledi. "Benimle birlikte yürü."

Tatyana antrenörünü dinledi ve çeşmenin diğer tarafında onun hareketlerini taklit etti.

"Örgü örer misin?" diye sordu

Oksana. "Kazak lazım mı?"

"Hayır, ama kontrol için iyidir. Dikkatini vermeni ve bilinçli hareket etmeni sağlayan her şey. Tai chi. Örgü örmek. Nakış. Kaslarına dikkatini vermeni sağlayan egzersizler veya hobiler bul. Bir enstrüman öğren. Piyano zihnini, keman ise hafızanı geliştirir."

"Müzikle aram hiç olmadı," dedi Tatyana. "Müzik yapmayı değil, müzik eşliğinde dans etmeyi severdim."

"Dans etmek iyidir. Enstrüman çalmak daha iyidir." Oksana'nın sesi keskin çıkmıştı. "Zamanın var ve beynin insan olduğun zamankinden daha hızlı çalışıyor. Amnisin, sinir bağlantılarını daha hızlı kurmana yardımcı olacak. Dilleri daha hızlı öğreneceksin. Sen bilgisayarıcı birisin, değil mi?"

"Evet."

"Artık o hayata aynı şekilde erişemiyorsun, bu yüzden yeni bir şey bulman gerekecek." Oksana, Tatyana'nın gözlerine baktı. "İyi olan ne? Zamanın var. Ve Mika'nın dediğine göre paran da var."

"Baştan başlamak için daha kötü yollar da var mı?"

Oksana sırtıttı. "Komünistlere kin besleyen intikamcı bir Rus aristokrat tarafından dönüştürülmüş olabilirsin."

Tatyana gözlerini kırptı. "Bu hikayenin devamı var."

"Votka içmemiz gerekse bile sarhoş olamayacağımız bir hikaye." "*Siktir*," diye mırıldandı Tatyana. "Birazcık bile yok mu?"

"Maalesef, birazcık bile olmaz." Oksana kollarını indirdi. "Suyu boşalt. Yavaşça."

Tatyana onun hareketlerini taklit etti ve amnisinin çeşmeye geri yerleşirken bile suya yapıştığını hissetti.

"Unutma," dedi Oksana, "su ile iğneye iplik geçirebilirsen, dalga da yapabilirsin."

"Fısıltı gibi, bağırarak değil."

"Aynen," dedi Oksana. "Hatırladın."

"Görünüşe göre beynim artık daha iyi çalışıyor." Ellerindeki son damlaları silkeledi ve egzersizden yorgun ama enerjik hissederek parmaklarını esnetti. "Kan var mı?"

Oksana, balo salonu kapısının yanında duran Mika'nın adamlarından birine parmaklarını şıklattı. "Pavel, Tatyana'ya bir sürahi getir."

"Evet, patron."

Tatyana çeşmenin kenarına oturdu ve adamın uzaklaşmasını izledi. "Hoşuna gitti mi?"

"Neyi beğendim?" Oksana yanına gidip oturdu.

"Erkeklere emir vermek."

Diğer kadın kahkahayı boğdu. "Evet. Aslında seviyorum. Ama Oleg için çalışmayı önceki patronumdan çok daha fazla seviyorum, bu yüzden insanlara emir veremesem bile muhtemelen onunla birlikte olurum."

Tatyana ona baktı. "Son patronun kimdi?" "Luana."

Tatyana'nın kaşları kalktı. "Oleg'in eşi mi?"

Oksana hafifçe gülümsedi. "Babam, Oleg'in geniş ailesinden biri olan Sokholovlarla çok aptalca bir kavgada öldürüldü, bu yüzden uzun süre başıboş kaldım. Hiç param yoktu. Koruyucum yoktu. Sokholovlara bağlılık yemini edebilirdim, ama Ivan'dan nefret ediyorum."

"O Oleg'in kardeşi mi?"

"Daha büyük," dedi Oksana, "ama daha aptal. Entrikacı. Oleg'in hançerinin kör ucu gibi."

"Peki Luana ile nasıl tanıştın?"

Oksana, Tatyana'ya uzun bir süre baktı.

"Söylemek istemiyorsan beni ilgilendirmez," dedi Tatyana. "Bütün bu hayat bana garip geldiği için gereksiz yere meraklı davranıyorum. Ama susmamı söyleyebilirsin."

Oksana sonunda gülümsedi. "Seni seviyorum, Tatyana Vorona. Düşündüğünü söylediğin için sana minnettarım."

"Düşündüğünü söylemezsen konuşmanın ne anlamı var?" dedi Tatyana. "Büyükannem, gerçek düşüncelerini paylaşmak istemiyorsan ya da bunun akıllıca olmadığını düşünüyorsan, yalan söylemektense susmanın daha iyi olduğunu söylemişti."

"Bilge bir kadınmış."

"Öyleydi." Tatyana pencereden karanlık bahçeye baktı. "O artık öldü. Ama ben ölmeyeceğim. Kanserden ya da felçten ölmeyeceğim."

"Ama ölebilirsin," dedi Oksana. "Bunu asla unutma. Luana da asla ölemeyeceğini düşünürdü, ama başına ne geldi? Kendi eşi tarafından öldürüldü. Hak etmediğinden değil tabii."

Tatyana donakaldı. "Ne?"

Oksana yana eğildi ve ona daralmış gözlerle baktı. "Oleg Luana'yı öldürdü. Bu sır değil. Kimse sana söylemedi mi?"

Tatyana bu haberin neden bu kadar şok edici olduğunu bilmiyordu, ama... Ama.

"Luana öldüğünde fiziksel olarak acı hissettin mi?" "Çok acı vericiydi."

Ayağa kalktı, vücudunu titremeye başlayan bir endişe sardı. "Oleg şu anda nerede?"

"Sanırım ofisinde." Oksana'nın kaşları kalktı. "Seni şok ettiysem özür dilerim, ama dediğim gibi, bu bir sır değil. Herkesin gözü önünde bir infazdı."

Dört Otuz Üçüncü Bölüm

Oleg, yaklaşık on milyon dolarlık altın külçelerin bulunduğu siyah sandığı izledi.

Altını bizzat görmek her zaman tatmin ediciydi. Ekranlarda milyonlarca rakam vardı, ama onun için çok az anlam ifade ediyordu. Çalışanlarını mutlu ediyordu, ama günün sonunda servetini altın olarak görmek çok daha hoşuna gidiyordu.

Sandığın içindeki altın, Oleg'in Zara'ya borcu olan altının sadece bir kısmıydı. Odesa'dan sadece iki sandık göndermişti, ama bu sandık altınlardan çok daha önemli bir şey içeriyordu.

Bu sandık Luana'nın mücevherlerini içeriyordu ve Zara'nın asıl istediği şey buydu.

Altın külçelerin üzerinde duran ince maun sandık asıl hazineydi. Elmaslar ve zümrütler tek başına altının üç katı değerindeydi ve bu, değer biçilmesi imkansız olan bitmiş mücevherleri hesaba katmıyordu.

Oleg yüzyıllar boyunca servet biriktirmişti ve Luana onun eşi olduğunda, onu hediyelerle yağmuruna tutmuştu. Bunun bir kısmı eşini etkilemek, bir kısmı da vampir dünyasına, kendisini memnun edenlere verebileceği güç ve serveti göstermek içindi.

Onun hayal kırıklığına uğramasına neden olan şey, Luana'nın ona verdiği mücevherleri nadiren takması ve onları kişisel saklama yerine saklamayı tercih etmesiydi.

Oleg, Tatyana'nın koridorda koşarak geldiğini duydu ve sandığın kapağını kapattı. Zara'nın hazinesini zamanı gelene kadar görmesine gerek yoktu.

Tatyana kapıyı çaldı ama girme izni beklemedi.

Kız sakinleşene kadar bu konuyla ilgilenmek zorunda kalacaktı. "Ne oldu?"

Oksana ile balo salonunda çalışıyordu ve amnisinin parladığını görebiliyordu. Havadaki nem cildine yapışmıştı ve yüzü solgun olsa da dudakları kızarmıştı. Onu herkesin

çıplak bırakmak istiyordu, ama kızın bir şeye üzüldüğü belliydi, bu yüzden sakın bir şekilde oturdu.

Konuşamıyor gibiydi.

"Tatyana," dedi sakın bir sesle. "Neden üzgünsün?"

"Luana'yı öldürdün."

Oleg donakaldı. Onun söyleyeceğini beklediği onca şey arasında bu yoktu. "Görüyorum ki Oksana sana bir şeyler anlatmış."

"Sır olmadığını söyledi."

"Değil." Zihninde, kalenin gündüz odasının duvarlarını süsleyen parlak kırmızı mozaik parçalarını gördü.

Efendim.

Sevgilim.

Eş.

Kardeşler

.

Arkadaş

ar.

"Ben birçok vampir öldürdüm," dedi Oleg sessizce. "Kiev Rus'unun ölümsüz lordu diploması sayesinde mi oldum sanıyordun?"

"O senin eşinmiş." Tatyana volta atmaya başladı. "Onun kanı... senin içinde senin içinde *yaşıyordu*."

Tıpkı senin kanının şu anda benim içimde yaşadığı gibi. "Evet." "Öldüğünde canın yandığını söylemiştin."

Neden bu kadar tedirgindi? Tatyana, Oleg ondan sıkılırsa onu öldüreceğini mi düşünüyordu? Oleg sandalyesine yaslandı ve eski duygular ve pişmanlıklar zihninde çılgılık atmasına rağmen ellerini kavuşturdu.

"Luana ölmek zorundaydı çünkü sağlığı iyi değildi," dedi. "Dengesiz ve tehlikeliydi, sokaktan insan kadınları kaçırıp ölene kadar onlardan beslenmeye takıntılı hale gelmişti, ki bu onun yaşındaki bir vampir için tamamen gereksiz bir şeydi. Onu öldürmeden önceki hafta yirmi kadın kaçırmıştı. *Yirmi*. Bir şey yapmasaydım, insanlar onu bulacaktı ve bizi ifşa edebilirdi."

"Evet." Tatyana başını salladı ama volta atmaya devam etti. "Anlıyorum."

"Öyleyse neden bu seni üzüyor?"

"Sana zarar verdi."

Onu o kadar çok mu seviyordu? Oleg, kontrolünün çatırdandığını hissetti.

"Evet."

Kan bağı kırıldığında, eski bir bağ olsa bile acı verir." "Ve Zara'yı da incitti."

Oleg donakaldı. Nereye varmak istiyordu? "Evet. Zara, Luana'yı öldürdüğüm için benden nefret ediyordu."

"Bu yanlıştı," diye fısıldadı Tatyana, kaşlarını çatarak. "Elene, Zara onu dövdüğünde ona bunu söylemişti. Bunun yanlış olduğunu ve herkesin bunu bildiğini söylemişti."

"Elene bunu söylediğine eminim çünkü..."

"Zara'yı sakınleştirmeye çalışıyordu! Bu çok açık."

Bu kadının zihninin nasıl çalıştığı hiç belli değildi. Mavi gözlerinin arkasında neler dönüyordu? "Neden bu kadar heyecanlı olduğunuzu anlamıyorum. Lütfen..."

"Luana öldüğünde Zara çok acı çekti, çünkü kanlarını paylaşmışlardı, değil mi?"

"Hayır." Neden ölen eşinin kanını soruyordu? "Luana Zara'ya kanını vermedi. Onlar eş değildi. Bu yüzden Luana, ben onu öldürene kadar benim eşim olarak kaldı."

Tatyana masasının diğer tarafına yürüdü ve durdu, amnisleri havada titreşiyordu. "Ama *sen* verdin. Onu yarattığında kızına Luana'nın kanını verdin."

Oleg gözlerini kısarak hiçbir şey söylemedi.

"O bir su vampiri, toprak vampiri değil," dedi Tatyana. "Sen onun yaratıcısı olabilirsin, ama o Luana'nın kanını taşıyor. Sen söyledin."

O haklıydı. Oleg'in kızı, Luana'nın son amnisini damarlarında taşıyordu.

Omuz silkti. "Ee?"

"Zara senin kanını taşıyor. *Luana'nın* kanını taşıyor. O ikinizin bir parçası. Onu öldürme zamanı geldiğinde, bunu gerçekten yapacak mısın?"

Tabii ki hayır, çünkü bu seni de öldürebilir. Oleg bunu ona asla söylemeyecekti.

"Bu yüzden mi kızgınsın?" Oleg ellerini açtı ve yavaşça ayağa kalktı. "Zara'yı öldürecek gücüm olmayacağını düşündüğün için mi?" Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

"Gücün olduğunu *biliyorum*," diye tükürdü Tatyana. "Ama iradesi var mı? Beni onu sevmekle suçluyorsun, ama *sen de seviyorsun*. O senin kanından, Oleg. Ve eşinin son kanı." Tatyana gözlerini ona dikti. "Onu öldüreceğini söyle."

Oleg kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırarak öfkeli kadına burnunun ucuyla baktı. "Henüz karar vermedim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. "Yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, öldürmeyeceğim. Onu kalede tutacağım. Bana bir keresinde söylediğini hatırlamıyor musun? Onu bir ya da iki yüzyıl hayatta tutmak ona daha acımasızca, daha zalimce olur. Onu hapsetmek..."

"O ölmeli!"

Göğsünde bir şey isyanla kükredi. Zara'ya Tatyana'yı incitecek *hiçbir* şey olamazdı. Bu kabul edilemezdi. Buna izin veremezdi. Ateşi onun amnisini tatmıştı ve daha fazlasını istiyordu. Koruyucuydu. Sahipleniciydi.

Oleg, Tatyana'yı dikkatle izledi. "Onun Elene'yi öldürdüğünü ve senin ölümlü hayatını elinden aldığını öğrendiğimde, onu öldürmek istediğimi itiraf ediyorum. Ama ölüm hızlı ve merhametlidir, volchitsa. Zara'nın acı çekmesine izin vermek daha iyi olmaz mı?"

"Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?" Tatyana başını salladı. "Zara ölmek zorunda." "Yani ona hızlı bir ölümle merhamet göstermemi mi istiyorsun? Bu, bana karşı gelenlere ne ders olur? bunu bana meydan okuyanlara öğretmiş oluruz?"

"Bütün dünya onun öldüğünü düşünüyor zaten!"

"Yine de, onu bir asır boyunca hapiste tutup duvarları tırmalamasına ve yumruklarını taşlara kanatmasına izin vermek çok daha iyi olur." Oleg omuz silkti. "Elene'nin ölümünü düşünsün ve pişman olsun. Belki pişmanlığı anladığında onu öldürürüm."

"Onun beni kontrol etmesini istemiyorum!" Tatyana göğsüne yumruk attı. "Anlamıyor musun?"

O da görüyordu ve Tatyana haklıydı.

Ama Tatyana, Zara'nın ölümünün onu da öldürebileceğini bilmiyordu.

"Bu senin kararın değil." Oleg masasının arkasından çıkıp kapıya doğru yürüdü. "Şu anda mantıklı davranmıyorsun. Kanın akması lazım. Sana bir şey getireyim..."

"Mantıksız davranmıyorum! *Çok* mantıklı ve çok net konuşuyorum. Zara'nın ölmesini istiyorum." Koşarak ona doğru gitti ve elini göğsüne koydu. "Bunu yapacak mısın?"

Elini onun eliyle kapattı ve öylece tuttu. "Zara'nın icabına bakacağım. Sen onun çocuğusun; bu senin kararın değil.

Elini yumruk yapıp geri çekildi. "Sana inanamıyorum." "Neden şok oldun, Tatyana?" Başını eğdi.

"Zara benim çocuğum, benim korumam altında. Sen benimle aynı seviyede değilsin." "Bir canavarı hayatta tutmak istiyorsun."

"Sen ise sadece kendini düşünüyorsun," *diye* mırıldandı Oleg. "Oysa ben düşünmek zorundayım..." *Seni*. "Gücüm ve bazen de acımasızlığımla kurtarmam *gereken* yüzlerce vampir ve insanı düşünmek zorundayım."

Kadın geri adım atarak başını salladı. "Kimsenin acımasızlığa ihtiyacı yok."

"Hâlâ bir insan gibi düşünüyorsun. Halkımın güvende olması için diğer vampirlerin benden korkması gerekiyor. Druzhina'm bana lord diyor çünkü ben güçlüüm, merhametli olduğum için değil." Eğilip fısıldadı, "Tıpkı senin, efendin benim kontrolüm altına girdiğinde bana lord diyeceğin gibi."

"Ne?" Tatyana başını geriye attı. "Sana *lord* mu diyeceğim? Senin için mesele bu mu?"

"Zara yakalandığında yalnız kalacaksın, volchitsa. Efendin olmayacak, klanın olmayacak. Seni avlamak isteyen her vampirin avı olacaksın."

"Peki bunun hayatımın diğer dönemlerinden ne farkı var?" Tatyana çenesini kaldırdı, dudağı kıvrıldı. "*Her zaman* kendimi korudum."

"Ama artık buna gerek yok." Elini yanağına koydu ve başparmağıyla ipeksi tenini okşadı.

Oleg eğildi ve dudaklarını nazikçe dudaklarına bastırdı. Amnisini onun cildine yaydı, öpücüğün zevkini kendi vücudundan onun vücuduna yaydı.

Ve hissetti. Kanında yeni doğan bağı hissetti, onun kanındaki zevkin kendisinininkine karşılık verdiğini hissetti. Onun içinde yaşayan acılı arzuyu ve kaynayan tutkuyu, ona olan saf arzusunu hissetti.

Oleg yaklaştı ve ağzını açarak, onun öpücüğünün kendisinininkiyle buluşmasını bekledi.

Bir an tereddüt ettikten sonra, kız da ağzını açarak ona karşılık verdi, Elini onun boynuna koydu ve dilini ağzına sokarak dişlerine dokundu.

Onu tattığında boğazından düşük bir hırıltı çıktı. Kollarını beline doladı ve onu kendine çekti, göğsüne bastırarak kalp atışlarını hissetmek için.

Ağzındaki kanını yuttu ve kendi vücuduna hapsetti. Onun amnis ipliği onununkine bağlandı. Bağları güçlendi ve derinleşti, zevki o kadar arttı ki, kendi vücudunda kopmuş bir tel gibi çınladığını hissedebildi.

Artık o, onun oldu. Tutkusu. Öfkesi. Korkusu. Hepsini kendi kanında hissetti.

Ağzını onunkinden ayırarak, vücutlarını birbirine bastırmaya devam etti ve kulağına fısıldadı. "Bana efendin de, Tatyana Vorona. Bana sadakatini ver. Benden koruma iste, sana koruyacağım. Benim sevgilim olacaksın. Kimse sana dokunamayacak. Sana bakılacak, ailen korunacak ve bir daha hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak."

Eli, onun ensesindeki saçları kavradı. "Tek yapmam gereken sana efendim demek ve ailem korunacak mı?"

Oleg geri çekildi ve gözlerine bakarak ona gelmesini, teslim olmasını istedi. Bunu istiyordu. Ona bakmak istiyordu. Ona her şeyi vermek istiyordu.

Bu farkındalık göğsünde bir şeyleri sıkıştırdı.

"Bana efendin de." Yumuşak bir sesle konuştu. "Ve yemin ederim ki bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

O, onun olacaktı. Gerçekten ve sadece onun. Başka kimsesi olmayacaktı ve mutlu olabilirdi çünkü bu beklenmedik kadın, keskin dişli küçük muhasebecisi, içinde çok şey barındırıyordu. Zihni, sonsuza kadar öğrenebileceği parlak mozaik parçalarından oluşuyordu.

"Bana efendim dememi mi istiyorsun?" Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Sana eğilmemi mi? Sana boyun eğmemi mi?"

Kaşlarını çatı. "Tatyana..."

"Dişlerimi beğendiğini söylemiştin," diye fısıldadı. "Bunu, onları ağzımdan çekip almak istediğin için mi söyledin?"

Oleg, gözlerindeki ateşi gördü ve onu reddettiği halde ondan nefret edemedi. "Ne kadar keskin, küçük kurt." Elini indirdi ve bir adım geri attı. "Seni korumak isteyen birinden kaçarken kendi bacağını ısıırıp koparmaya dikkat et."

Tatyana odadan çıktı ve Oleg, ondan uzaklaşırken attığı her adımı hissetti.

Kırk Dördüncü Bölüm

Tatyana açlık ve ıstırap içinde uyandı. Oleg'le kavga ettiği için midesi hâlâ bulanıyordu ve göğsündeki yırtıcı his, hassas ve yeri doldurulamaz bir şeyi kırdığını söylüyordu.

Benden koruma iste, sana vereceğim. Benim sevgilim olacaksın. Kimse sana dokunamayacak. Sana bakılacak, ailen korunacak ve bir daha hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak.

Ona boyun eğip, onun gücünün güvenliğine sığınma isteği neredeyse dayanılmazdı.

Bana efendin de, yemin ederim ki bir daha asla yalnız kalmayacaksın.

Alacakaranlığın sulu bilincinde, bir top gibi kıvrıldı ve onun kollarına düşmenin ne kadar kolay, *ne kadar* kolay olacağını fark etti.

Ona güvenlik verecekti, ama bu sahte bir güvenlik olacaktı. Onun klanı, onun klanı olacaktı. Onun ordusu, onun ordusu olacaktı. Ama her şey Oleg'in keyfine bağlı olacaktı. Ona kızdığı, ilgisini kaybettiği veya uzaklaştığı anda, yine yalnız kalacaktı, ama bu sefer sonsuza kadar yalnızlık olacaktı.

Bunu yapamazdı, annesini korumak için bile.

Aşk bir tuzak gibi hissettirmemeliydi.

Büyükannesinin sözleri acı çeken zihninde yankılandı ve Tatyana derin bir nefes aldı ve kararlılığının yerine oturduğunu hissetti.

Aşk bir tuzak gibi hissettirmemeliydi. Ve Oleg Sokolov ile geçirdiği her an, bir tuzağa doğru yürüdüğünü hissettiriyordu. Güzel, yumuşak, zevkli bir tuzak.

Ama her zaman bir tuzak.

Tanıdık bir koku havayı doldurdu ve annesine kısa bir mesaj yazarken dikkatini çekti. Tatyana, beslenir beslenmez mesajı yazacaktı.

Kuşların bacaklarında taşıyabilecekleri küçük silindirler zaten vardı. Annesi bunları hazırladığı giysilerin içine gizlemişti.

Tatyana ve annesinin telefonları elbette dinleniyordu. Mika, Elene'den sonra bir daha riske girmeyecekti.

Annesinin ise Grimace gibi bir takma adla anonim mesaj panolarında dolaşmayı bilmiyordu.

Mesajını yazıp bu gece tüm kuşları salacaktı. Ve sonra...

Odasının dışında sesler duyuldu.

Kokuyu fark edince yataktan fırladı. İnsanlar.

Dişleri uzadıkça ağzı kanla doldu, dudaklarını kesti ve iştahını kabarttı. İnsan kanı. Taze kan. Sıcak, canlı, lezzetli kan.

Annesine haber verme düşüncesi aklından uçup gitti ve tek düşünebildiği kapısının dışındaki kandı.

Tatyana, uyurken giydiği ipek şort ve kaşkorse ile yataktan kaydı. İnsan kokusu, içgüdülerini harekete geçirdi. Kapıya nasıl geldiğini zar zor anladı, ellerini soğuk tahtaya bastırdı ve taze av kokusunu algılayarak amnisini uzattı.

Tatyana, gündüzleri evi devriye gezen insanlar olduğunu biliyordu, ama Oleg hepsini gece göndermişti.

Kapısının dışında hiç insan olmamalıydı. Kokuyu ve meydan okumayı hissedince kanı kaynamaya başladı.

“...burada bekleyin?” Rusça konuşuyorlardı. “Ne zaman...”

"Onlar uyanacak uyanacak ." Diğer diğer ses daha

"Kapıyı kırmaya çalışmamız gerekmez mi?"

"Güneş battı mı? Saat daha erken."

"Burası Moskova değil, aptal. *Hemen* içeri girmeliyiz. O çoktan..."

“Şşş! Bir şey duydun mu?”

Tatyana, kapısını sabitleyen ağır sürgüyü açarken pirinç kapı koluna bakakaldı.

"Siktir, uyanmış!"

"Onu öldürme. Zara'nın dediklerini hatırla..."

"Siktir et o çılgın vampiri." Kapıda, sanki ağır bir şey çarpılmış gibi bir çatlak sesi duyuldu.

Tatyana çömeldi ve topuzunu çevirdi, böylece ikinci çarpma geldiğinde iki adam kapıdan içeri düştü ve eşikte çömelmiş olan Tatyana'nın üzerine yuvarlandı.

Kalbi hızlıca attı ve ilk adamın üzerine atladı, kafasındaki siyah maskeyi yırtıp boynunu yana çekerek dişlerini boynunun yumuşak, kokulu etine geçirdi.

"Dmitri!" diye bağırdı diğer adam.

Omzunda bir şey yandı, ama bunu görmezden geldi ve insanın boynunda açgözlü bir şekilde kanını içmeye devam etti.

Ancak ikinci bir yanma hissi dikkatini çekti ve kafasını kurbanından kaldırarak, ona silah doğrultmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış adama hırladı.

Silah mı? Yanma hissi ondan mı geliyordu? Omzuna baktı ve kolunda aşağıya doğru uzanan kırmızı bir iz gördü, sırtında ise ateş yanıyordu.

Adamın tekrar ateş etmesini beklemedi. Tatyana üzerine atladığında adam sanki suda hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Tatyana onu yere devirip göğsüne bacaklarını açarak rahatsız edici silahı uzaklaştırdı.

Karanlık maskeyi yırtıp attı ve boynundaki atan damarı görünce adamın yüzüne bakmadı.

Kanının kokusu metalikti, ama umursamadı. Bu sıcak, canlı bir iksirdi ve o bu hayvanları avlamak için doğmuştu. Üstüne çıkarken omuzlarını yukarı çekti ve boynunun dibine dişlerini geçirdi.

Adam çığlık attı ve kadının göğsünde bir şey şafak vakti horoz gibi öttü.

Evet, bu.

Evet, bu ölüm.

Evet, bu korku.

Adrenalininin kokusu, kanı kadar güzeldi.

Adam onu itmeye çalışırken mücadelesinden heyecan duydu, ama adam onun iki katı büyüklüğünde olmasına rağmen, çabaları pencereye çarpan bir kuş kadar çaresiz geliyordu.

O çok güçlüydü ve bu sarhoş edici heyecan onu daha hızlı içmeye itti.

Sıcak kan boğazından aşağı akıp amniyoz sıvısını kızarttı. Havadaki nem cildine yapıştı ve ipek kumaşın vücuduna yapıştığını hissetti.

"Vay vay."

Kapıda tanıdık bir ses duyunca Tatyana ayağa fırladı ve sesin kaynağını aramak için etrafında döndü. Onu görünce kalbi göğsünde zıpladı.

Babasının saçları, başının etrafında bir hale gibi dağınık koyu kahverengi buklelerden oluşuyordu. Sesi, bir annenin çocuğunu teselli eder gibi yumuşak ve yatıştırıcıydı.

"Zara?"

"Şu haline bak." Zara'nın sesindeki gurur, Tatyana'yı neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecekti. "Düşündüğümde daha da güzelsin."

Tatyana, beslendiği adamın cesedini yere bıraktı. "Geldin."

Zara'nın kollarına koşmak istiyordu. Onun onu kucaklamasını istiyordu. Onu memnun etmek istiyordu. O istiyordu...

Zara kollarını uzattı. "Kızım." Gözlerinde pembe-kırmızı gözyaşları belirdi. "Bilmiyordum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, ama seni çok özledim."

"Ben de seni özledim!"

Tatyana ona koştu ve Zara, Tatyana kollarına düşerken onu şiddetle kucakladı.

Ağlayarak, temizleyen gözyaşları korkusunu ve belirsizliğini silip süpürdü. Bu onun ailesiydi. Bu onun kanıydı. Diğer her şeyin bir anlamı yoktu. Acınası insan annesi? Zara'nın yanında o bir hiçti. Öldürdüğü insanlar? Onlar sadece bu canlı, atan bağ için besin kaynağıydı.

Zara, Tatyana'nın şakağına burnunu sürttü. "Güvende olduğuna çok sevindim." "Neden beni terk ettin?" diye hıçkırdı Tatyana. "Neden?"

"Şşşş." Zara geri çekildi ve Tatyana'nın saçlarını yüzünden çekip attı. "Kendine bak. Daha önce benim için çalışırken neden bunu düşünemedim bilmiyorum. Kördüm." Tatyana'nın alnını öptü. "Beni affet, Tanya. Senin ne kadar değerli olabileceğini hayal bile edemedim."

"Ne istiyorsun?" Tatyana, Zara'yı mutlu etmek için çaresizdi. "Ne yapmalıyım?"

"Biliyorsun." Zara gülümsedi. "Tabii ki biliyorsun. Kokunu alabiliyorum." Tatyana'nın boynuna yaslandı, cildinin kokusunu içine çekerek onu nazikçe kucakladı. "Benim güzel kızım, Oleg'i öldürmeme yardım edeceksin."

Dörtüncü Bölüm

Oleg gözlerini açmadan önce kokularını aldı ve tek kelime etmeden yataktan kalkıp, ağır siyah kanvas pantolonunu giydi, başka hiçbir şey giymedi. Çıplak ayakla kapıya yürüdü ve tanıdık bir insan kokusu aradı, ama kapının dışındaki adamların hiçbiri onun ya da Mika'nın adamları değildi.

Bir saniye bile beklemeden, ağır ceviz kapıyı açtı, parmaklarını şıklattı ve avucuna ateş aldı, oturma odasında toplanmış aptal, lacivert üniformalı askerlerin üzerine dönen bir ateş topu fırlattı.

"Ne oluyor?"

Çılgınlıklar başlamadan önce ağzından çıkan tek kelime buydu.

Alev topu adamların ortasında patladı ve adamlar, üst vücutları alevler içinde olmasına rağmen hemen silahlarını kaldırıp ona ateş etmeye başladılar.

Oleg'in ateşi mermileri eritecek kadar sıcak değildi, ancak ısı mermilerin yönünü değiştirerek onları başının üzerinden uzağa fırlattı. Sadece bir mermi, odayı dolduran ateşten kaçmak için yere düşmüş bir adamdan ateşlenen mermi, uyluk kemiğine sıyrarak vurdu.

Oleg kolunu kaldırdı ve odanın her yerine bir alev dalgası gönderdi, siyah kumaş maske takan tüm adamları aydınlattı.

Eriyen polyesterin kokusu dudaklarına bir gülümseme getirdi.

En cesurları av bıçağıyla üzerine atıldı, ama Oleg uzanıp bileğini çevirerek bıçağı elinden aldı.

Bıçağı yere attı, adamı döndürdü, arkadan yakaladı, yanan maskeyi kafasından çekip yana doğru savurduktan sonra dişlerini adamın boynuna geçirdi ve etrafındaki oda yanarken taze kanı derin bir yudumla içti.

Doyduğunda adamı bıraktı, av bıçağını aldı ve yerde kıvranan cesetlerin arasından geçerek

koridora doğru ilerledi.

Zara bu kadar çok askeri nereden bulmuştu? Ona parayı kim vermişti?

Bu sorular, evini kızının istilasından kurtardıktan sonra sorulacak sorulardı.

Kafasına doğru gelen bir kurşun sesi duydu ve kaçarak silahlı adama doğru koştu, onu arkadan yakaladı ve boynunu bükerek öldürdü, ardından av bıçağını adamın gözüne sapladı.

Oleg, Mika'nın iskelet ekibiyle birlikte giriş kapısında çıkan gürültüyü duyarak koridordan merdivenlere doğru ilerledi.

Geriye dönüp bakıldığında, muhtemelen evin çevresine daha fazla adam yerleştirmeleri gerekirdi. Mika'nın tuttuğu tüm askerler, Zara'nın getirdiği donanma üniformalı paralı askerler tarafından öldürülmüş gibi görünüyordu.

Bu parayı nereden bulmuştu?

Oleg, mermer döşeli giriş kapısına atladı ve bir kolunda bir insan asker tutarken, dengesini bozmaya çalışan bir rüzgar vampiri ile savaştan Oksana'ya doğru yürüdü.

"Balo salonu!" diye bağırdı Oleg. "Git. Orada su var."

"Bunun için mi?" Oksana kanlı dudaklarıyla sıırttı. "O bir kuzu." İnsanı Oleg'e fırlattı. Oleg adamı kollarıyla yakaladı, boynunu büküp rüzgâr vampirine bir ateş topu fırlattı. Vampir çığlık atarak hemen pencerelere uçtu ve camları kırdı. Cam parçaları aşağıda savaştan insanlara ve vampirlerin üzerine yağmur gibi yağdı.

"Balo salonuna git ve geri kalan druzhina'yı orada topla," diye bağırdı Oleg. "Ben bu karıncalarla ilgilenirim."

"Áno, Knyaz!"

Oksana ve girişı tutan diğler iki vampir balo salonuna koştular. Oleg ise alevleri kollarına topladı ve bir kadını baştan çıkaran bir adam gibi ateşini okşadı.

Hadi ama. Hissedebiliyorsun, değil mi? Alevlere amnisini besledi ve alevlerin vücudunu sardığını, derisini okşadığını ve kendisine tehdit oluşturan herkese doğru sıçradığını hissetti. Sana istediğini vereceğim, sevgilim.

Kurşunlar uçuşuyordu. İnsanlar çığlık atıyordu ve Oleg'in ateşı giriş salonunun kuru havasında neşeyle dans ediyor, bedenleri et gibi kömürleşirken kıvranan ve çığlık atan insanları sarıyordu.

Silahların mermer zemine düşme sesi çok hoşdu. Oleg silahları hiç sevmezdi.

"Oleg!" Mika ikinci kattan bağırdı ve Oleg başını kaldırıp boynunda kırmızı bir yara izi olan yardımcısını gördü. Yara iyileşiyordu ama yüzü asıktı.

Oleg, etrafında alevler yanarken çenesini kaldırdı. "Tatyana'nın odası?"

"Kapı kırılmış," dedi Mika. "O gitmiş. Gündüz odasında iki adam vardı. İkisi de ölmüş. Onlardan beslenmiş."

İyi. Besleniyorsa hayattı. "Peki Zara?"

Mika başını salladı. "O bu evi benim kadar iyi bilir. Her yerde saklanıyor olabilir."

Göğsünden düşük bir hırıltı çıktı. Asıl soru, Tatyana'yla birlikte saklanıyor muydu? Ve genç vampir, efendisinin etkisine kapılmış mıydı? Küçük kurt hala efendisinin ölmesini istiyor muydu? Yoksa öfkesi şimdi Oleg'e mi yönelmişti?

"Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu Mika. "Altınlarını istiyor."

"Ben taşıdım." Lanet olsun, duygusallığına. Tatyana'yı mücevherlerle süsleyip altın kolyeler, taşlar ve başka hiçbir şey giydirmediğini hayal etmişti. "Benim ofisim ve Luana'nın gündüz odası. Oradan başlayalım."

"Ofisi ben alırım," dedi Mika. "Diğerleri?"

"Onlara balo salonunda toplanmalarını söyledim."

Oleg, Luana'nın gündüz odasına koştu ve içeri girmeden Zara'nın orada olduğunu biliyordu. Açık kapıdan içeri girdiğinde, kızının odanın ortasında durmuş, bir zamanlar eşinin uyuduğu boş yatağa bakarken gördü.

Sonunda.

Onu görmek hala göğsüne yumruk gibi vuruyordu. Oleg'in çok çocuğu yoktu, ama çoğunu çok seviyordu. Onları korumuş ve eğitmişti. Onlar, onun topraklarında dağılmış, halkını koruyor ve onun hükümrانlığını sürdürüyorlardı.

Zara hariç.

Atina sarayının geleneksel kıyafetine benzeyen altın rengi bir elbise giymişti ve kolları çıplaktı. Saçları uzun ve dağınıktı, Luana'nın çok sevdiği altın kahverengi buklelerden oluşan bir taç gibi.

"Sence burada mutlu muydu?" Zara, Oleg'in orada olduğunu biliyordu, ama gözlerini Luana'nın yatağından ayırmadı.

Luana'nın uyandırdığı duygular her zaman çok karmaşıktı. Luana kadar öfkeli ve şefkatli olabilirdi.

"Bir süre mutluydu," dedi Oleg. "Senin gibi."

Zara ona döndü ve hüzünle gülümsedi. "Hiç sağlıklı bir aile olmadık, değil mi?"

"Onun seni benden almasına izin vermemeliydim," dedi Oleg. "Bu benim hatamdı."

"İkimiz de öyle istemiştik." Zara omuz silkti. "Ama sen karışmamalıydın."

Oleg derin bir nefes aldı. "O deliye dönüyordu. Durdurulması gerekiyordu."

Zara'nın ifadesi bir anahtar açılmış gibi değişti. "O bir tanrıçaydı, sen ise bir barbar!" Elbisesi altından kavisli bir kılıç çekti ve Oleg'e saldırmadan önce onu çılgınca salladı.

"Zara!" Oleg onu geri itti ama elementin cildini çekmesine ve Zara'nın saldırısı karşısında amnisinin çılgına dönmesine rağmen ateşini serbest bırakmadı. "Dur. Seni öldürmek istemiyorum."

O, yüzüne gülerek kılıcı sallamaya devam etti. "Öldürmek istemediğini biliyorum. Beni yüz kez öldürebilirdin ama yapmadın." Tekrar güldü, sesi çılgınca yükseldi. "Peki ne yapacaksın, baba? İyi bir kız olana kadar beni zindanında tutacak mısın?" Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bunun olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Zara, dur." Luana'nın gündüz odasından çıkıp koridora geri çekildi. "Ne istiyorsun?"

"Onun mücevherleri nerede?" diye bağırdı Zara. "O altın ve Luana'nın mücevherleri benim, onları istiyorum."

"Peki ya Tatyana?" Oleg, Zara'nın gözünün seğirdiğini gördü. "Tatyana'yı da mı istiyorsun?"

"Evet!" Zara başını salladı. "Hayır, o kaltağı umursamıyorum. O senin fahişen, benim değil."

Oleg, druzhina'nın gözlemleyebileceğini bildiği halde, Oleg'in izni olmadan hiçbirisi Oleg'in kızına zarar vermeyeceğini bilerek Zara'yı merdiven sahanlığına çekti.

"Konuşmamız gerek," dedi Oleg. "Elene'nin ölümü için bir özür istiyorum."

Elene'nin adı geçince Zara tısladı. "Mika nerede? Beni henüz öldürmeye çalışmadığına şaşırdım."

"Senden daha fazla kontrolüm var." Mika'nın sesi merdivenlerin altından geldi. Gözleri kan çanağıyla Zara'ya bakıyordu ve Ludmila yanında durmuş, tüfeğini Zara'nın boynuna doğrultmuştu.

"Tek bir kelime söyle," dedi kadın sakın bir sesle. "Omurgası kırılacak."

Oleg elini kaldırdı. "Dur."

Zara merdivenlerden dans eder gibi indi, Mika ve Ludmila'ya meydan okuyan bir ifadeyle bakıyordu. "Ölümsüzken iyi yardımcı bulmak çok zor."

Mika'nın ifadesi değişmedi. "Beni kışkırtmaya devam et, yoksa efendine olan saygım sarsılabilir."

Oleg kollarını açarak balo salonuna doğru geri çekildi, Zara da onu takip etti. "Gel bakalım kızım. Konuşacak şeylerimiz var."

Kırk Altıncı Bölüm

Tatyana balo salonunun bir köşesinde çömelmiş, elinde bahçeden aldığı bir balta tutuyordu. Etrafındaki tüm vampirler, Oleg'in družhina'sından olanlar, silahlıydı. Kılıçlar ve mızraklar. Bir adamın uzun bir zincirine bağlı sivri uçlu bir top ve ağır bir kalkanı vardı. Çoğu, ön kol uzunluğunda kısa kılıçlar taşıyordu ve birkaç balta da vardı.

Karmaşık mozaik döşeme kan ve kanla kaplıydı.

Tatyana çıplak ayaklarıyla kaymamak için eğildi.

Nemli ipek geceliği ve şortuyla çıplak ve savunmasız hissediyordu, ama kimse ona dikkat etmiyor gibiydi. Oksana, diğer vampirleri insan ve vampir cesetlerini güneşin ilk vurduğu evin ön terasına sürüklemeleri için emretti.

Pıhtılaşmış kan ve pisliğin kokusu neredeyse dayanılmazdı.

Oksana, odasına giren adamlardan içtiği kanı kusmamak için zorlukla yutkundu.

Oksana yanına gidip yere çöktü. "Ne istiyorsun? Bornoz mu? Banyo mu?"

Tatyana başını salladı ve çömelmiş halde kaldı, baltasını sıkıca tutuyordu.

Oksana omzuna hafifçe vurdu. "Aferin. İnsanlardan biriyle dövüştüğünü gördüm. Baltayla iyi iş çıkardın."

"Hiç kılıç kullanmadım." Ama çiftlikte balta kullanmışlığı çok vardı. Odun kesmek için. Ağaç dallarını kesmek için.

Oksana elindeki küçük bahçe baltasına başını salladı. "O zaman silahını alabilirsin. Oleg de baltayı tercih eder. O ve Lazlo bu konuda uzmandır, sana öğretirler."

Öğretilmek istemiyordu. Bu hayatı istemiyordu. Korkmak istemiyordu. Huzur, sükûnet ve bir bilgisayar istiyordu. Sakin bir çiftlik evi ve rahat bir kütüphane istiyordu. Kan ve vahşetle kaplanmak istemiyordu.

Oleg'i istiyordu. Zara'yı da istiyordu.

Duygular onu sardı, kalbi zihniyle savaşıyordu.

"Burada bekle." Oksana ayağa kalktı. "Bu köşede kal ve kendini koru. Neredeyse bitti."

Neredeyse bitti.

Zara, onu bahçeye baltayı bulmaya göndermeden önce de aynı şeyi söylemişti. Baltayı bulmak Zara'nın fikriydi, ama Tatyana'nın işine çok yaramıştı. İki insanı bıçaklamış ve iç organlarının önündeki yere döküldüğünü görmüştü. Sonra ayaklarının dibine düşen bir vampirin kafasını koparmıştı.

Tavuk öldürmeye benziyordu, ama çığlık daha yüksekti ve o kanı asla unutamayacağını biliyordu.

O kadar çok kan vardı ki.

"Gel bakalım, kızım. Konuşacak işlerimiz var." Oleg'in sesi koridorda yankılandı ve Tatyana ayağa kalktı.

Korkunç ateş vampiri odaya geri çekildi, ordusu arkasında dururken Zara kılıcını çılgınca sallıyordu.

Tatyana onu görünce nefesi kesildi. O, vahşilik ve güzelliğin birleşimiydi. Göğsü ve kolları, ikinci bir deri gibi ona yapışan parıltıyan bir ateşle ışıldıyordu. Üzerinde sadece kalçalarına kadar inen siyah bir pantolon vardı ve müzede görebileceği klasik bir heykel gibi görünen kasları ortaya çıkıyordu.

O ateş ve kan tanrısıydı ve Tatyana'nın göğsüne çarpan özlem, onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Zara'nın gözleri panik içinde odayı taradı. Etrafının çevrildiğini biliyordu. Oleg'in ayaklarının dibinde parçalara ayrılmış ödünç aldığı ordu varken kaçış yoktu. Yalnızdı, sayıca azdı ve kendini savunmak için tek sahip olduğu şey bir kılıçtı.

Tatyana ona koşmak, onu korumak istedi, ama korkudan donakalmıştı.

"Beni böyle mi öldüreceksin?" Zara alaycı bir şekilde sordu. "Hizmetkarların ve uşakların izlerken mi?" Sesini yükselterek balo salonuna doğru bağırdı. "Sizi korkaklar! Hepiniz ona boyun eğip sanki tanrıymış gibi dua ediyorsunuz." Kılıcı Oleg'in boynuna savurdu. "O bir katil ve düşen herkesi öldürecek. Zayıfladığınız anda, sizi öldürmezse ölüme terk edecek."

Odanın her yerinde alçak sesli mırıldanmalar duyuldu.

Mika, elleri cebinde ve gözleri Zara'ya sabitlenmiş bir şekilde balo salonuna girdi. "Onunla yüzyıllardır birlikte savaşmış olanlardan daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Onu tanıyorum." Zara tısladı. Kılıcı kaldırdı ve Oleg'e doğrulttu. "Onu *tanıyorum*."

"Bizi yalnız bırakın," diye mırıldandı Oleg. "Sadık druzhina'm, bu gece sizinle gurur duyuyorum. Topraklarımızı korudunuz ve düşmanlarımızı yok ettiniz. Şimdi beni kızımınla yalnız bırakın."

Odanın içinde daha fazla fısıltı ve küfürler duyuldu, ama Oleg'in adamları itiraz etmedi.

Oksana, Ludmila ve Mika'nın diğer askerleri kapıya doğru ilerlerken, Oleg gözlerini Zara'dan ayırmadı. Yerde en az bir düzine ceset kalmıştı.

Tatyana köşede donmuş gibi duruyordu. Kimse ona onları takip etmesi için işaret etmedi. Kimse onun orada olduğunu hatırlamıyor gibiydi. Mika kapıda oyalanırken, Oleg'in adamları odadan çıkarken çift kapıyı kapatmasını izledi. Oleg, Zara, Mika ve Tatyana balo salonunda yalnız kaldılar.

Mika'nın gözleri artık Zara ve Oleg'de değildi. Tatyana'ya sabitlenmişti.

Oleg kollarını uzattı ve Zara'ya baktı. "Dizlerinin üzerine çök. Affımı dileyin, belki affederim. Mirasını verebilirim. Özgürlüğünü verebilirim."

"Belki." Zara hala kılıcı aralarında tutuyordu. "Yapmayacaksın. Yap *belki*."

"Özürünü duyana kadar hiçbir şey garanti etmiyorum," dedi Oleg. "Sen Sokolovların bir parçasısın, Zara. Bunu hep reddettin, ama *bizim* kanımızı taşıyorsun. Truvor ve Ruda'nın kanını. Altımızdaki topraklar klanımıza ait ve biz bunun yükünü ve görevini taşıyoruz. Bu mirası onurlandır, klanını onurlandır. *Hayatında* bir kez olsun," diye tükürdü, "kendi acından başka bir şey düşün."

Tatyana bu konuşmanın böyle geçeceğini beklemiyordu. Ne yapmalıydı? Efendisi ile sevgilisi arasında kalmıştı. Baltası elindeydi.

Zara çenesini kaldırdı. "Özür dilerim..." Oleg'in omuzları gevşedi.

"İyi..."

"...hiçbir şey için," diye fısıldadı Zara. "Hiçbir şey için özür dilemiyorum. Öldüğüm güne kadar senden nefret edeceğim. Özür dilerim. Hiçbir şey için." Gözleri bir an Tatyana'ya kaydı; sonra saldırıya geçti.

Oleg'in ateşi kollarına ulaştı.

Zara, kılıcını kaldırarak ona doğru koştu.

Tatyana köşesinden ayrıldı ve balo salonunun ortasına doğru koştu.

Kanda kaydı ama ayağa kalkmaya çalıştı ve odanın ortasında savaşan iki vampire doğru koştu.

Oleg'in ateşi omuzlarından yükseldi ve ona ulaştığında, çeşmeden bir su duvarı yükseldi, Oleg ve Zara'yı ıslatarak ateşini söndürdü. Oleg yere bakarak bir silah aradı, Zara ise bıçağını boynuna doğrultmuş ona doğru koşuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Tatyana. Baltasını kaldırdı ve Oleg'e doğru koştu.

Mika dişlerini gösterdi ve gümüş bir hançer kaldırarak Tatyana'ya doğru ok gibi fırladı.

Tatyana yine kaydı, babasına yönelik vuruşu Zara'nın omzundan sekerek boynunu ıskaladı.

Zara, Tatyana'nın saldırısını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Mika'nın ona doğrulttuğu bıçak karnını sıyırdı ve bir kan izi bıraktı.

"Mika!" Oleg'in kükremesi vahşiydi.

Ama Tatyana, Zara'ya ve omzundaki ölümcül olmayan kırmızı yaraya bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Zara'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Tatyana özgürlüğünü istiyordu. Zara'nın gitmesini istiyordu. Kanlı gözyaşları dökerek baltayı tekrar kaldırdı, ama darbeyi indirmeden önce silah elinden kapıldı ve Oleg Tatyana'yı yere devirdi.

Tatyana ona yalvaran gözlerle baktı. Zara ellerini kaldırdı. "Baba, hayır!"

Oleg dudaklarını kıvırdı, Tatyana'ya bir dişini gösterdi, sonra döndü, baltayı kaldırdı ve Zara'nın boynuna indirdi. Kafası vücudundan ayrıldı ve odanın diğer ucuna uçtu.

Zara'nın kafası duvara çarptığında Tatyana'nın boğazından bir çığlık yükseldi ve vücudu kanlı zemine düştü.

Acı damarlarında ateş gibi yayıldı ve bir an için kalbi patlayacak gibi hissetti, ardından buz gibi bir dalga vücudunu sardı.

Tatyana çığlık attı, kanla kaplı zeminde bir top gibi kıvrıldı. Çeşmeden fişkıran su onu kapladı, kusarken bile onu temizledi.

Midesindeki kanı kusarken ve babasının ölümünün acısıyla kıvrılırken bile onu temizledi.

Su, kıyıdaki dalgalar gibi tekrar tekrar üzerine döküldü, derisine yapışan kanı ve savaşın izlerini temizledi. Zara'nın ölümünden birkaç saniye sonra, Tatyana'nın amnis etkisi geçti ve uyuşturucu etkisi yaratan bir karanlık dalgası onu dibe çekti.

Kırk Yedinci Bölüm

Çocuğunun ölümünün acısı damarlarını yakarken, Tatyana'nın babası ölürken ona verdiği acı da bu acıyı ikiye katladı. Oleg, Zara'nın vücudunda kanının akıp gittiğini hissetti. Luana'nın amnisinin onunla birlikte öldüğünü hissetti.

Ayakta durmasına rağmen Oleg donakalmıştı ve amnis'i acı içinde çılgılık atıyordu.

"Knyaz!" Mika ona koştu ve kollarını Oleg'in gövdesine doladı. "Seni tutuyorum. Seni tutuyorum."

Mika onu yakalamamış olsaydı, Oleg yere yığılacağını biliyordu.

Zara'nın kanı, mozaik döşeme zemine yayıldı, akuamarin ve yeşim taşının üzerine kırmızı bir tabaka oluşturdu, çeşmeden akan suyla karışarak havuzda biriken suya kırmızı bir renk verdi ve su basmış balo salonu parıldayan, kokuşmuş bir gül rengiyle kaplandı.

Oleg ayaklarını genişçe açarak ayakta duruyordu, baş boyarı onu tutarken, derisini kaplayan su buharlaşmaya başladı. Sonunda elementi uyandı ve acısına tepki verdi. Oleg'in gözlerinden düşen gözyaşları yanaklarına değdiğinde buhara dönüştü.

"Ben yanıdayım," diye tekrarlıyordu Mika. "Ben yanıdayım."

Birkaç uzun saniye sonra Oleg, kolunu Mika'nın omuzlarına attı. "Kardeşim." Eğilip boyarının şakağına öptü. "Kardeşim." Damarlarında hala acı hissetmesine rağmen Mika'nın kollarını nazikçe itti. "O nerede?"

Oleg, arkasını dönüp Tatyana'yı gördüğünde kendi sorusuna cevap verdi. —suda bir hayalet gibi—yerde baygın yatıyordu.

Üzerindeki ipek giysi, içinde yattığı kanlı sudan pembeye boyanmıştı ve altın sarısı saçları kan ve kanla yapışmıştı. Karnında, suyun hızla iyileştirdiği kırmızı bir yara vardı.

Oleg, Mika'ya kaşlarını kaldırarak baktı. Acısına rağmen, Tatyana'ya yapılan şiddet onu rahatsız etmişti. "Bu senin bıçağından."

"Onun Zara'yla birlikte olduğunu sanmıştım." Mika başını eğdi. "Sanmıştım ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum." Oleg de aynı şeyi düşünmüştü. Bir an için aynı şeyi düşünmüş ve bir saniye bile tereddüt etmişti.

Ölüm onun elinden gelseydi bu kadar istenmez olur muydu?

Başka bir masum yaratığı öldürmek düşüncesi yorucuydu.

Mika'nın omzuna hafifçe vurdu ve Tatyana'ya doğru yürüdü, su onu tutmaya çalışsa da onu kucakladı. "Cesetlerle ilgilen," diye emretti. "Dışarıdaki muhafızlarımız ölmüş olmalı."

"Onunla birlikte elli adam vardı," dedi Mika. "Hepsi Rus. İki vampir vardı, birini tanımadan uçup gitti, ama öldürdüğüm diğerini tanıyamadım."

Oleg derin bir nefes aldı, Tatyana kollarında olduğu için öfkesi biraz yatıştı. "Zara'yı temizledikten sonra Zara'ya yardım edenlerle ilgileniriz."

"Evet, Knyaz."

Oleg, Zara'nın cesedinin önünde durdu ve uzak duvara yaslanmış, koyu renkli buklelerle kaplı kafasına baktı. "Cesedini gömmeye hazırlayın," dedi sessizce. "Cesedini toprağa vereceğiz."

Mika kaşlarını çattı. "O bir su vampiri."

Üç gece geçtikten sonra, bir vampir yanmazsa, bedeni kendi elementine döner. Su suya, toprak toprağa.

"O *benim* kızım," dedi Oleg sertçe. "O bir Sokolov. Cesedini toprağa vereceğiz."

Tatyana'yı kollarında kıvrılmış halde tutan Oleg, druzhina'sının beklediği kanlı giriş salonundan büyük adımlarla geçti.

"Zara öldü," dedi onlara. "Mika'ya balo salonunda yardım edin."

Tatyana'yı kendi odasına taşıyan Oleg, kapıyı tekmelerek açtı ve arkasından kapattı. Şafak sökmeden kilitlerle ilgilenecekti. Druzhina'sı uyanıktı; onun izni olmadan kimse eşikten geçemezdi.

Tatyana hala kollarında cansız bir şekilde yatarken, gri mermerden yapılmış lüks banyoya doğru yürüdü. Onu duşun oyma bankına oturttu ve kanlı giysilerini nasıl çıkaracağını düşündü. Kesip çıkarmalı mıydı? Başından geçirmeye çalışmalı mıydı?

Savaşta akan kan ve kanın, gereğinden fazla onun cildinde kalmasını istemiyordu.

"Şimdi mutlu musun, volchitsa?" Ayağa kalkıp musluğu açmak için yürürken, Zara'nın kafasının havada uçtuğunu hayal etti. "Huzur içinde misin?"

Artık köksüz, ölümsüz dünyada bir yetimdi. Klanı yoktu, ailesi yoktu ve onun koruması istemeyi reddediyordu.

"Evet."

Onun sesini duyunca döndü.

Uyanmıştı, ona bakıyordu ve gözlerinde yaşlar vardı. "Oleg."

"Şşş." Ona doğru yürüdü ve diz çökerek kanlı saçlarını yüzünden çekip aldı. "İstediyini yaptım. Bir süre acıyacak ama artık onun etkisinden kurtuldun."

"O odama geldiğinde..." Tatyana biraz hıçkırdı. "Ben... onu *seviyordum*. O, seni öldürmemi istedi ve ben Elene'yi tamamen unuttum. Dayakları ve şiddeti unuttum. Tek istediğim onu memnun etmektir..."

"Şşş." Parmaklarını dudaklarına koydu ve çenesini kaldırarak gözlerine bakmasını sağladı. "O senin efendiydi. Tabii ki tüm bunları istedin. Tabii ki istedin."

Yüzü acıdan buruştu ve titreyerek kollarını Oleg'in omuzlarına attı.

Oleg onu sıkıca sarıldı. "Ama beni öldürmedin, değil mi?" Bu düşünce, Oleg'e keskin bir tatmin duygusu verdi. Kız, ona çoktan bağlanmıştı. Farkında olduğundan bile daha fazla. "Bana zarar vermedin; onu öldürmeye çalıştın."

Bunun için ne kadar güç gerektiği düşünülürse. Oleg, yüz yıldır babasına *karşı* çıkmamıştı. Tatyana ise Zara ile olan kan bağıını bir ay bile olmadan reddetmişti.

"Sen benden daha güçlüsün, Tatyana. Çok güçlüsün."

Evet, küçük kurtunun kararlılığı çok güzeldi. Onu kendine aşık ettiğinde, en şiddetli koruyucusu ve en güvenilir müttefiki olacaktı.

Oleg, ağlayan Tatyana'yı sıkıca sarıp kaldırdı ve onu duşa götürdü, böylece şiddet dolu geceyi yıkayabilecekti.

Saçlarını kaldırdı, üzerine yağ ve sabun dökerek kurumuş kanı yıkadı, saçları altın rengi olana ve su berrak akana kadar.

"O çok kızgındı," diye mırıldandı Tatyana. "Evin her yerini aradık ama altınlarını bulamadık."

Oleg hafifçe gülümsedi. "Onu Amber Odası'na taşıdım. Luana'nın hiç takmadığı mücevherlerden bazılarını takmış, çıplak halini hayal etmiştim."

Ona döndü ve kollarını omuzlarına doladı. "Luana'nın mücevherlerini takmamı mı istedin?"

“Benim mücevherlerimi takmanı istedim,” diye homurdandı. “Yüzyıllar boyunca topladığım altın ve gümüşler. Luana'ya vermiştim ama o...” Omuzlarını silktilti. “Onun hoşuna gitmedi. Senin daha çok seveceğini düşündüm.”

“Bütün bunları bana mı verecektin?”

Onun mavi gözlerine baktı ve gözlerini kaçırmadı. "Sana hayal edebileceğinden çok daha fazlasını verirdim, Tatyana Vorona."

Tek yapması gereken ona teslim olmağıtı.

Peki neden yalvaran oymuş gibi hissediyordu?

Gözlerini okumak imkansızdı. "Bu vizyonda altın ve mücevherler takıyordum... başka ne vardı?"

Oleg onun açlığını hissedebiliyordu ve gülümsemesini tutamadı. "Ten."

Pürüzsüz ellerini kızın vücudunun yanlarından aşağı kaydırdı. Omuzlarındaki su, elementinin ısıyla buharlaşmaya başladı ve kanının hareket ettiğini hissetti. Zara'nın ölümünün acısı, lavabodan akan su gibi akıp gidiyordu ve zaferin tatmini, penisi gibi yükseliyordu.

Askerleri savaştan sonra sevişecek, kalan enerjilerini şiddetten çok daha zevkli yollarla tüketceklerdi.

Tatyana'nın da amnisinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Kazandım," diye fısıldadı.

"O öldü."

"Biz kazandık." Tatyana'nın kulağına eğildi ve mırıldandı, "Seni öldürmeye çalıştılar, ama sen onları öldürdün. Sen galipsin, küçük kurt. Dişlerin kanla lekелendi, ama *hayattasın*."

"Hayattayım." Eli onun ensesine kaydı.

Oleg, bu yakınlığın verdiği zevkle gözlerini kapattı. Onun ağzını boynuna bastırıp dişlerinin derisini delmesini hissetmek istedi. "Evet, *hayattasın*."

Eli aşağıya uzandı ve sertleşmiş penisini kavradı. "Hayattayız."

Oleg eğilip Tatyana'yı duvara doğru kaldırdı, duştan akan su omuzlarına çarparak buhara dönüştü.

Ateşi akan suyla söndürölünce, amnisini serbest bıraktı ve Tatyana'nın cildine değdiği anda kız nefesini tuttu.

"Neden seni bu kadar çok istiyorum?"

"Bu çok eski bir kural, benim küçük kurtum." Dişlerini kızın kaygan omzunda gezdirdi. "Zafer kazanan ganimeti alır."

"Evet." Parmakları onun ensesindeki saçları araladı ve bacaklarını Oleg'in kalçalarına dolayarak onu kendine çekti. Çenesi kalktı ve Oleg, gözlerindeki zaferden zevkle bağırmak istedi.

Kalçalarını eğdi, vücutlarını hizaladı ve içine kayd. Onun sıkı sıcaklığı, elinden daha sıkı bir şekilde onu kavradı. Penisini sonuna kadar soktu ve onu duvara doğru bastırdı, amni onun cildine yayılırken onu yavaşça sikti, enerjisini onun enerjisine sürterek cildinin her santimini uyandırdı.

"Bu his..." Diye nefes nefese söyledi.

"Nasıl hissediyorsun?" Hareketleri acı verici derecede yavaştı. Bir eliyle bileğini kavradı ve başının üzerine kaldırdı, onu duvara tutarak neredeyse hareket edememesini sağladı.

Tatyana başını salladı. "Yapamıyorum... Yapamıyorum..."

"Evet, yapabilirsin." Sol eliyle kalçalarını kavradı, kalçalarını kendine doğru eğdi, diğer eliyle ise kolunu tutmaya devam etti. Vücudu zevkle patlarken omuzlarına yapıştı.

Oleg, Tatyana'nın orgazm olurken vücuduna boşaldığını hissetti, ama gözleri açılıp onunla kilitlenene kadar bekledi. "Tatyana?"

Dudakları kırmızı ve kanla kaplıydı. "Evet."

Eğildi, dudaklarını kızarmış ağzına bastırdı ve ısırdı, sonra köşesindeki tatlı kan damlasını yaladı ve kalçalarını ona daha sertçe soktu, ağzını kulağına yaklaştırdı.

"Sen benimsin," diye fısıldadı. "Sabırlıyım. Ama sen benimsin. Ve hazır olduğunda, bana dişlerini *vereceksin*."

Kalçalarını son bir kez kaldırdıktan sonra Oleg gözlerini kapattı ve kendini bıraktı.

Kırk Sekizinci Bölüm

Tatyana penceresiz bir odada yatmış, duvardaki saate bakıyordu.

Gece yarısı. Odasının dışında insanları uyandırıp, bir vampir savaşının ortasında kalıp, Oleg'in gözlerinin önünde Zara'yı öldürdükten sonra duşta onunla sevişeli sadece beş saat olmuştu.

Sevişmek gibi hissetmişti. O, şefkatli ve sevgi doluydu. Saçlarını yıkamış, vücudundaki her çizik incelemiş, sonra onu kaldırmış, elektrik enerjisiyle kaplamış ve yavaşça sevişmişti.

Ve bir an için, kollarında hissettiği güven dışında her şeyi unuttu.

"Sen benimsin. Sabırlıyım. Ama sen benimsin. Ve hazır olduğunda, bana dişlerini vereceksin."

Gözlerini kapattı ve köşelerinden sızan gözyaşlarını sildi. Oleg güç ve sahiplenmeydi. O, tapınmaya alışkın bir lorddu ve kendini nefret etmeden ona hayranlık duyamazdı.

Ve kendini nefret ederse, sonunda onu da nefret edecekti.

"Odanı tamir edene kadar bu odada kal."

Oleg, ona evin bodrumundaki bu küçük odayı göstermişti.

"Çevreyi arayıp asker kalmadığından emin olacağız, sonra kasabada gönderdiği adamlar hakkında ne bulabileceğimize bakacağız. Lazlo'yu evi koruması için bırakacağım, ama şafak sökmeden döneceğim."

Şafak sökmeden dönmek demek, altı saati vardı.

Kaçmak için altı saat. Annesine haber vermek için altı saat. Oleg'den saklanacak bir yer bulmak için altı saat. Onun varlığının manyetik gücünden saklanmak için, çünkü bu güç, kurduğu tüm sınırları yıkacak ve Tatyana'yı kim olduğunu bile bilemeyecek hale getirecekti.

Kalamazdı.

Tatyana doğruldu, bacaklarını yatağın kenarına salladı ve hareket etmeye başladı.

Garajdaki eski kamyonetlerden birini sürebilirdi. Manuel vitesliydi, ama bu iyi bir şeydi, değil mi? Bozulma ihtimali daha azdı. Manuel vitesli arabayı dedesinin çiftliğinde öğrenmişti.

Hassas cildini tahriş eden ama uzun yol yürümek zorunda kalırsa dayanıklı olacak bir kot pantolon ve Oleg'in ona aldığı ipek bir kazak giydi.

Oleg'i düşünemiyordu.

Tatyana çantasından bir defter çıkardı ve iki hafta önce Grimace ile yaptığı anlaşmayı annesine yazmak için bir mesaj karaladı.

Hesapları doğruysa, kuşlardan en az biri şafak sökmeden Anna'ya ulaşacaktı. Umarım Oleg'in adamları kaçmak için yeterli zamanı bulamazdı, ama annesinin kaçması için yeterli zaman olurdu.

Tatyana kağıdı küçük parçalara yırttı, her birini küçük silindirler haline getirip telefonuna aldı ve Grimace'in verdiği numaraya bir mesaj gönderdi.

■

Rex.

Grimace mesajı anlayacaktı. Tatyana geri kalan eşyalarını bir spor çantasına tıktırdı, ama bilgisayarını bıraktı ve sırt çantasını omuzlarına attı. Telefonu henüz bırakamıyordu. Bilgiye ulaşabilmesinin tek yolu oydu. Sonra odasından çıktı.

Koridorda bekleyerek herhangi bir ses duymaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu. Koridorda sessizce ilerleyip merdivenleri çıktı, tekrar durdu ama ev ölüm sessizliğinden başka bir şey yoktu.

Bahçeye ve kuşhaneye koştu, Oleg'in sadece iki gecede kuşları için yaptığı güzel kafese hayranlıkla baktı.

Oh evet. Sevgilisi güzel kafesler yapmada ustaydı. Tatyana bahçenin arkasındaki malikaneye baktı ve Oleg'in yaptığı devasa kuş kafesinin evin hatlarını taklit ettiğini fark etti.

Güzel. Ve bir hapishaneden farksız.

"Şşşş." Kuşhanenin kapısını yavaşça açtı ve yuvalarına kıvrılmış altı kuşu uyandırdı. "Bu gece nasılsın, Rex Harrison?" İlk silindiri açtı ve kuş uyanıp etrafta zıplamaya başlayınca, mesajı olduğunu anlayınca mutlu bir şekilde cıvıldayarak Rex'in sol bacağına taktı. "Sana ve Brigitte'e bir işim var, efendim."

Rex Harrison uyanır uyanmaz, diğer kuşlar da kendilerine gelerek heyecanla kuşhanede kanat çırpırmaya başladılar. Annesinin kuşları uçmayı çok severdi ve o gece evlerine döneceklerdi.

Tatyana, haberci silindirlerini tek tek her kuşun bacağına taktı, sonra Rex'i kaldırdı ve kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı.

Değerli kuşu ellerinde tutarak kulağına fısıldadı: "Çabuk uç Rex. Eve uç."

Sonra haberci güvercini havaya fırlattı ve onun yükselmesini izledi.

Tatyana diğer beş kuşu da hızla fırlattı, ama kapıyı kapatmaya gittiğinde, Lazlo'nun bahçenin kenarında durduğunu gördü.

Kalbi hızla çarptı, ama çenesini kaldırdı. "Gidiyorum." Yaşlı vampir bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Elinde spor çantasını sıktı. "Evet."

"Hmm." Sakallı sakalının arkasında bir şey vardı. Bir gülümseme miydi? Belki de bir gülümseme izi. "O mutlu olmayacak."

"Etrafında onu mutlu etmekten başka bir şey istemeyen bir sürü vampir var."

"Ama sen öyle değilsin." Lazlo gözlerini kısarak baktı. "Ben kardeşimin infazcısı değilim. Gitmek mi istiyorsun? Git. Ama susuzluğuna dikkat et. Ölü insanlar ortaya çıkarsa, peşine düşerim."

Tatyana bunu düşünmüştü. "Ben bıraktım. Az önce o adamdan beslenirken? Bıraktım."

Lazlo alaycı bir gülümsemeye, "Yeni doğanların kibri," dedi. Omuz silkti. "Benim bölgemde bir insanı öldürürsen, seni öldürürüm. Bu riski almak ister misin? Karar senin." Arkasını dönüp ormana doğru yürümeye başladı.

Panik içinde ona baktı, Lazlo'nun onu durdurmasını umduğunu fark etti. Önündeki karanlık yol bilinmezdi ve hiçbir şeyi yoktu.

Hiçbir şeyi yoktu.

Yoksa var mıydı?

OLEG, Soçi'deki bir otelin lobisinde oturmuş, Mika'nın, Moskova'dan gelen otobüs dolusu adamların aslında bir av partisi olmadığını fark etmemiş, kafası karışık bir insanı sorguluyordu.

Moskova

. Ivan.

Lanet olası kardeşi bu işe karışmıştı. Ivan bir şekilde bu işe karışmıştı.

"Bay Arakis, çok üzgünüm. Tüm odalarının anahtarlarını verebilirim, isterseniz kendiniz inceleyebilirsiniz." "Teşekkürler," dedi

Mika. "Bu çok yardımcı olur."

Otobüs şoförü çoktan gitmişti. Adamların kiraladığı arabalar, kanlar temizlenerek kiralama şirketine iade edilmişti.

Oleg o gece bir düzine insan çalışanı kaybetmişti ama vampir kaybetmemişti. İmparatorluğundaki çatlaklar büyüyordu ve artık bunları görmezden gelemezdi.

Luana'nın ölümü bu çatlağı açmıştı. Zara'nın başkaldırısı ise çatlağı daha da genişletmişti. Genişleyen imparatorluğunu sağlamlaştırmak için sert bir el gerekecekti ve o, bir yüzyıl daha savaşmak istemiyordu.

En azından Tatyana onu teselli edecekti. Zamanla, onun en bilge danışmanlarından biri olacağını biliyordu. Keskin zekası ve iş kafası, nakliye şirketinin Elene'nin kaybından kurtulmasına yardımcı olacaktı.

"Oleg?"

Başını kaldırıp Mika'nın dikkatini çekmeye çalıştığını gördü. "Hmm?"

"Ben Ludmila ve Dalan'la burada kalıp odaları dolaşacağım. Oksana'yla eve dönmek ister misin? Burada yapacak başka bir şey yok."

"Evet." Ayağa kalktı. Adrenalinle kirlenmemiş kanla beslenmek istiyordu. Kızının cenaze s i n i hazırlamak istiyordu.

Tatyana'yı kucaklamak ve temiz ve bütün hissetmek istiyordu. "Şafakta görüşürüz."

Oksana eski Land Cruiser'ı tepeye, malikaneye geri sürdü, Oleg'i evin önüne bıraktı ve eski kamyoneti garaja geri götürdü.

Ön kapıdan içeri girdi ve onun gitmiş olduğunu hemen fark etti.

Oleg donakaldı.

Damarlarında kanının yokluğunu hissedebiliyordu, onunla kurduğu yeni bağ, zayıf ama farkındaydı.

O gece yine onun kanını almıştı. Bağları sadece kendi tarafında olsa da oluşmuştu. Onun uzaklığını hissedebiliyordu ve yeterince konsantre olursa... bir parça korku.

Kaçırılmış mıydı? Kim kaçırmıştı? Ivan mı?

Oleg bodruma koştu ama Tatyana'nın odası boştu, sırt çantası ve bazı giysileri yoktu.

Değerli bilgisayarı yatakta kalmıştı, ama telefonu yoktu.

"Lazlo!" Kardeşinin adını haykırarak merdivenleri çıkıp ormana doğru ilerledi. "Lazlo!"

Oleg boş güvercin yuvasına bakarken kardeşi ağaçların arasından yavaşça çıktı.

Güvercinler değil. *Posta* güvercinleri.

Bu kadar kızgın olmasaydı, ona hayran olurdu.

"Evet, kardeşim?" Saçları dağınık barbar eğleniyor gibiydi ve Oleg ona yumruk atma isteğine direndi.

"O nerede?"

"Kamyonlardan birini alıp gitti." "Sana söylenmişti..."

"Evde tehditleri *uzak* tutmamı söyledin." —Lazlo parmağını kaldırdı.

— "güzel genç vampirleri eve almamayı"

"O yeni doğmuş," diye tısladı. "Ne düşünüyordun?"

"Onu uyardım, eğer birini öldürürse onu avlayacağımı söyledim." Lazlo omuz silkti. "Daha fazlasını mı? Ben onun bekçisi değilim."

"Siktir git." Oleg öfkeyle titriyordu. "Yalnız mıydı?"

"Yanında biraz bagajı vardı, ama başka kimseyi göremedim."

Başka kimse olmaması, bir planı olduğu anlamına geliyordu. Tatyana, bir planı olmadan gece yarısı yola çıkacak kadar tedbirsiz bir kız değildi. Eve geri döndü

ve yardım çağırmak için bağırdı. "Druzhina!"

Birkaç dakika sonra, Oksana ve adamlarından biri giriş kapısında belirdi.

"Patron," dedi Oksana, "kamyonlardan biri kayıp."

"Biliyorum," dedi. "Tatyana aldı. Biri Mika'yı arasın ve telefonunu takip etsin. Sanırım hala onda." Telefon, odasındaki yatakta değildi. Telefonun izi sürülebilirdi.

"Gitti mi?" Oksana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O daha yeni doğdu."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ve elinde hiçbir şey yoktu. Bankada parası vardı, ama altın borsasını kullanmayı biliyor muydu? Hiç altın var mıydı ki...?

Oleg

gözlerini

kırptı. Altın.

Yukarı çıktı, sonra bir zamanlar ölmek istediğinde onu taşıdığı koridora doğru yürüdü.

Amber Odası.

Oleg kapıyı açtığı anda sandık hala oradaydı, ama kapağı açıktı ve tüm mücevherlerin bulunduğu maun kutusu, muhtemelen bir spor çantasına sığabilecek kadar altın külçeyle birlikte ortadan kaybolmuştu.

"Akıllı kız." Devasa altın sandığı bir vampir için bile taşımak için çok ağırdı, ama paha biçilmez mücevherler ve gevşek taşlarla dolu bir kutu?

Evet, tabii. Eğer akıllıysa, bu onu dünyada oldukça uzağa götürebilirdi. Ve onun küçük kurdu çok akıllıydı.

Sandığın kapağını kapattı ve odaya bakındı, onu ilk kez duvara dayadığı anı, kanının tadını, zevk onu ele geçirdiğinde nefesinin kesilmesini hatırladı.

"Benim akıllı Tatyana'm," diye mırıldandı. "Sence bu seni benden daha az benim yapar mı?"

Oleg'in öfkesi kararlılığa dönüştü.

O, onun malıydı. Kaçabilirdi, ama onu bulacaktı.

Sadece arkasında ölü insan izleri bırakmamasını umuyordu.

Oleg Amber Odası'nın kapısını kapatıp arkadan kilitledi, sonra aşağı indi ve Mika'yı lobide gördü.

"Duyar duymaz koştum. Ana yolda doğuya doğru gidiyor." Oleg, Oksana'ya sertçe bağırdı. "Land Cruiser'ı çalıştır. Onun peşine düşeceğiz."

."

Doğu, Adler ve havaalanı anlamına
geliyordu. Doğu aynı zamanda nehir
anlamına da geliyordu.

Doğu, Arosh'un bölgesi anlamına geliyordu.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Sınır geçişinin kenarındaki bir otoparkta oturmuş, bir şişe kan şarabı içiyordu ve ana yoldan Gürcistan'a ulaşmasının imkânsız olduğunu biliyordu.

Hiçbir belgesi yoktu. Kimliği yoktu. Etrafında insan kokusu varken kamyonetten çıkmaya korkuyordu. Oleg'in evinden ayrılmadan önce mutfaktaki kan depolarını yağmalamıştı ve eski kamyonette bir kasa kan şarabı vardı, ama içtikçe boğazı yanmaya başlamıştı.

Telefonunu kapıp hızla açtı ve haritaya bakarak medeniyetten uzaklaşabileceği bir yol aradı. Kamyon engebeli araziden geçecekti. Nehri geçebileceği bir yer bulursa, muhtemelen Georgia'ya ulaşabilir ve Grimace ile iletişime geçebilirdi.

Ya da belki bir süre dağlarda kaybolurdu. Bir mağara bulabilirdi. Hayvan avlayıp kanlarını içebilirdi. Hayvanların bir seçenek olduğunu biliyordu. Güneşten başka bir şey yoksa, soğuktan ölmezdi. Bir mağara bulabilirse, güvende olabilirdi.

Dağlarda çok mağara vardı, değil mi?

Sadece Oleg'den yeterince uzaklaşıp bir plan yapabilmesi gerekiyordu.

Ama şu anda sınır kapısından uzaklaşması gerekiyordu, çünkü Oleg şafak sökmeden eve dönmüş olabilirdi. Ve şafak sökmeden dönerse? Her şey biterdi.

Haritada nehre paralel, depolar ve yerleşim alanlarının arasından geçen bir yol gördü. Telefonunu kapattı ve yolu takip etmeye karar verdi.

Saat sabahın dördüydü ve şafak sökmeden bir sığınak bulmak için iki saatten biraz fazla zamanı vardı. Kan şarabı dolu kutu ve altın ve mücevherlerle dolu bir spor çantası vardı. Mücevherleri satmak için yardıma ihtiyacı olacağını zaten biliyordu, ama bununla sonra ilgilenebilirdi.

Sonra mı?

Kendi aptallığına gülmekten kendini zor tuttu.

Bu, Odessa'da bir vampirin ofis binasına, elinde koz olduğunu düşünerek girmiş olduğu zaman dışında, hayatında yaptığı en aptalca şeydi.

Neden zararı kabullenmemiştii? Alacağı maaşları unutmamıştı?

Şu anda Sevastopol'da annesinin hayatın zorluklarından şikayetini dinliyor, asla yüz yüze görüşemeyeceği arkadaşlarıyla internette sohbet ediyor ve annesinin yetersiz emekli maaşına katkıda bulunmak için iş arıyor olabilirdi.

Bunun yerine, hazinesini çaldıktan sonra sahiplenici bir vampir lordundan kaçıyor ve güneş onu yakıp kül etmeden önce bir sığınak bulmayı umuyordu.

"Tatyana, sen bir aptalsın." Tamam, evet. O bir aptaldı. Ama kendi aptalıydı. Bu da bir şeydi.

Değil mi?

Sınır kasabasında manevralar yaparak, nereye gittiğini biliyormuş gibi sürerken geçen arabaların bakışlarından kaçındı.

Nereye gittiğini hiç bilmiyordu. Panik onu boğmak üzereydi.

Artık geri dönemezdi. Oleg çok kızacaktı. Ondan çalmış ve kaçmıştı, açığa çıkma ve belki de druzhina'nın önünde onu utandırma riskini göze almıştı.

Devam etmek zorundaydı.

Tatyana elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi ve sola döndü, yol kıvrımlı ve dolambaçlı olsa da kuzeye doğru ilerlemeye devam etti.

Onu şimdiden özlemişti. O, damarlarında dolaşan bir bağımlılık, susuzluğundan bile daha fazla gidermek istediği bir özlem ve açlıktı.

Bunu yapamadı.

Tatyana, dikenli tel çitin diğer tarafında nehri görebiliyordu. Nehir, ay ışığı altında sığ bir nehir yatağı boyunca kıvrılarak akıyordu; kayalar, su ve çamurdan oluşan bir kanal gibiydi.

Sağ taraftaki çakıl yola saptı ve karanlık bir ağaçlık alana doğru ilerledi.

Arkasında bir çift ışık belirdi.

Kahretsin.

Gaz pedalına bastı, arabayı daha hızlı sürmek için. Arabada insanlar varsa, onlar için tehlike oluştuyordu ve Lazlo'nun uyarısını unutmamıştı.

Benim bölgemde bir insanı öldürürsen, seni öldürürüm.

Onun şaka yapmadığını biliyordu. Hem de hiç. Burası hala Oleg'in bölgesi, değil mi? Ve Oleg'in bölgesi, Lazlo'nun bölgesi demektir.

Dahası, kimseyi öldürmek istemiyordu. Odasına giren askerler bir şeydi, onlar onu öldürmek için oradaydılar, ama sınırda devriye gezen rastgele bir polis memuru? Onlar sadece işlerini yapıyordu. Katil olmak istemiyordu. Canavar olmak istemiyordu.

Tatyana yolun virajında sola döndü ve uzakta, ışıkların hiç olmadığı devasa bir deponun siyah silüetini gördü. Onun ötesinde başka bir çakıl yol ve köprüye benzeyen bir şey vardı.

Evet.

Bir şekilde, nehrin diğer tarafında sığınacak bir yer vardı. Dağlar oradaydı. Yalnız kalabilirdi. Kaybolabilirdi.

Arkasındaki ışıklar hızlanıyor gibiydi.

Tatyana gaza bastı ve tel örgü çitin diğer tarafındaki nehre doğru hızla ilerledi. Kamyon çiti kırarak geçtiğinde kendini hazırladı, eski kapının bu kadar kolay devrilmesi onu biraz şaşırttı. Yol çakıl taşlarına, sonra çamura dönüştüğünde direksiyonu sıkıca tuttu.

Önünde, ay ışığında parıltıyan nehri görebiliyordu. Su sığ görünüyordu ve kamyonet arazi için yapılmıştı. Çamurda yolunu açmak ilk kez başına gelmiyordu. Önemli olan karşıya geçmek için yeterli hızı yakalamaktı.

Arkasındaki araç çılgınca kornaya basmaya başlayınca, kamyonetin gaz pedalına bastı.

Tatyana bunu görmezden geldi ve nehrin ilk kısmını geçerken kalbi hızla atıyordu. Su etrafına sıçradı, camları ıslattı ve kapıların altından içeri akıyordu.

Arkasındaki kamyonet kornaya basmaya devam ediyordu. Sürücü kornaya basıyordu ve nehrin diğer tarafında ışıkların yandığını görebiliyordu. Biri kamyonetini fark etmişti.

Kahretsin!

Onu takip eden kişi dikkat çekmekten korkmuyordu, bu da Oleg ya da Rus yetkililer olduğu anlamına geliyordu.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Ayağını gaz pedalından bir an bile çekmedi. Kamyon onu itip kafasını tavana çarpmek üzereyken bile. Çamurda kayıp savrulmaya başladığında bile.

Dönüşe karşı direksiyonu kırdı ve kamyoneti düzeltmeyi başardı, ancak nehrin ortasındaki büyük bir kayanın üzerinden geçerken bir şey aksa takıldı ve kamyonet aniden durdu.

Tatyana spor çantasını ve sırt çantasını kaparak kapıyı zorla açtı ve kamyonetten dizlerine kadar gelen buz gibi suya adım attı.

"Tatyana!"

Oleg'un uzaktan bağırdığını duydu. Omzunun üzerinden baktı ve nehrin uzak ucunda ateşin yandığını gördü.

"Tatyana Vorona, dur!"

Nehir ortasındaki bir adaya koştu. Yağmur mevsimi geldiğinde muhtemelen sular altında kalacak olan küçük bir kaya çıkıntısıydı, ama şimdilik akan suların ortasında bir ada gibiydi. Sırt çantasını omuzlarına attı, spor çantasını göğsüne sıkıca bastırdı ve ona döndü.

Geri dön.

Suyun üzerinden geç.

O kızacak. Ama seni affedecek.

Zihninde fısıldayan ses aldatıcı ve baştan çıkarıcıydı.

Oleg nehrin karşı kıyısında volta atıyordu, Land Cruiser'ı suyun kenarına park etmiş, ön tekerlekleri suya azıcık girmişti.

"Tatyana." Nehrin kenarına yürüdü ve elini uzattı. "Geri gel. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Yanında sadece Mika vardı, o da Land Cruiser'dan yavaşça indi, gözleri Tatyana'ya sabitlenmişti.

Mika'yı anlayamıyordu. Oleg'i de anlayamıyordu.

Tatyana nehrin ortasında duruyordu ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Geri gel, hala vaktin var." Oleg elini uzattı. "Ateş Kralı'nın topraklarına giriyorsun, volchitsa." Başını salladı. "Senin için bile savaş başlatmayacağım."

Onun için bir savaş başlatabilirdi, ama kaçak bir yeni doğmuş vampir için Ateş Kralı ile savaş başlatmak aptalca olurdu. "Ne yapıyorsun?"

Mika sinirlenmişti. "O gitmek istiyor ve Arosh'la şansını denemek istiyor. Peki. Bırak onu. Zaten yeterince sorun çıkardı."

"Kapa çeneni." Oleg uzaktaki kamyonete ve sırt çantası ile spor çantasına sıkıca sarılmış zayıf kadına öfkeyle baktı. Kadın sıırıslıklamdı ve yüzü ay kadar solgundu. "Tatyana, geri gel. Barınacak bir yer bulmalıyız. Şafak söküyor."

Arabayla gidebilecek mesafede güvenli bir ev seçmişti, ama kız yürümeye devam ederse zaman yetmeyecekti.

"Tatyana!" Oleg'in sabrı taşı. "Bana dönmeni emrediyorum!"

Kadın çenesini kaldırdı ve ona sırtını dönerek nehrin karşı kıyısına baktı.

"Nasıl işe yaramadı?" diye mırıldandı Mika.

Tatyana kayaların üzerinde zorlukla yürümeye başladı ve bir an sonra Oleg

"Siktir."

Mika da onları hissetti. "Oh, iyi. Arosh'un çocukları geldi."

Oleg, iki rüzgâr vampirin Tatyana'nın iki yanına konmasını izledi. Oleg'e, sonra Tatyana'ya baktılar. Biri gümüş rengi saçlıydı ve konuşmuyordu. Diğeri ise siyah giysiler giymiş, sırtında kılıç taşıyan güzel bir esmer kadındı.

Tatyana, gümüş saçlı rüzgâr vampiri ellerini kaldırmasına rağmen bir adım geri attı.

"Dur," dedi siyah saçlı kadın. "Tehlikede misin?"

Tatyana Oleg'e baktı, sonra tekrar iki vampire. Başını salladı. "Hayır. Yani... Bilmiyorum."

Sessiz rüzgar vampiri başını eğdi ve Oleg'e baktı.

"O benim korumam altındaki bir vampir." Oleg ellerini kaldırdı. "Bir yanlış anlaşılma oldu ve o yanlış yola saptı. Efendinize saygısızlık etmek istemedik. O yeni doğmuş bir vampir ve bu bir yanlış anlaşılma. Tatyana, nehrin bu tarafına geri gel."

"Eğer senin himayendeyse," dedi kadın, "Arosh'un topraklarına izinsiz girmiş oluyor, Varangian." Kılıcını çekti. "Bu bir savaş ilanı olur."

"Onun koruması altında değilim!" diye bağırdı Tatyana, hala elinde çantasını sıkıca tutuyordu. "Lütfen! Değilim. Ben..." Elini uzatan Oleg'e baktı.

Geri gel. Onu ipek bir ip gibi çekip duran ince bağın içinden özlemini gönderdi. *Lütfen geri gel.*

Eğer onlardan uzaklaşırsa, ona geri dönerse, hiçbir şey olmayacaktı.

"Tatyana, sakın ol ve geri gel."

Oleg, Arosh'un devriyelerinin tehlikeli olmasına rağmen aşırı saldırgan olmadıklarını biliyordu. O ve Ateş Kralı yüzyıllardır çatışmadan yaşamışlardı.

"Bu bir yanlış anlaşılma," diye tekrarladı. "Bu genç vampir benim. Şimdi bana geri dönecek ve bana döndüğünde, Arosh'a bu izinsiz giriş için özür dilemek üzere bir hediye göndereceğim..."

"Ben onun değilim," dedi Tatyana, spor çantasını göğsüne sıkıca bastırarak, gözleri gümüş saçlı vampir ile Oleg arasında gidip geliyordu. "Efendim öldü. Koruyucum yok. Birkaç hafta önce, kendi isteğim dışında vampire dönüştürüldüm ve kimseyle savaşmak istemiyorum."

Tatyana, ne düşünüyorsun? Onlara nasıl güvenebilirsin? Risk alıyordu. Kumar oynuyordu.

Tıpkı onunla yaptığı gibi.

Tatyana, koyu saçlı kadına doğru küçük bir adım attı. "Ateş Kralı'nın insan kadınları koruduğunu duydum. Bir aydan az bir süre önce insandım. Beni yine de korur mu?"

"Tatyana!" Oleg'in ateşi onun sözleriyle alevlendi ve aralarında bir alev patlaması yükseldi.

Koyu saçlı vampir kılıcını havada tuttu, ama Tatyana'dan uzaklaştırıp Oleg'e doğru çevirdi. "Bu vampirin öfkesinden kaçtığını mı söylüyorsun? Ondan koruma mı istiyorsun?"

"Ben..." Tatyana'nın yüzü ay ışığında solgunlaşmış, Oleg'e, sonra da Arosh'un muhafızına bakıyordu. "Sadece güvenli bir sığınak istiyorum. Kısa bir süreliğine, yerimi bulana kadar."

Senin yerin benimle! Oleg, ateşi gittikçe daha da alevlenirken, yerinde durmadan volta atıyordu. Mika ona bağıırıyordu, ama Oleg hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu, sadece Tatyana'nın elinden kayıp gitmesini görüyordu.

"Genç kız," diye sordu koyu saçlı kadın, "senin efendini kim öldürdü? Seni kovalayan ateş vampiri miydi?"

Oleg dişlerini gösterdi ve donakaldı, Tatyana'ya bakarak.

"Ben yaptım," diye fısıldadı. "Efendimi öldürdüm."

Koyu saçlı vampir bir adım geri attı ve Oleg, kadının omuzlarının gergin olduğunu görebiliyordu. "*Sen mi yaptın?*"

Oleg'in ateşi söndü, ama öfkesi hala yanıyordu, Tatyana'nın güvenliği için duyduğu korkuyla karışmıştı. Tatyana az önce neyi itiraf ettiğinin farkında değildi ve savunması sadece gençliği ve bariz üzüntüsüydü.

Mika nehirden su aldı ve Oleg'in üzerine sakinleştirici bir sis püskürttü, böylece Oleg net düşünebilecek hale geldi.

İki rüzgâr vampiri, Oleg'in anlamadığı bir dilde birbirlerine işaretler yapıyordu.

Koyu saçlı kadın duyulur bir iç çekiş bıraktı. "Genç adam, Arosh Ateş Kralı'nın oğlu Samson, sana Ateş Kralı'nın sarayında kendi koruması altında sığınak teklif etti." Sanki hikayenin daha fazlasını biliyormuş gibi Oleg ve Tatyana'ya bakıyordu. "Kimseye zarar vermediğin sürece sığınak talep edebilirsin."

Tatyana'nın gözleri gümüş saçlı vampire çevrildi. "Adın Samson mu?"

Sessiz vampir başını salladı.

"Ve bana güvenli bir sığınak mı sunuyorsunuz?" Tatyana Oleg'e dönerek sordu. "Bunun bedeli nedir?" Çantasını göğsüne sıkıca bastırdı.

"Hiçbir bedel yok," dedi kadın. "Duyduğun doğru. Ateş Kralı'nın sarayı uzun zamandır muhtaç kadınlar için bir sığınak olmuştur."

Muhtaç kadınlar. Oleg alaycı bir şekilde güldü. Sanki Tatyana'ya zarar verecekmiş gibi.

Tatyana omzunun üzerinden baktı, sonra Samson'a doğru bir adım attı. "Gerçekten mi?"

"Ben Daria ve kardeşim Samson'un başka bir amacı olmadığını garanti edebilirim." Elini uzattı. "Gelin. Bu araçtan inin, sizi babamıza götüreceğiz. Şafak söküyor. Fazla vaktimiz yok."

"Tamam." Tatyana'nın gözleri Oleg'in gözlerine kilitlenmişti. "Seninle geleceğim." "Hayır!" Oleg bağırdı. "Tatyana, geri gel."

Tatyana su kenarına yürüdü ve ona baktı. "Yapamam."

Yapabilirsin.

O bir gizemdi ve her zaman öyle olmuştu. Oleg onu anladığını her düşündüğünde, dönüp parmaklarının arasından su gibi kayıp gidiyordu.

Oleg nehre bir adım daha attı. "Arosh'un haremde sonsuza kadar saklanamazsın." Soğuk su, Tatyana'nın gözlerine bakarken öfkesini dindirdi. "Ve unutma: Ben çok sabırlı bir adamım."

Tatyana'nın bakışları ondan hiç ayrılmadı, sessiz rüzgâr vampiri onu kollarının arasına alıp ikisini havaya kaldırdığında bile. Tatyana karanlıkta kaybolana kadar Oleg ve Tatyana birbirlerine baktılar.

Ve sonra Tatyana ortadan kayboldu.

Mika kolunu çekti. "Gel, Knyaz. İkimiz de bunun bitmediğini biliyoruz."

O gitti.

Onu terk etti.

Oleg'in dişleri dudağını deldi ve onun uçup gittiğini hissetti, aralarındaki bağın ipi gökyüzüne ve dağların derinliklerine uzanıyordu.

Gerilmiş ama kopmamıştı.

O onu terk etmiş olabilir, ama o onu bulacaktı.

Ve o, onun olacaktı.

Ellinci Bölüm

Tatyana, rüzgârın yanaklarını kesip nefesinin havada donduğu kadar yüksek dağların üzerinden uçtu. Ufukta şafak sökmeye başlamıştı ve uykuya dalmak üzereydi ama kendini zorla uyandırdı.

"Seni efendimizin ana karargahına götürmüyoruz," dedi karanlık olan. "Orada insanlar var. Ama dağların yükseklerinde sadece ölümsüzlerin gittiği başka bir kale var. Orası efendimizin en sevdiği dostları için ayrılmıştır, ama Samson sana kefil olacağını söyledi."

Tatyana, onu taşıyan sessiz, gümüş saçlı vampire omzunun üzerinden baktı. "Konuşamıyor musun?"

Samson başını salladı ama gülümsedi.

"Kardeşim ağzıyla konuşmaz," dedi Daria. "Ama sessizliğini fikir sahibi olmadığı anlamına gelmez."

Birkaç dakika sonra, etraflarını keskin kayalıkların çevrelediği, yüksek dağların tepesinde bulunan taş bir kaleye indiler. Doğal bir avlu oluşturmuş bu avluda, iki adam sanki onların gelişini beklermişçesine duruyordu.

"Efendimiz yaklaşmanızı hissetmiştir," dedi Daria. "Sizi tanıştırayım."

Vampirlerden biri, açık kahverengi tenli, siyah sakallı, kavisli elmacık kemiklerinin üzerinde kıvrımlı dövmeler olan siyah saçlı bir adamdı. Oleg gibi, o da son derece yakışıklı ve son derece korkutucuydu. Yine Oleg gibi, onun element enerjisinin ateşe bağlı olduğunu hissedebiliyordu.

Koyu saçlı vampirin yanında, sırtına kadar uzanan kızıl saçlı, uzun boylu bir adam duruyordu. Tatyana, Ateş Kralı'na değil, bu adama baktı çünkü bu adam devasa olmasına rağmen mavi gözleri ona şefkatle bakıyordu.

Tatyana, ne yaptın?

Oleg'in sesini zihninde duyabiliyordu, sanki öfkeli ateş vampiri bir şekilde vicdanı haline gelmişti.

Risk aldığıının farkındaydı, ama iki rüzgâr vampiri ona doğru uçarken, Oleg'in söylediklerini hatırladı.

"Arosh onurlu bir vampirdir, halkına göz kulak olur ve özellikle insan kadınlara karşı yumuşak kalpli olmasıyla bilinir, ama kendi ahlak kuralları vardır."

O bir risk alıyordu. Bu pervasızcaydı, ama hayatında hep temkinli davranmaya çalışmıştı ve sonuç ne olmuştu? Artık bir vampirdi. Avcılarla dolu bir dünyada tek başına hayatta kalmak istiyorsa, risk almaktan başka çaresi yoktu.

Daria avluyu geçerek derin bir reverans yaptı. "Baba, sana sığınak arayan bir yenidoğan getirdik. Kendi rızası dışında vampir yapılmış ve... kendi yaratıcısını öldürmüş. Koşulları bilmiyorum ama koruyucusu yok. Onu yakaladığımızda Varangian topraklarından kaçıyordu. Samson ona sığınak teklif etti."

Ateş Kralı olarak bilinen adam öne çıktı ve Tatyana, Oleg'in güçlü olduğunu düşünüyorsa, bu vampir ona baktığında neredeyse yere düşecekti.

Yaşlıydı. Çok yaşlı, çok otoriter ve çok korkutucuydu.

Gözleri yaşlarla doldu ve Tatyana başını eğdi.

"Ben Arosh, bu bölgenin eski kralıyım," dedi ölümsüz adam. "Adın ne?"

Tatyana zorlukla konuşabildi. "Benim adım Tatyana Otsana Vorona."

"Ben de kendi efendimi öldürdüm, Tatyana Otsana Vorona," dedi Arosh.

"En azından öyle sanıyorum. Uyandığım mağarada yanmış kemikler vardı."

"O beni öldürdü." Tatyana gözlerini yerden ayırmadı. "O benim insan hayatımı çaldı, ben de onu öldürdüm."

"Ve hayatta kaldın," dedi Arosh'un yanındaki vampir. "Olağandışı ve nadir bir durum."

Arosh biraz güldü. "Ben yasalara ve geleneklere uyan modern, uysal bir ölümsüz değilim. Onun hayatı karşılığında senin hayatın. Adil bir takas." Öne eğildi ve derin bir nefes aldı. "Varangian'ın kokusunu taşıyorsun. Onun sevgilisiydin."

"Evet." Tatyana dikkatlice başını kaldırdı. "Ama onun malı olmak istemiyorum."

Arosh'un kaşları kalktı. "Saygı duyduğum bir duygu." Geri adım attı ve kolunu genişçe açtı. "Peki öyleyse, Tatyana Vorona. Oğlum sana sığınak teklif etti ve ben Samson'a hayatımı emanet ediyorum, bu yüzden şimdilik seni dağımda kabul edeceğim. Samson seni seviyor ve o benim en sevdiğim çocuğum."

Uzun boylu vampir hafifçe güldü ve Tatyana, gözlerini yukarı ve sağa doğru çekerek Arosh'un solundaki devasa vampirin parlak bakışlarıyla buluştu.

"Seni *tanıyorum*," dedi dev adam yumuşak bir sesle. "Sen insan olduğun zaman seni görmüştüm."

Aylar önce. Tatyana gözlerini kırttı. "Sen Saba'yla birlikteydin. Tavernada." Parlak mavi gözleri hüznüydü. "Ve sen bunu istememiştin."

Tatyana, adamın sesindeki güç ve sıcaklık karşısında gözleri doldu. "Artık ne istediğimi bilmiyorum. Şu anda sadece kim olduğumu anlamak istiyorum. Ve korkmak istemiyorum."

Dev gülümsedi. "Sen Ariana'nın soyundan gelen bir su vampiri. Kanını tanıyorum, çocuğum."

Tatyana, Ariana'nın kim olduğunu bilmiyordu, ama uzun boylu vampirin dikkatini çekmişti. "Sen kimsin?"

"Bu Kato." Arosh, Tatyana'nın çenesini tuttu ve gözlerini kendine çevirdi. "Eski denizin kralı ve su vampirlerinin babası. Sen de dahil."

Onun da dahil olduğu mu? Bu, onun Kato'nun koruması altında olduğu anlamına mı geliyordu?

"Arosh." Dev'in nazik sesi azarlayıcıydı. "Korkmuş olduğunu görmüyor musun?"

"Korkması normal." Arosh onu bıraktı ve geri çekildi. "Sen çok yumuşaksın, kardeşim."

Tatyana karanlığa ve uykuya ihtiyaç duyuyordu. Güneşin doğduğunu hissedebiliyordu ve etrafında hiçbir sığınak olmayan bir dağın tepesindeydi.

"Sen de çok sert." Kato elini Tatyana'ya uzattı. "Artık savunacak bir imparatorluğum yok, istemiyorum da. Gençleri eğitmek hoşuma gidiyor."

Tatyana ne yaptığını bilmiyordu, ama elini Kato'nun eline koyduğunda tüm endişeleri yok oldu. O güç ve kuvvet timsaliydi ve gözlerinde bir şey ona büyükbabasını hatırlattı.

"Yakında uyuyacağım," diye fısıldadı. "Yapamayacağım..." Sözleri yarım kaldı. Gücü kalmamıştı. Hiçbir şeyi yoktu. Onlar onu öldürmek isterse, tamamen onların merhametine kalmıştı.

"Çocuk." Kato gülümsedi. "Bana güven."

Tatyana, yüksek bir dağdaki vampir kalesindeydi, buz gibi rüzgar esiyordu, gökyüzü aydınlanıyor ve güneş ufukta belirliyordu.

Hayatındaki her şey belirsizdi. Annesinin güvende olup olmadığını hâlâ bilmiyordu. Oleg bekliyordu. Onu bekleyecekti ve bir gün onunla hesaplaşma zamanının geleceğini biliyordu.

"Benimle gel." Kato elini tuttu ve onu dağın içine oyulmuş karanlık bir mağaraya götürdü. "Sana sığınacak bir yer göstereyim, Tatyana Vorona. Gün yaklaşıyor ve dinlenmen gerekiyor."

Birkaç dakika sonra, Tatyana yumuşak bir yatağa düştü, kapı arkasından kapandı ve karanlık onu yumuşak ve sıcak bir battaniye gibi sardı.

Dağın sessizliği zihnini bir kefen gibi sardı ve aylardır ilk kez...

Gerçekten güvende olduğunu hissetti.

Tatyana ve Oleg'in hikayesi CRIMSON OATH 'ta devam edecek. 2025 yazında çıkacak.

ATEŞ KUŞU VE
KURT

İKİNCİ KİTAP

CRIMSON OATH

2025 YAZINDA
ÇIKIYOR

Yazar

ELIZABETH HUNTER, romantizm, çağdaş fantastik ve doğaüstü gizem türlerinde on bir kez *USA Today* ve uluslararası en çok satan yazarlar listesine girmiştir. Kaliforniya'nın merkezinde ve Addis Ababa'da yaşayan yazar, dünya mitolojilerini, tarihi ve aşk, dostluk ve aile gibi evrensel bağları keşfeden fantastik romanlar yazmak için sık sık seyahat etmektedir. Elli'den fazla roman yayınlamış ve dünya çapında iki milyondan fazla kitap satmıştır. Elemental Mysteries serisi, Irin Chronicles ve diğer romanların yazarıdır.

ELIZABETHHUNTER.COM

Elizabeth Hunter'ın diğerk eserleri

ATES KUSU VE KURT

Kan Mozaik Kızıl

Yemin (Yaz 2025)

GÖLGELER ÜLKESİ

İlk Işık

Gölge Yolu (Nisan 2025)

İRİN KRONİKLERİ

Yazıcı

Şarkıcı Sır

Asa ve Kılıç

Sessiz

Fırtına

Arayıcı

ELEMENTAL GİZEMLER

Gizli Ateş Aynı

Dünya

Rüzgârın Gücü

Suyun Düşüşü

Ateşli Yıldızlar

Dişler, Buz ve Folyo

ELEMENTLERİN DÜNYASI

Küllerden Yeniden

Doğmak Suyun Esiri

Kan ve Kum Bronz

Kılıç Kızıl Derinlik

Çok Uygun Bir Canavar

Taş Öpücüğü Denizi

Gölgelerin Vadisi

ELEMENTAL MİRAS

Gölgeler ve Altın Taklit

ve Simya Kehanetler ve

Eserler Gece Yarısı

Labirenti Kan Çırağı

Şeytan ve Dansçı Gecenin Hesabı

Şafak Kervanı

Kemik

Parşömenleri İnci

Gökyüzü

Teneke Tanrı

ELEMENTAL SÖZLEŞMESİ

Azizlerin Geçidi

Şehitlerin Sözü

Paladin'in

Öpücüğü

Piskoposun Kaçışı

Ten Tanrı

SEBA SEGEL SERİSİ

On Üçüncü Ay Küllerin
Çocuğu (Yaz 2025)

CAMBIO SPRINGS

Garip Rüyalar (antoloji)
Değişen Rüyalar Çölün
Sınırı
Uyanış Kalpleri
Tozun Doğuşu

VISTA DE LIRIO

Çift Görme
Aynanın
Karşısındaki
Sorunlar

GLIMMER LAKE

Aniden Medyum
Yarı Medyum
Yaşam Medyum
Rüyalar

AY TAŞI KÖYÜ

Kaçak Kader
Kaderin Gerçeği
Kaderin Kesintiye Uğraması

LINX & BOGIE GİZEMLER

Glamour'da Bir Hayalet
Teknede Bir Bogie

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

